

Josip Pečarić:
PROF. DR. SC. JOSIP JURČEVIĆ

Josip Pečarić

**PROF. DR. SC.
JOSIP JURČEVIĆ**

Zagreb, 2021.

© Josip Pečarić, 2021.

*Prof. dr. sc. Josipu Jurčeviću u povodu njegovog
70. rođendana*

Akademik Josip Pečarić

KAZALO

UVOD	13
SRPSKI MIT O JASENOVCU II. / O BULAJIĆEVOJ IDEOLOGIJIGENOCIDA HRVATSKIH AUTORA, ELEMENT, ZAGREB, 2000.	16
POISTOVJEĆIVANJE DR. BULAJIĆA S BRUNOM BUŠIĆEM	16
BULAJIĆева ‘OBRANA’ SPC	19
IZVJEŠĆE ZEMALJSKE KOMISIJE HRVATSKE	24
JASENOVAC - RADNI LOGOR	25
JASENOVAC KAO POSTAJA KRIŽNOG PUTA	27
POČETAK KOMUNISTIČKOM UMNAŽANJA BROJA ŽRTAVA JASENOVCA	31
PRIKAZ RADA BRUNE BUŠIĆA	34
ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.	36
NITKO NIJE OSPORIO GUMZEJEVE NAVODE DA JE U NEDIĆEVOJ SRBIJI STRADALO 45.000 ŽIDOVА	36
HRVATSKA ŠKOLA U TEORIJI NEJEDNAKOSTI	39
SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.	45
REVIZIJA POVIJESTI ILI ISPRAVLJANJE NEISTINE?	45
BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.	50
PREŠUĆENO SVJEDOČANSTVO IVANA SKOMRACKA	50
TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.	53

JESU LI USTAŠE BILI KINEZI?	53
NEPOĆUDNE KNJIGE / TRIJUMF TUĐMANIZMA 2, ZAGREB, 2003.	57
JASENOVAC	57
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI,ZAGREB, 2006. ...	61
BLEIBURG TRAJE DO DANA DANAŠNJEGLA!	61
ŽRTVOSLOV KOJI JE MNOGO VIŠE OD TOGA	68
SVAKE JE NOĆI NOVA SKUPINA ODLAZILA U SMRT	74
ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.	76
MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE	76
JE LI NEKIM NAŠIM POVJESNIČARIMA POVLIJEST ZNANOST?	80
PROPAST TVOJA DOĆI ĆE IZ TEBE, HRVATSKA	82
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	87
PREDSTAVLJANJA KNJIGE ŽRTVOSLOV SLUNJSKOG KOTARA U ZAGREBU I KARLOVCU	87
J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.	92
HVALA DR. TUĐMANU ZA 'GRIJEH' STVARANJA HRVATSKE DRŽAVE!	92
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	101
TOMIĆ-GOLDSTEINOVA POVJEST	101
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	108
ONI NE ŠUTE	108
TUĐMANISTI I ONI DRUGI	115
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	120
DESETO PISMO	120
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEĆEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	129
HRVATSKI BESKIČMENJACI	129
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	134
JESU LI GLUPI „HRVATSKI“ POVJESNIČARI?	134
PRILOG: 'JASENOVAC JE MIT. TO ZNAM JER SU MOJI PRECI KAO SRBI ZAVRŠILI U TOM LOGORU'	138
ARGUMENTIMA PROTIV NEARGUMENTIRANIH JAVNIH PROZIVANJA	142

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	145
PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH INTERESA	145
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA	
HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	150
VLADIMIR MRKOĆI, ČLAN DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE	
TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC	150
JOŠ O "ZNANSTVENICIMA" (PO PUSIĆU) IZ DRUŠTVA ZA	
ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC	154
SPALJENE DUŠE	168
OSUDE HNES-A KAO PIJEMONT OKO KOJEGA SE UJEDINUJE	
HRVATSKA HRVATSKA	174
DVOJAC TERŠELIĆ – PUSIĆ	183
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU	
ŠUTNUJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	190
"SMISAO USTAŠEVANJA DANAS"	190
EVO ZAŠTO NE DAJU ISTRAŽITI JASENOVAC	194
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO	
NIJE, ZAGREB, 2017.	196
PISMO GLAVNOM UREDNIKU „VIJESTI“ G. JOVOVIĆU	196
HRT-'OTVORENO' KAO PRIJEKI SUD PARTIJE!?	202
DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.	205
DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK,	
19. TRAVNJA 2016.	205
IGOR VUKIĆ NOVI ČLAN HNES-a	209
JOSIP JOE ŠIMUNIĆ U BUJICI	211
OPET O SRPSKO-HRVATSKOJ HRVATSKOJ	216
PREDSTAVLJANJE KNJIGE ZVONIMIRA HODAKA „LIJEVOM	
NAŠOM / KOLUMNE“	219
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.	223
JE LI VUČIĆ HRVATSKI NACIONALIST?	223
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB,	
2017.	227
BISKUP KOŠIĆ POZVAO NA MOLITVU ZA BRANITELJA SUNJE	
GENERALA PRALJKA I PETORICU SUNARODNJAKA IZ BIH	227
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	232
KAKO „ZEČEVIMA“ OSIGURATI POBJEDU?	232

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „DNEVNIK U ZNAKU “ZA DOM SPREMNI”	236
HODAK, JURČEVIĆ, LJUBIĆ I MARKUŠ NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA	241
DRUGI PUT USPJEŠNO ODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI'	245
ČIŽEK I PEČARIĆ	248
O NAJOGAVNIJIM HUMANOIDIMA	253
J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018	257
DR. RAZUM: DOKAZAT ĆEMO DA SU U JASENOVCU PARTIZANI SVOJE ZLOČINE PODMETNULI USTAŠAMA	257
NOVA ZNANSTVENA ISTRAŽIVANJA LOGOR JASENOVAC JE KOMUNISTIČKO-VELIKOSRBSKI MIT	263
NEKROFILSKI ANTIFAŠISTI I NJIHOVE LAŽI O NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKOJ I USTAŠAMA	270
LOGOR JASENOVCU KAO SREDSTVO TRAJNE KOMUNISTIČKE INDOKTRINACIJE	277
ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA	281
PROTIV PROGONA	288
ODRŽAN PROSVJED PROTIV HRT-OVE OGRADE EMISIJE O JASENOVCU: 'STOP CENZURI!'	290
JAVOR NOVAK, HAJKA (JOŠ) NIJE OKONČANA (DIO 2.)	292
JAVOR NOVAK, ŠUTNJA I DISTRAKCIJA, A NE PODRŠKA	296
JOSIP JOVIĆ, NOVINAR I PUBLICIST: UVIJEK NA HTV-U STRADAVAJU „NACIONALISTI“	300
INTERVJU: IGOR VUKIĆ, SADA VIŠE NEMA NIKAKVE DVOJBE: JASENOVAC NIJE BIO LOGOR SMRTI I NE TREBA GA VIŠE OBILJEŽAVATI NA POSTOJEĆI NAČIN	301
POGOVOR: POSTOJI LI REVIZIONIZAM U ZNANOSTI?	311
PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2019.	318
KOMENTAR DAMIRA BOROVČAKA	318
POVIJESNI I PRAVNI ASPEKTI JEDNOGA SIMBOLA: ZA DOM – (NE)SPREMNI!?	321
VLADO GLAVAŠ, HRVATSKA ZOVE SOKOLOVE	328
JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2019.	332
UMJESTO PREDGOVORA: SJETIMO SE ŠIMUNIĆA	332
NEPRIHVATLJIV JE NAPAD DR. JAREBA NA AKADEMIKA PEČARIĆA	338
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.	340

STJEPAN RAZUM: LIEPI DOMOVINSKI POZDRAV	340
PREDSJEDNICA I 'LIAM SHI!'	345
JOSIP STJEPANDIĆ: POLITIČKI KOREKTNOST JE BITI NESPREMAN ...	349
PREDSTAVLJANJE KNIGE „JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI“.	354
PISMO HRVATSKOJ Pjesnikinji MALKICI DUGEĆ	358
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	363
NAJVEĆI REVIZIONIST IM JE TUĐMAN!	363
ŽELITE LI I DALJE VLAST KOJA RATUJE ČAK I S MATEMATIČKIM ČASOPISIMA?	367
STJEPAN RAZUM: BORBA ZA VJERODOSTOJNU ISTINU	371
POZIV PREDSJEDNICI RH: DODIJELITE ODLIČJE KAROLINI VIDOVIĆ KRIŠTO!	376
PISMO PROF. MARUŠIĆU	380
PRILOG: DR. ESTHER GITMAN I MI: VELIKI DAN HRVATSKE POVIJESTI	382
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	385

UVOD

Iako je ova knjiga pisana u povodu 70. rođendana poznatog hrvatskog znanstvenika prof. dr. sc. Josipa Jurčevića ipak je zanimljiva „čestitka“ koju je on doživio ovih dana. O tome piše „Hrvatski tjednik“ od 15. travnja 2021.:

Upravno vijeće javne ustanove Spomen-područje Jasenovac jednoglasno je na novi mandat izabralo dosadašnjeg ravnatelja Ivu Pejakovića. Na natječaj su pristigle četiri kandidature, osim Pejakovića, nadmetali su se Igor Vukić, dr. Josip Jurčević i Petar Bašić, povjesničar iz Slavonskog Broda.

Upravno vijeće zaključilo je da svi kandidati udovoljavaju propisanim uvjetima, osim dr. Jurčevića za kojega su zaključili da je u mirovini. Ovaj je zaključak diskriminatoran i daje mogućnost dr. Jurčeviću da ih tuži s obzirom na to da on kao umirovljenik ima pravo zatražiti novi angažman i prekinuti mirovinu te kao kandidat ne smije zbog toga biti u nepovoljnijem položaju.

Upravno je vijeće očito jako zadovoljno dosadašnjim radom ravnatelja Ive Pejakovića za kojega je utvrdilo da je u kandidaturi predstavio konkretnе prijedloge i da ima, za razliku od ostalih kandidata, bolje razumijevanje raznih izazova....

Danas je hrvatskoj javnosti poznato da je dosadašnja Uprava JUSP Jasenovac radila no Popisu žrtava tog logora za koji je u znanstvenom radu dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića objavljenom u uglednom svjetskom Q1 časopisu dokazano da je lažiran. Očito je zato s čime su jako zadovoljni članovi Upravnog vijeća i sigurno su u pravu kada tvrde da je dosadašnji ravnatelj i do sada pokazao bolje razumijevanje raznih izazova, jer tko može očekivati da bi danas netko drugi nastavio sudjelovati u takvom nečasnom poslu osim onoga tko je i do sada radio na tome.

Knjiga sadrži izbor tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominje poznati hrvatski povjesničar Josip Jurčević. Pri tome treba naglasiti da smo puno radili na

najvažnijim temama koje koriste svi oni koji su protivnici hrvatske države: logor u Jasenovcu i pozdrav ZA DOM SPREMNI. Zajedno smo djelovali i u Društvu za proučavanje trostrukog logora Jasenovac i u Hrvatskom nacionalnom etičkom sudištu (podpredsjednici).

ŽIVOTOPIS prof. dr. sc. Josipa Jurčevića

- Osobni podaci

- Datum rođenja: 19. travnja 1951.
- Mjesto rođenja: Studenci, (kod Imotskog), Hrvatska
- Broj djece: sedam
- Adresa:
Remetinečka 119, Zagreb
mob.++385 (0)98 480067
e-mail: jurjosip@gmail.com

- Naobrazba

- 2016. - izabran u naslovno znanstveno-nastavno zvanje redovitog profesora
- 2015. - izabran u znanstveno zvanje znanstvenog savjetnika
- 2008. - izabran u naslovno znanstveno-nastavno zvanje izvanrednog profesora
- 2007. - izabran u znanstveno zvanje višeg znanstvenog suradnika
- 2001. - izabran u znanstveno zvanje znanstvenog suradnika
- Doktorat: 2000. - Filozofski fakultet u Zagrebu
Doktor humanističkih znanosti, znanstveno polje povijest
(Tema: *Represivnost jugoslavenskog sustava 1945. g. u Hrvatskoj*)
- Magisterij: 1996. - Filozofski fakultet u Zagrebu
Magistar humanističkih znanosti, znanstveno polje povijest
(Tema: *Problemi proučavanja žrtava Drugog svjetskog rata na području Hrvatske*)
- Diploma: 1975. - Filozofski fakultet u Zagrebu (povijest i filozofija)
- Matura: 1970. - Gimnazija Ljudevit Gaj (XIII gimnazija), Zagreb
- Osnovna šk:1966. - OŠ Braća Horvat, Zagreb

- Stručno usavršavanje

- 1970.-1975. Paralelno studirao i završio po četiri semestra na Fakultetu ekonomskih nauka, Pravnom fakultetu i Fakultetu političkih nauka u Zagrebu, te dva semestra Laičke teologije na Teološkom fakultetu u Zagrebu.
- 1975. – 1980. Završio šest semestara studija Informatike na Filozofском fakultetu u Zagrebu; diplomirao četverosemestralni studij Marksizma i TIPSS-a
- 1977. – 1978. Upisao poslijediplomski studij povijesti na filozofском fakultetu u Zagrebu, te položio sve ispite prve godine, a potom – zbog nemogućnosti slobodnog istraživačkog rada - prekinuo studij.
Poslijediplomski studij nastavio 1993. godine.

- Strani jezici

- Engleski
- Talijanski

- Zaposlenja

- 1997.-2017. *Institut društvenih znanosti Ivo Pilar, Zagreb:* voditelj *Centra za istraživanje mira, rata i terorizma*
- 1994.-1997. *Sabor Republike Hrvatske, Zagreb:* samostalni savjetnik u *Komisiji za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava.*
- 1991.-1992. *Ministarstvo obrane RH,* osnivač i prvi ravnatelj *Središnjeg arhiva MORH-a.*
Dragovoljac Hrvatskog domovinskog rata.
Časnički čin: bojnik Hrvatske vojske.
- 1975.-1991. Bez stalnog zaposlenja. Kratke periode radio na određeno vrijeme, honorarno i sl. u nizu osnovnih škola, gimnazija, muzeja, turističkih organizacija, te petnaestak godina egzistenciju osiguravao baveći se primijenjenom umjetnošću i različitim vrstama obrta i kućne radinosti.

- Djelovanje u javnim tijelima

- 2018. ---- član *Povjerenstva za povijest i arhivistiku u Biskupiskom postupku za proglašenje blaženima sestara milosrdnica*
- 2010. ---- član *Komisije za hrvatski martirologij Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine*
- od 2004.–2009. član *Savjeta Vlade RH za pripremu prijatelja suda pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju*
- 2009. neovisni kandidat za predsjednika Republike Hrvatske
- 2005. --- član *Povjerenstva za vrednovanje umjetničke i dokumentarne građe, praćenje obnove kulturne i spomeničke baštine, te postavljanje spomen obilježja u Gradu Vukovaru*
- 2005. član *Odbora za izgradnju spomen sobe Ovčara, u Vukovaru*

- Članstvo u udružama

- *Matica Hrvatska*
- *Družba Braće Hrvatskog Zmaja*
- *Dokumentacijsko informacijsko središte*
- *Hrvatsko društvo za istraživanje ratnih i poratnih zločina*
- *Hrvatski krug 144*
- *Ranjena Hrvatska*
- *Pelješki most*
- *Udruga hrvatskih dragovoljaca Domovinskog rata*
- *Udruga hrvatskih branitelja dragovoljaca Domovinskog rata*
- *Udruga civilnih branitelja Domovinskog rata*
- *Zavjet, udruga hrvatskih branitelja*
- *Alpinistički odsjek Planinarskog društva «Velebit»*
- *Hrvatsko akademsko športsko društvo «Mladost»*

Akademik Josip Pečarić

**SRPSKI MIT O JASENOVCU II.
O BULAJIĆEVOJ IDEOLOGIJIGENOCIDA
HRVATSKIH AUTORA, ELEMENT, ZAGREB, 2000.**

**POISTOVJEĆIVANJE DR. BULAJIĆA S BRUNOM
BUŠIĆEM**

Dr. Bulajić na uobičajeni bulajićevski način komentira kako smrt dr. Fikrete Jelić-Butić i dr. Ivana Jelića: "Nerazjašnjena smrt u požaru dr Fikrete Jelić-Butić, autora najpoznatije monografije o ustašama i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, i dr Ivana Jelića, miniranje kuće autora knjige o ustaškim logorima Slano i Metajna na ostrvu Pagu ('Haron i sudbine', 1988.), pokazuje da pisanje izvan zvanične apologije ustaških zločina nosi životnu opasnost. U tom duhu treba zaplašiti i Milana Bulajića samo zato što se bori za istinu o sistemu ustaških logora smrti - Jasenovac, iako nudi zajednički projekat i angažovanje međunarodnih stručnjaka".¹ Zgodno je usporediti ovaj citat dr. Bulajića sa slijedećim djelom intervjeta s dr. Mirkom Valentićem: "Uzmimo samo pokojnog kolegu dr. Ivu Jelića, koji je zbog ocjene Jasenovca bio ne samo prozivan nego i kažnjen, a cijela naklada "Enciklopedije hrvatske povijesti i kulture" povučena iz prodaje zbog njegove hrabre ocjene da su kroz taj logor prošli "deseci tisuća ljudi". Svaki takav pokušaj razobličavanja jasenovačkog mita hrvatskim je autorima priskrbio u Beogradu "ustaški" epitet. Kakva je to bila sloboda?! Koliko smo svi mi tada imali neprospavanih noći zbog tih službenih "istina", koje su "branile" razne političke i državne institucije?!"² Osjeća li dr. Bulajić i vlastitu suodgovornost za "nerazjašnjenu smrt" dr. Ive Jelića? A dr. Miljanu Bulajiću očito

---

¹ Dr. Milan Bulajich, "Jasenovac - Ustasski logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustasski logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima", Muzej zzrtava genocida, Beograd, 1999.str. 761.

² Kulturni Obzor "Večernjeg lista"

je velika prijetnja knjiga profesora matematike. Valjda se boji da će ga zbog nje - strpati u ludnicu? Naravno on zna da je sasvim bezopasno danas šetati po "drugoj nezavisnoj državi Hrvatskoj", pa je bio redoviti pratitelj suđenja g. Dinku Šakić, i tom prigodom davao izjave hrvatskim novinarima. A da doista je opasno pisati i danas suprotno komunističke apologije govori i nedavna vijest o nestanku člana izvršnog odbora slovenskih demokršćana (SKD) Janeza Gajšeka (49). Prvak slovenskih demokršćana Alojz Peterle tvrdi da je politička pozadina nestanka Janeza Gajšeka to što se on jako angažirao na otkrivanju detalja povezanih s masovnim grobištima u mariborskoj četvrti Tezno (tamo su u protutenkovskim rovovima otkriveni posmrtni ostaci na tisuće žrtava poslijeratnih masovnih ubojstava uglavnom hrvatskih domobrana i povratnika iz Bleiburga, a o tome će više biti riječi kasnije), o čemu je nestali Gajšek jako puno znao.³ Dakle i on je djelovao, kao i dr. Jelić suprotno djelovanju dr. Bulajića. Jesu li obojica zbog toga stradali?

Međutim, ono što sigurno dr. Bulajić zna jest činjenica da je jedan od ljudi koji su pisali o žrtvama rata sigurno ubijen od jugoslavenske tajne policije. Radi se o Brunu Bušiću. Treba li uopće spomenuti da je i Bruno Bušić pisao suprotno onome što piše dr. Milan Bulajić. Ubijen je u Parizu u noći između 16. i 17. listopada 1978. U 39. godini života. U emigraciji je proveo samo posljednje tri godine. Već kao srednjoškolac je pisao prve kritike jugoslavenskoga režima. Zbog toga je dva puta bio uhićen i zatim izbačen iz gimnazije bez prava ponovnog upisa ili polaganja ispita u bilo kojoj školi u Jugoslaviji. Nakon izmijenjenih propisa, Bušić je ipak završio gimnaziju u Splitu i studij na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu. U zagrebačkom Poletu Bušić je objavio svoje prve pripovijetke. Postao je jedan od najблиžih suradnika dr. Franje Tuđmana, tadašnjega direktora Instituta za povijest radničkoga pokreta Hrvatske. Ondje je Bruno Bušić imao uvid u mnoge važne dokumente koji su mu poslužili kao dragocjena dokumentacija u kasnijim analizama. U svojoj 27. godini (1966.) ponovno je bio uhićen i zbog čitanja emigrantskoga tiska osuđen na 9 mjeseci zatvora. 24. listopada 1966. godine organizirano je prebačen u Austriju, u logoru Traiskirchen zatražio i dobio politički azil, a pred Božić 1966. godine vratio se u Zagreb na poziv i garanciju iz Tuđmanova Instituta. Bušić je otisao u Austriju s namjerom da mu viši sud poništi presudu kako bi se mogao vratiti u Institut, jer osuđivan nije više mogao raditi u Institutu. I Institut se u to uključio. Bušić je uspio i vratio se. Bilo je to vrijeme neposredno nakon pada zloglasnog Aleksandra Rankovića, kada je diktatura popuštala i kada se počelo rađati Hrvatsko proljeće. Bruno Bušić je bio jedan od najistaknutijih sudionika, točnije, stvaratelja tadašnjega hrvatskog preporoda. Postao je suradnik mnogih revija i časopisa. Jedan je od urednika Hrvatskog književnog lista. Nakon zabrane Hrvatskog književnog lista (HKL) otisao je u Pariz gdje je dobio francusku stipendiju. Vratio se u Hrvatsku u travnju 1971. i postao članom uredništva Hrvatskog tjednika. U Hrvatskom tjedniku (HT) je ostao sve do posljednjega broja. Proganjani i nakon izlaska iz zatvora, Bruno Bušić je potkraj rujna 1975. ilegalno napustio domovinu i uz pomoć prijatelja došao u

---

³ "Večernji list" od 30. rujna 1999.

Veliku Britaniju gdje je dobio azil. U Londonu je odmah počeo raditi u uredništvu Nove Hrvatske. Kandidirao se 1976. godine na izborima za II. sabor Hrvatskoga narodnog vijeća, krovne hrvatske organizacije u inozemstvu, i dobio najviše glasova. Vodio je Ured za promidžbu HNV-a i pokrenuo Hrvatski list. Bio je autor "Hrvatske deklaracije". 'Posudbom' američkoga zrakoplova TWA (na 200. obljetnicu američke nezavisnosti: Bicentennial of American Independence 1776-1976) bila je 1976. izborena objava Deklaracije u američkim novinama (The New York Times, Los Angeles Times, Chicago Tribune, Washington Post, i dr.). Osim Deklaracije, objavljen je i "Appeal to the American People", a "Poziv na dostojanstvo i slobodu" - letak na hrvatskom namijenjen domovini, objavljen je u hrvatskom tisku. Za švedski dokumentarac "Hrvati - teroristi ili borci za slobodu", organizirao je u jednoj šumi u Njemačkoj "vježbe" hrvatske gerile (gerilci odjeveni u "hrvatske vojne uniforme" i s oružjem u ruci bili su samo statisti). Međutim, njegov rad na pitanjima žrtava rata neki smatraju najvažnijim razlogom zbog čega je ubijen. Tako hrvatski povjesničar mr. Sc. Josip Jurčević kaže: "Jedino je Bruno Busić - krajem 60-ih godina u svojem kratkom radu "Žrtve rata" - potpuno i otvoreno doveo u pitanje cijeli pristup koji se temeljio na ovakvu načinu proučavanja žrtava rata u Hrvatskoj (i Jugoslaviji). A činjenica da ga je i zbog toga ubila tajna jugoslavenska policija, govori o značaju koji je jugoslavenska država pridavala nadzoru nad temom žrtava rata."⁴

---

⁴ Josip Jurčević , Nastanak Jasenovačkog mita, Zagreb 1998., str. 160.

BULAJIĆEVA ‘OBRANA’ SPC

Na stranicama 796-799 dr. Bulajić opisuje što o Srpskoj pravoslavnoj crkvi ima u mojoj knjizi. Konstatira što sam ja rekao ili citirao, i uglavnom ne pokušava osporiti navedene citate. Možda se i malo više trudi da nade neku primjedbu na ono što sam napisao, odnosno citirao od drugih autora. Tako po njemu “*pредсједник Јеврејске општине у Београду одговара*” 1993. godine na ono što sam ja napisao 1998. a u svezi zabrane prijelaza Židova u drugu vjeru. Glavni argument dr. Bulajića je “*navedeni broj naređena*”⁵, ali - jasno je zašto - uopće ne pokušava dokazati netočnost tvrdnje gospode Ljubice Štefan koju sam ja citirao: “*nikad do danas nije objavljen, niti spomenut, неки акт љемачких власти у Србији којим би се нешто наређивало или забранявало Српској православној цркви, jer се Нижемци уопће нису мijeшали у послове Светог Синода*”⁶.

Naravno, čim se dr. Bulajić poziva na broj dokumenta, to je znak da i u svezi s brojem ima nešto interesantno. I doista u “Naredbi vojnog zapovednika za Srbiju o zabrani prelaza Jevreja na drugu veru”, tiskanoj u “Glasniku, službenom listu SPC, 1. ožujka 1942. godine je dokument koji je potpisao “Za Prezrednika Svetog Arhijerejskog Sinoda, član, Mitropoliti skopski Josif”, spominju se brojevi akata Ministarstva Pravde, Ministarstva unutrašnjih dela, Nadleštva Podbana za Banat, **ali ne i Vojnog zapovednika za Srbiju**.

Također je smiješan komentar koji dr. Bulajić daje za činjenicu što Sv. Sinod SPC nije nikad intervenirao za nekog od 38 zatočenika logora Banjica, od kojih je 15 strijeljano: “*Prozvan je i Zorkić u oblikovanju satanskog lika Srpske pravoslavne crkve koji je otkrio ‘strašnije saznanje kako za uhapšenike nije nikad intervenisao Sv. Sinod Srpske pravoslavne crkve, a u logoru ‘Banjica’ bilo je i 38 uhićenih svećenika, od kojih je 15 strijeljano.’ Zar upravo ovaj podatak ne negira optužbe o podršci nacistima u Srbiji od strane Srpske pravoslavne crkve?!*”⁷

Naravno teško je shvatiti što je pisac htio reći. Misli li da je ‘dokaz’ o nesuradnji to što nisu intervenirali za one svećenike koje je režim očito osudio jer nisu lojalni tom režimu, a Apelom je tražena suradnja s tim režimom?

Uvijek je interesantno vidjeti što Bulajić nije želio spomenuti, tj. citirati. Naime, dr. Bulajić je ‘zaboravio’ dio teksta koji je prethodio ovom citiranom: “*ni ‘Banjica nije mnogo zaostajala: ‘Prilikom izdvajanja za streljanje ljudi iz uprave logora na čelu sa Vujkovićem maltretirali su zatvorenike, tukli ih, svirepo im lomili ruke i noge, rebra, kičme, tukli ih pendrecima i gvozdenim predmetima.’ Još je* (i dalje slijedi ono što je citirao dr. Bulajić)⁸. Dr. Bulajić je morao ovaj dio izostaviti i zbog čitatelja u Srbiji. Pa njima bi odmah bilo smiješno kada bi pročitali da je dokaz nesuradnje SPC s nacistima to što kod Vujkovića, ili generala Nedića, SPC nije pokušala spasiti svećenike iz logora koji je bio

⁵ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 797.

⁶ Isto.

⁷ Isto.

⁸ Josip Pečarić, nav. djelo, str. 94.

pod njihovom upravom. A sigurno su znali da su i njihove svećenike, kao i druge koje su izdvajali za strijeljanje **tukli, svirepo im lomili ruke i noge, rebra, kičme, tukli ih pendrecima i gvozdenim predmetima.**

Bulajiću je ‘dokaz’ o nesuradnji to što SPC nije intervenirala za one svećenike koje je režim očito osudio jer nisu lojalni tom režimu, a Apelom, čiji su prvi potpisnici tri člana Svetog arhijerejskog sinoda SPC, je tražena suradnja s tim režimom? To po dr. Bulajiću negira suradnju s nacistima, a dr. Alojzije Stepinac, koji je spašavao Židove i Srbe, koji je držao proturasne propovijedi je ratni zločinac!

I dok dr. Bulajić opravdava SPC što nije pokušalo spasiti svoje svećenike iz konlogora, dottle mu je dr. Alojzije Stepinac kriv što je to pokušao u slučaju katoličkih svećenika iz Slovenije!!! Zašto? Jer je intervenirao navodno tek 42 dana (ČETRDESET I DVA DANA) pošto su oni uhapšeni.

Hapšenje je bilo 18. travnja 1942., a osuđeni su deset dana poslije ovog nadbiskupovog pisma, dakle 11. lipnja 1942. godine na vrijeme od 3 godine. Po Bulajiću je nadbiskup Stepinac morao intervenirati odmah. Naime, Bulajić želi time imputirati blž. Stepincu kako je on morao znati da će ti svećenici biti ubijeni, jer se navodno iz Jasenovca nije moglo izići živ, kao što izrijekom i tvrdi A. Miletić: “*To je bio pakao iz kojeg se nije izlazilo*”.⁹

O tome Josip Jurčević kaže: “*Međutim, jednu i pol stranicu dalje sam Miletić svjedoci da se iz logora ipak izlazilo: ‘Sredinom 1942. počelo je spašavanje logoraša putem pregovora (...) tj. vršena je razmjena zarobljenih njemačkih i domobransko-ustaških oficira, vojnika i funkcionera za zarobljene i uhapštene članove KPJ i skojevce’.*

Osim toga, među objavljenim dokumentima se nalazi više izvornih dokumenata - ‘Otpusnica’” - koje dokazuju da su zatočenici otpuštani iz logora Jasenovac; kako pojedinačno, tako i grupno. Primjerice, dokumenti broj 162, 163, 174, 179, 186 i 202 u trećoj knjizi govore o pojedinačnim otpustima, iz različitih razloga. Iz tih se dokumenata vidi kako je u logoru vođena precizna evidencija, te da je postupak otpuštanja prolazio službenu, pravnu proceduru.

Zatim, dokument broj 196 je ‘Nalog Glavnog ravnateljstva za javni red i sigurnost od 14. jula 1944. da se 170 osoba puste na slobodu iz logora (...) povodom rođendana Poglavnika Nezavisne Države Hrvatske’. U dokumentu se pojedinačno navode imena i prezimena tih 170 osoba, datumi i mesta rođenja, vjera, zanimanje i imena njihovih roditelja. U dokumentu broj 191 je ‘Spisak logorašica (31 osoba, op. a.) logora Stara Gradiška iz prve polovine 1944. kojima je za mesec-dva isticalo izdržavanje kazne u logoru’, a u dokumentu broj 192 je ‘Spisak logorašica (101 osoba, op. a.) iz prve polovine 1944. kojima je istekao rok izdržavanja kazne u logoru’. Oba popisa sadrže i nekoliko osobnih podataka za svaku osobu.”¹⁰

Dakle dr. Stepinac i nije morao istog trena intervenirati za uhapšene svećenike. Valjda nije trebao uopće intervenirati poput vrha SPC u slučaju srpskih svećenika?

⁹ A. Miletić, Koncentracioni logor Jasenovac 1-3, Beograd, 1986 (1 i 2) i 1987 (3), str. 30.

¹⁰ Josip Jurčević, nav. djelo, str. 140.

Tome je dr. Bulajić posvetio cijelu sekciju svoje knjige pod naslovom: **“Spašavanje” katoličkih svećenika iz Slovenije**, koju počinje ovako: “*Zagrebački nadbiskup, dr Alojzije Stepinac, kada je utvrdio da su sedmorica katoličkih svećenika Slovenaca ubijeni u ustaškom logoru smrti Jasenovac napisao je tek (ovo ‘tek’ valjda da se usporedi s ‘nikad’ kod SPC, J.P.) 24. februara 1943, kako tvrdi Benigar¹¹, pismo ustaškom poglavniku Paveliću: “Ovo je sramotna ljaga i zločin, koji vapi u nebo za osvetom, kao što je čitav jasenovački logor sramotna ljaga na Nezavisnu Državu Hrvatsku”.*¹² Riječi blž. Stepinca sam posebno istaknuo, kao kontrast stravičnoj nebrizi SPC za njihovih 15 ubijenih svećenika, što je po dr. Bulajić dokaz nesuradnje SPC s Nijemcima. Međutim, ne iznenaduje nas da je i ovih ČETRDESET I DVA DANA dr. Bulajića potpuna neistina. To svjedoči, nitko drugi nego Eugen Dido Kvaternik: “A kako je bilo sa slovenskim svećenicima? Jednog dana, u travnju 1942., nazove me Andrija Artuković: ‘Kod mene je bio njemački Polizei-attače Helm I tužio se na protunjemačko djelovanje slovenskih svećenika u Zagorju, koji da podupiru i partizane u Sloveniji. Treba svakako nešto poduzeti da izbjegnemo neugodnosti sa Nijemcima’. Ja sam tada, sada više ne znam točno, ili preko Vas ili vlč. Masuc|cia ili Čubelića, zamolio Preuzv. da se te svećenike premjesti u Slavoniju, i da nam ne prave neprilike u onoj ionako teškoj situaciji. Ali već dva dana kasnije nazove me dr. Pavelić sa riječima: ‘Tu je bio poslanik Kasche i tužio se, da niješ ništa poduzeo u stvari slovenskih svećenika u Zagorju’. Na moj odgovor, da će ih Kaptol premjestiti u Slavoniju, odgovorio je: ‘Kakav Kaptol!, treba ih sve odmah uhitići i smjesta prebaciti Talijanima u Sloveniju!’ Računajući na brzu intervenciju Preuzv. nastojao sam dobiti na vremenu, i izdao nalog ravnatelju župskog redarstva u Varaždinu, g. Kruni Batušiću, neka ih sve koncentrira u jednoj školi, i čeka daljnje naloge. Dva ili tri dana iza toga nazove me opet dr. Pavelić: ‘Kod mene je Preuzv. g. Nadbiskup. Što si učinio s onim slovenskim svećenicima? Kako si ih mogao uhitići? Odmah ih treba pustiti na slobodu i g. Nadbiskup će se za njih pobrinuti’.”¹³

Dakle, ne radi se o Bulajićevih 42 dana već je Nadbiskup odmah pokušao spasiti slovenske svećenike, iako su oni bili optuženi izravno od Nijemaca za protunjemačku djelatnost. To što nije bio uspješan samo pokazuje kakva je bila njegova pozicija u NDH. Međutim, vrh SPC nije ni pokušao spasiti svoje srpske svećenike. A oni bi bili sigurno mnogo uspješniji. Nisu ni pokušali jer su svoju politiku vezivali u njemački Novi svjetski poredak i nalaženje bolje pozicije za Srbiju u okviru tog Poredka.

Iole pametnjem čovjeku jasno je kako je upravo činjenica da molbe dr. Stepinca nisu uspjеле - svjedoči o tome da Katolička crkva u Hrvata nije suradnik tadašnjeg režima, a činjenica da su molbe pisali pokazuju da se ona i jest ponašala kao

¹¹ O. Aleksi Benigar, “Alojzije Stepinac, hrvatski kardinal”, ZIRAL - Zajednica izdavača ranjeni labud, Rim, 1974., str. 418. Il processo dell’ Arcivescovo di Zagabria, Edizioni La Civilta cattolica, Roma, 1947., str. 278.

¹² Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 586.

¹³ Eugen Dido Kvaternik, Sjećanja i zapažanja 1925-1945, Prilozi za hrvatsku povijest. Uredio dr. Jere Jareb, Zagreb 1995, str. 147.

Crkva. To je ono što predstavlja problem dr. Bulajića. On mora napadati takvu crkvu, a braniti SPC koja nije ništa poduzela ni za svoje svećenike, pa je jasno zašto među pravoslavnim svećenstvom u Srbiji nije zabilježen niti jedan slučaj spašavanja Židova. Valjda bi spašavanjem Židova surađivali s Nijemcima, prema gornjem ‘objašnjenju’ dr. Bulajića. Zato citati g. Štefan o suradnji vrha SPC s Nijemcima dr. Bulajiću ne predstavljaju ništa. Čak ni to da je danas u SPC Nikolaj Velimirović postao svećem, a po tom sveću je sv. Sava preteča Hitleru. I onda mu ja sataniziram SPC, a ne ona sama sebe!?

Zbog ovakvih ‘obrana’ SPC dr. Bulajić će uglavnom preskakati činjenice da mi navodimo i literaturu za ono što tvrdimo, već će samo reći da mi to ‘tvrdimo’ i pozivat će u obranu SPC Jašu Almulija: “*oni pravoslavni sveštenici koji su u vreme okupacije govorili ili pisali* (dakle ipak je bilo i takvih, jasno je zašto g. Almuli ne smije konstatirati i njihove pozicije u SPC u odnosu na one svećenike iz Banjice, J.P.) *protiv Jevreja bili su izolirana pojava*”,¹⁴ tako da mi u stvari ne znamo brani li on SPC ili je napada. Pogotovo što je jedna od tih izoliranih pojava postao njihov svetac! Osim toga, poznata je činjenica da ne postoji niti jedan pravednik među srpskim pravoslavnim svećenstvom. Među hrvatskim katoličkim - da. A kako su Srbi pomagali Židovima tijekom Drugog svjetskog rata, najbolje pokazuje činjenica da u svojoj knjizi "Logoraš br. 179986", koju je izdao Savez jevrejskih općina u Beogradu 1985., američki Židov Natan Baruh tvrdi da su ga spasili "srpski seljaci na ostrvu Korčuli". Da "srpski seljaci" na hrvatskom otoku!¹⁵

Brojne Hrvate koji su spašavali Židove nalazimo u svim staležima. Tu su redarstvenici Josip Oštarić, Ernest Gustović i Emil Perška, zvan Lalac, glasoviti nogometni sudija Građanskoga. Grof Alfred Gršić, diplomat NDH u bečkom konzulatu otkriven je od Gestapoa da pomaže Židovima, pa je u logoru Mathausen dočekao kraj rata. Kada je 1999. Godine u Zagrebu umrla Tea Berger, saznao se da je rat preživjela skrivena u ženskom samostanu na Korčuli. Da na hrvatskoj Korčuli gdje navodno žive srpski seljaci. Je li ona bila jedina Židovka koja je sa časnim sestrama dijelila i posljednju koricu kruha?¹⁶

Bulajićev komentar na kraju ovog djela je: “*Ukratko, Srpska pravoslavna crkva je ‘nositelj velikosrpske ideje’, a Jugoslavija je bila ‘najveće ostvarenje te politike’.*¹⁷” Naravno, nemojte pomisliti: “Progledao dr. Bulajić”. On misli da je jasno samo po sebi da to nije točno, što je i logično jer je jasno da su svi genocidi koje su Srbi napravili u ratovima 1991. - 1999. u stvari genocidi nad Srbima, a “*‘Knjiga’ profesora Josipa Pečarića, u izdanju Hrvatskog informativnog centra i Hrvatskog instituta za povijest, sve naprijed navedeno*” ga je uvjerila “*da postoji genocidna ideologija hrvatskih autora!*” “Cohen (očito hrvatski autor, J.P.), Štefan i Pečarić pišu o Srpskom narodu kao entitetu, najcrnji zločini se pripisuju (to vam dođe ‘citiraju se dokumenti’, J.P.) srpskom narodu kao cjelini (to mu

¹⁴ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 798.

¹⁵ Hrvatsko Slovo od 14. siječnja 2000.

¹⁶ Isto.

¹⁷ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 799.

valjda dođe da su srpske narodne pjesme pisali svi Srbi odjednom). *To je metod kolektivne odgovornosti nacističke ustaške Hrvatske.*¹⁸

---

¹⁸ Isto, str. 800.

IZVJEŠĆE ZEMALJSKE KOMISIJE HRVATSKE

Kako sam naveo u mojoj knjizi, osnovu u stvaranju Srpskog mita o Jasenovcu bilo je izvješće Zemaljske komisije Hrvatske za utvrđivanje zločina iz 1947. godine. Naravno da s njime počinje i dr. Bulajić svoj pokušaj da dokaže da se ne radi o srpskom mitu: „*Zemaljska komisija HRVATSKE za utvrđivanje zločina već 1947 uputila je zvanični izvještaj da se broj žrtava u Jasenovcu vjerojatno neće nikada utvrditi, ali da se na osnovu tada svježih tragova i živih svjedoka može tvrditi da taj broj iznosi između 500 i 600 tisuća žrtava.*“¹⁹

Zgodno je ovo usporediti s onim što je dr. Bulajić pisao Zemaljskoj komisiji Hrvatske u prethodnoj knjizi na str. 54: „*Ona je bila i svestrano stručno ekipirana. U rezultatu odgovornog rada (istaknuo J.P.) i tadanje spoznaje poslat je Međunarodnom vojnem sudu u Nurnbergu izvještaj o stratištu Jasenovac sa oko 500.000 do 600.000 umorenih zatočenika - žrtava fašizma.*“

Treba li uopće spomenuti da je dr. Bulajić sigurno poznat rad A. Vajs-a iz 1961. godine u kome je on analizirao rad *Državne komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača* i gdje zaključuje: „*Kvalitet aparata bio je veoma različit. Pored manjeg broja kvalifikovanih i iskusnih stručnjaka, bilo je pretežno stručnjaka bez dovoljno stručnog znanja i iskustva a često i potpunih početnika. Naravno, to se donekle odražavalo i na nivou nekih delatnosti, te je kvalifikovani stručni aparat morao uložiti velike napore da bi po mogućnosti suzbijao i popravlja posledice takvih slabosti i izvesne tendencije ka površnosti i improvizaciji koje su se pojavljivale i usled obimnosti i hitnosti poslova.*“²⁰ Opća ocjena izuzetno niske razine stručnosti komisija, koju je gotovo potpuno eksplicitno naznačio A. Vajs, jednostavno se prepoznaće i u objavljenjim *Izvještajima, Saopštenjima i drugim radovima komisija, iako je na njima radio njihov najkvalitetniji dio*”, komentira rad tih komisija mr. Josip Jurčević²¹ A dr. Milanu Bulajiću, direktoru Muzeja genocida u Beogradu je takav rad - **odgovoran rad.**

---

¹⁹ Isto, str. 802.

²⁰ A. Vajs, „Rad Komisije za utvrđivanje zločina okupatora I njihovih pomagača”, *Anali pravnog fakulteta*, 4, Beograd, 1961.

²¹ Josip Jurčević, „Nastanak Jasenovačkog mita”, Zagreb, 1998., str. 24.

JASENOVAC - RADNI LOGOR

Međutim, vjerojatno dr. Bulajić nije čitao knjigu Zemaljske komisije Hrvatske "Zločini u logoru Jasenovac", jer mu se sigurno ne bi dopao dio iz zaključaka knjige koji komentira Josip Jurčević: "*Zbog tadašnjih i kasnijih isključivih stavova u radovima o ovoj temi koji su - bez analitičke utemeljenosti - poticaj za osnivanje i postojanje logora u Jasenovcu tumačili kroz složenicu 'klaonica ljudi' ili 'tvornica smrti', vrijedno je naglasiti jedan zaključak iz knjige, koji kaže: 'Raditi se je moralno barem 10 sati dnevno bez odmora, jer je roba, koja se izrađivala, bila vrlo potrebna za vojsku okupatora i ustaša (n. a.) (...) Ustaški su se nadzornici šetali po radionicama i budno pazili da nitko ne postajkuje, da se ne zadržava predugo u zahodu i da radi bez odmora.'*

U tom se smislu, promatrajući objavljeni nacrt i prateći tekst knjige, te već prije spomenute brošure, može primjetiti da je u logoru Jasenovcu intezivno radilo šest industrijskih pogona - ciglana kapaciteta dva milijuna cigli dnevno, lančara za proizvodnju različitih metalnih predmeta (žica, lanaca i dr.), pilana, kožara, rafinerija i električna centrala; dvadesetak zanatskih radionica - bravarija, limarija, kovačnica, strojobravarija, alatnica, tokarija, puškara, precizna mehanika, montaža, automehanika, remenarija, kolarija, stolarija, krečana, ugljenara, drvara, krpara, krojačnica, keramika; ekonomija - mljekara, mesnica, ledara (hladnjača), pekara, štale, svinjci, konjušnica, peradarnik, pčelarnik, vrtlarija; a za dovoz sirovina i odvoz robe koristili su se brodovi, splavi, željeznica i kamioni, čiji su pristupi bili izravno povezani s logorom."²²

Primijetimo da se ovo uopće ne razlikuje s tvrdnjom bivšeg logoraša Srbina Vojislava Prnjatovića koju je dao komesariju za izbjeglice Nedićeve vlade 11. ožujka 1942. godine, a što je prenio dr. Franjo Tuđman u *Bespućima povijesne zbilnosti* (str. 316). A Tuđman je napadan što je prenio Prnjatovićeva izvješća!!

Ali vratimo se **odgovornom radu** Komisije. Zemaljska komisija uputila je u Jasenovac dne 18. svibnja 1945. posebnu anketnu komisiju koja je saslušala i četiri svjedoka i na temelju toga je na kraju i donijela zaključak:

"Jedan od svjedoka, Jovan Živković, je izjavio: 'Ja točno ne znam koliko je zatočenika u Jasenovcu likvidirano, ali je bilo opšte uvjerenje među zatočenicima da taj broj prelazi jedan milijun'.

Drugi svjedok, Mihajlo Marić, je kazao: 'Kao posmatrač i očeviđac svih strahota koje su se događale u Jasenovcu mogu mirne duše kazati da je u toku četiri godišnjeg postojanja logora na razne načine umlaćeno ili umrlo od bolesti ili gladi oko milijun i četiri stotine hiljada zatočenika od kojih je bila ogromna većina Srba zatim židova, cigana i samih Katolika'.

Treći svjedok, Milan Duzemlić koji je do pred kraj 1943. Godine bio općinski bilježnik u Jasenovcu, je rekao kako je 'uprava logora Jasenovac vodila zapisnike o pojedinim slučajevima smrti zatočenika te je jedan primjerak takvog

---

²² Isto, str. 34-35.

---

zapisnika odnosno spisa dostavljala općinskoj upravi u Jasenovac (...). Do dana moga uhapšenja t.j. 21. decembra 1943. Bilo je kod općine Jasenovac takovih zapisnika oko 900.000, odnosno po spisku prijava slučajeva smrti bilo je 900.000 takvih žrtava (...) ove spiskove video je također i blagajnik Risović Stjepan, ali je on mrtav'.

Pri kraju je Zapisnika zaključeno: 'Anketna komisija nakon izvršenog uviđaja samog logora, liječničkog nalaza i mišljenja sudskog vještaka, te preslušanja očevidec ustanavljuje: (...) u pogledu opsega i broja izvrešenih zločina nadmašene su I najstrašnije slutnje (...) nasilno je usmrćeno od prilike 1,400.000 - (iskaz svjedoka Duzemlić Milana)'. Anketna je komisija ovdje napravila i jednu očiglednu pogrešku grube nepažnje, koja - uz ostalo - svjedoči o površnom pristupu poslu kojeg se obavljalo. Naime, milijunčetristotisuća žrtava naveo je svjedok Mihajlo Marić, a ne Milan Duzemlić, što je bjelodano iz Zapisnika kojeg je napravila sama Anketna komisija. (...)

Nadalje je potrebito još jedanput spomenuti važnu knjigu koju je izdala Državna komisija - 'Izveštaj ... Međunarodnom vojnog sudu u Nurnbergu', u kojem se tvrdi: 'Prilikom ubijanja u logoru pravljeni su zapisnici, od kojih je po jedna kopija dostavljena opštinskoj upravi mesta Jasenovac. Po iskazu beležnika te općine, Milana Duzemlića, najmanje 600.000 šest stotina hiljada) ljudi u ovom logoru. (...) Prednji podaci primljeni su od Zemaljske komisije Hrvatske za ratne zločine'.²³

*Za Državnu komisiju je sada već Milan Duzemlić izjavio da je broj žrtava 600.000. Očito onih 1.400.000 što mu je pripisala Anketna komisija bila je prevelika brojka, pa su onih 900.000 koliko je on govorio postali Komisiji prihvatljivih 600.000. Da kako reče dr. Bulajić: "u rezultatu **odgovornog rada** (istaknuo J.P.) i tadanje spoznaje poslat je Međunarodnom vojnog sudu u Nurnbergu izvještaj o stratištu Jasenovac sa oko 500.000 do 600.000 umorenih zatočenika - žrtava fašizma."*

---

²³ Isto, str. 40-43.

JASENOVAC KAO POSTAJA KRIŽNOG PUTA

Bulajić će dalje u svom odgovoru na moju knjigu: “*Pečarić u dokaze navodi i arheološka iskopavanja profesora Medicinskog fakulteta u Novom Sadu dr Srboljuba Živanovića, koje se odnose na žrtve ustaških zločina genocida!!*” Cijeli komentar je “!!”.²⁴ Jasno je i zašto. Teško je nekome u Srbiji navesti da su u Jasenovcu pronađena grobišta ljudi koji pripadaju “**populaciji koja je nosila svetle komponente**” i tvrditi im da su to Srbi. Pa oni znaju koliko ima među njima plavih ljudi. Njima bi odmah bilo jasno da se radi o Hrvatima s Križnog puta. A dr. Živanović je taj koji je ukazao na tu činjenicu.

Iako sam taj podatak u mojoj knjizi naveo nekoliko puta, dr. Bulajić izbjegava citirati dijelove koji sadrže taj podatak, ali će zato sada citirati zapisnik Komisije koja je vršila antropološka istraživanja u Jasenovcu (22.-27. 6. 1964.): “*Skelet broj 2 ležao je ispod prethodnog. To je skelet ženske osobe sa ostacima pletenica tamne smeđe boje životnog doba oko 30 godina...*” Radi se samo o jednoj žrtvi, dok je dr. Živanović, koji je bio član komisije (ostali članovi Komisije bili su dr. Ante Pogačnik, dr. Vida Brodar i Zdravko Marić) u glasilu Medicinskog fakulteta u Novom Sadu potvrdio: “*Na osnovu boje kose i oblika dlake može se zaključiti da se radi o populaciji koja je nosila svetle komponente najverovatnije slovenskog porekla. Znači, u toj raci nije bilo Jevreja i Cigana. Ostatci tekstila i stvari govore da se radi o našem seoskom življu.*” Ne samo plava kosa već i ti ostaci tekstila, kako je pokazala g. Ljubica Štefan, pokazuju da se radi o Hrvatima. I to o Hrvatima s Križnog puta.

Dr. Bulajić stavlja “!!” uz spominjanje imena dr. Srboljuba Živanovića, zato što je čitateljima u Srbiji poznat rad dr. Živanovića u promicanju velikosrpske politike i korištenja Srpskog mita o Jasenovcu, pa bi čitateljima to trebao biti dokaz da se u mojoj knjizi nalazi nešto čudno oko citiranja dr. Živanovića. Vjerojatno dr. Bulajić i radi prema uputama dr. Živanovića koje i navodi: “*Uopšte se ne treba osvrnati na njihova (hrvatskih ‘naučnika’, J.P.) pisanja i lupanja. (...) Za mene je to hrvatski genocid izazvan katoličkom politikom.*”

Ovo svoje nacionalističko velikosrpsko određenje dr. Živanović je izrekao na svom predavanju u Oxfordu na St. Catherine’s College. Predsjedavao je Rodney Atkinson, kandidat za člana Europskog parlamenta. Prisustvovao je veliki broj poslanika, bivših poslanika i poslaničkih kandidata, intelektualaca i drugih. Dr. Bulajić ne navodi je li netko od nazočnih reagirao na ovakve tvrdnje.²⁵ Vjerojatno nitko nije reagirao na tvrdnju da je spašavanje Židova i Srba, koje je vršila Stepinčeva crkva - genocid, a suradnja SPC s Nijemcima to nije.

Međutim, sam se dr. Živanović pokušava opravdati od laži u kojoj ga je uhvatio ing. Žerjavić. Evo kako to svojim čitateljima predstavlja dr. Bulajić: “*Ing. Vladimir Žerjavić uporno ukazuje ‘da je u TV emisiji ‘Porota’ održanoj u studenom 1989. u Beogradu, kojoj smo prisustvovali Slavko Goldstein, Željko Krušelj i ja iz Zagreba, dr Srboljub Živanović iznio neistinu da je antropološka*

²⁴ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 807.

²⁵ Isto, str. 501.

ekipa koja je vršila iskapanja u Jasenovcu-Gradini u lipnju 1964. izračunala da je tamo ubijeno 700 tisuća ljudi. Dr. Vida Brodar, drugi član te ekipe (treći dr Pogačnik u međuvremenu je umro) pismenom izjavom potvrdila da je iskopano svega 284 kostura i da oni nisu obavljali nikakva izračunavanja, što sam naknadno ustanovio iz izvornog zapisnika te ekipe, dobivena iz Muzeja Jasenovac.’ Prof. Srboljub Živanović, sada profesor u Engleskoj, objašnjava u odgovoru: ‘Poslije utvrđivanja broja masovnih grobnica i izračunavanja da je bilo približno 27 žrtava na 2 m površine masovnih grobnica, dr Anton Pogačnik, iz Zavoda za antropologiju, Aškerčeva 12, Ljubljana (dakle onaj član Komisije koji je umro, J.P.) u mom prisustvu izračunao je broj ljudi koji su izgubili živote u Jasenovcu i Gradini približno 730.000. Ovaj broj nije uključen u naš izvještaj jer smo smatrali da ćemo biti u mogućnosti da nastavimo kasnije iskopavanja. Ovaj broj je dostavljen g. Esadu Proliću i g. Jakši Singeru koji su bili odgovorni za istraživanja i koji su primili naše izvještaje. Broj 730.000 smanjen je na 700.000 zbog mogućih grešaka, s obzirom na uslove u Jasenovcu i Gradini za vrijeme naših iskopavanja.’²⁶

Treba li uopće komentirati ovo javno priznanje svoje nestručnosti od strane dr. Srboljuba Živanovića. Zamislite uopće rad neke komisije stručnjaka od 3-4 člana, u kojoj jedan od članova Komisije nije obavešten o nečemu o čemu se obaveštavaju oni koji su odgovorni za istraživanja. Treba li uopće komentirati i to da je takva izračunavanja navodno učinio onaj koji to ne može poreći.

A najinteresantniji je način na koji su ‘oni’ izračunali broj žrtava: “*Prvo smo ustanovili da je svaka pojedina raka sadržala po 800 do 820 ljudi. Taj broj je dželatima iz Jasenovca zbog nečega odgovarao. Da ne bude zabune to je ogroman broj. (...) Radili smo tokom dva uzastopna leta - 1964. i 65. godine. Radovi su trajali nešto kraće od tri meseca godišnje.*”²⁷ Više detalja koji su nam potrebni da shvatimo svu “znanstvenost” ovog proračuna možemo naći u prikazu ovog istraživanja koji je dao mr. Sc. Josip Jurčević:

“*U knjizi R. Bulatovića²⁸ gotovo su u cijelosti (ali ne po izvornom redu) navedene činjenice iz zapisnika koje se odnose na tijek i nalaze istraživanja.*

Tako se detaljno govori i o probnim bušenjima u Gradini kojima je rukovodio dr. Šercelj, od 9. do 17. travnja 1964. godine, a koja su imala svrhu fizički utvrditi mjesta na kojima se nalaze grobišta, kako bi se potom mogla vršiti otkopavanja. Tada je na sto mjesta - koja su prema različitim osnovama smatrana grobištima - napravljeno 130 (stotrideset) bušotina iz kojih su uzeti uzorci tla. U većini bušotina nisu pronađene kosti ni materijal koji bi ukazivao na grobišta, pa su antropolozи - koji su od 22. do 27. lipnja 1964. g. provodili otkopavanja kazali: ‘mi smo ovog puta otvorili sonde samo tamo gdje su bušotine pokazale da ima sleletnog materijala’.

²⁶ Isto, str. 500.

²⁷ Isto, str. 497.

²⁸ R. Bulatović, “Koncentracioni logor Jasenovac s posebnim osvrtom na Donju Gradinu”, Sarajevo, 1990.

“Organizator istraživanja - Savez udruženja boraca narodnooslobodilačkog rata BiH - formirao je ekipu od tri člana: V. Brodar i T. Pogačnik iz Ljubljane - Institut za biologiju, Katedra za antropologiju B. F. (biološkog fakulteta, op. a.) i dr. S. Živanović, Novi Sad - Institut za anatomiju M. F. (medicinskog fakulteta, op. a.)” koja je rukovodila cijelim poslom i napravila zapisnik.

Ukupno je u Gradini otkopano i obrađeno sedam “sondi”. Od toga su u šest pronađeni ostaci ljudskih kostura, a u jednoj nekoliko različitih uporabnih predmeta. Utvrđeno je da se u svih šest grobnica zajedno nalaze posmrtni ostaci 289 osoba. U jednoj sondi je pronađeno 197 kostura, u drugoj - 48, u trećoj - , u četvrtoj - 8, u petoj - 26 i u šestoj - 7. Za većinu su nastrandalih osoba utvrđeni spol i dob, te da je u većini slučajeva smrt nastupila nasilnim putem.

Antrpolozi su zatim prešli na lijevu stranu rijeke Save, gdje su na različitim područjima oko logora Jasenovac iskopali 24 sonde. Ovom otkopavanju nisu prethodila probna bušenja, nego su pokazatelji bile ranije obilježene grobnice. Međutim, kako su zapisali antropolozi, ‘oznake su bile postavljene približno netačno. Zato je ekipa prilikom svog rada uzela u obzir i izjave bivših logoraša i domorodaca iz Jasenovca. Na osnovu ovih pričanja, koja su ponekad bila kontradiktorna, i na osnovu pojedinih promena na samom terenu, počeli smo sa iskopavanjem.’

‘U 15 sondi nađeni su skeleti žrtava, a u jednoj sondi bili su isključivo zakopani ostaci odijela, obuće i ličnih predmeta. Sedam ostalih sondi bilo je prazno’. Tih petnaest sondi u kojima su pronađeni kosturi odnosilo se na dvanaest masovnih grobnica, a u zapisniku antropologa je zaključeno: ‘Ukupno smo iskopali 192 skeleta i to 96 ženskih, 70 muških, 6 dečjih, kao i 20 skeleta za koje nismo mogli da utvrdimo pol. Oštećenih skeleta (...) nije bilo mnogo, zato smatramo, da su u ovim grobnicama zakopani logoraši koji su umrli u logoru’.

Realno se može pretpostaviti da su antropološki nalazi - kako brojem kostura, tako i njihova neoštećenost, tj. nenasilna smrt pokopanih osoba - u spomenutim grobnicama bili neočekivani, kako za istraživače tako i za organizatore istraživanja, što se može vidjeti iz njihovoga daljnog postupka. Naime, nakon toga su iskopane “još 73 sonde nasumice, različitih otvora, ali bez pozitivnih nalaza”.

U tom je smislu, kao i za problematiku broja žrtava u Jasenovcu i Hrvatskoj, znakovito i iskopavanje jedne od sondi koje su otvarane na temelju otprije postojećih pokazatelja. “Ova sonda je kopana kod table s natpisom “Masovna grobnica sa 3.000 do 6.000 žrtava”, a u njoj su pronađena ukupno 23 kostura.”²⁹

Da, u ‘masovnoj grobnici sa 3.000 do 6.000 žrtava’ Komisija pronađe ukupno 23 kostura, i onda napravi proračun po kojem je “svaka pojedina raka sadržala po 800 do 820 ljudi”. Jer “taj broj je dželatima iz Jasenovca zbog nečega odgovarao” a ne onima (onome) koji su (je) proračun izvršili (izvršio). Vjerovali ili ne! Da to je bio učinak Komisije, a dr. Srboљub Živanović na osnovu takvih

²⁹ Josip Jurčević, “Nastanak Jasenovačkog mita”, Zagreb, 1998., str. 59-61.

rezultata istraživanja kaže: “*Na osnovu broja sondi koje smo tada otvorili, na osnovu broja žrtava koje smo u tim sondama pronašli i na osnovu prethodnih pretraga terena stručnjaka za sudsku medicinu izračunali (smo) da se na području Jasenovca i Gradine nalazi između 700 i 730 hiljada žrtava. Podvlačim, pored toga užasnog broja treba uzeti u obzir i ljudi koji su zauvek nestali u talasima Save. Prema svedočenju očevideća ni to nije zanemarljiv broj.*”³⁰

I dok u Sloveniji, samo iz jedne - do kraja neistražene - masovne grobnice Hrvata s Križnog puta, sahranjuju 1.179 žrtava, ovdje nam dr. Srboljub Živanović pokazuje kako je na osnovu ovakvih rezultata radova godina 1964. i 1965. i na osnovu pronađenih nekoliko stotina kostura došao do brojke od 700-730.000 žrtava. Koliko bi ih tek izračunao da je našao u jednoj grobnici onoliko koliko je pronađeno kod Maribora? Ali to je Križni put hrvatskog naroda, i očito mnogo veća zvjerstva nad Hrvatima poslije kraja Drugog svjetskog rata nisu bitna. Tako dr. Bulajić posvećuje jednu sekciju svoje knjige “**Blajbuškom mitu**” koju završava riječima: “*Revizije istorije na akademskom nivou!*”³¹ Što uopće reći na ovakvu beščutnost. Pa samo kod Maribora je iskopano više žrtava nego što je pronađeno u bilo kojem iskopavanju koja su godinama vršena kod Jasenovca, i dr. Bulajiću je to “mit” i “revizija istorije”. Ali što uopće i očekivati od nekoga koji je imao vidnu ulogu u srpskim genocidima u ratovima od 1991. do 1999. godine?

Podsjetimo također da Antun Miletić, pukovnik JNA, ravnatelj Vojnoistorijskog instituta u Beogradu, piše 1987. godine “*Jedinice srpske udarne divizije postavile su osiguranje oko bivšeg logora. Poslije izvršenog uviđaja u svibnju 1945., odnosno nakon odlaska komisije, počelo je raščišćavanje logorskog prostora koje je trajalo sve to 1951.*”³² Da, “raščišćavanje” koje traje punih 5 (pet) godina!

Dipl. ing. strojarstva Ante Biluš svjedoči o “raščišćavanju”: “Moj otac Marinko Biluš bio je profesionalni muzičar, satnik vojne domobranske glazbe i u svibnju 1945. nije bježao iz Zagreba. Uhićen je 30. svibnja 1945. u Zagrebu i dospio je u Jasenovac i tu boravio u logoru do Sv. Lucije do 13. prosinca 1945., dakle 6 mjeseci. Tamo mu je majka slala pakete, te čuvam o tome potvrde. Adresa je Jasenovac.”³³

³⁰ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 499-500.

³¹ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo,, str. 358-359.

³² Ljubica Štefan, nav. djelo.

³³ “Hrvatsko Slovo” od 14. siječnja 2000.

POČETAK KOMUNISTIČKOM UMNAŽANJA BROJA ŽRTAVA JASENOVCA

Mr. Josip Jurčević je pokazao da je komunističko preuveličavanje broja žrtava u logoru Jasenovac zacrtano krajem 1942. g. Još “*u Direktivi vrhovnog komandanta NOP odreda i dobrovoljačke vojske Jugoslavije (Tito, op. a.) od 31. marta 1942 Operativnom štabu NOP i dobrovoljačkih odreda za Bosansku Krajinu* glede logora se kaže: ‘Ispitajte mogućnost eventualnog napada na koncentracioni logor Jasenovac, gdje je bilo oko 10.000 naših zatvorenika, a sada je ostalo još 1.500 živih drugova. Sve ostale su poubijali ustaški banditi’. Nekoliko dana poslije toga - 4. travnja 1942. g. - Tito je iz Foče poslao **Depešu Izvršnom komitetu Komunističke internacionale**, u kojoj piše: ‘Najstrašniji koncentracioni logor u Hrvatskoj nalazi se u Jasenovcu. U taj logor Hitlerov dželat Pavelić bacio je više od 10.000 (deset hiljada) najboljih sinova Hrvatske. Sada je ostalo svega hiljadu i po živih ljudi, a svi ostali su bili podvrgnuti užasnim mučenjima i ubijeni. Same ustaše priznaju da je od početka njihovog dolaska na vlast u Hrvatskoj ubijeno do pet stotina hiljada (500.000) većinom Srba’.”³⁴

Ovdje je interesantno uočiti promjenu nastalu u samo četiri dana: ‘oko 10.000’ postaje ‘više od 10.000’ uz dodatak kako ustaše sami priznaju (!?) da su ubili 500.000. Međutim interesantno je primijetiti da su u Jasenovcu ‘drugovi’, odnosno ‘najbolji sinovi Hrvatske’, dakle očita tvrdnja da su u Jasenovcu bili zatočeni oni koji su se priključili oružanom ustanku protiv tadašnje države.

Centralni komitet KP Jugoslavije je 9. studenog 1942. g. uputio pismo nacionalnim partijskim rukovodstvima u vezi s notom Sovjetske vlade “o odgovornosti hitlerovskih zavojevača i njihovih pomagača” u kome se kaže: “potrebno je hitno pristupiti prikupljanju podataka o njihovim zvjerstvima u Jugoslaviji”.³⁵ To pismo mr. Jurčević komentira ovako: “S historijskog motrišta ovog rada, naglasak se može staviti na dio pisma koji kratko i kvalitetno govori o načelima kojih se treba pridržavati kod prikupljanja podataka, a osobito je značajno ta načela uspoređivati s ostvarenjem cijelokupnog posla kojega su kasnije izvršile komisije, te većina autora koji su se bavili problemom žrtava rata.”³⁶

A kako će to izgledati u stvarnosti moglo se vidjeti već krajem 1942. g. kada je “*Propagandni otsjek AVNOJ-a izdao manju “brošuru” pod naslovom Dokumenti o zločinima okupatora i njihovih ustaških pomagača, s podnaslovom -Jasenovački logor. Osim uvoda i Note Sovjetske vlade, u knjižici su tematski obrađeni iskazi sedmorice zatočenika koji su pobegli iz logora Jasenovac. Govori se o posjetu Međunarodne komisije Crvenog križa Jasenovcu, te da su Nijemci tada filmski snimali logor. U iskazima se, također, navodi niz pojedinosti vezanih za vodenje logorske kartoteke, organizaciju proizvodnje u logorskim pogonima i*

³⁴ Josip Jurčević , nav. djelo str. 32.

³⁵ Isto.

³⁶ Isto, str. 33.

hejerarhiju među zatvorenicima, a glavnu prostora zauzimaju opisi stradavanja logoraša. Pobjegli zatočenik Gabrijel Vinter je izjavio: "Od 200-300 hiljada ljudi koji su otpriklje u tolikom broju prošli kroz Jasenovac, na slobodu je pušteno jedva 20-30 ljudi", a Dušan Žulum je kazao - "računa se da je pobijeno 80-100.000 Cigana".³⁷

Također je interesantno vidjeti kako se interpretiralo i što je zločin. Mr. sc. Mladen Ivezić citira odlomak iz "Slobodne Dalmacije" od 9. rujna 1944. koji nam pokazuje što su bili ratni zločini po Bulajiću i njegovim suborcima:

*"Narodni će sud biti pravedan, ali nemilosrdan. **Približava se čas odmazde** (istaknuo J.P.). Kako mnogima nije potpuno jasno što se sve ima smatrati ratnim zločinom, naglašavamo, da taj pojam podrazumijeva: ubojstva, ozljede, zlostavljanja (osjetljiva uvreda časti, primjerice, pljuvanjem žrtve, bez ozljede) sve vrste lišavanja slobode, svaka moralna pomoći okupatoru, pojedinačna nagovaranjem ili javnim pozivanjem na otpor NOV ili na suradnju s okupatorom itd. Krivci za ratni zločin nisu samo oni koji su ga neposredno izvršili nego i sva lica koja su zločin organizirala, prouzročila, pomogla, od djela imala koristi, trpjela njegovo izvršenje, premda su ga po svojem položaju mogla spriječiti."³⁸*

Drugim riječima, ako nisi bio u partizanima - onda si ratni zločinac (naravno ako si Hrvat). Uostalom, saznavajući svakim danom za nova i nova stratišta, koje su poslije rata ostavili Bulajićevi partizani, zar nije logično što su oni za to koristili i Jasenovački logor. Pa tamo su žrtve najjednostavnije i mogli pripisati nekome drugom. Tamo su doista najlakše mogli pripisati ustašama žrtve koje su pripadale "**populaciji koja je nosila svetle komponente**". Tu ulogu - vidimo - do dana današnje sprovodi g. Bulajić. A komunistima su zločini - izgleda - bili nešto normalno. Podsjetimo se liste komunističkih zločina u svijetu: ŠSR - 20 milijuna mrtvih, Kina - 65 milijuna mrtvih, Vijetnam - milijun mrtvih, Sjeverna Koreja - dva milijuna mrtvih, Kambodža - dva milijuna mrtvih, Istočna Europa - milijun mrtvih, Latinska Amerika - 150 tisuća mrtvih, Afrika - 1,7 milijuna mrtvih, Afganistan - 1,5 milijuna mrtvih i međunarodni komunistički pokret i komunističke partije koje nisu na vlasti - desetine tisuća mrtvih!

Vjerojatno i nije daleko dan kada će se pokrenuti pitanje odgovornosti onih koji su učinili ove poslijeratne zločine kod nas. Naime, spominjući negdje na margini svoga drugog posjeta Sloveniji 'nevine žrtve bačene u mariborske masovne grobnice', Papa Ivan Pavao II. narušio je taj zid tištine što su ga oko zbijanja koja su počela u svibnju 1945. na austrijskom Bleiburškom polju, brižno gradile ne samo bivša jugoslavenska nego i međunarodna službena javnost. Zato Josip Antić s pravom tvrdi: "Papin Angelus svojim prozivanjem i odbacivanjem totalitarnih režima (riječ je o čovjeku koji je u Poljskoj na svojim leđima osjetio najprije nacizam, potom i komunizam) upućuje na način i mjeru s kojom se - nakon zida nametnute tištine - o stradanjima križnog puta može govoriti, želi li se, dakako, ostati na stazi civilizacijskih i kršćanskih vrijednosti. U tom smislu rovovi

³⁷ Isto.

³⁸ Mladen Ivezić, nav. djelo.

i stotine grobnica što opasuju široki krug oko Maribora ne traže samo hladno i iscrpno istraživanje povjesničara i dostojanstveno obilježevanje grobišta, nego i privodenje počinitelja. „³⁹

---

³⁹ „Vjesnik“ od 21. rujna 1999.

PRIKAZ RADA BRUNE BUŠIĆA

Na tako nešto upućivao je Bruno Bušić, i vjerojatno je zbog toga bio ubijen. Prikaz njegovog rada dao je Josip Jurčević.⁴⁰ Petnaestak godina poslije Lahove i Vogelnikove rasprave Bruno Bušić je 1966. godine napisao rad: "Ukupni demografski i neposredni ratni gubici u stanovništvu SFRJ na dan 15. 3. 1948. godine zbog Drugog svjetskog rata" u kome je prihvatio Lahovu procjenu ukupnih demografskih gubitaka (2,073.000), a od Vogelnika strukturu ukupnih gubitaka: njemačko stanovništvo - 500 tisuća, emigracija - 100 tisuća, smanjeni natalitet - 440 tisuća, te su mu neposredni ratni gubici - milijun i 33 tisuće. Bušićev drugi, opširniji rad "Žrtve rata"⁴¹ je bio izuzetno značajan, jer se prvi put na znanstvenoj razini progovorilo o događajima u poratnoj Jugoslaviji.

"Uzavršnom dijelu rasprave, Bušić za potvrđivanje teze uglavnom koristi tablice statističkih pokazatelja. Iz tablice koja pokazuje prirast pučanstva na područjima pojedinih posljeratnih jugoslavenskih republika i pokrajina za razdoblje od 1921-1931. kao i od 1931-1948. vidi se da u oba razdoblja svi djelovi Jugoslavije bilježe porast broja pučanstva, a samo Hrvatska u periodu od 1931-1948. ima negativan prirast, što znači da je imala manje stanovnika 1948., nego 1931. godine. Kako bi se saznala nacionalna struktura tih gubitaka donesena je I tablica koja prikazuje postotni udio pojedinih naroda u ukupnom stanovništvu Jugoslavije za godine 1931. i 1948., iz koje se vidi da samo Hrvati i Crnogorci s manjim postotkom sudjeluju u ukupnom stanovništvu Jugoslavije 1948., a u odnosu na 1931. godinu."

Bušić nadalje kaže: 'S obzirom na sve iznešeno mogli bismo izvršiti grubu razdiobu demografskih ratnih gubitaka u SR Hrvatskoj na četiri vrste:

- Popisom obuhvaćene žrtve rata;
- Popisom neobuhvaćene žrtve rata ('svi oni koji su u toku Narodnooslobodilačke borbe izgubili život na strani okupatora i domaćih izdajnika - kao borci, pomagači simpatizeri', odnosno svi oni koje su ubili Titovi partizani ili koji su bili smaknuti po nalogu jugoslavenskih vlast);
- Nerođena djeca (smanjeni prirast pučanstva zbog ratnih uzroka);
- Odseljeno pučanstvo.'

Ukupne demografske ratne gubitke za područje SR Hrvatske, Bušić procjenjuje na 661.543, a struktura je slijedeća:

- nerođena djeca - 107.000,
- odseljeno pučanstvo - 150.000,
- popisom obuhvaćene žrtve - 185.327,
- popisom neobuhvaćene žrtve - 219.216.

⁴⁰ Josip Jurčević , nav. djelo, str. 89-96.

⁴¹ "Hrvatski književni list", br. 15, srpanj 1969., Zagreb, str. 2-3; "Hrvatska revija", XXV, 4 (100), prosinac 1975., str. 628-631; "Bleiberška tragedija hrvatskog naroda", Barcelona - Španjolska, 1976, str. 466-474; Izvorni je članak znatno dopunio i donekle (terminološki i stilski) izmijenio B. Bušić, pa je taj dopunjeni rad dva puta objavljen u iseljeničkom listu "Hrvatski tjednik Danica" i u posthumno izdanoj knjizi B. Bušića, "Jedino Hrvatska", str. 541-563.

Prema istom je modelu napravljena i procjena za područje SR BiH. Ukupni su demografski procijenjeni na 580.767, dok je struktura sljedeća:

- nerođena djeca - 94.000,
- iseljeno pučanstvo - 80.000,
- popisom obuhvaćene žrtve - 171.000,
- popisom neobuhvaćene žrtve - 235.767.

To je bila prva procjena demografskih ratnih gubitaka za područje Hrvatske i BiH. Svoje je procjene Bušić izračunao ‘u skladu s svim raspoloživim podacima’. To je podrazumijevalo podatke koje su koristili Lah i Vogelnik, te rezultate popisa žrtava rata, kao I neobjavljene radove djelatnika Instituta za historiju radničkog pokreta.

Koliki je značaj jugoslavenska država pridavala isključivo svome vladanju nad proučavanjem žrtava rata, te što je značilo taj problem istraživati na znanstveno utemeljeni način, pokazala je i životna sudbina B. Bušića kojeg je i zbog toga, 1978. godine u Parizu, ubila jugoslavenska tajna policija.⁴²

---

⁴² Josip Jurčević , nav. djelo, str. 93 i 96.

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.

NITKO NIJE OSPORIO GUMZEJEVE NAVODE DA JE U NEDIĆEVOJ SRBIJI STRADALO 45.000 ŽIDOVA

Maja Freundlich je u tekstu “Vukojević kao poučak” (Nedjeljni Vjesnik, 14. studenoga 1999.) doista izvrsno analizirala val napada na izvješće saborske Komisije za žrtve rata i porača, koji je započeo g. Slavko Goldstein, ustvrdivši da “ono umanjuje židovske žrtve i žrtve Jasenovca”. G. Freundlich argumentirano pobija ovakvo tvrđenje.

Ja bih ipak upozorio da je g. Goldstein u “Vjesniku” od 30. travnja i 1. svibnja 1998., sugerirao da se treba brojka od 80.000 žrtava Jasenovca, i brojka od 600.000 sveukupnih žrtava Drugoga svjetskoga rata, “podastrijeti široj i domaćoj i međunarodnoj javnosti”, kao “relevantne i znanstveno dokazane”.

Reagirao sam na ovu sugestiju u “Vjesniku” 14. lipnja 1998., jer je bilo očito da Goldstein zadržava brojku do koje se došlo popisom iz 1964. godine, kada se radi o sveukupnim žrtvama rata, a brojku žrtava Jasenovca od 49.874 s tog popisa povećava na 80.000, što je povećanje za nešto više od 60 posto.

Goldstein to svoje povećanje od 60 posto obrazlaže i ovako: “Iznimka je romska populacija koja nije nikada bila temeljito popisana ni u popisima stanovništva na području stare Jugoslavije, no iako se romske obitelji nisujavljale da bi saznale nešto o svojim nestalima, poznato je da su čitave obitelji odvođene i pogubljivane”.

Još tada sam primijetio da je nelogično povećati broj žrtava Jasenovca (više od 30.000), a ne povećati za isto toliko ukupnu brojku žrtava rata, i ustvrdio:

“Ne može se nikako govoriti o znanstvenom dokazu dokle god hrvatski stručnjaci nisu bili u mogućnosti analizirati spomenuti popis! A činjenica da im srpski istraživači ni za novac ne žele dati taj popis, previše je indikativna!”

G. Goldstein nije odgovorio na moj tekst. Umjesto njega "odgovorio" mi je tajnik Komisije g. Florijan Boras (Vjesnik, 21. listopada 1999.) tvrdeći "da je iz dostupnih materijala očito da su jugoslavenske komisije umnožavale broj žrtava tako što su neka imena ponavljale".

Napomenimo da u tom tekstu u Vjesniku g. Goldstein spominje popis s brojkom od 60.000 žrtava Jasenovca, pa se konstatira: "U svezi s brojkom od 60-tak tisuća obrađenih žrtava, moglo se kalkulirati jedino oko činjenice da li su poginuli baš u Jasenovcu, Staroj Gradiški, na putu do logora ili pak na licu mesta".

Jasno je da je ova tvrdnja netočna, jer se ne spominje ponavljanje nekih imena. Drugim riječima, sumnje koje sam iznio u svom pismu pokazale su se opravdanim, a "znanstveni dokaz" g. Goldsteina, člana saborske Komisije za žrtve rata i porača, pokazao se ništavnim.

Josip Jurčević u knjizi "Nastanak Jasenovačkog mita" (Zagreb, 1998.) kaže (str. 62): "U tom je smislu, kao i za problematiku broja žrtava u Jasenovcu i Hrvatskoj, znakovito i iskopavanje jedne od sondi koje su otvarane na temelju otprije postojećih pokazatelja. Ova sonda je kopana kod table s natpisom 'Masovna grobnica sa 3.000 do 6.000 žrtava', a u njoj su pronađena ukupno 23 kostura."

Radi se o radu antropološke komisije, koja je istraživala u Jasenovcu tijekom ljeta 1964. i 1965. godine, i za svo to vrijeme pronašla nekoliko stotina kostura (u Gradini - 289 i "u većini slučajeva je smrt nastupila nasilnim putem", a na lijevoj strani rijeke Save 192 - a to su bili "logoraši koji su umrli u logoru"). Da ovdje i ne spominjemo činjenicu da je jedan član komisije, Srbin Srboljub Živanović, tvrdio da su u Jasenovcu pronađena grobišta ljudi koji pripadaju "populaciji koja je nosila svetle komponente", tako da se s pravom može tvrditi da se radilo o pogubljenim Hrvatima s Križnog puta (Lj. Štefan, Hrvatsko slovo, 20. ožujka 1998.).

A sjetimo se da je nedavno kod Maribora iskopano 1.179 kostura žrtava Križnog puta, a da i ne spominjemo druga mjesta u kojima imamo slične nalaze.

Međutim, na isti je način "znanstveno utemeljena" i Goldsteinova tvrdnja da se "umanjuju židovske žrtve". To je pokazao g. Jakov Gumzej u više tekstova objavljenih u "Vjesniku".

Spomenut ću samo tekst od 9. rujna 1998. godine u kome je dao niz citata iz "Jevrejskog pregleda", Beograd, iz kojih je vidljivo da su mnogi Židovi iz Hrvatske odvedeni u Srbiju i тамо pogubljeni.

Na osnovu toga g. Gumzej je zaključio: "Slijedom svega izloženog proizlazi da u NDH nije ubijeno 30.000, nego oko 10.000 Židova, što je također užasna brojka za koju svoj dio odgovornosti snose kriminalne skupine unutar ustaškog pokreta, ali je činjenica da je broj stradalih Židova u NDH Bulajić utrostručio i Hrvatima podmetnuo holokaust počinjen u Nedićevoj Srbiji.

Slijedeći je zaključak da u Nedićevoj Srbiji nije stradalo 'samo' 24.000 Židova, nego gotovo dvostruko više, odnosno oko 45.000 Židova." Koliko je meni poznato, nitko, pa ni g. Goldstein nije osporio navode g. Gumzeja.

*

S obzirom da nitko, pa ni Goldsteini, nije osporio citate ili račun g. Gumzeja, njegova sam istraživanja stavio u knjigu. Razlog više je sigurno bio to što on citira rezultate prema *Jevrejskom pregledu* iz Beograda. Koliko mi je poznato, sada su u Goldsteinovoj knjizi po prvi put osporeni, ali očito na jedan veoma čudan način, u kojem autori samo pokazuju da im je važnije pošto-poto napasti mene nego na znanstvenoj osnovi i kritički proučiti same Gumzejeve navode i račune. Ali ovo izbjegavanje spominjanja vrela iz kojih je Gumzej uzimao svoje podatke doista je skandalozno. Ali, koliko samo skandaloznih stvari ima u Goldsteinovoj knjizi?

Teško je odgovoriti na pitanje zašto se Goldstein služi ovakvim falsifikatima, kao što je ovaj u vezi s brojkama iz *Jevrejskog pregleda*. Možda je razlog u tome što sam ja u sljedećem tekstu objavljenom u *Vjesniku*, 14. lipnja 1998., ismijao neke brojke Slavka Goldsteina. Evo i tog teksta!

RAZGOVOR
Akademik JOSIP PEČARIĆ, matematičar svjetskoga glasa

HRVATSKA ŠKOLA U TEORIJI NEJEDNAKOSTI

Hrvatsko Slovo, 30. lipnja 2000.⁴³

Akademik Josip Pečarić rodjen je 1948. g. u Kotoru, Boka kotorska. Magistrirao je elektrotehniku i doktorirao matematičke znanosti. Redoviti je sveučilišni profesor matematike na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, voditelj Seminara Nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu PMF-a. Dobitnik je Godišnje državne nagrade za prirodne znanosti za 1997. godinu. Odlukom prvoga predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana prošle godine odlikovan je Redom Danice Hrvatske s likom Rudera Boškovića. Djelatni je član The New York Academy of Science, a ove godine izabran je i za redovitog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

U ime Hrvatskog Slova, čiji ste dugogodišnji suradnik, čestitam Vam na izboru za redovitog člana HAZU. Kako je došlo do Vašeg izbora za redovitog člana HAZU i kojim povodom?

- Razlog je uobičajen - cjelokupni stvaralački rad u matematici. Oko osamdeset vrhunskih imena svjetske matematike svojim pismima HAZU poduprlo je moj izbor. Među njima bili su akademici, te autori niza glasovitih monografija ili članovi redakcionalih odbora poznatih svjetskih časopisa. Kao autor ili koautor napisao sam oko 470 znanstvenih radova iz matematike i oko 50 radova iz elektrotehnike, geofizike, geologije, građevinarstva, fizike i povijesti. Napisao sam kao autor ili koautor 16 knjiga (13 iz matematike, jedna iz fizike, te knjige Srpski mit o Jasenovcu i Borbu za Boku kotorskiju). Četiri knjige objavljene su mi na engleskom jeziku, u poznatim izdavačkim kućama Academic Preš i Kluwer Academic Publishers, pa su velikani svjetske matematike smatrali da su samo neke od njih dovoljne za moj izbor. Ipak, većina je posebno isticala da sam ja vodeći ili jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti. Inače i u svjetskim referativnim žurnalima (SAD i Njemačka) za mene kažu da sam veliko ime u teoriji nejednakosti. Sigurno je mom izboru znatno doprinijela činjenica da sam Editor-in-Chief međunarodnog časopisa Mathematical Inequalities and Applications koji se tiska u Zagrebu, a u Editorial Boardu tog časopisa nalazi se preko šezdeset najpoznatijih svjetskih znanstvenika iz toga područja. Nakon godinu dana časopis je uvršten u Extended list of Citation Index journals, kao prvi hrvatski znanstveni časopis na toj listi. Član sam izdavačkih savjeta još šest međunarodnih časopisa. Pod mojim mentorstvom izrađeno je ili je u tijeku izrada više doktorskih disertacija u zemlji i inozemstvu. Imam golemu

---

⁴³ Također: Spremnost, hrvatski tjednik, od 4. srpnja 2000.

znanstvenu suradnju s nizom matematičara iz zemlje i inozemstva (SAD, Kanade, Izraela, Engleske, Švedske, Njemačke, Austrije, Italije, Grčke, Rumunjske, Bugarske, Kine, Japana, Australije, Singapura itd.). Sve u svemu imam oko stotinu suradnika.

Upravo ste se došli iz Australije gdje ste boravili više puta. Sigurno znate puno o australskim Hrvatima. Kakve su aktivnosti i problemi naših sunarodnjaka u toj dalekoj zemlji?

- Od godine 1992. svake godine sam boravio u Australiji na poziv tamošnjih sveučilišta. Znate kako je bilo u Jugoslaviji i što se sve pričalo o tzv. neprijateljskoj emigraciji. A, zapravo, zakinuli su nas za upoznavanje velikog dijela vlastitoga nacionalnog bića. Neizmjerno sam sretan sto sam kroz ove godine imao prigodu upoznati i taj dio hrvatskog naroda, ili kako volim reci - upoznati i tu drugu polovicu svoje duše. Naravno, vjerojatno znate da je sva ona pomoć koju su naši iseljenici godinama slali u stvari nešto što je učinio jedan manji dio naših ljudi, a mnogi od njih su doslovno odvajali od usta da bi pomogli svojoj domovini. Kako sam svake godine bio u Australiji, mogao sam doista uspoređivati prilike među tamošnjim Hrvatima s onim u Hrvatskoj. Kao što je agresija na Hrvatsku ujedinila sve nas u Hrvatskoj, slično se desilo i u Australiji. Ali već 1992., tijekom prvog svog posjeta, osjetio sam da postoje oni koji počinju unosit razdor. Upozoravao sam ljudе kako je svijet želio Jugoslaviju, pa kako to nije uspio ostvariti srpskom agresijom, ići će okušanom metodom podjele među Hrvatima. Proces rashrvaćivanja Hrvatske sproveden je i među našim iseljeništvom. Zato su u Australija mogli donijeli zakon o zabrani korištenja etničkih imena u nogometu. Naravno, to je, kao i embargu na uvoz oružja, bilo upereno protiv dvije Croatie - sydneye i melbournske, a kada je melbournska Croatia, naravno pod drugim - novim imenom - osvojila prvenstvo, i kad su hrvatske zastave preplavile igralište, došla je na red i zabrana korištenja nacionalnih simbola. Tako se problemi globalizacije kojom se žele uništiti specifičnosti, a zbog toga prvenstveno i mali narodi, odražavaju i na australske Hrvate kojima predstoji borba da sačuvaju sami sebe. Uostalom, kao što nama predstoji da sačuvamo svoju državu i sebe same u još jednom novom svjetskom poretku. Kažem novom jer doista ne vidim razliku u odnosu na one prethodne: Novi kvalitetan skok u razvoju tehnologije ponovo dovodi do toga da oni koji posjeduju tu tehnologiju žele vladati cijelim svijetom. Čini se da smo svjetskim moćnicima mi Hrvati, i u zemlji i iseljeništvu, bili samo izvrsni eksperimentalni laboratorij za to. Jer, kada uspiju jedan ponosan narod koji je, protiv njihove volje, u veličanstvenom Domovinskom ratu izborio svoju državu uvjeriti da je dobro odreći se sama sebe, onda je doista njihova zadaća mnogo ostvarljivija.

Kakav je bio odjek rezultata izbora u Hrvatskoj u hrvatskom iseljeništvu?

- Svagdje u iseljeništvu je nadmoćno pobijedio HDZ. Ljudi u iseljeništvu i te kako znaju sto znači imati svoju državu. Njih razne crne priče nisu mogle toliko pogoditi da ne razmišljaju o tome kome daju državu u ruke. Golemo je razočarenje među onima koji su cijeli život posvetili borbi za hrvatsku državu. Na žalost, i

razočarenje u običnoga, prosječnoga hrvatskog čovjeka. Kažu: Kada bi se ponovila 1991. i agresija na Hrvatsku, ne bi više dali ni jedan jedini dolar. Iz dana u dan gledaju što se događa u domovini: kriminalizira se Domovinski rat. Hrvatske branitelje i invalide ponižava se sve moguće načine. Mene je osobno užasnula scena koju sam video na HTV-u, kada je jedan od invalida Domovinskog rata vratio svoju protezu "svome" ministru. Bezosjećajnost toga ministra opisao sam našim ljudima u Australiji. Pitali su: Zar je moguće da je situacija tako strašna? Nameće se pitanje: Zar nije logično da je nova hrvatska vlast trebala pokušati pridobiti i ono što je najsvetije hrvatskom čovjeku, dakle HV, dragovolje Domovinskog rata? Ako nije, koje su joj namjere?

A iseljeništvo?

- Slično je i s iseljeništvom. Ali i tamo je suprotno od onoga sto bi se očekivalo od vlasti koja želi biti hrvatska. Zatvaraju se konzulati u središtima s najviše Hrvata, u onim sredinama koje su najzaslužnije za stvaranje hrvatske države, a u centrima gdje su te konzulate izgradili tamošnji Hrvati i svojim novcem i svojim radom. Logično je zaključiti da im se time pokušava otežati dolazak u Hrvatsku. Tako imamo paradoksalnu situaciju: dok se onima koji su na Hrvate i Hrvatsku izvršili agresiju dolazak želi olakšati, onima koji su stvarali ovu državu povratak treba otežati. Troškovi održavanja tih konzulata sigurno su mnogo manji od gubitka koji ce Hrvatska imati nedolaskom tih naših ljudi. Ovih dana su me Hrvati iz Melbournea obavijestili da se osim zatvaranja konzulata u Sydneyu (70.000 Hrvata), želi zatvoriti i konzulat u njihovom gradu (50.000 Hrvata). Duboko su uvjereni da ih kažnjavaju zbog njihovih zasluga u stvaranju hrvatske države, odnosno razbijanja Jugoslavije. Potvrdu tom mišljenju nalaze u činjenici kako današnja vlast stalno govori kako je svih deset godina prethodne vlasti bilo loše, pa prema tome i sama obrana od agresije, tj. samo stvaranje države.

Ne može se općenito tvrditi da naši iseljenici, baš svi naši ljudi tako misle.

- Državotvorni dio Hrvata u Australiji ne miruje. Oni i dalje promišljaju kako služiti ostvarivanju hrvatskih nacionalnih interesa. Jedna od akcija koja je upravo okončana jest akcija za engleski prijevod moje knjige Srpski mit o Jasenovcu. Imaju namjeru primjerke knjige slati raznim političarima i institucijama diljem svijeta.

Da, Jasenovac je uporište raznim manipulacijama i danas. Možete li nam reći nešto o tome? Tko su glavni manipulanti?

- O tome sam dosta pisao u svojoj prvoj knjizi o Jasenovcu. Velikosrpska politika je pokazala i s nedavnim kongresom u Banja Luci da ne odustaje o srpskoga jasenovačkog mita za ostvarenje svojih ciljeva. Velikosrpska politika ima i ustanovu koja promiće srpski mit o Jasenovcu - Muzej žrtava genocida u Beogradu na čijem čelu je čuvar velikosrpske pogibeljomanije dr. Milan Bulajić. Uloga tog mita po kome je u Jasenovcu ubijeno na stotine tisuća (najčešće se spominje brojka od 700.000), ako ne i više od milijun ljudi poslužio im je u pripremanju srpskog naroda za ostvarenje genocida koje su napravili u ratovima

počevši od Domovinskog rata, preko rata u BiH do najnovijeg genocida na Kosovu. Tijekom samih ostvarenja tih genocida srpski mit o Jasenovcu služio im je za opravdavanje. Pri tome ne smijemo zaboraviti potporu svjetskih moćnika Srbima, proisteklu i iz njihove želje za očuvanjem Jugoslavije. A Simpozij u Banja Luci pokazao je već novu ulogu srpskog mita o Jasenovcu. Kao što sam i njavio u svojoj knjizi, sad predstoji revizija povijesti, ono za što obično optužuju hrvatske povjesničare. Srpskim mitom o Jasenovcu želi se postići prikazivanje onih koji su napravili genocid u Hrvatskoj - žrtvama, a heroji Domovinskog rata postaju istim tim mitom kriminalci i zločinci! Slučajnost u istovjetnosti s nekim pojavama u Hrvatskoj? Kada čitam najnoviji Prijedlog zakona o izmjenama i dopunama Zakona o Spomen-području Jasenovac stječem dojam da je taj zakon pisao netko u Beogradu, ili je glavni savjetnik bio upravo dr. Milan Bulajić. Naime, kao što dr. Bulajić, koji svoju najnoviju knjigu Jasenovac - Ustaški logori smrti * Srpski mit? * - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima, Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999., završava pjesmom po kojoj je Jasenovac bio hrvatski konclogor i u Domovinskom ratu, negira postojanje i partizanskoga poslijeratnog konc-logora, to isto čini i predlagatelj ovog Zakona, prema kojem u Jasenovcu treba evocirati strahote fašističkog zločina, a uopće se ne spominju poslijeratne žrtve i u Jasenovcu.

Čini se da je duboko zakopana istina izbila na vidjelo i da vapi u nebo.

- Danas kada je otkriveno veliko grobište Hrvata s Križnog puta na Teznom kod Maribora u Sloveniji iz koga je iskopano 1.179 kostura (iskopano je samo 70 metara rova dugačkog 3 kilometra), a prepostavlja se da su samo na tom mjestu poslije rata partizani pobili 40.000-50.000 ljudi, dr. Bulajić piše o Križnom putu hrvatskoga naroda kao o priči za malu djecu, odnosno posvećuje jednu sekciju svoje knjige Blajbuškom mitu koju završava riječima: Revizije istorije na akademskom nivou! A sjetimo se samo rada antropološke ekipe koja je vršila iskopavanja u Jasenovcu-Gradini, tijekom ljeta 1964. i 1965. godine i pronašla manje od 500 kostura. Tako iz zapisnika doznajemo: Ova sonda je kopana kod table s natpisom Masovna grobnica sa 3.000 do 6.000 žrtava, a u njoj su pronađena ukupno 23 kostura. Mnogo više o tome dano je u knjizi dr. Josipa Jurčevića Nastanak Jasenovačkog mita, Zagreb, 1998. Jedini danas živi član te komisije, Srbin prof. Srboljub Živanović, sada profesor u Engleskoj, potvrđio da su tijekom tih iskopavanja pronađena grobišta ljudi koji pripadaju populaciji koja je nosila svetle komponente. Iako sam to često isticao u svojoj knjizi taj podatak koji je u Hrvatskom slovu iznijela hrvatska pravednica gđa Ljubica Štefan, dr. Bulajić to izbjegava citirati u svojoj, jer bi čitateljima u Srbiji bilo jasno da ti ljudi plave kose sigurno nisu Srbi. Da, dr. Bulajić neće to spomenuti jer se očito radi o Hrvatima s Križnog puta. Ne samo plava kosa već i ostaci tekstila, kako je pokazala Ljubica Štefan, pokazuju da se radi o Hrvatima. Može li Zakon uopće ispuniti svoju namjenu ako se ne zna je li spomenik podignut na mjestu gdje su zakopani oni kojima je namijenjen, ili pak ljudi koji pripadaju populaciji koja je nosila svetle komponente? Kako će izgledati evociranje strahota fašističkog zločina i ostvarivanje odgojnih i obrazovnih učinaka, ako se ne ustanovi tko su ti ljudi koji

pripadaju populaciji koja je nosila svetle komponente, dakle Zakonom se ne odredi I istraživanje poslijeratnih zločina. Očito je da se u Savjetu Spomen-područja Jasenovac osim predstavnika Saveza antifašističkih boraca Hrvatske, romske, srpske i židovske nacionalne manjine trebaju naći i oni koji su zainteresirani za istinu o zločinima nad ljudima koji su pripadali populaciji koja je nosila svetle komponente. Ili ne trebaju biti predstavnici Saveza antifašističkih boraca zbog pijeteta prema ljudima koji pripadaju populaciji koja je nosila svetle komponente. Pa među njima su i zločinci koji su izvršavali ta poslijeratna zlodjela.

Kako je sada uopće moguće takav zakon i pokušati donijeti?

- Žalosna je činjenica vidjeti kako predlagatelji zakona uopće nisu uzeli u obzir ono što je u Hrvatskoj rađeno tijekom ovih godina. Kao da sam dr. Bulajić više vodi računa o tome. Na primjer, ja sam zaključio uspoređujući činjenice da su na popisu iz godine 1964. za Jasenovac popisane 49.874 žrtve, dok sami Srbi tvrde da je u beogradskim konclogorima tijekom Drugog svjetskog rata pobijeno 160.000 ljudi, da je Beograd Auschwitz Balkana, a ne Jasenovac kako se to tvrdilo najčešće u tom istom Beogradu, Bulajić pokušava odgovoriti na tu moju tvrdnju. Prvo kaže da je morbidna moja tvrdnja da je cijeli grad Beograd konclogor, pa dodaje kako je za Srbe cijela NDH veći konclogor od Beograda. Očito nije svjestan što govori kada glavni grad Srbije pokušava usporediti s cijelom državom, što i jest posredna potvrda Beograda kao Auschwitza Balkana. Zatim Bulajić priznaje da Beograd jest konclogor, ali da je on samo jedan od konclogora u širem krugu sistema konclogora Jasenovac. Za to ima dva glavna argumenta. Prvi doista je morbidan, a to je da Beograd jest konclogor zato sto su do njega dospijevali leševi pobijenih Srba u Jasenovcu. Međutim, opisi koje navodi ponovno pokazuju, kao u slučaju lažnog Grisogonovog pisma, da se radi o tipičnim četničkim žrtvama. Poznata je i činjenica da je svaki most na rijeci Drini, pritoci Save, bio mjesto na kojem su četnici vršili masovna pogubljenja, a svoje žrtve su potom bacali u Drinu. Među tim žrtvama spominju se žrtve s odsječenim glavama, a poznato je da su to upravo Srbi tako često prakticirali u svojoj povijesti, pa se u knjizi Zdravka Dizdara i Mihaela Sobolevskog, Prešućivani četnički zločini u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini 1941. - 1945., Zagreb, 1999., medju metodama i oblicima četničkog terora i zločina u Hrvatskoj tijekom Drugog svjetskog rata posebno i ističe odsijecanje glava žrtvama. I natpisi koji su bili na tim žrtvama, veoma nalikuju onima koje je sam Grisogono, u pismu koji on doista jest pisao, spominja da su se pojavljivali u Beogradu.

Drugi argument Bulajiću jest činjenica da se konclogor Sajmište, odnosno veliki koncentracijski logor u Srbiji, zapravo nalazio na teritoriji NDH. I sam je svjestan nebitnosti toga svog argumenta pa kaže: "Beograd je bio grad - njemački konclogor u nacističkom Novom evropskom poretku. Njemački nacisti su obično za koncentracione logore određivali udaljena mjesta ili objekte za koncentracione logore. Izbor Beogradskog sajmišta, na drugoj strani Save, na teritoriji ustaške NDH, mjesač dobro vidljivog sa svih strana pokazuje bezobzirnost njemačke okupacione politike u Srbiji." Da, Bulajić i sam priznaje da je Beograd grad konclogor, ali samo ako je njemački. Najnovija istraživanja Jakova Gumzeja

potvrđuju okrutnu stvarnost kako je većina hrvatskih židova ubijena u - Srbiji! Gumzej je o tome pisao u Hrvatskom slovu.

Kako komentirate toliku laž, mržnju...

- Svoju bezosjećajnost dr. Bulajić ne pokazuje samo prema žrtvama s Križnog puta, već i prema jednoj iznimnoj osobi - židovu. Naime, poznata je činjenica da je nadbiskup Stepinac ponudio zagrebačkom rabinu dr. Miroslavu-Šalomu Freibergeru da se s obitelji skloni k njemu u nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadrabinov tajnik dr. Amiel Shomrony, koji je i danas živ i o tome svjedoči, ali Freiberger je ponuđenu pomoć otklonio rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i odmah tamo pogubljen. To u ovoj knjizi negira dr. Milan Bulajić! čovjek koji za svoje jevrejske suradnike navodi Simona Wiesenthala, dr. Bernarda Kleina, dr. Ela Rosenbauma, dr. Effraima Zuroffa, Aleksandra Mošića i druge, time pokazuje kako misli da židovi ne mogu imati jednu tako iznimnu osobu koja ponuđenu pomoć otklanja želeteći dijeliti sudbinu svojega naroda! Nisam upoznat je li netko među židovima uopće reagirao na ovu uvredu.

Zanimljivo je primjetiti kako dr. Bulajić u svojoj najnovijoj knjizi opisuje kako je Slobodana Miloševića ostavio u uvjerenju da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 Srba, dakle 14 puta više nego sto je sam Bulajić znao da ima na svojim popisima (a da i ne spominjemo kako je danas u Hrvatskoj poznato kako su se na popisu iz 1964. neka imena pojavljivala više puta). Međutim, kada je u pitanju dr. Bulajić ne radi se samo o pretjerivanju brojem žrtava! Po njegovu vlastitu priznanju osobno je upozoravao predsjednika Miloševića o obnavljanju genocida u Hrvatskoj, i tako se sam uključio u počinjene srpske genocide. Jasno je da Hrvatska mora optužiti dr. Milana Bulajića za ratni zločin.

Vratimo se Vašoj Boki. Kako se Boka kotorska tretira u znanstvenim krugovima? Jesu li je hrvatski znanstvenici otpisali?

- Jedno je sigurno. Kad je u pitanju Boka kotorska, nemoguće je tako jednostavno prebrisati učinak posljednjih deset godina na položaj Boke kotorske u svijesti hrvatskih ljudi. Boka je danas doista istrgnuta iz svojevrsnoga memoricida koji je bio nametnut hrvatskom narodu u cjelini kad su bili u pitanju Hrvati Zaljeva hrvatskih svetaca i njihova golema kulturna baština. Na simpozijima koje smo organizirali zajedno s Filozofskim fakultetom iz Zadra pokazan je veliki interes hrvatskih povjesničara za Boku. Naravno, sigurno je da među hrvatskim znanstvenicima ima i onih koji njeguju jugoslavensku tradiciju u povijesti i kojima je tvrdnja da se radi o hrvatskoj kulturnoj baštini u Boki kotorskoj revizija povijesti. Uostalom kao i ovo što sam Vam govorio o srpskom mitu o Jasenovcu. Oni su naučili na komunističke metode nametanja istine i još ne shvaćaju da je današnja vlast došla poslije demokratskih izbora, a to znači da neće, kao ranije, s pozicijom vlasti moći nametati svoju istinu, već će biti moguće čuti i onu drugu - pravu istinu.

Mile Maslać

SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.

REVIZIJA POVIJESTI ILI ISPRAVLJANJE NEISTINE?

Dom i Svijet, informativni tjedni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. listopada 2001.

U Zagrebu je prošlog tjedna predstavljeno englesko izdanje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" akademika Josipa Pečarića. Za čitatelje Doma i svijeta izdvajamo izlaganje autora s promocije knjige koja se na popularan način obraćunava s mnogim tvrdnjama srpske propagandne mašinerije:

Govoreći u Starogradskoj vijećnici na skupu "Hrvatsko-srpski dijalog povjesničara" održanom u organizaciji Zaklade "Friedrich Naumann" hrvatski predsjednik Stjepan Mesić je rekao: «Prošlih je deset godina politika bezočno manipulirala poviješću. Povjesna znanost zloupotrebljavana je da bi nam se nametnula iskrivljena verzija proteklih događaja. Lagalo se i varalo u funkciji ostvarivanja političkih ciljeva. Zavedene su generacije mladih i posijano je sjeme mogućih budućih sukobljavanja. Svjedoci smo povjesnog revizionizma, negiranja činjenica, prekrajanja povijesti da bi se našlo opravdanje za ono što se radilo».

Na AMAC mreži odmah je uslijedio i odgovarajući komentar:

«Za lažljivce je svatko lažljivac, za lupeže je svatko lupež, a za falsifikatore je svatko falsifikator, osim njih dakako. Oni su jedini čisti kao suza. Ovakve nerijetke pojave spadaju u područje psihopatologije, ali i psihopatologija je nemoćna da ih iskorijeni. Uvijek će biti onih koji će, iz istih razloga, urlati: držte looopova... Čitajući Mesićeva mudrovanja o povijesti sine mi da je baš on najveći falsifikator. Njegove priče pred haaškim sudom spadaju u priče jedne razdražene

ali ograničene pameti, koja se upravo radi svoje ograničenosti osvećuje stvarnoj istini.»

Laži, falsifikati i prijevare

I doista, sigurno je - do skora - najveća laž, falsifikat i prevara u prošlim deset godina bila tvrdnja o agresiji Republike Hrvatske na Bosnu i Hercegovinu. Laž, falsifikat i prevara koja je bila osnova za presudu od 45 godina generalu Blaškiću, 25 godina Kordiću i 15 godina Čerkezu. A svjedok na osnovu čijeg svjedočenja je sud u Haagu donio te presude je doista Stipe Mesić.

Nedavno smo doživjeli još veću laž, falsifikat i prevaru. Sud u Haagu je preko optužnice generalu Gotovini optužio hrvatsku državu za agresiju i etničko čišćenje nekakve izmišljene države Republike Srpske Krajine. Tako nešto omogućila je sadašnja vlast, koja je poslije presude generalu Blaškiću, donijela Deklaraciju o suradnji sa sudom u Den Haagu, kojom su im predali nadležnost za operacije «Bljesak» i «Oluju». Očito, kada se u presudi Blaškiću materijaliziralo Mesićev svjedočenje, i stav cijelokupne «šestorke» o navodnoj agresiji RH na BiH, sada su omogućili i ostvarenje namjere svjetskih moćnika da se Hrvatska optuži i za agresiju na vlastiti teritorij. Pače, na teritorij koji je od UN-a proglašen okupiranim područjem RH, dakle područjem koji RH kao i svaka država ima pravo i dužnost oslobođiti.

Da to znaju i u Haagu, svjedoči i najnovija optužnica protiv Slobodana Miloševića. Haaški sud potvrdio je i u utorak objavio optužnicu protiv bivšeg jugoslavenskog predsjednika za zločine počinjene u Hrvatskoj tijekom 1991. i 1992. godine, kada je obavljao dužnost predsjednika Republike Srbije. Optužnica ga tereti da je osobno sudjelovao u "zajedničkom zločinačkom pothvatu" čiji je cilj bio "prisilno uklanjanje većine hrvatskog i drugog nesrpskog stanovništva iz oko trećine teritorija Republike Hrvatske za koji je planirao da postane dijelom nove države pod dominacijom Srba." Očito, sudu u Haagu okupirani hrvatski teritorij čas to i jeste, a čas je nekakva država RSK, već prema tome kako im odgovara. Ali jasno je, genocidan hrvatski narod nije smio oduprijeti se onome za što optužuju Miloševića. Za genocid Miloševića ne optužuju. Ne optužuju ga čak ni za agresiju na Hrvatsku. Bilo bi previše s obzirom na pomoć koju su Miloševiću pružali ti isti koji sada preko Haaga sude Hrvatskoj. Tako je Hrvatska agresor na RSK, ali Miloševićeva država nije agresor na Hrvatsku.

Napomenimo također da ova hrvatska vlast kroz suđenje generalu Norcu pokušava «dokazati» tvrdnju svjetskih moćnika o «građanskom ratu» u Hrvatskoj. Upravo danas se u Hrvatskom Saboru donosi promjena Dana državnosti samo zato da bi da bi udovoljio tvrdnjama svjetskih moćnika o navodnom građanskom ratu u Hrvatskoj.

Tuđmanova ratna mašinerija

Mesić je to najavio i osobno kada je neposredno nakon izbora *Der Spiegelu* rekao: "Tuđman je prebrojavao brodove flote hrvatskih kraljeva ranog srednjeg vijeka i uopće nije primijetio da je njegova ratna mašinerija podlegla srpskoj armiji." Ili kada je novosadskom dnevnom listu *Vojvodina* za Domovinski rat

rekao da je «na djelu bila pogrešna politika koja je počivala na ideji kako na ruševinama Jugoslavije treba stvarati veliku Hrvatsku i veliku Srbiju.» Tuđmanova ratna mašinerija podlegla je srpskoj armiji. Toliko neistina u samo jednoj jedinoj rečenici. Toliko laži i prevara. Tuđmanova ratna mašinerija treba osnažiti onu velikosrpsku tvrdnju o «nenaoružanom srpskom narodu». Tuđmanova ratna mašinerija i ideja o stvaranju velike Hrvatske. Taman posla da je Hrvatska bila razoružana od Račanovih komunista. Taman posla da je svijet kroz «embargo na uvoz oružja» u stvari izručio Hrvate velikosrpskom genocidu. Toga sve po Mesiću nema. Po njemu je Tuđman imao ogromnu ratnu mašineriju s kojom je planirao stvoriti veliku Hrvatsku. A onda je samo po sebi jasno da je izvršio i agresiju RH na RSK. U ostalom, sjetimo se zašto se Mesić obradovao odvođenju Miloševića u Haag. Rekao je kako će sada biti lakše hapsiti i po Hrvatskoj. Je li mislio samo na generale i hrvatske ratnike, ili i na povjesničare, ne znam. Do sada su, koliko ja znam, jedino ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest privodili na informativni razgovor. Bilo kako bilo, jasno je zašto je naš amakovac govorio o psihopatologiji.

Komunisti su voljeli zatvarati ljude i zbog tzv. verbalnog delikta. Jučer u Saboru premijer Račan nam je najavio nešto slično i danas, ali kroz moderniju formulaciju tzv. «govora mržnje». Vjerljivo ne misli na spomenute Mesićeve izjave, ili pak tekstove režimskih novinara. A da i ne govorimo o filmu «Oluja nad Krajnjem», koji je – vjerovali ili ne – financiralo i Ministarstvo kulture ove države. Ispada da je jedina dozvoljena mržnja bila i ostala: mržnja prema svemu što je hrvatsko.

Mesićeve istine

Mesićeva izjava je samo kamenčić u lažnom prikazivanju najnovije hrvatske povijesti. Jer Hrvatska samo kao agresor može biti vraćena na istok, tj. postati dio Balkanije/Zapadnog Balkana ili kako već nazivaju tu novu Jugoslaviju. Tamo mogu biti vraćeni samo Hrvati kao genocidni narod, jer samo genocidani narod ne oslobađa svoja okupirana područja, već vrši agresiju i etničko čišćenje. A u vrijeme kada su komunisti prvi put vladali Hrvatskom nezamjenjiva je bila uloga srpskog mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Mesiću je ta povijest točna. Ne daj Bože da bi komunisti lagali i varali. Ne daj Bože da bi oni skrivali istinu o Bleiburgu i Križnom putu. To se nama samo pričinilo. Jer, kako tvrde dr. Milan Bulajić, direktor Muzeja genocida iz Beograda i Stjepan Mesić, predsjednik RH, radi se o istorijskom/povijesnom revisionizmu. Bulajić je o tome pisao u knjizi s kojom polemiziram, a Mesić to ponavlja kao dobar učenik. Kada je već Carla del Ponte učenica dr. Milana Bulajića, to mora biti i njen pomoći šerif.

Čini mi se da je moj amakovac dobromjeran kada dalje kaže «Stipe Mesić vjerojatno nikad nije pročitao ni slova na tragovima srpskih neistina o nama, niti išta zna o suvremenim kontraverzama u hrvatskoj i srpskoj historiografiji. On ima svoju istinu, jer stvarna povijesna istina osvijetlila bi tmine njegovog moralnog vakuma i zadavila bi ga»

Meni se čini da je Mesić pročitao puno toga, ali «svoju istinu» je formirao prema zahtjevima svjetskih moćnika.

Projekt Hrvata Australije

No ako Mesić nije iskusio gorke plodove srpskih laži i prijevara, na svojoj su koži njihovo djelovanje iskusili mnogi Hrvati Australije. Ova knjiga je u stvari njihovo djelo. Prije svih g. Blaga Perića iz Sydneya. Perić nije završio velike škole. Možda čak ni srednju. Ali cijeli svoj život je posvetio borbi za Hrvatsku. Pročitao je i mnogo knjiga o toj borbi. Sudjeluje na hrvatskim radnjima u Australiji. Recimo, na primjer, da je sam u nekoliko posljednjih godina osmislio i organizirao razne akcije na kojima je sakupio preko 100.000 AUD pomoći za Hrvatsku i BiH. I sam sam se odlučio krenuti u ovu akciju, upravo stoga što sam bio uvjeren da će ona biti uspješna samo zato što je duša akcije bio g. Perić.

Hrvati Australije žele da se njihova akcija nastavi tako što će se novac od prodaje iskoristiti isključivo za promocije, distribuciju i dotiskavanje ove knjige. Oni se nadaju da će se tako ona pojaviti u knjižnicama diljem svijeta. Da će je dobiti svi oni koji trebaju, bilo to političari, povjesničari ili razne udruge. A sve sa željom da se bar malo ublaži velikosrpska propaganda kojoj je hrvatski narod bio izložen kroz cijelo prošlo stoljeće, a i dulje. Ja sam se osobno odrekao bilo kakve materijalne koristi od ove «njihove» knjige. Što misli o svemu ovome današnja vlast je najbolje pokazala kada se nije htjela uključiti u ovu akciju australskih Hrvata ustupajući nam Starogradsku vijećnicu za ovu promociju.

A prirodno bi bilo da hrvatska vlast sudjeluje u ovoj akciji. I ne samo u njoj. Trebale bi biti prevedene mnoge druge knjige koje bi Mesić vjerojatno svrstao u revizionističke. A nema ništa logičnije od toga kako lažnu povijest koji su pisali komunisti treba revidirati. To je znanost, a nova otkrića dovode do promjena. To očito ne znaju samo «povjesničari» tipa Bulajića, Mesića, Ive Goldsteina i sličnih. Njima se u znanosti ništa ne može mijenjati. Ako nešto i otkriješ onda si revizionist. Bolje je reći, po njima se ništa ne smije mijenjati, osim najslavnijih deset godina u hrvatskoj povijesti: deset Tuđmanovih godina.

A kada su u pitanju istraživanja ratnih žrtava dopustite mi samo da spomenem knjige dr. Dizdara, gde Ljubice Štefan i dr. Josipa Jurčevića. Kamo sreće da su one već prevedene na svjetske jezike. Igrom slučaja moja jest. Možda zato što se radi o publicističkom djelu, polemici s knjigama dr. Bulajića, a ne o znanstvenim knjigama kakve jesu njihove. Vjerojatnije je to samo zato što su moj verbalni dvobojo s dr. Bulajićem za radio Slobodna Europa slušali Hrvati Australije.

Rame uz rame s Cohenom

Inače, dr. Bulajić je jednom za moju knjigu i knjigu «Srpski tajni rat» Philipe Cohena nazvao najantisrpskijim knjigama napisanim u povijesti. Drugom zgodom je rekao da onaj tko pročita moju knjigu dobije želju da odmah ubije jednog Srbina. Poglavlje njegove nove knjige zove se «Ideologija genocida Cohen-Pečarić». Njegova lista najantisrpskijih knjiga proširena je na srpskoj televiziji. Tamo je prikazana emisija o dvije takve knjige hrvatskih autora. Jedna je bila: Srpski mit o Jasenovcu. Završili su emisiju tvrdeći da će me optužiti Haagu kao

ratnog zločinca: «zbog iskrivljavanja istorijske istine». Kada je *Feral Tribune* napao Hrvatski institut za povijest opet su kao argument potegli dvije knjige. I opet je jedna bila Srpski mit o Jasenovcu.

Australski Hrvati se nadaju da će se njihovoj akciji pridružiti i Hrvati u Hrvatskoj i diljem svijeta. Nadaju se i da će oni koji to mogu, kupiti primjerak knjige i poslati ga nekome u svijetu. Tako je g. Pero Bošnjak iz Melbournea svoj primjerak već poslao gđi Carli del Ponte. Ona mu se i uredno zahvalila na tome.

BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.

PREŠUĆENO SVJEDOČANSTVO IVANA SKOMRAKA

Goldstein voli citirati iskaze iz poslijeratnih svjedočenja ili suđenja, za koja kaže:⁴⁴

Neki su sve priznavali, vjerojatno pod pritiscima i torturama policijsko-istražnih organa, te su detaljno opisivali svirepost počinjenih zločina i svoj udio u njima.

Ne čudi da netko iz jugo-komunističke škole historičara ne zna da se u takvim priznanjima može priznati sve što mučitelji žele. A što su željeli pokazuje jedan od prema Goldsteinu proglašenih revizionista. Naime, dr. Josip Jurčević u knjizi "Nastanak jasenovačkog mita" (Zagreb, 1998.) kaže (str. 62): "U tom je smislu, kao i za problematiku broja žrtava u Jasenovcu i Hrvatskoj, znakovito i iskopavanje jedne od sondi koje su otvarane na temelju otprije postojećih pokazatelja. "Ova sonda je kopana kod table s natpisom 'Masovna grobnica sa 3.000 do 6.000 žrtava', a u njoj su pronađena ukupno 23 kostura." Radi se o radu antropološke komisije, koja je istraživala u Jasenovcu tijekom ljeta 1964. i 1965. godine, i za svo to vrijeme pronašla nekoliko stotina kostura (u Gradini - 289 i "u većini slučajeva je smrt nastupila nasilnim putem", a na lijevoj strani rijeke Save 192 - a to su bili "logoraši koji su umrli u logoru"). U Jurčevićevoj knjizi nalazi se niz podataka takve prirode, pa su njegova istraživanja dana i u mojoj drugoj knjizi. Goldsteini zato moraju priznati Jurčeviću sljedeće:⁴⁵

Josip Jurčević u knjizi "Nastanak jasenovačkog mita" uglavnom razložno pobija sve pretjerane procjene o broju jasenovačkih žrtava koje su služile

---

⁴⁴ Isto, str. 593-594.

⁴⁵ Isto, str. 611.

ideologizaciji i propagandističkim političkim ciljevima, posebice u stvaranju ratne psihoze među srpskim stanovništvom u Hrvatskoj, BiH i Srbiji osamdesetih godina, ali u tome nije originalan.

Naravno, Goldstein ne želi spomenuti da je Jurčević negativno pisao o Žerjavićevim istraživanjima. Jurčević mu je revisionist, ne zbog toga, nego zato što sugerira lažnu ili ublažavajuću sliku o ustaškom režimu u NDH.

Goldsteini zamjeraju Tuđmanu jer selektivno koristi svjedočenja, da bi dokazao unaprijed zadalu tezu, a upravo oni čine tako. Njima je, na primjer, glavni svjedok Ljubo Miloš, ali recimo svjedočanstvo Ivana Skomraka, dvogodišnjega zatočenika Jasenovca i člana logoraškoga partijskog komiteta uopće ne spominju. Niz podataka danih u Skomrakovu svjedočanstvu uopće nisu navedeni u knjizi *Holokaust u Zagrebu*. Svjedočanstvo Ivana Skomraka, dvogodišnjega zatočenika Jasenovca i člana logoraškoga partijskog komiteta objavljen je u *Startu* 31. ožujka 1990. godine. Tek što je došao u Jasenovac upoznao je Rafaela Musafiju, Židova koji je došao u logor s prvom grupom Židova sredinom 1941. i koga su zvali Leksikon, jer je imao fenomenalno, čudesno pamćenje. Musafija je bilježio sve koje su ustaše ubili ili su umrli. Neko vrijeme je unosio podatke prema službenim logorskim knjigama, jer je neko vrijeme i sam radio u kancelariji logora, a kasnije je održavao bliske veze s drugim logorašima koji su bili u uredu. Musafija je bilježio i podatke i onih koji nisu evidentirani u knjigama jer je unosio izjave grobara koji su pokapali žrtve. Skomrak je pušten iz logora u kolovozu 1944. godine i do tada je na taj način bilo popisano 27.230 žrtava.

Napomenimo da Bruno Bušić⁴⁶ piše kako je na Prvom kongresu pravnika antifašista Hrvatske, koji je održan u Glini od 12. do 14. kolovoza 1944., Srbin Gojko Polovina podnio referat "Krivična odgovornost ustaša i četnika za ratne zločine". U tom referatu on je ustvrdio da "prema nepotpunim podacima do rujna mjeseca 1943. godine broj od ustaša ubijenih lica iznosi 5.505 osoba". (...) Koliko god taj podatak bio nepotpun on je sa svojom veličinom u očitoj kontradiktornosti sa sljedećom rečenicom iz istoga referata u kojoj se kaže: "U NDH računa se da ima 150.000 civilnih žrtava Srba, oko 30.000 Židova, gotovo svi Cigani i još neustanovljeni, ali svakako ogromni broj Hrvata. To je krvavi bilans ustaških zločina za 3 godine i već je ova brojka dovoljna optužnica za ustaške krvoloke".

Zato je značajan Skomrakov opis početka poslijeratnog uveličavanja broja jasenovačkih žrtava:

"Ubrzo nakon oslobođenja Zagreba u zgradi na Trgu N bio je sazvan sastanak logoraša iz Jasenovca. Skupilo se stotinjak ljudi, ali nijedan od njih nije mi bio poznat iz logora. Kada su počeli iznositi brojke o žrtvama, koje su se kretale od jednog do dva milijuna, slušao sam ih s čuđenjem. Onda se digao jedan Međimurec i rekao: 'Ma hajte, drugovi, bio sam u logoru od prvog do posljednjeg dana i mislim da nije moglo biti više od 200 ili 300 hiljada žrtava!' Kada su ga

⁴⁶ Bruno Bušić: *Jedino Hrvatska!*, ZIRAL, 1983., str. 548.; Bušićev izvor je: "Spomenica Prvog kongresa pravnika antifašista Hrvatske", Glina, 1944., Zagreb, 1974., str. 144.

prisutni napali, izišao sam pred govornicu i rekao: 'Slažem se s ovim drugom, ali i on bi morao izbrisati jednu nulu!' To sam, naravno, izjavio znajući za Musafijinu dokumentaciju. Tog trenutka istupio je jedan drug i objavio da je sastanak završen. Bilo bi zanimljivo istražiti postoje li igrde podaci o tom sastanku. Sjećam se, jedna je drugarica vodila zapisnik i on bi morao negdje biti! Uzgred, moj logoraški drug dr. Nikola Nikolić napisao je knjigu o Jasenovcu i naveo da je broj žrtava u logoru iznosio 700 tisuća. Kada sam ga, sav ozlojeden, upitao kako je mogao tako nešto napisati, odgovorio je da mu bez te brojke nisu htjeli štampati knjigu."

Skomrakovo svjedočanstvo sadrži i cijeli niz drugih zanimljivih podataka. Stigao je u logor u kolovozu 1942. i nije ubijen odmah jer je rekao da je Srbin, a ne Hrvat, jer je u vrijeme dok je Ljubo Miloš bio komandant logora, dakle do kraja 1942. prioritetno bilo likvidiranje Hrvata. Za njih je Miloš govorio da su izdajice NDH, da oni u logor dolaze samo ako su komunisti. Inače, pored partijске organizacije, u logoru je djelovala i četnička, koja je najjača bila u Miloševu vrijeme. Pače, on je za njih znao i surađivao je s njima.

Skomrak je pridobio ustaškog satnika dr. Martina Jurčeva, koji je u travnju 1943. isplanirao bijeg oko 150 logoraša. S njima bi u partizane otišli Jurčev sa ženom, neke njegove kolege i još nekoliko ustaša. Tome se usprotvio partijski sekretar Drago Luter, tvrdiši da ako partija ode iz logora, ne će više biti nikoga da brine o ljudima. Luter je pušen iz logora prosinca 1943. zahvaljujući zamjeni. U početku 1944. stigao je Mile Bošković i ubrzo postao novi sekretar Partije. On je Jurčeva primio u Partiju, a potom uz njegovu pomoć formirao i Vojni komitet, članovi kojega su bili i ustaški natporučnik dr. Ivo Belušić i ustaški vodnik Žarko Janković. Zadaća mu je bila oslobođanje cijelog logora.

Koliko je tek mistifikacija bilo u vezi s tzv. Picillievim pećima. Skomrak svjedoči da su peći za spaljivanje ljudi bile puka manija Picillia, zapovjednika radne službe u logoru. Sagradio ih je tako da nisu ni mogle biti upotrijebljene: "I kad je sve bilo gotovo na otvorenje je došla komisija iz Zagreba, neki ustaški i tri gestapovska oficira. U peć je bačeno šest mrtvih tijela, ali kako se vonj navodno mogao osjetiti sve do Novske, već su je sutradan srušili. Ukupno je, dakle, bilo spaljeno šest ljudi, i to mrtvih! I nikad više nije bila sagradena nijedna slična peć."

Skomrak je pušten iz Jasenovca zajedno s još dvadesetak logoraša. O tome kaže:

Oslobođen sam zahvaljujući mom drugu Antunu Štipaku. On je iz logora izišao u prosincu 1943. otišao mojoj majci i dao joj adresu svećenika dr. Iva Guberine i upute kako kod njega treba nastupiti. Guberina je majci sastavio molbu i rekao joj da sve radi u suradnji s nadbiskupom Stepincom. Majka je, prema uputama, dolazila svakih deset dana kod dr. Guberine, koji joj je u lipnju 1944. kazao: 'Vaš sin bit će na slobodi u kolovozu!' Guberinu su pak uhapsili 1945. odmah nakon oslobođenja i odveli u Šibenik na suđenje. Ja sam se obratio mnogim forumima, ispričao svima koliko je jasenovačkih života on spasio, ali uzalud. Osuđen je na smrt vješanjem.

Sudbina dr. Guberine je i logična kada se zna za žrtve Bleiburga i Križnog puta hrvatskog naroda.

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.

JESU LI USTAŠE BILI KINEZI?

Hrvatsko slovo 20. prosinca 2002.

Slavko Goldsteina u svom tekstu "Trgovanje genocidom" u *Feralu* od 2. studenoga kaže "da je gotovo cijela Pečarićeva knjiga (*Branli Goldstein NDH?*, op. J.P.) posvećena dokazivanju poznate revisionističke tvrdnje da 'ustaše nisu bili fašisti ni rasisti ni antisemiti', da su 'pod pritiskom Nijemaca doduše donijeli rasne zakone, ali ih nisu dosljedno provodili', da su 'nastojali spašavati Židove koliko su mogli'. Kao i većini sličnih apologija NDH, i ovoj su začeci već u bibliji hrvatskog historiografskog revisionizma u 'Bespućima povjesne zbiljnosti' Franje Tuđmana (1988.) Razvili su je i do apsurda doveli sljedbenici poput diletanata Jakova Gumzeja, Ljubice Štefan, Željka Olujića, Ivana Biondića, nešto suzdržanije i indirektnije povjesničari poput Josipa Jurčevića, Jure Krište, Ante Birina i drugih."

A kako to po Goldsteinu činim ja vidi se iz slijedećeg navoda: "Od svega je najružnije kad Pečarić u slijepoj zaljubljenosti u NDH poistovjećuje ustaštvo s hrvatskim narodom. Naime, kad netko od hrvatskih povjesničara, publicista ili novinara optuži ustaške vlasti u NDH da su bile genocidne, onda su to odmah 'optužbe protiv hrvatskog naroda', a njihov je autor 'jugonostalgičar' koji 'promiče tezu o genocidnosti Hrvata'. Ovu 'logiku' Pečarić varira barem na pedesetak mjesta u svojoj knjizi i, još naglašenije, u intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* od 20. 10. 2002. godine."

Naravno, Goldsteinu ustaše nisu Hrvati, pa onda oni mogu biti genocidni, a Hrvati ne!? Jasno je da on dobro zna da oni to jesu. On samo pokušava dokazati tezu da su svugdje u Europi za genocide nad Židovima krivi Nijemci osim u NDH

gdje su mnogo krivlji Hrvati, tj. ustaška vlast. I onda još poziva akademika Jelčića da mi objasni da takvom logikom, dakle tvrdnjom da ustaše jesu Hrvati, vrijedam hrvatski narod, a "ne autori koji Hrvate dosljedno odvajaju od ustaštva". Doista molim akademika Jelčića da mi objasni kako se to mogu ustaše odvojiti od Hrvata. Jesu li oni možda Kinezi?

(Ne)svršeni gimnazijalac

I doista je ružno kada ja za njega i njemu slične kažem da su jugonostalgičari. Normalno je da oni u svojoj knjizi napišu cijelo poglavlje o tzv. revizionistima. Normalno je da Slavko Goldstein, koji ima u najboljem slučaju završenu gimnaziju, kaže da su diletanti: odvjetnik Jakov Gumzej, pokojna hrvatska pravednica profesorica Ljubica Štefan (u knjizi pokazujem kako i zašto je Goldsteini prešućuju), odvjetnik Željko Olujić (on u mojoj knjizi na str. 313-314 piše: "Kad se Slavko Goldstein u Americi prikazivao kao profesor povijesti, što ondje znači 'profesor dr. znanosti', iako nije ni srednju školu svršio, onda je to bilo pozitivno, napredno, pače globalno."), sveučilišni profesor dr. sc. Ivan Biondić (koji je za Iva Goldsteina napisao da je *homo fraus* – čovjek obmanitelj). I u knjizi, a i u ovom tekstu daje svoj sud o povjesničarima poput Josipa Jurčevića (sveučilišni profesor koji je magistrirao i doktorirao na žrtvama rata i porača i član Komisije koja je ukinuta zahvaljujući Goldsteinovim neistinama), Jure Krište (znanstveni savjetnik Hrvatskog instituta za povijest poslije čije negativne kritike u *Glasu Koncila* počinje prava hajka Goldsteinovih i drugih detuđmanizatora, tj. Bulajićevih učenika na njega i na *Glas Koncila*), mr. Sc. Ante Birina (on je javno objavio kako su Goldsteini krivotvorili jedan njegov tekst). Spomenimo da Goldsteini u svojoj knjizi prešućuju i mr. sc. Mladena Ivezića, pače Ivo Goldstein ga je tužio za antisemitizam zbog teksta u kome Ivezić ne spominje Židove, već o Goldsteinu piše kao o jugokomunisti!

Goldstein kaže: "Ustaški genocid nad Židovima endehaški apologeti, među njima i Pečarić, opravdavaju tvrdnjom da su to ustaše 'moralni učiniti' zbog zavisnosti o 'politici onih koji su im omogućili nastanak kao države' te da NDH nije mogla 'biti izuzetak u rješavanju onoga što se u Njemačkoj nazivalo židovskim pitanjem. To je prilično točno..."

"To je prilično točno"! Jel' se to i Goldstein upisuje u endehaške apologete? Ili slično Bulajiću ne zna kako je isto to komentirao na prethodnoj stranici: "Ove proizvoljnosti Pečarić na istoj stranici dovodi do apsurda tvrdnjom da je kompletan ustaški zločin nad Židovima zapravo bio samo kamuflaža da bi se Židove moglo spašavati."

Borba za "ljudsko dostojanstvo"

Riječ je o Goldsteinima, pa poučeni s upozorenjima profesora Budaka i Brandta, kada je riječ o njihovim citatima – oprez. Navedimo zato cijeli citat sa str. 45-46 moje knjige, na koji se Goldstein poziva više puta:

"Dakle, Goldstein se ne zadovoljava samo naslovom: 'U partizanima: spašavanje života' već dodaje 'i borba za ljudsko dostojanstvo'. Pretpostavimo da Goldstein ne misli da su borba za ljudsko dostojanstvo ovi stravični partizanski zločini. Pretpostavimo da on ne misli da pripadnici jednog naroda mogu sudjelovati u tome da bi spasili svoje živote, a da drugi narod ne može sudjelovati u nečem sličnom, pa i gorem, da bi obranio svoju državu i svoj opstanak kao naroda. Onda Goldstein već ovim naslovom želi poručiti da su ustaše – *zbog opstanka hrvatske države i hrvatskog naroda – morali činiti i zločine koje su činili* (istakao J.P.). Zbog opstanka hrvatske države i hrvatskog naroda, u uvjetima kada su im jedni odbili pružiti pomoć, morali su prihvatići pomoć onih koji su im je nudili (vidjeli smo iz gornjeg citata kakva je to bila 'pomoć'). Morali su učiniti i zločin nad hrvatskim Židovima jer je to bila politika onih koji su im omogućili nastanak kao države, dakle Nijemcima, a time i kakvu takvu garanciju opstanka hrvatskom narodu. Spašavali su Židove koliko su mogli – Goldstein nas čak upozorava da su to činili i najviši dužnosnici ustaških vlasti. *Da bi uspjeli spasiti što više Židova, morali su Nijemce uvjeriti da su uspješni u tome, pa otud sve ono o čemu piše Goldstein: progoni, javna haranga, ubojstva, pravna diskriminacija, obilježavanje židovskim znakom, otpust iz svih službi, stvaranje aparata za provedbu progona, kontribucija, pljačka imovine, izbacivanje iz kuća i stanova, rušenje sinagoge u Zagrebu, masovna hapšenja i sabirališta, koncentracioni logori i sabirališta, Jasenovac.* Ali Nijemci su ubrzo uvidjeli da ipak sve to nije dovoljno i da ustaške vlasti ipak mnogo više pomažu Židovima nego što bi Nijemci to htjeli, pa su sredinom 1942. godine oduzeli ustašama «rješavanje židovskog pitanja» u NDH (ovaj dio je Goldstein također citirao kao moju tvrdnju! op., J.P.). Ili Goldstein misli, slično Bulajiću, da su partizanski zločini borba za ljudsko dostojanstvo zato što su to zločini nad Hrvatima, pa onda i nisu zločini?"

Iznenađuje li ikoga to što ono što ja tvrdim da nam Goldstein želi poručiti, kod Slavka Goldsteina postaje "Pečarić tvrdi"? Jesu li Neven Budak i Miroslav Brandt znali da je Ivo Goldstein imao dobrog učitelja?

Naravno, svakome tko nije zasljepljen svojom mržnjom očito je da su i u NDH, kao svugdje u Europi, za genocid nad Židovima krivi Nijemci. Nedavno je Carl Gustaf Ströhm u *Hrvatskom slovu*, 8. studenog 2002., spomenuo Tuđmanove riječi: "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa – oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima." Time je sve rečeno o pokušaju Goldsteinovih da sačuvaju komunističku historiografiju kako su ustaše bili i antisemiti i rasisti i fašisti.

A Franjo Tuđman je bio akademik. A (ne)svršeni gimnazijalac Slavko Goldstein smatra da je normalno da on polemizira s jednim akademikom – povjesničarem. Možda je zato nedavno je na HTV-u Slavko Goldstein i proglašen akademikom. Valjda zato upozorava Akademiju "da bi nadležna tijela HAZU morala od Pečarića zahtijevati da ne obmanjuje hrvatsku javnost potpisom 'akademik' pod svoje historiografske krivotvorine." Da, doista! Zašto se ja

potpisujem kao akademik, kad tako potpisuju (ne)svršenog gimnazijalca Slavka Goldsteina? Time se ne obmanjuje hrvatsku javnost nego to činim ja, koji na poledini knjige o kojoj piše Goldstein u *Feralu* tvrdim da sam akademik iz matematike.

**NEPOĆUDNE KNJIGE / TRIJUMF TUĐMANIZMA 2,
ZAGREB, 2003.**

JASENOVAC

Hrvatsko slovo, 14. ožujka 2003.

Svi velikosrbi koristili su zločine u koncentracijskom logoru Jasenovac kao dokaz da su Hrvati genocidom narod i da nemaju pravo na državu. Oni su svojim neistinitim "podacima" o broju ubijenih u Jasenovcu koje su iznosili na svim velikim svjetskim jezicima zastupali velikosrpsku politiku porobljavanja hrvatskog naroda te tako sprječavali da se dođe do stvarne povijesne istine o Jasenovcu. To pitanje ostat će još dugo na dnevnom redu povijesnih istraživanja. Sljedeći članak našeg suradnika akademika Josipa Pečarića objavljujemo kao prilog raščišćavanju tog spora.

Već smo upozorili da je mr. sc. Mladen Ivezić u nedavno tiskanoj knjizi *Jasenovac/Brojke*, Zagreb, 2003. pokazao kako Goldsteini lažno interpretiraju zakone o državljanstvu u NDH. U svezi s pitanjem broja žrtava, na str. 199., on konstatira: "Koja je bitna pogreška svih antifašističkih brojitelja jasenovačkih žrtava: Žrtve se ne utvrđuju od 700 000 naniže, nego od nule naviše." Broj od 700 000 žrtava Jasenovca nekadašnji je službeni podatak premda se u Općoj enciklopediji Leksikografskog zavoda Jugoslavije može pročitati i da je u logoru "pobjijeno oko 500-600 tisuća" i da je "stradalo oko 350 000 lica" i da je "pobjijeno nekoliko stotina tisuća Srba, Hrvata, Židova i Roma", u Vojnoj enciklopediji broj je 600 000, u Jugoslavici i Popularnoj enciklopediji BIGZ-a 700 000, a u Leksikonu NOR-a i revolucije Jugoslavije 1941-45 je to od 600-700 tisuća.

Osamdesetih godina postalo je jasno da je broj žrtava Jasenovca, veći za 100 000 od broja žrtava za cijelu Jugoslaviju s popisa iz 1964., mogla za Jugoslaviju

biti opasna. Zato se išlo na novi broj, a trebale su ga osigurati Kočovićeva i Žerjavićeva istraživanja. Kočović je i sam priznao da mu je cilj očuvanje Jugoslavije. Goldsteini se pozivaju na Žerjavića (do 85 000) koji je sam tvrdio da daje veći broj iz pijeteta prema žrtvama, ali povećavaju njegov broj (do 100 000), pa Goldstein, primjerice u *Globusu*, 10. siječnja 2003., može govoriti o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi"...

Dr. Vjekoslav Perica (*Sloboda Dalmacija*, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno poginulih. Tako je bilo i s brojem od 700 000. Zato brojeve koje spominju Goldsteini možemo s pravom zvati brojevima Draže Mihailovića. Jasno je onda zašto su svi oni koji se protive tom broju "revizionisti" koji "minimaliziraju" navodno stvarni broj žrtava, tj. velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića.

Kako Goldsteini to rade? Na str. 602. svoje knjige oni pišu: "Dobrim dijelom *Bespuća* Tuđman uspješno pobija famu o 700 000 jasenovačkih žrtava i o genocidnosti Hrvata, ali mjestimično upada u drugu krajnost. Jednostranim izborom podataka neprimjereno minimalizira broj ukupnih žrtava, osobito srpskih, tvrdeći da je 'u jasenovačkom logoru stvarno stradalo nekoliko (vjerojatno 3-4) desetaka tisuća zatočenika...' Treba li uopće spomenuti da i Bulajić napada Tuđmana zbog tzv. minimaliziranja broja žrtava.

Čudi li da kad nitko više ne želi ići na Bulajićeve konferencije o Jasenovcu – na njih ide Slavko Goldstein. Tako tvrdi da "dr. Bulajić više nije zastupao svoju notornu tezu da je u Jasenovcu pobijeno 700 tisuća ljudi srpske nacionalnosti." Sjetimo se mog citata iz *Slobodne Dalmacije* koji su Goldsteini lažno citirali: "Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže'. Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Slavko Goldstein mora lagati i o Bulajiću, kako bi nam mogao "prodati" svoj broj koji korespondira s brojem Draže Mihailovića. Zato on u *Globusu* kaže: "U Beogradu postoji popis sa 77 tisuća imenom i prezimenom pobrojanih žrtava, koji nije potpun. Držim da je konačan broj žrtava manji od sto tisuća." Ne kaže da je to Bulajićev popis! Na str. 159. moje knjige piše: "Sjetimo se što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77 743 žrtve: 'To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100 000.'" Čudi li nekoga to što je Goldsteinu relevantna referenca Bulajićev popis? U Bulajića vjeruje, a sve je učinio da spriječi popisivanja koja su radili Hrvati! Čudi li nekoga kada obojica spominju broj 100 000?

Pred kraj života Vladimir Žerjavić želio je da se svi koji se bave žrtvama sastanu u Akademiji i dođu do broja s kojim će se izići u javnost. Na sastanku s njim, na kome je bio nazočan i akademik Bilandžić, inzistirao sam da se u listu pozvanih

doista uključe svi koji su pisali o žrtvama. Dakle, uz Goldsteinove trebali su biti pozvani i dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića.

Saborska Komisija u vrijeme tih događanja u HAZU još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen. Popisivanje bi vjerojatno pokazalo da je bilo manje žrtava od onih koji su za Goldsteine i njima slične - minimalizirane! To pokazuje i sva silina laži koje rabe sami Goldsteini. O njihovoj knjizi nedavno je pisao i dr. Jure Krišto: "Još jedanput o knjizi Holokaust u Zagrebu" u Časopisu za suvremenu povijest 34 (2002), str. 961-985. Krišto dokumentirano pokazuje kako Goldsteini povećavaju broj Židova koji su živjeli na teritoriju NDH prije rata (sa 35 000 na 38 000-39 000). Povećavanjem tog broja može se lako povećati i broj žrtava: "Kad se uvaže te činjenice, Levijevo izvješće se potpuno podudara s nalazom projekta 'Dotrščina' o 6 400 stradalih zagrebačkih Židova. Goldsteini se, pak, pozivaju na knjigu *Popis žrtava* te broj od 7 492 židovske žrtve koji donosi ta knjiga uzimaju kao da je to brojka do koje je došao projekt 'Dotrščina', kojemu se dodaje 350 žrtava kako bi se došlo do broja od 7 842 osobe, 'odnosno na broj od približno 7 800-7 900 židovskih žrtava' (638). To je utoliko čudnije kad se zna da je u tom popisu žrtava Židovske bogoštovne općine u Zagrebu uvršten priličan broj onih koji su se poslije javili kao živi, iako ima i onih, kako Goldsteini ističu, koji nisu na popisu. Goldsteini izvode još nekoliko matematičkih poteza da bi došli do zaključka da je 'u Holokaustu u Zagrebu stradalo između 8 000 i 9 000 Židova' (639)." Što se tiče ovih "matematičkih poteza" koje spominje Krišto u mojoj knjizi je na str 153. pokazano kako bi takvi "potezi" da su doista matematički dali brojke između 7 580 i 8 000. To je neoprostivo jer je sigurno da oba Goldsteina imaju završeno barem osnovno (osmogodišnje) obrazovanje.

Kako ne možemo vjerovati da će ovaj režim obnoviti rad te saborske komisije, itekako su važne nove raščlambe pitanja jasenovačkih žrtava. A Ivezić u svojoj knjizi raščlanjuje uglavnom partizanska izvješća tijekom rata i iz njih izvodi zaključke za svaku godinu rata (naravno to isto radi i za poslijeratne godine). Tako za 1944. piše (str. 32):

"1944. g. donijela je eskalaciju promidžbenih brojki. One se retroaktivno ubacuju u prve godine Rata, iako su antifašisti od početka znali što se po taborima zbivalo. Služile su motivaciji i pravdanju genocida nad hrvatskim političkim

narodom. Svi su partizanski napisi o Jasenovcu do 1944. godine, osim onih u ZAVNOH-ovoj knjižici, nepotpisani. Desetine članaka razbacivale su se brojkama.

Dopunimo već izvedene jednadžbe:

- Sabirni i radni logor Jasenovac je radio 44 mjeseca.
- Do listopada 1944. je bilo prošlo već 38/39 mjeseci.
- Prvih su 11 mjeseci priznati kao najgori.
- Još uvijek nije kvalitetno osporena Brozova (ionako pretjerana) brojka od, najviše, 8.500 ubijenika, do travnja 1942 (Ivezićeva tvrdnja da je Brozova brojka pretjeranja zasnovana je na činjenici da Broz spominje i pretjeranu brojku od pet stotina tisuća ubijenih u NDH, većinom Srba, do travnja 1942, op. J.P.).
- Slavonski partizani i Sabljak govore o tisućama onih koji izgubiše život u svim taborima, do sredine 1944. g.
- Od listopada 1944. g. ostalo je 5 - 6 mjeseci za ubojstvo ostalih.
- Ako je do konca Rata moralo biti pobijeno 30.000, 700.000 ili 2.000.000 ljudi, to bi značilo da se dnevno ubijalo po 200, u prvoj, cca 4.700 u drugome ili, čak, cca 14.000 ljudi u trećem slučaju (po brojci Goldsteina i Draže Mihailovića to bi bilo oko 670 ljudi, op. J.P.)!

Da je dr Pavelić stvarno imao, a to nikako nije, cilj uništiti Srbe, Cigane ili Židove u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, on bi to bio činio na početku i vrhuncu svoje moći. A iz toga vremena imamo samo razmjerno sitne brojke!

Činiti genocid na kraju izgubljenoga rata, bilo bi ludo i nemoguće.

(...) Svo je zlo kulminiralo 1945. Antifašisti bijahu posve svjesni da im nitko neće smetati, nego su, pače dobili mandat počiniti genocid nad Hrvatima da bi obnovili Jugoslaviju. Ako se ikada prije makar malo biralo riječi, sada osta samo mržnja."

Ivezić zaključuje (str. 200): "U Sabirnome i radnom logoru Jasenovac (dakle svim njegovim radionicama i podlogorima, na radu u šumi i sl.) i Staroj Gradiški život je od svih mogućih uzroka izgubilo najvjerojatnije između 1 000 (tisuću) i 2 000 (dvije tisuće), eventualno 3 000 ljudi, a nemoguće da ih je umrlo više od 5 000."

S jedne strane imamo broj Goldsteina tj. Draže Mihailovića. Taj broj želi sadašnji režim. Služi im za ponovno dokazivanje "genocidnosti hrvatskog naroda" jer im je zadaća stvaranje Zapadnog Balkana ili četvrte Jugoslavije po formuli 6 – 1 + 1. Za razliku od Goldsteina, Ivezić sve raščlanjuje zaista znanstveno. Njegova knjiga pokazuje da se mora obnoviti rad saborske komisije za žrtve rata i porača. Do tada, ostaje nam vjerovati procjenama mr. Ivezića!

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.

BLEIBURG TRAJE DO DANA DANAŠNJEGLA!⁴⁷

Stjepan Mesić tvrdi kako se žrtve Jasenovca i Bleiburga ne mogu izjednačavati. To komentira i Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 12. svibnja 2005.:

"...teza, da se žrtve ne mogu izjednačavati, implicira da se neki zločini mogu ideološki opravdati, odnosno da su jedni dobili što su zaslužili, a drugi su stradali nedužni. Mrtve se sortira prema naknadnoj ideološkoj rekonstrukciji, u stilu – vaši mrtvi nemaju ista prava kao naši mrtvi. Nije čudno što netko poput Mesića dolazi do tako morbidne i duboko nečovječne interpretacije. Samo jedan primjer logički i zdravorazumski može pokazati u kakav pakao ljudsku savjest strmoglavljuje takav stav: mnoštvo je hrvatskih civila, a nažalost i djece, pa čak i novorođenčadi, stradalo na križnome putu. Po Mesićevoj logici ta nedužna djeca manje su vrijedne žrtve od nedužne djece koja su ubijena u Jasenovcu! Dijete ubijeno na križnome putu i dijete ubijeno u Jasenovcu po Mesiću se ne mogu izjednačiti!..."

Mesić tvrdi da je bilo među žrtvama Bleiburga i onih koji su bili krivi, dok mu u Jasenovcu takvih nije bilo. Tamo su stradali samo zbog onoga što jesu. Na ovom skupu je već spomenuta činjenica da su među tim "nevinima" bili i četnici Draže Mihailovića. I Ljubica Štefan je u "Hrvatskom slovu" od 20 ožujka 1998. spomenula da je ubijeno oko 150 najviših četničkih Dražinih zapovjednika na čelu s Pavlom Đurišićem, kao i glavnim četničkim ideologom Dragišom Vasićem.

---

⁴⁷ Međunarodni znanstveno-stručni skup *Bleiburška tragedija ili Hrvatski križni put 1945. godine*, Zagreb 11., 12. i 13. svibnja 2005.

Ovdje ću spomenuti svjedočanstvo Ivana Skomraka, dvogodišnjega zatočenika Jasenovca i člana logoraškoga partiskog komiteta objavljeno u *Startu* 31. ožujka 1990. godine. Skomrakovo svjedočanstvo sadrži cijeli niz zanimljivih podataka. Na primjer, stigao je u logor u kolovozu 1942. i kaže da nije ubijen odmah jer je rekao da je Srbin, a ne Hrvat, jer je u vrijeme dok je Ljubo Miloš bio komandant logora, dakle do kraja 1942. prioritetno bilo likvidiranje Hrvata. Za njih je Miloš govorio, kaže Skomrak, da su izdajice NDH, da oni u logor dolaze samo ako su komunisti. Inače, pored partiskske organizacije, u logoru je djelovala i četnička, koja je najjača bila u Miloševo vrijeme. Pače, on je za njih znao i suradivao je s njima ističe Skomrak.

Mesićeva tvrdnja ne iznenađuje zato što je očito njegovo "svrstavanje među subnorovce i titoiste" kako konstatira i Zoran Vukman u spomenutom članku. A ovi do dana današnjeg negiraju četnička i svoja zlodjela tijekom rata, na isti način po kome su Mesiću nevini i oni koji su i napravili neki zločin protiv NDH i bili zakonski osuđeni i poslani u Jasenovac. Naime, po velikosrpskoj i komunističkoj ideologiji tako nešto je dozvoljeno jer je zločin sama pomisao da hrvatski narod može imati svoju državu. Pri tome je to značajno istaći da su Titovi komunisti dizali ustank da bi "spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda" što piše u proglašu Josipa Broza.

U komunističkoj Jugoslaviji hrvatski komunisti su aktivno sudjelovali u korištenju mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Broj od 700 000 žrtava Jasenovca nekadašnji je službeni podatak premda se u Općoj enciklopediji Leksikografskog zavoda Jugoslavije može pročitati i da je u logoru "pobjijeno oko 500-600 tisuća" i da je "stradalo oko 350 000 lica" i da je "pobjijeno nekoliko stotina tisuća Srba, Hrvata, Židova i Roma", u Vojnoj enciklopediji broj je 600 000, u Jugoslavici i Popularnoj enciklopediji BIGZ-a 700 000, a u Leksikonu NOR-a i revolucije Jugoslavije 1941-45 je to od 600-700 tisuća. Iako je njima bilo poznato je da je na popisu iz 1964. popisano 49.874 žrtava Jasenovca. Već iz činjenice da je popis rađen zbog dobivanja reparacije od Njemačke logično je bilo prepostaviti da je ta brojka uvećana.

Osamdesetih godina postalo je jasno da je brojka žrtava Jasenovca, veća za 100 000 od broja žrtava za cijelu Jugoslaviju s popisa iz 1964., mogla za Jugoslaviju biti opasna. Zato se išlo na novi broj, a trebale su ga osigurati Kočovićeva i Žerjavićeva istraživanja. Kočović je i sam priznao da mu je cilj očuvanje Jugoslavije, a Žerjavićeva istraživanja je prvi objavio Goldstein! Žerjavić je govorio da je u Jasenovcu bilo do 85 000 žrtava, ali je sam tvrdio da daje veći broj iz pujeteta prema žrtvama. Goldsteini se pozivaju na njega ali povećavaju njegov broj (od 80 000 do 100 000), pa Slavko Goldstein, primjerice u *Globusu*, 10. siječnja 2003., govori o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi".. Genocidnost hrvatskog naroda je očito osigurana i ovom brojkom koja je dva puta veća od one popisane na popisu 1964.

Dr. Vjekoslav Perica (*Sloboda Dalmacija*, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govorи o 40 tisućа

ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno pогinulih. Tako je bilo i s brojem od 700 000. Zato brojeve koje spominju Goldsteini možemo s pravom zvati brojevima Draže Mihailovića. Jasno je onda zašto su svi oni koji se protive tom broju "revizionisti" koji "minimaliziraju" navodno stvarni broj žrtava, tj. velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića.

Vidimo da je danas u Hrvatskoj prihvaćena ta velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Brojka kojoj je bio sklon i dr. Milan Bulajić nekadašnji direktor Muzeja genocida iz Beograda. Današnja uprava Jasenovca spominje objedinjavanje popisa tog "muzeja" na kome je nešto iznad 80.000 i svog popisa. Podsetiće vas što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77 743 popisanih žrtava: "To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100 000." Vidimo da je i Bulajić spominjao tu "magičnu" brojku od 100.000 koja se danas spominje i u Hrvatskoj. Nije je on mogao nametnuti Hrvatskoj - već Golsteinovi!

Ako usporedimo brojku koju spominje Žerjavić – do 85 tisuća pri čemu ju je – kako sam kaže uveličao zbog pijeteta prema žrtvama i ovu Goldsteinovih koja ide do 100.000 vidimo da današnje hrvatske vlasti dozvoljavaju veću brojku od one koje su prihvaćale komunističke vlasti u Hrvatskoj s kraja osamdesetih godina. To se može promatrati najmanje na dva načina. Prvi je da možemo tvrditi kako prema odnosu vlasti u Hrvatskoj prema uveličanim Jasenovačkim brojkama možemo suditi o tome koliko takva vlast podliježe tuđim interesima. Drugi mogući pogled je to da danas poslije neočekivane hrvatske pobjede neizbjegno treba uveličati navodnu "hrvatsku" genocidnost da bi se osiguralo poništenje onoga što je u ratu dobiveno – same države. Uz to treba dodati i najnoviju rehabilitaciju četništva koja treba poslužiti istoj svrsi.

Međutim, ni Žerjavićevi proračuni ni popisi nisu nešto u što možemo vjerovati. Stalno se pokazuje da su na tim popisima ljudi koji nisu stradali ni u Jasenovcu, pa čak ni u Hrvatskoj, kao i to da ima nepostojecih ljudi na njima. Nedavno sam pisao recenziju "Žrtvoslova Sljunjskog kraja". Autor Ivan Strižić upozorava: "U analizi žrtava Drugoga svjetskoga rata 1941.-1945. mi ćemo se najviše baviti radovima Mirjane Peremin, jer je ona, uz suradnju i mentorstvo Petra Zinajića (kojemu se toplo zahvaljuje) izradila tabele i imenični popis palih boraca, žrtava fašističkog terora i rata i osoba umrlih od tifusa, što je publicirano u Zborniku 18 (druga knjiga). Vladimir Žerjavić je njezinim radom, kao i ostalim radovima (zbornicima) Historijskog arhiva u Karlovcu, bio toliko impresioniran, da će u svojoj knjizi zapisati: 'Najdetaljnije i najpotpunije su one koje je pripremio Historijski arhiv u Karlovcu, koji sadrži imena svih pогinulih, ubijenih i umrlih s naznakom kada i gdje se to zabilo, dok druge navode (misli monografske rade o istoj temi drugih institut- I.S.) bilo spisak boraca ili žrtava ili ga prikazuju brojčano po naseljima ili pak ukupno za pojedino područje'. Da je uvaženi inž. Vladimir Žerjavić, koji je reputaciju demografa stekao ponajviše istraživanjem žrtava Jasenovca, iako mu to nije struka, izvršio makar i površnu analizu zbornika

Karlovačkog arhiva, poglavito Zbornika 18, svakako bi promijenio mišljenje. Ovako, hvaleći Zb. 18, istodobno napadan od beogradskih velikosrpskih krugova (Bulajić i družina), dao je na slijepo dignitet znanstvenosti jednoj pisaniji iz koje u svakoj rečenici zrače laž, bolesna mržnja na Hrvate i žed za skorašnjom osvetom 'ustašama'."

Primjetimo da se Žerjavić u svojim procjenama koristio upravo ovakve popise ili brojke za pojedinu mjesta. U svojoj raščlambi Strižić nam pokazuje kako su upravo ovi popisi, koje Žerjavić toliko hvali netočni i tendenciozni! Zato postoji mogućnost da je Žerjavićevo brojka za Jasenovac "do 85.000 žrtava", nemamjerno preveličavanje.

Postoji još jedna mogućnost. Našoj javnosti je bilo nepoznato da je prije popisa iz 1964. tadašnja država poslala Njemačkoj brojku od 950 000 ukupnih žrtava. To je nešto manje od onoga što su u SAD izračunali 1954. (1,067.000 - P. Mayers i A. C. Campbell), odnosno u borbi za očuvanje Jugoslavije mnogo kasnije Kočović i Žerjavić (1,014.000, odnosno 1,027.000). Kada je popis, koji je tražila Njemačka, dao brojku 597.323, nastala je panika među stručnjacima. Problem je zato "rješen" idućom formulacijom: "Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56 – 59 posto od onih koje je trebala obuhvatiti popisom." Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto ispod 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj! Nije teško provjeriti da brojka žrtava Jasenovca - dobivena popisom iz 1964. – 49.874, jest između famoznih 56 – 59 posto, od Žerjavićevih 85.000.

Bilo kako bilo, vjerojatno nisu bez značaja događaji u HAZU o kojima sam pisao u "Hrvatskom slovu", 14. ožujka 2003.:

"Pred kraj života Vladimir Žerjavić želio je da se svi koji se bave žrtvama sastanu u Akademiji i dođu do broja (žrtava Jasenovca, J.P.) s kojim će se izići u javnost. Na sastanku s njim, na kome je bio nazočan i akademik Bilandžić, inzistirao sam da se u listu pozvanih doista uključe svi koji su pisali o žrtvama. Dakle, uz Goldsteinove trebali su biti pozvani i dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova (Žerjavićeva, J.P.) želja da taj broj bude njegov broj. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića."

Napomenut ću da i najnovije ponavljanje brojki žrtava Jasenovca koji nadmašuju brojke koje su dane za cijelu zemlju imaju i ulogu da osiguraju onu

brojku koja danas u Hrvatskoj egzistira – brojku Goldsteinovih i Draže Mihailovića!

Činjenica koja je konstatirana i na ovom znanstveno-stručnom skupu da je utvrđeno da je samo u Sloveniji na Križnom putu ubijeno 192.000 Hrvata potvrđuju kako doista sve dosadašnje brojke i popisi postaju upitni. Na to upućeće i cijeli niz činjenica danih u knjigama Josipa Jurčevića "Nastanak Jasenovačkog mita" i Mladena Ivezića "Jasenovac – brojke", kao i u mojim knjigama "Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2", a o istini o logoru Jasenovac i onom u ratu i onom poslije rata ovdje je govorio prof. dr. Vladimir Horvat. Sve to pokazuje koliko je Ivezić bio u pravu kada na str. 199. svoje knjige konstatira: "Koja je bitna pogreška svih antifašističkih brojitelja jasenovačkih žrtava: Žrtve se ne utvrđuju od 700 000 naniže, nego od nule naviše."

Upravo zbog otkrivanja istine ukinuta je i Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava. Glavnu ulogu u tome odigrao je g. Slavko Goldstein koji je lažno prikazao izvješće o radu Komisije u periodu od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine, kao konačne. Sramotno je da je takva očita neistina prihvaćena u Hrvatskoj i da se vjerovalo njemu a ne nizu hrvatskih stručnjaka koji su također bili članovi Komisije, od kojih su mnogi nazočni i na ovom skupu. Goldstein je za to nagrađen pozicijom predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovac, a ovaj skup nije dostoјno ni zabilježen na HTV, kao što nije ni jučerašnja izuzetna promocija knjige dr. Josipa Jurčevića o Bleiburgu. U knjizi "Brani li Goldstein NDH?", Zagreb, 2002., str. 171- 175. objavio sam Napomene predsjedniku Komisije g. Kazimira Svibena o tom osporavanom Izvješću. Sviben piše o ulozi Slavka Goldsteina:

"Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Osporavatelj S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanim oblicima, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane «mane». Kao «krunski» dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000. Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljeni Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocjene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršiše Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

Znakovito je da su poimenični popisi žrtava i u Titovo doba padali u nemilost i bili skriveni od javnosti, jer popisivači nikako nisu mogli udovoljiti partijskoj «normi».

Žalosno je da se u posljednje vrijeme hrvatskim žrtvama više bave Slovenci nego Hrvati. Masovna grobišta Hrvata širom Slovenije neoboriv su dokaz genocida, jer su nastala ubijanjem golorukih ljudi poslije rata.

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio."

Ali vratit ću se na ono od čega smo počeli – Mesićevim usporedbama žrtava Bleiburga i Jasenovca. Naravno, teško je uspoređivati žrtve što, kako smo vidjeli, izvrsno raščlanjuje Vukman. Jedino što je moguće uspoređivati jest činjenica da su jedne nastale u ratu, a druge u miru. Za žrtve to ne znači ništa, ali znači za one koji su odgovorni za takve zločine. Jasno je da zločini u miru imaju mnogo veću težinu od onih u ratu. Naravno da se danas pokušava dokazati suprotno zbog toga što je takvima, kao što sam već konstatirao, zločin je već sama pomisao da hrvatski narod može imati svoju državu, tj. zločin protiv Hrvata koji žele svoju državu – nije zločin zbog kojega bi netko trebao odgovarati. Ili ako hoćemo ići dalje u takvu raščlambu, Hrvati vrše zločine zbog svoje genocidnosti, a ne zbog nekog plemenitog razloga kao što je na primjer težnja za slobodom. Zato se danas i tvrdi da su partizani, koji su se borili da bi spašavali "plemenitu krv sovjetskih naroda" s uzvikom "Živio drug Staljin", u stvari borci za Hrvatsku, kao i branitelji u Domovinskom ratu, a oni koji su ginuli s uzvikom "Živjela Hrvatska" u II. svjetskom ratu bili su po njihovom mišljenju fašisti, kako je nedavno i konstatirao akademik Dubravko Jelčić.

Slična priča je i s Tuđmanovom izjavom na Prvome saboru HDZ-a u veljači 1990. godine da "NDH nije bila samo fašistička tvorevina, nego i izraz stoljetnih težnji hrvatskog naroda za samostalnom državom". Dakle, izjava koja je trebala pomiriti djecu i jednih i drugih, nije bila napadnuta od djece onih koji su bili za tu "fašističku tvorevinu" već od onih drugih. Bila je žestoko napadnuta od svih štovatelja teze o navodnoj genocidnosti hrvatskog naroda, jer samo zasljepljenim ideologiziranim ljudima nije jasno da se radi o samom stvaranju države, i da ljudi ne mogu znati kakva će ona biti, a dobro znaju kakve su zločine doživjeli u onoj prethodnoj. Dakle, napadom na Tuđmana zbog ove izjave može biti samo od onih koji smatraju da zločin nad Hrvatom koji želi državu nije zločin, odnosno da želja genocidnih Hrvata za državom nije ništa drugo nego želja za ubijanjem, klanjem i sl. Želja za genocidom!

Slične priče imamo i danas i opet su u glavnim ulogama Hrvati. Tako nedavno Mesić daje izjavu da je akcija Maslenica izvedena u želji da se pobedi na izborima. Akcijom je oslobođen veliki hrvatski prostor, prestalo je bombardiranje Zadra, mnogi su se poslije dugog vremena mogli vratiti u svoja mjesta. Ali genocidnim Hrvatima to nije mogao biti razlog za operaciju Maslenica – već izbori.

I konačno ista je priča s "Olujom". Akcija kojom je oslobođen ogromni – i od Vijeća sigurnosti proglašen – okupirani teritorij jest "zločinački pothvat zločinačke organizacije". "Zločinačku organizaciju čine i Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman i veliki ministar rata Gojko Šušak, i general Gotovina. Prije par

dana doznali smo da su taj popis i proširili s pokojnim generalima Jankom Bobetkom i Zvonimirovom Červenkom. Tu su i drugi pojedinci iz hrvatske vlade, časnici, službenici i namještenici oružanih snaga, obavještajno sigurnosnih službi, specijalne i civilne policije, ali i stranke i dijelova HDZ-a, te općinskih vlasti. To je više od 1.000 ljudi. Dakle, očito iako po međunarodnim zakonima svaka država ima pravo i obavezu osloboditi okupirana područja svoje države, za Sud u Haagu to nemaju Hrvati. Glavni "dokaz" je krivotvoreni Brijunski transkript koji je najvjerojatnije poslan Sudu iz Ureda predsjednika Mesića, a legitimnost mu daje odluka hrvatskog suda o njegovo vjerodostojnosti koja omogućuje Haagu da proširi "zločinačku organizaciju" genocidnih Hrvata koji opet ne žele osloboditi svoja okupirana područja što im nalaže i Ustav, odnosno omogućiti povratak svojim prognanicima u njihova okupirana sela i gradove, već je to zbog etničkog čišćenja onih koji su doista ta područja etnički očistili od ne-Srba!

Dakle, još traje strašna Bleiburška priča! Bleiburg traje do dana današnjega!

Tekst J. Pečarića

ŽRTVOSLOV KOJI JE MNOGO VIŠE OD TOGA

Predgovor knjizi J. Pečarića

Msg. Mile Pecić, slunjski župnik i dekan, govoreći o uzrocima agresije u Domovinskom ratu u knjizi *Godine otpora i hrabrosti* počinje sa žrtvama Drugog svjetskog rata župe Slunj pa kaže: "Iz dobro poznatih razloga nismo mogli popisati, javno oplakati i pomoliti se za žrtve Drugoga svjetskoga rata sve do pobjede demokracije 1990. god. Svoju smo tugu krili punih 45 godina. Nakon višestranačkih izbora počeli smo vraćati dug našim pokojnicima. Čitavo poslijeratno razdoblje morali smo slušati laži o genocidnosti Hrvata. U svjetlu najnovijih ratnih strahota, kad su počinjena tolika zvjerstva nad našim narodom, stradanja u drugom svjetskom ratu i neposredno iza njega dobivaju sasvim drugo svjetlo. Odmah moramo reći da ne smijemo licitirati s našim žrtvama, poticati revanšizam i osvetu. Ali, do istine moramo doći. Istina će nas jedino osloboditi svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život."

A tu istinu možemo naći u ovoj knjizi Ivana Strižića. U njoj možemo naći sjajnu raščlambu svega onoga što je pisano o žrtvama u Slunjskom kraju, kao i samih popisa žrtava u njemu, i pokazuje kako se lažima stvarao mit o genocidnosti hrvatskog naroda o kome nam govori msg. Pecić. Pri tome se Strižić ne zaustavlja samo na Slunjski kotar već nam daje najosnovnije podatke koji se odnose na cijelu Hrvatsku, a onda razobličuje sve laži koje se odnose na Slunjski kotar. A posebno ide od mita do mita koje su stvarali jugo-komunisti (poslije ove knjige možda je primjerenije reći srbo-komuniste) za Slunjski kotar i dokazuje kako su to sve neistine iskonstruirane da bi se moglo učiniti ono što je velikosrpska politika planirala učiniti 1991. godine.

Ova knjiga nam služi kao upozorenje kako nisu samo laži o brojkama stradalih u konc-logoru Jasenovac služile u ostvarenju tog cilja, već se išlo sa sličnim lažima u svim djelima koja su se bavila ovom problematikom. Ona također predstavlja, vjerojatno konačni dokaz, koliko je bio u pravu akademik Dušan Bilandžić: "U tom kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrijedjeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće...".

Čitajući ovu knjigu čitatelju će se sama po sebi nametnuti nevjerica u sličnosti koje imaju laži kojima su nas obasipali kroz svo vrijeme druge Jugoslavije i ovima koje nam se serviraju danas o Domovinskom ratu. Dapače, kad to uspijevaju danas kada smo pobjednici, jasno je što su sve mogli izmisliti za one koji su bili gubitnici u Drugome svjetskom ratu.

A kada je Slunj u pitanju imamo i jednu nevjerojatnu podudarnost. Stradanja Slunjana od četnika i partizana posebno su uzrokovani događajem, zapisanim u "Spomenici slunske župe". Naime, upravitelj župe Ivan Nikšić je nenaoružan, uz pomoć financa Ivana Rukavine, razoružao bježeću srpsku vojsku, zarobio 2 generala, 100 oficira i preko 600 vojnika, a da ni jedan metak nije ispaljen. Zaustavio ih je i rekao generalu Antiću: "Proglašena je Nezavisna država Hrvatska, Jugoslavije više nema, pozivate se da predate oružje i ujedno Vas

proglašujem u ime NDH zarobljenicima. Molim Vas, g. generale, da predate oružje i da naredite Vašim ljudima da to isto učine. U Vašem je interesu da se mirno predate i da ne dođe do krvoprolaća, za koje ćete Vi biti odgovorni. U slučaju da se ne predate, možete ubiti mene i još možda koga, ali ni jedan od Vas ne će živ proći kroz Slunj. Sa svakog prozora uperena je u Vas puščana cijev ili strojnica. Zato Vas molim, da se mirno predate i izdate zapovijed, da se i ostali iz Vaše pratiće predaju." Naravno, nije bilo ni pušaka ni strojnica. Kasnije je ovaj podvig Ivan Nikšić platio glavom. Ubili su ga partizani, ali velikosrbe, komuniste i četnike, taj je događaj pekao dugo poslije rata. U stvari, ova knjiga pokazuje kako Slunjani nisu imali nikakva razloga razlikovati četnike i partizane.

A sličnu epizodu imamo tijekom Domovinskog rata. Odigrala se u BiH. O tome piše Dunja Ujević u svojoj knjizi "Ministar obrane" (str. 170): "Rata u Laštvanskoj dolini još nije ni bilo kada je Venera tog dana prolazila cestom po kojoj se događa sve što se tamo uopće događa. Hodala je polako. Baš je nekako bila bezbrižna. A onda je ugledala konvoj. Golemi konvoj JNA, neke ljudi, Darija u bijeloj majici i svog plavoga fiću kojega je njen Dario ostavio nasred ceste! (...) Oficir je urlao na Darija da 'neće njega balavac zaustaviti'. Kordić mu je uzvratio da dobro, kako hoće! 'Pucat će na vas', rekao mu je.

To iz čega bi oni bili 'pucali' na njih, bila su fingirana mitraljeska gnijezda. Ali konvoj koji je vozio oružje Srbima u Hrvatsku je zaustavljen, zaustavio ga je Kordić, i UNPROFOR je proglašio da je on *najmoćniji čovjek* srednje Bosne. Pa, kad je uspio zaustaviti konvoj!

I da nije, bilo bi isto. Ali, ovako je taman legao u priču koja im je bila potrebna: bio je svemoćan, dakle, potencijalno kriv za sve. Na tu priču, pak, prirodno se nadovezala druga – ona o Kordićevim 'eskadronima smrti', pa treća – ona o liniji zapovijedanja Tuđman-Šušak-Kordić."

Laž do laži donijele su Dariju Kordiću na političkom sudištu u Haagu 25 godina zatvora. Kao i Nikšić i mnogi drugi krivica mu je što je Hrvat i što se usudio voljeti svoj narod i svoju domovinu.

Strižić s pravom veliku pozornost posvećuje pokolju obitelji Mravunac u Hrvatskom Blagaju. Raščlanjuje sve što je o tome pisano u komunističkoj Jugoslaviji i pokazuje kakve su sve laži u tim "znanstvenim" i publicističkim radovima u kojima se pokušavalo oslobođiti četnike od odgovornosti za taj zločin. I ne samo to već su pokušali udeseterostručiti broj onih koji su na prijekom судu osuđeni na smrt zbog izvršenja i/ili organizaciju tog i planiranje sličnih zločina u tom kraju, kako bi mogli pisati o njemu kao o prvom velikom pokolju Srba u NDH. Strižić s pravom konstatira da je to bilo potrebno za opravdanje za planirani genocid nad Hrvatima i tada, ali i 1991. godine. Međutim, tu je posebno interesantna činjenica da u svemu tome sudjeluje i Slavko Goldstein. Strižić pokazuje kako je on sudjelovao u realizaciji tog velikosrpsko/jugo-komunističkog mita u svojoj knjizi *Okrug Karlovac 1941*, da bi četrdesetak godina kasnije u rukopisnoj knjizi *1941.*, iz koje je zagrebački dnevnik "Jutarnji list" tri tjedna donosio opsežne nastavke, Goldstein potpuno "zaboravio" što je pisao 1965. god., pa nova verzija blagajskog događaja ima malo što zajedničkoga s onom prvom. Strižić pokazuje kako i nova Goldsteinova verzija tog događaja nije točna, pa

konstata: "Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili."

I doista do sličnog zaključka došli su mnogi hrvatski povjesničari i publicisti. To je bilo vidljivo i kod knjige koju je pisao sa sinom Ivom *Holokaust u Zagrebu* (vidjeti o tome npr. moju knjigu *Brani li Goldstein NDH?*). Međutim, treba znati da je Goldstein bio član Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, pa je rezultate njihovog izvješća o radu od osnutka (11. veljače 1992. do rujna 1999. godine) hrvatskoj javnosti lažno prikazao kao konačno, što je s dolaskom "ljevičara" na vlast imalo za posljedicu ukidanje rada te Komisije, i postavljanje Goldsteina na funkciju predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovac. Tako danas u Hrvatskoj, i ne samo u njoj, kao točna figurira brojka žrtava Jasenovca od 80.000 do 100.000. Međutim, dr. Vjekoslav Perica pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno poginulih. Jasno je stoga da i brojka koja se danas spominje jeste brojka koja također služi istoj svrsi, ali i to da je potekla iz velikosrpske kuhinje. Na životu se danas održava najviše zahvaljujući Goldsteinima pa zato ovu brojku nazivam: velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Spomenimo samo da i u ovoj knjizi Ivan Strižić daje značajne priloge razmatranju i pitanju žrtava Jasenovca i ukupnog broja žrtava u nekadašnjoj državi.

Kako su istraživanja Komisije pokazivala da su brojke žrtava Križnog puta usporedive s brojkom žrtava u ratu, dakle broja ubijenih u miru s onom ubijenih u ratu, očito je da je laž dobro poslužila da se sakrije istina, ali Komisija je morala biti ukinuta upravo zato što bi ovakvih knjiga kao što je ova Ivana Strižića bilo sve više i više i one bi u potpunosti razotkrile sve laži jugo-komunističke literature u kojoj je – kako pokazuje i ova knjiga – sam Goldstein imao posebno mjesto. A ima i danas!

Strižić s pravom upozorava na "Izvanrednu zakonsku odredbu i zapovijed Poglavnika Nezavisne Države Hrvatske" od 24. lipnja 1941., koja počinje ovako: "Povodom glasina, da bi dne 28. o. mj. u Hrvatskoj imali uslijediti tobižni progoni protiv jednom dijelu pučanstva određujem, da će svatko, tko takve glasove širi, biti stavljen pred prijeki sud.

Podjednako određujem, da će isto tako biti stavljeni pred prijeki sud svatko, tko bi uobće bilo kada izvršio bilo kakvo nasilje nad životom ili imovinom bilo kojeg državljanina ili pripadnika Nezavisne Države Hrvatske..."

Izjava se po njegovu naređenju npr. moralna tri dana uzastopce objavljivati na naslovnim stranicama svih hrvatskih dnevnika i objavljivati putem radio-postaje kroz tri dana u jutro, u podne i na večer.

Sjetimo se samo Budakovih govora u to vrijeme. Strižić spominje onaj u Vukovaru od 8. lipnja 1941. kada je naglasio da se "ustaše ne smiju nikome osvećivati, nego svima moraju praštati, jer prašta i sam Poglavnik. Danas nije vrijeme – istaknuo je – da se svađamo i gubimo snage uzalud".

Primijetimo da je pukovnik Ante Moškov u opsežnoj ustaško-domobranskoj vojnoj akciji na Petrovu goru, glavnom stjecištu pobunjenika i komunista vojno porazio partizansku vojsku u drugoj polovici ožujka 1942. i zarobljeno je oko četiri tisuće odmetnika. Ali stalo se na stanovište da su pravoslavni seljaci zavedeni od komunista i pušteni su svojim kućama. Naročito se nije ništa dogodilo onom tko je nađen bez oružja, nego je dobio pomoć od vojske i vlasti. Oni su se pritajili dok je tu bila vojska, a poslije toga opet otišli u šumu!

Dakle, puštanje na slobodu iskoristili su za nastavak borbe protiv NDH. Tu treba posebno istaći i jedno svjedočanstvo akademika Dubravka Jelčića o takvom ponašanju kordunaških Srba objavljenom u knjizi "Nad Velebitom sviće – Zbornik o Mili Budaku", Zagreb, 1995.: "...meni je to pričao godine 1971, čovjek koji je kao tadašnji partijski aktivist sam u tome sudjelovao – ni njega neću imenovati, samo ću reći da je još uvijek živ – da su se 'drugovi' po partijskom zadatku u ljetu 1941. oblačili u pravoslavne popove, obilazili banijska i kordunska sela i uzbunjivali pravoslavno, ili ako baš hoćete i srpsko stanovništvo u njima, u stilu 'braćo Srbi, kako smo mi stradali, moramo se spašavati', a oni su im odgovarali, da nisu Srbi nego pravoslavci i da se to sve skupa njih ništa ne tiče. Ali 'drugovi' su bili uporni i diverzija je napokon imala uspjeha. I sad, kad su se 'drugovi' bili kadri odijevati u ruho pravoslavnih popova, je li isključeno da su bili kadri i obući ustaške uniforme i kao tobožnji ustaše pobiti ili poklati jedno selo tzv. prijelaznika, jer su znali da će se poslije toga dogoditi ono što se zaista i dogodilo: da su svi preostali Srbi, bili prijelaznici ili ne, odmaglili u partizane. Tako se dizao ustanački, tako se dizala revolucija, tako je nastajao 'narodni-oslobodilački pokret' i počinjala 'narodno-oslobodilačka borba' u Hrvatskoj."

Dakle i Stričićeva knjiga samo potvrđuje ono što konstatira Jelčić u istom članku govoreći o suđenju Mili Budaku:

"Na više pitanja koja mu istražitelj postavlja o unutarnjim prilikama i represivnim postupcima u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, Budak je odgovorio: 'Na sva pitanja postavljena mi u vezi s progonima, masovnim klanjem, mučenjem i svakovrsnim zlostavljanjem, a napose razaranjima i uništavanjem protiv naroda i njegove imovine u Hrvatskoj mogu odgovoriti samo sljedeće: bilo je nekoliko ljudi, koji su radili ne samo mimo nego protiv intencija svih članova vlade i koji nijesu bili podvrgnuti nijednom resornom ministru. Oni su na svoju ruku radili što god im se prohtjelo, a odgovarali nijesu nikome osim, valjda, poglavniku.' Ovdje bi se moglo s priličnim opravdanjem postavili pitanje: kakva je to vlada koja nešto takvo dopušta? Pitanje bi bilo opravdano da trenutak kada se to dogodilo nije bio doista iznimjan. Dogadalo se to u trenutku kada se jedna državna tvorevina, koju su Hrvati s pravom smatrali svojom tamnicom, raspala zbog unutarnjih svojih opterećenja i suprotnosti. I mnogi ljudi, koji su u dvadeset i trogodišnjem tamnovanju u njoj podnijeli i velike osobne žrtve, koji su izgubili nekoga od svojih najdražih ili sami bili mučeni i proganjani po beogradskim glavnjačama i drugim hrvatskim stratištima širom velikosrpske Jugoslavije, u trenutku pada te mrske države nisu odoljeli iskušenjima nego su mislili da će se najbolje iskupiti ako svojim dušmanima vrate milo za drago. Ali ne samo Budak nego i drugi izvori tvrde, da to nikada nije bila državna politika i da to vlada nikada nije odobrila.'

Pri čemu stoji ograda da Stričićev citiranje Izvanredne zakonske odredbe, a i ono što je Budak rekao u Vukovaru, pokazuje da takvom ponašanju sigurno nije bio sklon ni sam Poglavnik. To potvrđuje i jedno izvješće generala Gleise von Horstena u od 13. rujna 1941. kada on piše njemačkom Vrhovnom zapovjedništvu oružanih snaga, a što navodi i Stričić: "Položaj NDH u kritičnoj fazi. Dvije trećine zemlje nalazi se u rukama Talijana i ustnika, a samo trećina u rukama vlade NDH."

Ovdje bih posebno izdvojio i slijedeći dio Stričićeva teksta: "U analizi žrtava Drugoga svjetskoga rata 1941.-1945. mi ćemo se najviše baviti radovima Mirjane Peremin, jer je ona, uz suradnju i mentorstvo Petra Zinajića (kojemu se toplo zahvaljuje) izradila tabele i imenični popis palih boraca, žrtava fašističkog terora i rata i osoba umrlih od tifusa, što je publicirano u Zborniku 18 (druga knjiga). Vladimir Žerjavić je njezinim radom, kao i ostalim radovima(zbornicima) Historijskog arhiva u Karlovcu, bio toliko impresioniran, da će u svojoj knjizi zapisati: 'Najdetaljnije i najpotpunije su one koje je pripremio Historijski arhiv u Karlovcu, koji sadrži imena svih poginulih, ubijenih i umrlih s naznakom kada i gdje se to zbilo, dok druge navode (misli monografske radove o istoj temi drugih institut- I.S.) bilo spisak boraca ili žrtava ili ga prikazuju brojčano po naseljima ili pak ukupno za pojedino područje'. Da je uvaženi inž. Vladimir Žerjavić, koji je reputaciju demografa stekao ponajviše istraživanjem žrtava Jasenovca, iako mu to nije struka, izvršio makar i površnu analizu zbornika Karlovačkog arhiva, poglavito Zbornika 18, svakako bi promijenio mišljenje. Ovako, hvaleći Zb. 18, istodobno napadan od beogradskih velikosrpskih krugova (Bulajić i družina), dao je na slijepo dignitet znanstvenosti jednoj pisaniji iz koje u svakoj rečenici zrače laž, bolesna mržnja na Hrvate i žed za skorašnjom osvetom 'ustašama'. Tim više nas čudi Žerjavićeva nekritičnost, budući da se on u polemici sa Sobolevskim, jednim od stručnih ocjenjivatelja Zbornika 18, vodenoj na stranicama Časopisa za suvremenu povijest, zalagao za demografski, a ne isključivo (kao Sobolevski) imenični pristup ovoj problematiki, jer nas, po njegovom mišljenju 'ti i takvi podaci ne mogu dovesti do podataka o ukupnim žrtvama, niti se mogu smatrati kao najpogodniji dokument o žrtvama'."

Primjetimo da se ovdje Žerjavić protivi popisima kao jedinom mjerilu za utvrđivanje ukupnog broja žrtava. Međutim, on je u svojim procjenama koristio upravo ovakve popise ili brojke za pojedina mjesta. U svojoj raščlambi Stričić nam pokazuje kako su upravo ovi popisi, koje Žerjavić toliko hvali netočni i tendenciozni! Zato i ne čudi što je i Žerjavićeva brojka za Jasenovac "do 80.000 žrtava", iako on sam konstatira da je iz pjeteta prema žrtvama on u proračunu koristio nešto veće brojke.

Spomenimo kako je Žerjavićeva istraživanja prvi objavio – Slavko Goldstein! Također, spomenimo i to da je Žerjavićeva istraživanja osporavao upravo stručnjak koji je na žrtvama Jasenovca, rata i poraća i magistrirao i doktorirao – dr. Josip Jurčević! Slučajno ili ne, očito su Žerjavićeva demografska proračunavanja na krivim nogama. Žerjavić je vjerojatno u pravu, kada tvrdi kako se demografska metoda se može koristiti, ali podatci od kojih se polazi moraju biti točni! Za razliku od onih koje je, očito, on koristio. Dakle, Stričićeva knjiga nam

posredno pokazuje kako se Žerjavićeva brojka mogla približiti velikosrpskoj brojci Goldsteina i Draže Mihailovića. Dapače, Goldsteini se u svojim radovima stalno i pozivaju na Žerjavića.

Osim toga, Strižićeva istraživanja i raščlambe bacaju novo svjetlo na događaje u HAZU o kojima sam pisao u "Hrvatskom slovu", 14. ožujka 2003.:

"Pred kraj života Vladimir Žerjavić želio je da se svi koji se bave žrtvama sastanu u Akademiji i dođu do broja s kojim će se izići u javnost. Na sastanku s njim, na kome je bio nazočan i akademik Bilandžić, inzistirao sam da se u listu pozvanih doista uključe svi koji su pisali o žrtvama. Dakle, uz Goldsteinove trebali su biti pozvani i dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića."

Strižićeva knjiga je i ohrabrenje jer pokazuje da se nastavljaju ona istraživanja koja je trebala obaviti ukinuta i neobnovljena Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, ali ona i pokazuje na koji način to treba raditi.

Na kraju i najvažnije, Strižićeva knjiga jest i ono kako je i nazvana "Žrtvoslov Slunjskoga kotara". Na taj način ona, kako reče msg. Pecić, vraća dug pokojnicima Slunjskoga kotara, vraća dug našim pokojnicima.

PARTIZANSKI JASENOVAC

SVAKE JE NOĆI NOVA SKUPINA ODLAZILA U SMRT

U "Fokusu" od 27. svibnja 2005. isusovac prof. dr. Vladimir Horvatom kaže da je Jasenovac bio ustaški radni logor, dok je onaj partizanski od 1945. do 1948. bio logor smrti! Primjetit ću da se do istoga zaključka može doći čitanjem knjige mr. sc. Mladena Ivezića *Jasenovac/Brojke*, Zagreb, 2003. U svezi s pitanjem broja žrtava, na str. 199., Ivezić konstatira: "Koja je bitna pogreška svih antifašističkih brojitelja jasenovačkih žrtava: Žrtve se ne utvrđuju od 700 000 naniže, nego od nule naviše."

Akademik Dubravko Jelčić u "Hrvatskom slovu" od 20. svibnja 2005. kaže kako "je nedavno među 'antifašistima' postignut koncenzus, da u Jasenovcu ipak nije stradalо 700.000 žrtava nego od 80.000 do 100.000", dakle brojke koje ja nazivam velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Očito je da je taj "antifašistički" koncenzus daleko od istine, i da on neće biti prihvaćen u hrvatskom narodu ma koliko god mu se on nameće. Slučajno ili ne i kardinal Vinko Puljić je nedavno u Bleiburgu govorio o potrebi da hrvatska državi točno utvrdi sve o žrtvama i rata i porača, a to i nije ništa drugo nego ono što tvrdi Ivezić. Dakle, bilo bi logično očekivati da će se u Hrvatskoj naći mogućnosti da Ivezić tiska nastavak svojih istraživanja o Jasenovcu.

Pater Horvat dalje kaže: "A kako to da za Partizanski Jasenovac nema NISTA!? Nema dokumentacije, o svjedocima se ne čuje, oni koji su tamo bili šute k'o zaliveni, netko im je u kosti strah nabio!? Jedan župnik iz Novske rekao mi je da mu je jedan njegov stari vjernik rekao da će mu jednom pripovijedati o Jasenovcu. Ali sve je ostalo na obećanju! Nikad ništa nije rekao! I oni ljudi s kojima sam razgovarao, uglavnom stare žene, rekli su mi: NIJE SE SMJELO GOVORITI! ... Pa kakav je taj Partizanski Jasenovac bio da su preživjeli vrlo rijetki - da nikakvih svjedočenja nema? Jedan gospodin koji je **Ljubici Štefan** svjedočio, a ona objavila taj razgovor, za nekoliko je dana umro od infarkta. A samo nekoliko dana nakon toga umro mu je i sin!"

U stvari velikosrpska strategija u dokazivanju "genocidnosti" hrvatskog naroda preko Jasenovca razrađena je tijekom rata ne samo od četnika već i od partizana što zorno pokazuje ne samo Ivezićeva knjiga, već i knjiga dr. sc. Josipa Jurčevića *Nastanak jasenovačkog mita*. A za to je itekako trebalo znati osigurati hrvatsku šutnju o onome što se doista događalo poslije rata. Gospođa Ljubica Štefan je, kako spominje pater Horvat, skupljala svjedočenja onih koje je našla, ali i ona posredna. Tako je ona u "Hrvatskom slovu" od 20. ožujka 1998. opisala kako je jedan od antropologa koji su vršili iskopavanja u Jasenovcu 1964. godine Srboljub Živanović opisao jedno takvo nalazište. Iz njegova opisa gđa Štefan je uvjerljivo pokazala da se radi o Hrvatima i to vjerojatno žrtvama Križnog puta.

Što se tiče svjedoka koji su bili voljni govoriti spomenut ću svjedočenje Ante Miloša iz sela Kandije kod Bugojna rođenog 6. lipnja 1925. godine, a koje sam zabilježio u knjizi *Brani li Goldstein NDH?* (str. 169): "Ujutro me odvedu u

Jasenovac i predaju partizanskoj komandi. Ispitivali su me. Pitaju zašto nisi išao u partizane. Odgovorim im da sam iz grada pa ne volim u šumu. Neki Srbin, vodnik, Drago mu bješe ime, upita me znam li kuhati. Rekao sam da znam – i postadoh kuhar. Kuhao sam i vojničke uniforme – tako sam im uši izgonio. Kad sam kuhao ručak, bilo bi naših zarobljenika po deset, nekad dvanaest, petnaest i dvadeset. Koliko za ručak, toliko i za večeru. Ali kako god koji dan ručaju i večeraju, uvečer omrknu, a izjutra ih nema. Nestaje partija po partija. Preko dana bi radili. Ne znam što su radili, jer nisam s njima spavao. Nisu mi dali. Ali to su bili borci od 41. do 45. i oni su stradali. To sam shvatio kad je jedan vodnik, Luka, bio je Hrvat, preda mnom izgovorio. Kaže: 'Dokle misle ovako ubijati ljudi. Ovo ne valja ništa!' Rekao je da ćeći u Kotar, u Novu Gradišku i prijaviti što se sve radi Hrvatima. I rekao je da će reći da se ne može ovako ljudi ubijati. Ne znam više od toga. Bio sam mjesec dana u Jasenovcu, ali nisu mi dali kretati se nikuda. Samo sam vidio kako je mnogo naše Hrvatske vojske nestajalo iz dana u dan. Nije bilo važno tko je koje vjere nego, tko je bio u Hrvatskoj vojsci."

J. Pečarić, "Fokus", 3. lipnja 2005.

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

Jesmo li što naučili iz slučaja Krestić?

MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE

Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba – zapitao se akademik Josip Pečarić u povodu Izjave koju su potpisali akademici različitih svjetonazora i političkih opcija, te tako spriječili da velikosrbin Vasilije Krestić, uz pomoć neodgovornih hrvatskih ustanova, po drugi put pregazi Vukovar. Krestić demantira Izjavu, a naše mjerodavne ustanove – uvukle su se u puževu kućicu. Do nove prilike?

Odavno već nije tako što izazvalo opće odobravanje hrvatske javnosti kao «Izjava» koju je 18 hrvatskih akademika uputilo u ponedjeljak 7. siječnja Hini: «Prema Katalogu stručnog ospozobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, s potpisom ravnatelja Agencije Vinka Filipovića, predviđeno je 10. siječnja predavanje dr. sc. Vasilija Krestića "Historija Srba u Hrvatskoj i Slavoniji" u Vukovaru (isto predavanje prema Katalogu stručnog ospozobljavanja nastavnika za 2006. godinu bilo je predviđeno za 15. rujna 2006. godine). Smatramo da je neprimjereno, što više i neuljudno da u Vukovar dolazi predavati čovjek koji kao jedan od tvoraca Memoranduma SANU i tvorac sintagme o Hrvatima kao genocidnom narodu nosi veliki dio krivice za sve što se dogodilo u Hrvatskom domovinskom ratu i posebice u Vukovaru. To je neviđen postupak jednoga srpskog akademika i onih koji to predavanje organiziraju.»

SANU je most razdvajanja

Istog dana o samom slučaju opširno je izvijestila Nova TV u svom Dnevniku, dok ostale TV kuće to nisu učinile. Sutradan su o skandalu pisale sve novine. Tako «Glas Slavonije» donosi tekst «Nakon izjave 18 akademika HAZU, u posljednji trenutak spriječen sramotan nastup na nastavničkom seminaru - Akademici spriječili predavanje velikosrpskog ideologa u Vukovaru» u kome piše kako je Vinko Filipović kazao da je u petak navečer Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta upozorilo Agenciju na slučaj. Krivac je Borislav Đekić. katalog je stavljen izvan snage, umjesto Vasilija Krestića predavanje će održati povjesničar prof. dr. Drago Roksandić, a kazao je da će se poduzeti mjere radi utvrđivanja odgovornosti.

Slična su izvješća u svim dnevnim novinama. «Jutarnji list» navodi i djelić moje izjave kako «akademici najavljeni Krestićev dolazak u Hrvatsku nisu mogli prešutjeti iz dva ključna razloga. - Memorandum SANU bio je ideološka podloga za agresiju na Hrvatsku, a njegova sintagma o Hrvatima kao genocidnom narodu bila je ideološka osnova za svako negiranje hrvatske državnosti i hrvatske države.»

Na HTV-u se o tome govorilo 8. siječnja u emisiji «Radni ručak», kada smo bili gosti Filipović i ja. Zanimljivo je kako g. Filipović nije znao za činjenicu da je isto predavanje trebalo biti održano – kako to стоји u Izjavi – prošle godine i to s nadnaslovom «Mostovi koji nas spajaju». Upozorio sam i na činjenicu da se u tim katalozima ne predviđa predavanje o stradanjima Hrvata u Hrvatskom domovinskom ratu, tj. neće biti ni riječi o Vukovaru, Škabrnji, Dubrovniku, ali hoće o stradanjima u Jasenovcu i to – vjerojatno - samo ona do 1945 g., dok o onima poslije završetka Drugog svjetskog rata neće biti nikakvih predavanja. (Napomenut ću da je preko 800 kataloga za 2007.g. poslano školama iako u zaključku jednog recenzenta stoji: «Predloženi Katalog je stručno-metodički neprihvatljiv, a finansijski neopravдан. Treba ga izraditi ponovno uz sudjelovanje Ministarstva i uspješnih praktičara i kreatora HNOS-a.» A ni druge nisu bile mnogo bolje.) U svim novinama dane su i izjave pojedinih povjesničara, u «Večernjem listu» Josipa Jurčevića i Dušana Bilandžića, u «Glasu Slavonije» i «Novom listu» potpisnika «Izjave» Petra Strčića.

Očekivana Krestićeva reakcija

Navode se i razne Krestićeve izjave koje potvrđuju ono što su rekli akademici. Javnost nije još upoznata kakve su sankcije poduzete za odgovorne. Od početka postoji želja da se slučaj zataška. Ljudi nas pitaju jesu li i akademici digli ruke od svega? Potpisnici «Izjave» su razmišljali trebaju li javno upitati što su nadležni poduzeli. Zgodna prigoda bila je to što je odgovorne još više optužio sam Krestić. Postojao je i nacrt: «Prema Tanjugu akademik Vaslige Krestić 'energično je demantirao da postoji bilo kakav aranžman da u Vukovaru održi predavanje o historiji Srba u Hrvatskoj i Slavoniji i 's prezirom' je odbacio insinuacije hrvatskih akademika u vezi sa tim'. Krestić kaže: 'Dužan sam obavijestiti da nikakve aranžmane u vezi s tim predavanjem ja nemam. O takvom predavanju sa mnom nitko s današnjeg područja Hrvatske nikad nije vodio bilo kakav razgovor.'

Neobično je da netko tko je akademik navođenje dokumenata naziva insinuacijama (Katalozi stručnog ospozobljavanja Agencije za odgoj i obrazovanje nastavnika Republike Hrvatske za 2006. i 2007. godinu, s potpisom ravnatelja Vinka Filipovića). Ujedno pozivamo nadležne da objave dokumentaciju koja potvrđuje da je Vasilije Krestić zaista bio službeno predviđen kao predavač u Vukovaru.

Potpisnici Izjave

Prema Tanjugovim izvješćima Izjavu je potpisalo 18 hrvatskih akademika, 'poznatih po nacionalističkim stavovima'. Umjesto komentara navodimo da su do sada 'Izjavu' potpisali Ivan Aralica, Smilko Ašperger, Hrvoje Babić, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Žarko Dadić, Stjepan Damjanović, Marin Hraste, Sibila Jelaska, Dubravko Jelčić, Boris Kamenar, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Željko Kućan, Ivan Kušan, Lujo Marjetić, Slavko Matić, Slobodan Novak, Vladimir Paar, Josip Pečarić, Stanko Popović, Tomislav Raukar, Željko Reiner, Daniel Rukavina, Vlatko Silobrčić, Nikša Stančić, Petar Strčić, Dionis Sunko, Ivo Šlaus, Josip Tišljar i Nenad Trinajstić; dakle nas 32 redovita člana HAZU svih političkih nazora. Za razliku od akademika Vasilija Krestića i Tanjuga mi domoljublje razlikujemo od agresivnog nacionalizma.»

Međutim, vjerojatno bi se takvo «Priopćenje» shvatilo kao naše komentiranje tvrdnji TANJUG-a i Krestića. A komentirati njih je zaista nepotrebno, zar ne? No, Krestićeva izjava je prenesena u hrvatskim novinama. Zato javnost treba dozнати tko je tu govorio istinu, a tko nije. Radi li se o nesposobnosti ili zlonamjernosti? Nadležni još šute! Dokle? Znakovito je ipak da su «Izjavu» potpisali akademici često i izrazito suprotstavljenih političkih nazora. Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba?

Učiniti korak dalje

U svezi s tim treba spomenuti izvrstan tekst Milana Ivkošića «Krestić je obična srpska pojавa» u kome piše: »Gospodo hrvatski akademici, oprostite, ali u Srbiji je četništvo službeno rehabilitirano. Jedan od najžešćih zagovornika četnika Vuk Drašković službeno je bio najdjelatniji u organizaciji spektakularnog Sanaderova posjeta Srbiji. I Mesić i Sanader neprekidno ističu izvrsne odnose s takvom Srbijom. Kod Aleksandra Stankovića u "Nedjeljom u dva" na HTV-u gostovao je Miloševićev ministar informiranja Aleksandar Tijanić i promicao četništvo pred milijunskim hrvatskim gledateljstvom, i tako dalje. Čemu onda tolika povika na Krestića kad je on iz prijateljske nam zemlje u kojoj su njegova stajališta normalna pojava kao što je normalno da u njoj nekažnjeno žive glavni pokreća agresije na Hrvatsku?»

Da, Ivkošić nas s pravom upozorava da je do nečega kao što je «Izjava» trebalo doći znatno ranije. To zajedništvo ništa ne znači ako se ne kreće korak dalje. Velikosrpska ideologija je donijela toliko zla na ovim prostorima, a danas se u Haagu sudi onima koji su se tom zlu suprotstavili. I pobijedili ga. Za to su proglašeni «zločinačkom organizacijom», a sama pobjeda nad genocidnom politikom «zločinačkim pothvatom». Optužnice zajednički pišu agresori i oni koji

su im pomagali bilo neizravno, bilo izravno. Jesmo li naučili da bi upravo Akademija i akademici trebali govoriti o tome? Krestić sa svojom ideologijom nije uspio pobijediti hrvatski narod, a takva sramotna suđenja hrvatskim junacima oduzimaju mu ponos i dostojanstvo. A narod bez ponosa i dostojanstva – što je to? Jesmo li to naučili?

Podsjetnik: Velikosrpsko ludilo ili idiotizam?

Akademik SANU Vasilije Krestić zadužen za hrvatsku povijest: «Po mome dubokom uvjerenju, zajednički život je nemoguć... I bilo bi dobro i za hrvatski i za srpski narod kada bi se našla neka međa. Teško je da prognoziramo u ovom času, ali sam uvjeren da ako to tako ne rešimo imaćemo permanentan rat... Znate, to je ono pitanje odnosa 'urbanih' i 'ravnih' Srba. Ja sam oduvek smatralo da je vrlo važno da, ako već ne možemo zajednički da živimo, izdvojimo delove u kojima je srpsko stanovništvo većinsko. Time se može rešiti i pitanje 'urbanih' Srba, 'Urbani' Srbi, ako ostanu u Hrvatskoj ovakvoj kakva je, nedemokratskoj, ili će postati Hrvati ili će morati otići iz gradova, što se delimično već dešava... Postavlja se pitanje možemo li mi uopšte razgovarati o nečemu drugom. Šta će reći taj narod tamo kojem prete uništavanje i iseljavanje? Oni jednostavno ne mogu da prihvate drugo rešenje. Ja znam da je svaka pomisao na rat gotovo idiotska, ali taj narod je ugrožen, njemu su potrebne veće garantije od onih koje mu se nude u Hagu» («Nin», 1. listopada 1991.; vidi: Nenad Piskač: Nebeska Srbija u Hrvatskoj, str. 222).

«Izgledalo je kao da i SPC očekuje ostvarenje ideje akademika Krestića da 'urbani' Srbi pređu u delove Hrvatske u kojima je srpsko stanovništvo većinsko, tj. u RSK. Ili, kako je to Dobrica Čosić malo drugačije rekao, da izvrše 'planska preseljenja i razmena stanovništva'» (Milorad Tomanić).

«Hrvatsko slovo, 2. veljače 2007.

JE LI NEKIM NAŠIM POVJESNIČARIMA POVIJEST ZNANOST?

Prepostavljam da se «Otvoreno o *Otvorenom pismu* grupe povjesničara i znanstvenika» koje su javnosti uputili 14 povjesničara odnosi na Otvoreno pismo koje smo nas 20 akademika i 10 povjesničara uputili predsjedniku Vlade, predsjedniku Hrvatskog Sabora, Ministru za znanost, obrazovanje i šport i saborskom Odboru za obrazovanje, znanost i kulturu. Neki od potpisanih akademika nisu znanstvenici, a svi potpisani povjesničari to jesu! Dakle, već iz naslova njihova pisma proističe da tih 14 povjesničara ili misli da povjesna znanost nije znanost ili da ono «dr. sc.» - kada se radi o povjesničarima - ne garantira da se radi o znanstvenicima.

Tvrde kako je naše pismo pokušaj «da se metodama 'moralno-političke podobnosti' diskvalificiraju neki autori nedavno odobrenih udžbenika povijesti za osmi razred osnovne škole. Ne ulazeći u to kakve su sve formulacije i opise povijesnih događaja ti autori dali u svojim knjigama, želimo se načelno izjasniti protiv zlouporabe povijesne znanosti i nastave povijesti u dnevnopolitičke svrhe.» A zapravo je suprotno tomu: njih ne interesira jesu li spomenuti autori zlouporabili povijesnu znanost i nastavu povijesti u dnevnopolitičke svrhe, već su protiv prigovora na takve udžbenike.

Zanimljivo je to kako oni nisu na sličan način reagirali, dapače neki od njih su aktivno sudjelovali u pravim hajkama na kolege koji suprotno misle, često ih proglašavajući «revizionistima» i sl.

Zanimljivo je i da se kao potpisnici pojavljuju i oni koji pripadaju solunskom *Centru za demokraciju i pomirenje* ili su pak koautori «zajedničkih» udžbenika povijesti koje je Centar ponudio i Republici Hrvatskoj, a Ministar ih je odbio? Pa zar ti tzv. zajednički udžbenici nisu najbolji primjer spomenute zlouporabe? Sjetimo se zato tvrdnje Carle del Ponte kako će nam sud u Haagu pisati povijest, pa je to i zadača solunskog Centra! Najnovije spoznaje tj. svjedočanstva sir Geoffrey Nicea i Marka Attile Hoarea o tome kako je Carla Del Ponte prikrlila dokaze o umiješanosti Jugoslavije u ratove u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, odnosno kako je zaustavila rad na optužnicama protiv tzv. jugoslavenskog vrha, pokazuju nam doista kakva je to pluralistička percepcija povijesti koju zagovara 14 povjesničara pod parolom kako se žele «načelno izjasniti protiv zlouporabe povijesne znanosti i nastave povijesti u dnevnopolitičke svrhe». Umjesto da se zauzmu za raskrinkavanje ideološkog pristupa Carle del Ponte, koji je primjenila protiv Hrvatske i za to da se djeca ne smiju indoktrinirati protuhrvatskim stavovima koje je ona zastupala u dogовору sa Srbijom i nama nesklonim svjetskim moćnicima.

Očito je da bi neki naši povjesničari trebali pogledati udžbenike povijesti iz demokratskih država kao npr. Francuske i SAD. Mogli bi se brzo uvjeriti da demokratske zemlje itekako vode računa o domoljubnoj orientaciji povijesnih udžbenika, a ne da im se slobodno serviraju stavovi izričito suprotni nacionalnim interesima.

Umjesto toga oni govore o «pluralizmu udžbenika povijesti», a to zapravo znači potpunu anarhiju u prikazu nove hrvatske povijesti. Dakle, svaki autor može pisati ili ne pisati o povijesnim činjenicama kako mu se sviđa. Na taj način povijesne činjenice nisu više činjenice, nije se dogodilo ono što se zaista dogodilo, nego kako je to neki autor, iz samo njemu znanih pobuda, napisao. I to bi prema njima trebalo dovesti «do vidnog poboljšanja i udžbenika i nastave povijesti u cijelosti». A zapravo od povijesne istine i povijesnih činjenica ne će ostati ni traga ni glasa. Osim možda toliko željenog rezultata koji glasi: izjednačavanje krivnje ili čak prebacivanje krivnje s agresora na one koji su se branili.⁴⁸

HINA nije objavila ovo reagiranje na Izjavu 14 povjesničara koju jest objavila!

⁴⁸ Koliko je ovo točno pokazuju i napadi na dr. sc. Josipa Jurčevića koji je u «Jutarnjem listu» 2. 5. 2007. izjavio da bi iz škola trebalo povući svih pet udžbenika jer svaki od njih varira tezu Haaškog tužiteljstva o ravnoteži krivnje.

- U udžbenicima se dominantno prepoznaju subjektivna opredjeljenja autora. Djeci iz ovako napisanih udžbenika neće biti jasno što se točno dogodilo, kako se dogodilo, koje su posljedice rata, tko je tu dobar, a tko loš. To bi trebalo zabrinuti roditelje - naglasio je on.

Sanja Modrić u svojoj kolumni u istim novinama 3. 5. 2007. to komentira:

«To što je u Hrvatskoj već poznato i maloj djeci, kod Jurčevića izaziva ljutitu i neumjerenu egzaltaciju, što dovoljno govori o njegovom znanstvenom autoritetu. No, u toj školi mišljenja, koja je u Hrvatskoj toliko raširena upravo zahvaljujući ljudima koji, poput Jurčevića, imaju visoke akademske titule, najmanje je podnošljiva ta potreba za banalnom simplifikacijom života. Najopasnija je ta uputa da se iz knjiga mora točno vidjeti tko je bio dobar, a tko je bio loš. Barem bi povjesničar morao znati da ni ljudsko biće, ni politika, ni pokret, ni Zemљa, ni kozmičke sile, ni univerzum, nisu bipolarni. Ništa nije potpuno crno ni potpuno bijelo. Ništa nije posve lijevo ni posve desno. Kad se okrenemo, čak i lijeva ruka pokazuje do maloprije desnu stranu.»

Dakle, hrvatskoj djeci u povijesnim udžbenicima treba posebno naglasiti da je su i oni koji su se branili od agresije načinili po neki zločin. Kao da to nije poznato pa i toj maloj djeci na koje se poziva Modrićka. To što treba to po njoj posebno naglasiti je stoga što je posebno pogoda ono drugo o čemu je u istom tekstu rekao Jurčević a što je dano u tekstu pod naslovom *Koren optužuje Hrvatsku kao Haaški sud*:

Dr. Josipu Jurčeviću u udžbeniku Snježane Koren zasmetao je odlomak koji je autorica prenijela iz knjige francuskog novinara Yvesa Hellera „Neugašena žeravica“. Koren u sklopu teme „Cijena rata“ donosi četiri izvorne priče: Hrvatsko ratno pismo objavljeno 1992., odlomak iz teksta britanskog novinara Marcusa Tannera koji je u siječnju 1992. posjetio okupirani Ilok, te dvije priče Y. Halera. U jednoj je Haller prenio priču hrvatske prognanice D. M., a u drugoj razgovor s „G., Srpskinjom iz Hrvatske“, koja živi u Zagrebu, iz mješovitog je braka, a udana je za Hrvata.

„Sa zaoštravanjem krize njezin se obiteljski svijet poremetio, muž joj je polagano upadao u hrvatski šovinizam i ‘okrenuo se’ protiv nje, a osjećala je i da se djeca udaljuju“, zapisao je Heller koji je u uvodnom dijelu teksta zaključio: „Biti danas Srbin u Zagrebu - glavnom gradu Hrvatske - znači imati jake živce zbog stanja u kojem potpuno vlada bezumlje“. Jurčevića je posebice zgrozila opaska koju je uz taj tekst napisala Snježana Koren, a u kojoj se kaže da je paralelno s eskalacijom rata u dijelovima koji su bili pod nadzorom hrvatskih vlasti raslo nepovjerenje i neprijateljstvo prema srpskom stanovništvu. „Bilo je otpuštanja s posla, deložacija iz stanova, uništavanja imovine, pa čak i ubojstava. Iz tih se dijelova Hrvatske iselilo više desetaka tisuća Srba“, zapisala je Koren.

- Takva teza kompromitira ovaj udžbenik i čini ga neobjektivnim i u znanstvenom i u odgojnном smislu. To je bacanje neobjektivne krivnje na Hrvatsku kao društvo jer ispada da se i Hrvatska pripremala za zločin, a svi znamo da to nije istina. Teze Snježane Koren sukladne su tezama Haaškog tužiteljstva, kako bi se uspostavila ravnoteža krivnje za rat - komentirao je dr. Jurčević.

PROPAST TVOJA DOĆI ĆE IZ TEBE, HRVATSKA

Predstavljanje knjige Mata Marčika *Martyrium Croatiae od Krbave do Den Haaga* odvija se u vremenu koje je kao vezano za autora – političkog zatvorenika i zato što je to knjiga koja kroz domoljubnu pjesmu govori o hrvatskoj povijesti. To je deveta u nizu knjiga u kojima Marčinko opjevava hrvatsku povijest.

Mato Marčinko rođen je 13. veljače 1925. u Hrastovici pokraj Petrinje.

Jasno je da Marčinko pjeva o hrvatskom mučeništvu jer je i sam prošao Križni put s postajama: Maribor – Zagreb – Bjelovar – Zagreb – Petrinja. Hapšen je i 1945. i 1952., a između tih hapšenja diplomirao je na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (tek u školskoj godini 1947./48. su mu dopustili upis), da bi 1972. zbog pjesme *Hrvatska molitva* bio osuđen na godinu dana strogoga zatvora, koju je odrobijao u logoru stara Gradiška. A danas smo svjedoci da sude hrvatskim generalima u političkim sudištima i u Haagu, ali i u Hrvatskoj. Sude onima koji su najzaslužniji za pobjede koje su osigurale opstojnost hrvatske države.

A Haag se i spominje kako u naslovu knjige tako i u pjesmi

HRVATSKA NA PUTU U HAAG

*Zavadjaju i razjaruju narod
hrvatski proti samu sebi;
te ovaj narod pred svjetom
ruže i tudjincem izdavaju.*

Ante Starčević

Hrvatsku štrikom za stup srama vežu
cinici svjetski bez vjere i duše,
željeznim paktom krhak vrat joj stežu,
pristrani sudci nepravdom ju guše.

Na ledjima joj sjede globalisti,
prate ih naše jegulje i hulje,
a služinski naš nakot, uviek isti,
kao volovi u jasle u njih bulje.

U haažki had kroz karnevalsku buku,
podložnici bez ponosa i časti,
na uzničkomu konopcu ju vuku
za Judin groš i slugansku kost vlasti.

Globalne sile Hrvatska je žrtva,
za nju je dobra samo kad je mrtva.

Zbog istih «grijeha» sude Hrvatima i u Hrvatskoj. Tako je prije dva dana u zatvor dospio i čovjek koji je obranivši Osijek obranio Hrvatsku – general Branimir Glavaš. Srpski optuženici se brane sa slobode – hrvatski general iz zatvora. Unatoč Apela koji je svojevremeno uputilo 4 biskupa i 19 akademika kojim smo tražili omogućavanje Glavašu da se brani sa slobode.

Govori li i o zatvaranju Glavaša kada Marčinko pjeva:

PROPAST TVOJA IZ TEBE, HRVATSKA

Prodaju tvoji te odrođenici
kojima si dala vlast
da te štite i brane
oni na štetu tvoju
s neprijateljima tvojim ne pitajući narod
nagodbenjačke
potpisuju sporazume

Samoproglašeni hrvatski elitisti
i prije i danas uvik isti
s medijskim
zločudnicima poslušnim
protuhrvatsku urotu kuju
šireći malodušnost
klonuće i očaj

ZRAKA! ZRAKA!

Dosta nam je crna mraka
sitimo se stare slave
podignimo uvis glave

Mato Marčinko je član-radnik Matice Hrvatske i HKD-a Sv. Jeronima. U Matici Hrvatskoj obavljao je izborne dužnosti člana časnoga suda, glavnoga odbora i dopredsjednika MH. Počasni je član predsjedništva Hrvatske Paneuropske unije. Osnivač je i bivši dopredsjednik te v.s. predsjednika Znanstvenog društva za proučavanje podrijetla Hrvata. Član je Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske. Bio je član uredništva Hrvatskoga književnoga ljetopisa «Ognjište» i glasila «Politički zatvorenik». Dopisnik je časopisa na španjolskome jeziku «Studio Croatica – Argentina».

God. 1978. osvojio je prvu nagradu čitatelja na natječaju «Glasa Koncila» i treću nagradu na natječaju književne revije «Marulić».

Pjesme su mu prevedene na latinski, slovenski, španjolski i njemački, a povjesni radovi i na španjolski.

Biografija stvaralaštva Mata Marčinka dana je u knjizi *Noć pokojenih hrvatoljuba*, Zagreb, 2005. Tamo možemo naći popis 22 antologije s njegovim pjesmama. Uz pjesme Marčinko piše i književnu prozu (četiri naslova – iz 1999. godine je *Muka po Bleiburgu*), knjige u nastavcima (sedam naslova), ali ono po

čemu ga mnogi znaju su njegovi radovi iz povijesti i povijesti umjetnosti (29 naslova). Spomenimo samo njegovu knjigu *Indoiransko podrijetlo Hrvata*.

Možemo slobodno reći da kroz njegove i pjesme u ovoj i prethodnim knjigama pjesama, možemo učiti o hrvatskoj povijesti jer su opjevani svi najvažniji događaji iz nje. A upravo ovih dana svjedoci smo kakvu nam povijest nude učenicima osmih razreda osnovnih škola. Mate Kovačević je u «Fokusu» od 13. travnja to nazvao «Solunaški udar na memoriju»: «Zbog toga što su ideološki rođene u grčkoj luci Solunu, spomenute je udžbenike, preciznosti radi, najbolje nazvati 'solunašima', kao i njihove nekadašnje karadordjevićevske čuvare Jugoslavije.» Pitam se samo jesu li «solunaši» i autori koji pišu ovakve udžbenike?

Nas 20 akademika i 10 povjesnika je svojim Otvorenim pismom predsjedniku Vlade, predsjedniku Hrvatskog Sabora, Ministru za znanost, obrazovanje i šport i saborskom Odboru za obrazovanje, znanost i kulturu tražili smo povlačenje udžbenika za povijest za osmi razred osnovne škole izdavača PROFIL-a (autor Snježana Koren) i Školske knjige (autori Krešimir Erdelja i Igor Stojaković) «dok se ne provedu stručno utemeljene ispravke». Radi se o stavovima o Domovinskom ratu koji idu na izjednačavanje krivnji – dakle nešto što sliči onoj povjesnici koju nam je najavila Carla del Ponte tvrdnjom kako će nam oni pisati novu povijest u regiji. Ovih dana smo i svjedoci kakva će to povijest biti preko pisma glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffrey-a Nice-a.

Naime, sami autori Koren i Erdelja su se «Jutarnjem listu» pohvalili kako se nisu držali svih zahtjeva koje je od njih tražilo Povjerenstvo Ministerstva, a udžbenici su ipak prihváćeni.

Naravno to otvara niz pitanja.

1. Kako je uopće došlo da spomenute izdavačke kuće za svoje autore izaberu povjesničare čiji su uradci već bili odbijeni zbog neprimjerenog prikazivanja Domovinskog rata? Naime, Krešimir Erdelja je bio jedan od koautora tzv. «balkanskog udžbenika» koji je svojevremeno ministar Primorac odbio. Snježana Koren je bila koautor – također odbijenog - *Dodatka udžbenicima za noviju povijest*. Zato smo u našem pismu posebnu pažnju i posvetili prvočitim inačicama udžbenika koje do kraja razobličavaju autore u njihovoј namjeri da pišu «povijest Carle del Ponte». A ni prihváćeni udžbenici nisu puno bolji.

2. Kako je moguće da je Povjerenstvo prihvatiло udžbenike iako autori nisu postupili po zahtjevima Povjerenstva? Zar nisu trebali – kada i treća inačica nije zadovoljila njihove zahtjeve – jednostavno odbiti takve udžbenike? Radi li se o pritiscima na povjerenstvo i kakvim?

3. Kako je moguće da Ministerstvo i dalje podržava takve udžbenike unatoč spoznaji da je Povjerenstvo prešlo preko svojih ozbiljnih zamjerkki, a na što su ukazali sami autori još se i hvaleći s tako nečim? Poznato je da je najaktivniji povjesničar u sprečavanju prihvaćanja «balkanskog udžbenika» kao i «Dodatka» bio prof. dr. sc. Josip Jurčević. A znamo da njegov znanstveni projekt o Domovinskom ratu Ministerstvo više ne financira. Ministerstvo prihváća udžbenike koji na ovakav način tretiraju Domovinski rat, a uskraćuje sredstva za projekt koji bi na istinit način promatrao isti! Čudno, zar ne?

4. Kako je jedna od spornih točaka bila i način tretiranja «Oluje» ponovit ču i ovom prigodom naše pitanje iz Otvorenog pisma: Kolika je obaveza pisaca udžbenika i Prosudbenog povjerenstva za odobravanje udžbenika povijesti, ali i ne samo njih, da se drže IZVJEŠĆA Ustavnog sud Republike Hrvatske br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. (vidjeti navod u «Hrvatskom slovu»).

Pridržavaju li se toga i svi oni kojima smo uputili ovo Otvoreno pismo? Naime, očekujemo odgovor na njega od svih onih kojima je upućeno, a još ga nismo dobili. Tim prije što smo Otvoreno pismo završili tvrdnjom kako «za udžbenike povijesti treba osim znanstvenih i pedagoških standarda uvažiti i nacionalne i državne kriterije». Ne-povlačenje spornih udžbenika nam pokazuje kako Ministarstvo nije razumjelo ni jedan takav zahtjev. Ako ne-odgovaranje od predsjednika Vlade i Sabora, samog Ministra kao i odgovarajućeg saborskog odbora znači to isto ne čudi onda što će nam povijest pisati oni koji prihvaćaju suludu optužnicu u Haagu o «zločinačkom pothвату zločinačke organizacije! Ili nam je već pišu?

S druge strane iz Hrvatske – točnije iz Ureda Predsjednika država – išli su nezakonito dokumenti koji su i «frizirani» tako da mogu optužiti Hrvatsku za zločinački pothvat zločinačke organizacije.

A mi čemo kao i Marčinko reći:

SANJAM HRVATSKU

Noćima sanjam
hrvatsku Hrvatsku.
U mukama izranja
iz vulkanskoga kaosa.
Očišćena od pakline i blata
čista blista pozlaćena suncem.
Sablasti haaške ju vuku
u bezimenost hadsku.
Oslabljena izdajama
sve teže se odhrvava.
U snu joj pokušavam pomoći,
da ne potone u ništavilo.
Jutrom se budim oznojen
u bolesničkoj postelji.
Zornička zvona
navješćuju Došašće.
U stajici na slamici
smieši se
Novorodjenac.
Ponizno ga molim,
da u krug svoj spasenjski
uključi i Hrvatsku.

Na kraju dopustite mi da se zahvalim autoru g. Marčinku na ovoj lijepoj knjizi. Uvjeren sam da ćete svojim osmašima dati ovu i druge knjige g. Marčinka da iz nje uče hrvatsku povijest. Ono što nam nudi Ministarstvo s nekim od odobrenih udžbenika je sve drugo samo ne hrvatska povijest.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

PREDSTAVLJANJA KNJIGE ŽRTVOSLOV SLUNJSKOG KOTARA U ZAGREBU I KARLOVCU

Svoj predgovor knjizi Ivana Stržića *Žrtvoslov Slunjskog kotara*, koju danas predstavljamo, naslovio sam: *Žrtvoslov koji je mnogo više od toga*, a počeo sam ga slijedećim riječima msg. Mila Pecića, slunjskog župnika i dekana, koji svoju raščlambu uzroka agresije u Domovinskom ratu u knjizi *Godine otpora i hrabrosti* počinje sa žrtvama Drugog svjetskog rata župe Slunj pa kaže: "Iz dobro poznatih razloga nismo mogli popisati, javno oplakati i pomoliti se za žrtve Drugoga svjetskoga rata sve do pobjede demokracije 1990. god. Svoju smo tugu krili punih 45 godina. Nakon više stranačkih izbora počeli smo vraćati dug našim pokojnicima. Čitavo poslijeratno razdoblje morali smo slušati laži o genocidnosti Hrvata. U svjetlu najnovijih ratnih strahota, kad su počinjena tolika zvjerstva nad našim narodom, stradanja u drugom svjetskom ratu i neposredno iza njega dobivaju sasvim drugo svjetlo. Odmah moramo reći da ne smijemo licitirati s našim žrtvama, poticati revanšizam i osvetu. Ali, do istine moramo doći. Istina će nas jedino osloboditi svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život."

A tu istinu doista možemo naći u ovoj knjizi Ivana Stržića, i ona je tim značajnija što laži o kojima govori msg. Pecić traju do dana današnjega, jer je jugokomunistička paradigma u povijesnici još uvjek preovladajuća u Hrvatskoj.

A kako se krivotvorí povijest vidimo i iz ove knjige, Tako nam, naprimjer, Stržić daje što je Slavko Goldstein o pokolju obitelji Mravunac u Hrvatskom Blagaju pisao 1965., a potom i ono što piše danas. Ta njegova nova verzija ima

maло што zajedničkoga с onom prvom, а Strižić pokazuje kako i nova Goldsteinova verzija tog događaja nije točna, па konstatira: "Očito, Goldsteina rukovodi само jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili." Ali taj isti Goldstein donedavno je bio predsjednik Upravnog vijeća spomen-područja "Jasenovac", a na tu dužnost je bio postavljen zbog toga što je kao član Saborske komisije za utvrđivanje žrtava rata i poraća izvješće te komisije o njihovom radu na popisu žrtava u razdoblju od 11. veljače 1992. do rujna 1999. godine lažno prikazao kao konačan popis i time postigao da ta Komisija danas više ne radi. Naime, istraživanja Komisije pokazivala su da su brojke žrtava Križnog puta usporedive s brojkom žrtava u ratu, dakle pokazala su usporedivost broja ubijenih u miru s brojem ubijenih u ratu, pa je laž dobro poslužila da se prikrije istina, ali Komisija je morala biti ukinuta upravo zato što bi ovakvih knjiga kao što je ova Ivana Strižića bilo sve više i više i one bi u potpunosti razotkrile sve laži jugo-komunističke literature.

Time značaj ovakvih žrtvoslova još više dobiva na značaju, jer je izgleda to jedini način da danas vraćamo dug našim pokojnicima. Ono što je radila i trebala nastaviti raditi saborska komisija – dakle ono što se treba raditi uz svu potporu države – ne radi se već to rade pojedinci kao što je g. Strižić. Naravno, ovdje ne smijemo zaboraviti ni one u Slunjskom kraju koji su omogućili da g. Strižić uradi ovaj prevažan posao.

A znamo da je laž o žrtvama Jasenovca bila osnova za dokazivanje tzv. genocidnosti hrvatskog naroda. Koliko je ona još uvjek u igri pokazalo se nedavno kada je za Goldsteinovog nasljednika određen čovjek koji ne pripada jugo-komunističkoj paradigmi u historiografiji. Podignuta je ponovo prava hajka dok se na to mjesto nije dovela "podobna" osoba - izrazita predstavnica jugokomunističke paradigmе!

Zašto je to tako? Pa danas u Hrvatskoj, i ne samo u njoj, kao točna figurira brojka žrtava Jasenovca od 80.000 do 100.000. A to je brojka koja treba i dalje omogućavati "dokazivanje" genocidnosti hrvatskog naroda, jer se kao što Slavko Goldstein to kaže u *Globusu* od 10. siječnja 2003., može govoriti o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi". Međutim, dr. Vjekoslav Perica je pronašao u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. To je brojka s polovice rata, pa množenje s dva daje donju granicu tog "rezervnoga" broja. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno poginulih. Jasno je stoga da je i ta brojka potekla iz velikosrpske kuhinje. Na životu se danas održava najviše zahvaljujući Goldsteinima pa zato ovu brojku nazivam: velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Sigurno je i zato na mjesto predsjednika Upravnog vijeća spomen-područja "Jasenovac" morala doći podobna osoba koja ne bi pokazala kako se radilo o "rezevnoj" velikosrpskoj brojci koja se opet može iskoristiti u dokazivanju tzv. genocidnosti hrvatskog naroda.

Da je to tako potvrđuje nam i izjava Dragana Cvetkovića, voditelja projekta revizije popisa "Žrtve rata 1941.-1945. u beogradskom Muzeju žrtava genocida,

dakle nasljednika dr. Milana Bulajića, dana "Vjesniku", a što u svojoj rubrici "Govor mržnje" prenosi "Fokus" od 7. travnja 2006.:

"Na temelju dosadašnjih rezultata u reviziji popisa, dakle postojećeg trenda u kretanju podataka, mogu reći da je u Jasenovcu stradalio između 120.000 i 130.000 osoba, što je oko 25 posto stradalih civila iz NDH i oko 17 posto iz Jugoslavije. Među stradalima je između 72 i 78 tisuća Srba, 17 do 18 tisuća Roma, 16 do 18 tisuća Židova, 10 do 12 tisuća Hrvata te nekoliko tisuća ostalih i nepoznatih nacionalnosti. Moguće je da je broj stradalih i nešto veći."

Zato treba posebno ukazati na činjenicu da i u ovoj knjizi g. Strižić daje značajne priloge razmatranju i pitanju žrtava Jasenovca i ukupnog broja žrtava u nekadašnjoj državi. Niz istina koje možemo naći u ovoj knjizi g. Strižića u izravnoj su suprotnosti s onim što govori jugokomunistička povjesnica. Ona potvrđuje ono što npr. konstatira akademik Dubravko Jelčić govoreći o suđenju Mili Budaku (u knjizi "Nad Velebitom sviće – Zbornik o Mili Budaku", Zagreb, 1995.):

"Na više pitanja koja mu istražitelj postavlja o unutarnjim prilikama i represivnim postupcima u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, Budak je odgovorio: 'Na sva pitanja postavljena mi u vezi s progonima, masovnim klanjem, mučenjem i svakovrsnim zlostavljanjem, a napose razaranjima i uništavanjem protiv naroda i njegove imovine u Hrvatskoj mogu odgovoriti samo sljedeće: bilo je nekoliko ljudi, koji su radili ne samo mimo nego protiv intencija svih članova vlade i koji nijesu bili podvrgnuti nijednom resornom ministru. Oni su na svoju ruku radili što god im se prohtjelo, a odgovarali nijesu nikome osim, valjda, poglavniku.' Ovdje bi se moglo s priličnim opravdanjem postavili pitanje: kakva je to vlada koja nešto takvo dopušta? Pitanje bi bilo opravdano da trenutak kada se to dogodilo nije bio doista iznimam. Događalo se to u trenutku kada se jedna državna tvorevina, koju su Hrvati s pravom smatrali svojom tamnicom, raspala zbog unutarnjih svojih opterećenja i suprotnosti. I mnogi ljudi, koji su u dvadeset i trogodišnjem tamnovanju u njoj podnijeli i velike osobne žrtve, koji su izgubili nekoga od svojih najdražih ili sami bili mučeni i proganjani po beogradskim glavnjačama i drugim hrvatskim stratištima širom velikosrpske Jugoslavije, u trenutku pada te mrske države nisu odoljeli iskušenjima nego su mislili da će se najbolje iskupiti ako svojim dušmanima vrate milo za drago. Ali ne samo Budak nego i drugi izvori tvrde, da to nikada nije bila državna politika i da to vlada nikada nije odobrila."

Strižić u knjizi citira Izvanrednu zakonsku odredbu koja pokazuje da takvom ponašanju sigurno nije bio sklon ni sam Poglavnik, kao i jedno izvješće generala Gleise von Horstena u od 13. rujna 1941. njemačkom Vrhovnom zapovjedništvu oružanih snaga, u kome stoji: "Položaj NDH u kritičnoj fazi. Dvije trećine zemlje nalazi se u rukama Talijana i ustanika, a samo trećina u rukama vlade NDH."

Ovdje bih posebno izdvojio i Strižićevu raščlambu radova Mirjane Peremin, jer je ona, uz suradnju i mentorstvo Petra Zinajića (kojemu se toplo zahvaljuje) izradila tabele i imenični popis palih boraca, žrtava fašističkog terora i rata i osoba umrlih od tifusa, što je publicirano u Zborniku 18 (druga knjiga). s kojima je posebno bio impresioniran ing. Vladimir Žerjavić, i time dao je- kako kaže g. Strižić – "na slijepo dignitet znanstvenosti jednoj pisaniji iz koje u svakoj rečenici

zrače laž, bolesna mržnja na Hrvate i žđ za skorašnjom osvetom 'ustašama'. Primijetimo da se ovdje Žerjavić protivi popisima kao jedinom mjerilu za utvrđivanje ukupnog broja žrtava. Međutim, on je u svojim procjenama koristio upravo ovakve popise ili brojke za pojedina mjesta. U svojoj raščlambi Stričić nam pokazuje kako su upravo ovi popisi, koje Žerjavić toliko hvali netočni i tendenciozni! Zato i ne čudi što je i Žerjavićeva brojka za Jasenovac "do 80.000 žrtava", iako on sam konstatira da je iz pjeteta prema žrtvama on u proračunu koristio nešto veće brojke.

Stričićeva knjiga je i ohrabrenje jer pokazuje da se nastavljaju ona istraživanja koja je trebala obaviti ukinuta i neobnovljena Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, ali ona i pokazuje na koji način to treba raditi.

Kada smo ljetos *Žrtvoslov* predstavljali u Rakovici, Slunju i Cetingradu posebno sam upozorio kako se tih dana pojavio i *Dodatak udžbenicima za noviju povijest* kojega su napisali profesori zagrebačkog Filozofskog fakulteta u kome nema razlike između agresora i žrtve, te u kojem je oslobođiteljska akcija "Oluja", dakle akcija koja je i žiteljima Slunjskoga kraja omogućila povratak na svoja ognjišta, izjednačena sa srpskim zločinima iz 1991. godine.

Što se dogodilo s tim u svezi pojašnjava nam dr. sc. Josip Jurčević u *Hrvatskom listu* 16. ožujka 2006.:

"Nakon oštih javnih kritika niza znanstvenika, od 'Dodatka' se ubrzo ogradiло i resorno Ministarstvo znanosti, prosvjete i športa. Tada je Ministarstvo – iz tada nepoznatih razloga – izbjeglo u svojoj strukturi locirati odgovornog 'stručnjaka' koji je rukovodio cjelokupnim poslom. Međutim, sredinom siječnja ove godine stvari su postale donekle razvidnije, jer je još jedanput iz mraka izronio sramotni 'Dodatak', te je opet najavljenko kako će ga ipak – u izmijenjenom omotu, ali s istim sadržajem – izdati hrvatsko Ministarstvo (...) No, da ne bismo imali vremena za predah i kako bi, valjda, što prije predali našu povijest, krenula je, s balkanskih prostora preko Bruxellesa, nova *neprijateljska ofenziva* na hrvatsku povijest. Naime, objavljeno je kako je E. Bussek, posebni koordinator *Pakta stabilnosti za jugoistočnu Europu*, u Bruxellesu predstavio nove 'zajedničke' udžbenike povijesti koje će 'ponuditi' i Republici Hrvatskoj. Udžbenici su nastali unutar solunskog *Centra za demokraciju i pomirenje* (...) Prema navodima hrvatskih medija, hrvatskim krakom mreže *Centra* upravlja dr. Neven Budak, povjesničar sa zagrebačkog Filozofskog fakulteta, koji je odabrao Snježanu Koren, a ona ostale nastavnike iz Hrvatske. Valjda slučajno, S. Koren je i koautorica spomenutog 'Dodatka'."

Damir Pešorda u *Hrvatskom listu* od 23. ožujka, dakle dan poslije predstavljanja knjige u Zagrebu, piše: „Ohrabruje odlučna najava ministra Primorca da će na sastanku ministara EU i ministara obrazovanja zemalja zapadnog Balkana nedvosmisleno odbiti prijedlog ministara EU o uvođenju zajedničke balkanske povijesti u naše škole. No, to je tek prvi juriš, treba vidjeti što će dalje biti.“

Kako je tako nešto moguće, pitanje je koje se nameće samo po sebi. Pitanje na koje je odgovor dao kineski filozof Sun Tsu: "Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može

jamčiti pravu pobedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

A što mislite što će ti ljudi, koje je Sun Tsu opisao kao najodvratnije, pisati kada završi suđenje hrvatskim generalima zbog tzv. „zločinačkog pothvata zločinačke organizacije“, tj. oslobađanja okupiranih hrvatskih područja; odnosno istog takvog „zločinačkog pothvata zločinačke organizacije“ Hrvata iz BiH koji su se usudili - mimo volje svjetskih moćnika – obraniti svoja područja u BiH.

Sve to skupa je jedna velika „igra“ koja treba ubiti ponos hrvatskih ljudi. Jer s ljudima bez ponosa lako je manipulirati. Takvi ljudi će ispunjavati sve ono što gazde od njih traže. Zato je kineski filozof i našao najbolju riječ za one koji pomažu svjetskim moćnicima u tome: najodvratniji ljudi!

Na kraju i najvažnije, Strižićeva knjiga jest i ono kako je i nazvana "Žrtvoslov Slunjskoga kotara". Na taj način ona, kako reče msg. Pecić, vraća dug pokojnicima Slunjskoga kotara, vraća dug našim pokojnicima.

Dosadašnje reakcije i prikazi ove knjige pokazale su kako je ovaj pothvat g. Strižića i Slunjskog kraja doista veoma uspješan. Čestitam im na tome.

**J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA
VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.**

Akademik JOSIP PEČARIĆ o polemici Lang-Weiss i o povjesničaru dr. Ivi Goldsteinu i njegovu pisanju hrvatske povijesti

**HVALA DR. TUĐMANU ZA 'GRIJEH' STVARANJA
HRVATSKE DRŽAVE!**

Spoznaja o Golsteinu kao o nekome tko sustavno radi na stvaranju lažne hrvatske povjesnice dobro je poznata i s obzirom da se radi o neinteligentnim uradcima i bez mogućnosti da se nametne na boljševički način, ne može imati dalekosežne posljedice

Dragi prijatelju, dr. Slobodane Langu, nadam se da si dobio moja dva pisma iz Lahorea (prvo tiskano u „Hrvatskom listu“ a drugo je dano na Portalu HKV-a). Ponovno Ti čestitam na pokretanju rasprave o sramotnoj knjizi dr. sc. Iva Goldsteina *Hrvatska 1918 – 2008*. Vidim da su i sami povjesničari o njoj počeli pisati slično Tebi. Tako je u „Vijencu“, br. 397 dan prikaz dr. sc. Vladimira Geigera. Da Geiger o knjizi misli isto što i Ti, pokazuju već sami podnaslovi. Recimo: *Okvir za razumijevanje osvete, Sumanute tvrdnje ili Ideološki zaključci*. Geiger svoj tekst završava ovako:

„Predaleko bi nas odvelo nabranjanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoј knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali »kapitalnim djelom«. Ukratko, Goldstein je najnoviju sintezu suvremene hrvatske povijesti, barem što se tiče prikaza slučaja Bleiburg i subbine Folksdobjera, napisao prema ideološkoj matrici koja mu je bliska s nizom

„kapitalnih“ činjeničnih i interpretacijskih grešaka i sve sklepao poprilično površno i na brzinu. A to zaslužuje, možda, i opsežniji osvrt.“

Kao što vidimo Geiger se ovako osvrnuo na dio za koji je on stručnjak, ali nema dvojbe da bi i drugi eksperti pisali isto.

Međutim, ta spoznaja o Golsteinu kao nekome tko sustavno radi na stvaranju lažne hrvatske povjesnice, dobro je poznata i s obzirom da se radi o neinteligentnim uradcima i bez mogućnosti da se nametne na boljevički način, ne može imati dalekosežne posljedice.

Uskoro će u tome prestati i najveća podrška koju u tome ima – ona Mesićeva (spomenimo riječi Ivice Marijačića iz „Hrvatskog lista“ od 4. lipnja 2009.: „Mesić se u slučaju Bleiburga pojavljuje kao čimbenik koji snagom svoje institucije pokušava blokirati policiju da radi svoj posao. Otkrića zastrašujućih masovnih grobnica sa žrtvama partizanskoga zločina i bleiburška komemoracija izazvali su u njemu refleks kontraudara. U anatemiziranju ne samo ustaškog pokreta i NDH nego i svih koji odaju počast tim nedužnim žrtvama Titova režima, gotovo da je izgubio svaki racionalni impuls...“)

Goldstein 'potjerao' Mikuljana s uredničke pozicije na HTV-u

Istina, Goldsteinova „povijest“ nadovezuje se na učinke koje je imao s boljevičkom povjesnicom iz prethodne države, a koja je još uvijek na snazi. Kako se ona ostvarivala, moguće je shvatiti kada vidimo ponašanje današnjih boljevičika poslije otkrića stravičnog zločina u Hudoj jami (spomenimo i Mesićev govor u Jasenovcu, napadi na Thompsona i sl.) Međutim, za ovu raspravu o Goldsteinovom uratku mnogo je interesantnija spoznaja o boljevičkim metodama kojima se ovaj „povjesničar“ služio u nametanju svoje „istine“. Naime, nedavno je na Portalu HKV-a objavljen razgovor s poznatim hrvatskim redateljem Miroslavom Mikuljanom koji o svom razrješenju s mesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a kaže:

„Kao što točno kažete 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja za vrijeme 2. svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac i nakon završetka 2. svjetskog rata nastavio funkcionirati kao logor sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji član Vijeća HRT, dr Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce: – Ili ja ili on! To nije zvučalo ni dobranamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden i da će cijela upravna struktura HRT kapitulirati i kadrovski se prilagoditi ovom neobičnom profesoru povijesti kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga čini se zanima moć kao činjenica.“

Čovjek se zapita kako netko tko takvim boljevičkim metodama brani svoju „povijest“ može biti sveučilišni profesor u današnjoj Hrvatskoj. Odgovor je jednostavan: to ga i kvalificira da bi na Filozofskom fakultetu bio profesor. Zapravo, obrazloženje takve tvrdnje možemo naći u istom broju „Hrvatskog lista“ u intervjuu s prof. dr. Jurom Zovkom kada on govori o tome kako je „kod

naslijednika praksisovaca ostalo uvjerenje da se s neistomišljenicima treba obračunati, ukinuti njihov istraživački projekt, spriječiti njihov izbor za sveučilišnoga profesora“. Sjetimo se da je to na svojoj koži ponajbolje osjetio prof. dr. Josip Jurčević. Tu ne treba zaboraviti ni slučaj izabranoga rektora Zagrebačkoga sveučilišta Tomislava Ivančića, ili pak (ne)imenovanja uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom *Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju*. U prvom je slučaju profesorima s Filozofskog fakulteta, o kojima i govori prof. Zovko smetala činjenica što se radi o teologu, a u drugom što se radi o potpisniku apela za obnovu političkih procesa!

Zato i ne čudi što su toliko glasni i poslije otkrića Hude jame. Pa oni su duboko nesretni što danas mogu činiti samo ovakva (ne)djela, a ne ubijati po hudim jamama, zar ne?

Zato me nije previše iznenadilo kada sam video u „Hrvatskom listu“ da se javio i g. Ljubo R. Weiss tekstom *Hrvatsku nisu stvorili ni Tuđman ni HDZ*. Ako se sjećaš, Weiss je još prije moga drugog pisma Tebi zaključio svoju polemiku. Zapravo i dobro je što mu je „Hrvatski list“ objavio nastavak polemike „koju je već završio“, jer je – koliko se god trudio to prikriti – očita golema mržnja prema Ocu hrvatske države akademiku Franji Tuđmanu.

Weiss prati Goldsteinove gluposti

Vidim u „Hrvatskom listu“ od 4. lipnja 2009. da mu je odgovorio g. Tihomir Čuljak i posebno je dobar podnaslov „Weissove budalaštine o Tuđmanu“. Naravno, tih budalaština je toliko mnogo da ih g. Čuljak i nije sve komentirao. Zapravo Weiss prati gluposti iz najnovije Goldsteinove knjige, prihvata ih kao istine i prigovara Tuđmanu. Ali da komentiram samo dva Weissova „bisera“.

Npr. Weiss piše o „revizionizmu“ kada se mijenjaju „znanstveno utvrđene istine“ povjesničara kakav je npr. Ivo Goldstein. A kako Goldstein „znanstveno utvrđuje te istine“ ponajbolje zna hrvatski redatelj Miroslav Mikuljan, zar ne? Zar čovjeku zato ne dode da umre od smijeha kada Weiss kaže da je među revizionistima „nažalost svrstan i dr. Franjo Tuđman“. A da ne spomenemo kakvu je hajku proživio hrvatski povjesničar Jure Krišto kada je objavio prikaz dijela knjige Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“ o nadbiskupu Stepinu. Zar nije i budalaština spominjati memoare britanskog „političara“ Paddyja Ashdovna poslije knjige prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana o „čuvenoj“ salveti čitateljima „Hrvatskog lista“ koji su sigurno pročitali knjigu hrvatskog sveučilišnog profesora?

Očito Weiss nije razumio moju „Priču o dobrom čovjeku Slobi“ koju sam po tko zna koji put ispričao u mom prvom pismu Tebi. Zapravo, ovdje je on još dopunjuje. Naslov Weissova članka slijedi iz slijedećeg „bisera“: „Niti je Hrvatsku 1991. godine stvorio Tuđman niti HDZ. Ona je rezultat želje i prava naroda na samoopredjeljenje, uključujući i pravo na odcjepljenje.“ Narod je imao to pravo pa je zahvaljujući što je najmoćniji čovjek u bivšoj državi bio „dobar čovek Slobi“ to pravo i ostvario.

Vidim da poslije mog prvog pisma kada sam ismijao Weissovou tvrdnju o Tuđmanu kao gospodaru rata, sada naglašava kako je ratni zločinac Milošević gospodar rata broj jedan, ali potom postavlja pitanja i niže tvrdnje, kojima pokušavati krivicu pripisati i hrvatskoj strani tj. Tuđmanu. Kao Milošević jest ratni zločinac, ali to je zato što je hrvatska strana bila „zločesta“. Dakle, priča o dobrom čoveku Slobi“ u novim i novim varijantama.

Zgodno je ovdje spomenuti još jedan podnaslov u članku dr. Geigera *Ja i moj otac*. Naime, za razumijevanje same Goldsteinove knjige kao i tekstova g. Weissa važno je znati da je Slavko Goldstein održao uvodno izlaganje na skupu „Srbi i Hrvati“ održanom u Muzeju Mimari 20-22. 11. 1993. Dr. Milan Vuković je na sedmom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 5. lipnja 2009. godine *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?* ukazao kako se „na tom susretu, između ostaloga, načelo osobnosti i suradnje na djelu dr. Tuđmana, na stvaranju i obrani samostalne Hrvatske, pretvorilo u isticanje podijeljene krivnje i, s tim u svezi, u široko slobodan prostor haaškoj tužiteljici Carli Del Ponte za odioznu kvalifikaciju o postojanju 'zajedničkog zločinačkog pothvata' na strani hrvatske obrane“. A kako je to pomno pripremano vidi se iz Goldsteinovih riječi: „Od proljeća 1991. do studenoga 1993. godine, održano je barem petnaest raznih sastanaka u Budimpešti, Beču, Ženevi, Parizu, jedan čak i na Ohridu, na kojima su nezavisni kulturni i drugi javni radnici iz zemalja bivše Jugoslavije razgovarali o suzbijanju rata i ratničkog raspoloženja na našim prostorima! ...“

Podvale o 'gospodarima rata'

Općenito se prihvata, u raznim nijansama, da se UNPA područja ne mogu i ne smiju u Hrvatskoj reintegrirati silom, već postepeno, argumentima ekonomskih i drugih prednosti, uz određeni stupanj političke autonomije i efikasna jamstva individualnih i nacionalnih prava“.

A o pitanju „krivnje za rat“ Slavko Goldstein kaže:

„Većina govornika iz Srbije nije izbjegavala tu temu, ali su se gotovo svi u raznim nijansama, trudili izjednačiti krivnju obje strane: ekstremni nacionalizam, sukobi velikodržavnih teritorijalnih pretenzija, nizak stupanj demokracije države i društva, autoritarno vlastoljubivi i nedorašli nacionalni vode, konflikti identiteta, političke zloupotrebe i falsifikaci povijesti, ratoborno huškačke propagande, otrgnuti i ostrvljeni zločinački mentaliteti. Na sličan je način uzroke rata u različitim nijansama konstatirala većina sudionika iz Hrvatske, ali su svi bili jednodušni da se krivnje nikako ne mogu izjednačavati, jer postoji očigledan glavni krivac Slobodan Milošević i njegova politika koja je uz pomoć tadašnje JNA pripremila i započela agresivni rat u Hrvatskoj!“

Milošević nije uspio ostvariti velikosrpske ciljeve pa vidimo danas da je i jednima drugima on „gospodar rata broj jedan“. Kao Srbi su prihvatali takovu tvrdnju hrvatskih „nezavisnih (od svakog hrvatstva, op. J.P.) intelektualaca“, a „hrvatski“ su zato zaboravili da su tada (u Tuđmanovo vrijeme) uopće spominjali agresiju.

Vuković je naveo i riječi Latinke Perović: „Ovaj rat je nastavak i Prvog i Drugog svjetskog rata. Ali njegovi korijeni sežu u daleku prošlost. Oni se nalaze

u najdubljim, suvremeniku sakrivenim povijesnim korijenima. On (rat) se vodi oko pitanja tko će biti hegemon u južnoslavenskoj državi, tko na to ima povijesno pravo, pa čak i društvenu prednost. Tako je to, prije svega, rat između Srba i Hrvata!“

Zar u njenim riječima u kojima je borba za slobodu hrvatskog naroda i neovisnu državu zapravo rat za hegemoniju u južnoslavenskoj državi, ne prepoznajemo priču o „gospodarima rata“? A zapravo je točno da je nama Slobodan Milošević „dobar čovek Slobo“!

Bez takovoga Miloševića Hrvati i ne bi ostvarili slobodu. Pa vidimo danas koliko weissa, goldsteina, puhovskih, teršelički, pusića i inih „nezavisnih kulturnih i drugih javnih radnika iz zemalja bivše Jugoslavije“ ima u Hrvatskoj. A Tuđman je usprkos takvima stvorio hrvatsku državu. I time počinio najveći mogući grijeh! Hvala mu za taj veliki grijeh!

Puno pozdrava (sada iz Zagreba),

Akademik Josip Pečarić

„Hrvatski list“, 11. lipnja 2009.
Portal HKV-a, 16. lipnja 2009.

Pismo prof. dr. sc. Slobodanu Langu (4)

Dragi prijatelju,

Pročitao sam Tvoj komentar nedavnih izbora („Hrvatski list“, 11. lipnja 2009.) i posebno onaj dio o Thompsonovu koncertu kako kažeš „zajedno, i branitelji i mladi okupili, bez obzira na kišu, na koncertu Marka Perkovića Thompsona, gdje smo se veselili i bili ponosni na vlastitu ljubav za Hrvatsku. Pokazali i dokazali da su ekstremisti oni koji Thompsona napadaju, a ne mi koji ga volimo i branimo“.

Da, htjeli su ga slomiti i ponosimo se time što su hrvatski intelektualci dali svoj doprinos da tim ekstremistima (u negativnom smislu) to ne pođe za rukom i našim otvorenim pismima i knjigom „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“.

Zapravo ne čudi što su ga pokušali uništiti. Pa 70000 ljudi koji su se po kiši tri sata pjevali zajedno s njim. A to su najvećim djelom mladi. To je generacija Hrvata koju praktično on odgaja kada je riječ o ponosu i dostojanstvu našega naroda i o veličini naših branitelja. Ono što bi trebalo raditi naše školstvo – radi on!

Zapravo napadi naših ekstremista najbolje govori o njima samima. Ali ponekad i ne znaju što kažu. Tako je u „Jutarnjem listu“ književnik Miljenko Jergović rekao da je HAZU Thompsonova Akademija⁴⁹. Doista nisam očekivao

---

⁴⁹ Komentar s Portala HKV-a Boba Mostarca:

takvu pohvalu iz njegovih usta. Pa on instituciju koja se brine o domoljubnom razvoju hrvatske mladeži – Marka Perkovića Thompsona – poistovjećuje s mojom akademijom. Bilo bi još ljepše ako netko objektivniji od njega potvrdi tu njegovu konstataciju. Barem samo to da nismo „Akademija od fukara“. I to bi me zadovoljilo.

Da, naučili su da više ne treba napadati instituciju zvanu Marko Perković Thompson. Istina „intelektualcima“ sa završenom srednjom školom takva spoznaja ide malo teže, što je i razumljivo, zar ne?

Zapravo komentirati jednog Kuljiša je bedasto. Mnogo je interesantniji saborski zastupnik SSS koji je bio glavni u zabranama Thompsonovih koncerata u Istri. Zapravo, promocija u Puli ga je natjerala da posredno prizna svoju povezanost s bombama u Pazinu.

Kako to? „Jutarnji list“ od 7. 5. 2009. u tekstu „Thompson u Puli: Oprashtam Kajinu i drugima jer oni ne mogu pobijediti ljubav“ piše o predstavljanju knjige „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ u Puli. Bio je to doista, kako reče prof. dr. Zdravko Tomac, „veliki dan za Hrvatsku, Pulu i hrvatsku Istru“. Sjetimo se samo kako su svojevremeno oni koji zabranjuju Thompsonove koncerne govorili da na njih ne bi nitko došao u Puli, a na ovom predstavljanju bilo je više od 700 Istrana.

Naravno, novinar „Jutarnjeg“ je stavio takav naslov citirajući samog Thompsona:

„Oni koji mi brane nastupe htjeli bi da se mi mrzimo, da smo agresivni, ali mi to nismo. Mi njima praštamo, od Kajina pa nadalje, a oni ne mogu pobijediti ljubav i dobro o kojem mi progovaramo.“

Naravno, novinarka je pri tome zaboravila jednu „sitnicu“: oprost se daje onima koji ga traže. Thompsonu je itekako jasno da kajini nisu i ne bi nikada tražili oprost. To naravno ne zna ni sam Kain pa u komentaru „Thompsonu ne mogu nikada oprostiti“ odgovara:

„Za razliku od njega ja njegovoj politici ne bih nikada oprostio, a kamo li se kao neki iz opozicije klanjao na Bleiburgu.“

Kajin misli da bi netko trebao od njega tražio oprost zato što pjeva o ljubavi prema obitelji, Bogu i domovini?

A zapravo njegovo obrazloženje je takvo da pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam u Puli rekao:

„Danas živimo u Hrvatskoj koja je obilježena spoznajom o Hudoj jami bolje reći o hudim jamama u kojima su hrvatski i ini boljševici na najzvјerskije načine ubijali Hrvate (...) A s druge strane boljševički postupak ovđe povezuje ovaj grad

---

Bravo 'Thompsonova akademije'!

Bravo Jergoviću!

Do sad nisi ništa boljega rekao!

Dobro je da imamo 'Thompsonovu Akademiju' i akademike tipa Aralica, Pečarić i sl., a još je bolje da su EU židovi konačno progledali, pa će valjda i naši domaći konačno progledati, ako nisu bili direktno i konkretno aktivni!?

i samu Istru s hudim jamama. Kada vidimo na što su sve spremni istarski boljševici danas, možemo razumjeti kako je bilo moguće da su nekadašnji kajini ubijali svoju braću u hudim jamama.“

A vidimo da već u prvoj rečenici Kajin prigovara onim Hrvatima što se klanjaju žrtvama Bleiburga. Obični ljudi se klanjaju žrtvama – pogotovo kad brat ubije brata. Ali kajini to ne mogu. Zar netko to može i očekivati od kajina?

Kajin je dodao govoreći o promociji knjige o Thompsonu održane u Puli, kako bi bilo bolje da se „ta mračnjačka ekipa sakrije u mišju rupu“. Ne dvojim da su za njega mračnjaci svi oni koji vole Hrvatsku, a ne njemu onu dragu državu koje više nema, zar ne?

I kako to obično biva šećer dolazi na kraju. Kajin kaže:

„Thompson, Tomac, Bušić, oni misle da vole Hrvatsku, da vole Boga, oni samo misle da su patrioti. Današnja se Hrvatska, međutim, ne voli ustaškim poklicem „za dom spremni“, Boga se ne voli, nit ljubi poklicima „Ubij Mesića“, „Ubij Kajina“, što je konstanta te ekipe izgubljene u vremenu.“

Prvo učiti Thompsona kako voljeti Hrvatsku je doista smiješno. Pa radi o promociji knjige u kojoj su biskupi, akademici, sveučilišni profesori i inni intelektualci, da parafraziram jedan novinski naslov, opjevali Thompsonovo domoljublje.

Drugo, čovjek koji je uspio završiti srednju školu uči jednog sveučilišnog profesora kako se voli svoja država. Pametan čovjek bi se smijao sam sebi kada bi to i pomislio, ali kada netko sa SSS drži takvu lekciju sveučilišnom profesoru doista je groteskno, zar ne?

I treće – on to kaže čovjeku koji je zbog ljubavi prema svojoj domovini odležao pola svog života u zatvoru.

„Za dom spremni“ je hrvatski pozdrav koji se koristio mnogo prije Drugog svjetskog rata. Nema dvojbe da samo ekstremistima može smetati, kako kaže sudac Ustavnog suda u mirovini Zdravko Bartovčak („Hrvatski list“, 18. lipnja 2009.) najljepši pozdrav na svijetu „Za dom spremni“. Ekstremisti bi bili sretni da se takav pozdrav odnosi na njihovu satrapiju Jugoslaviju (bolje reći Srboslaviju). Pozdrav se koristio i u Domovinskom ratu. Za one koji vole Hrvatsku bitno je da je upravo taj pozdrav kroz Thompsonovu „Bojnu Čavoglave“ doprinio stvaranju današnje Hrvatske. Koliko je „Bojna Čavoglave“ ledila krv u venama naših protivnika pokazalo je i predstavljanje knjige u Beču. Židovske organizacije su shvatile da su bile izmanipulirane od Srba i kajina. Nisu protestirale ni u Munchenu ni u Beču. A u Beču je stiglo vlastima na stotine ako ne i tisuću protestnih pisama od tamošnjih Srba, pa čak je protestirao i sam srpski veleposlanik. Očito sama spoznaja da će Thompson u njihovom gradu otpjevati „Bojnu Čavoglave“ njima i danas ledi krv u žilama. Treba ih razumjeti: Taj strah danas jest iracionalan – ali oni su izgubili taj rat!

Ali ne treba zaboraviti ni to da su pored Srba pisma slali i hrvatski ekstremisti. Tako na Internet stranicama Marka Perkovića Thompsona dano je i slijedeće u tekstu njegova Menadžmenta:

„Doznaće se od organizatora i gradskih vlasti grada Beča da su dobili niz pritužbi od novinara Indexa, Jutarnjeg lista, Slobodne Dalmacije i drugih vezano

za Markov nastup. Navodno su slali pisma optužujući Thompsona za nacizam. Tražili su zabranu koncerta, vršili pritisak i lažno optuživali publiku. Sad kada gradske vlasti nisu nasjele na njihove laži izmišljaju tobožnji ilegalni nastup. Smiješno.

Razgovarali smo s članovima poglavarstva i policijom grada Muenchena i Beča i do u detalje puno toga doznali. Tri novinara Indexa, šestorica Novoga lista, četvorica Jutarnjeg lista, tri iz Slobodne Dalmacije te još petnaestak s raznih drugih portala zajedno s političarima IDS-a, SDP-a, HNS-a te trojicom iz Mesiceva ureda otvoreno su prosvjedovali kod vlasti ovih dvaju gradova. Doznavali smo da su navedeni otvoreno optuživali Thompsona za širenje mržnje.

Još više ih muči činjenica da europske zemlje više ne nasjedaju na njihove laži i da Marko slobodno nastupa.

Stoga uzalud vam trud jugonostalgičari, vaše laži ne će naći plodno tlo, vaša mržnja ne će pobijediti.

Vi mrzite i dalje, a mi ćemo i dalje voljeti.“

Ali vratimo se Kajinovu komentaru. Uzvike: „Ubij Mesića“, „Ubij Kajina“ Kajin – vjerovali ili ne - pripisuje nama! Akademik Aralica (dakle član „Thompsonove akademije“) o tome piše u našoj knjizi:

„Sve te crne zastave, ustaške odore i kape s ustaškim znakovljem, koje se viđaju na pojedincima među mnogobrojnom publikom na Perkovićevim koncertima, sve su to same po sebi – ako nisu plod ludosti i smišljeno djelo provokatora – trice i kućine. Zbog malobrojnosti potpuno zanemarive! Međutim, kakve god naravi bile, i koliko god bile malobrojne one dobro dođu protivnicima svjetonazora što ga u svojim nastupima Perković promovira. Dobro im dođe da, kad to ne mogu ni na glazbi ni na riječima pjesama, na tim trivijalnim pojavama dokažu kako Perkovićev svjetonazor ne može iskazivati ništa drugo nego govor mržnje i govor mržnje kod slušatelja poticati. Pogleda li se nomenklatura tih protivnika i vidi da su to šoveni koji ne podnose promociju hrvatstva, apatriidi kojima je svaka nacionalna zajednica odbojna i brojne vrste i podvrste liberala, od komunista do fašista jugoslavenske i bjelosvjetske provenijencije.“

Bio sam u Beču. Neki dečki su imali kape koje po Kajinu mi nosimo. Rekli bi im da tako štete Thompsonu. Brzo bih ih sklonili. Naravno, čak i oni vole – vole Thompsona. Jedan dečko je imao majicu koju po Kajinu mi nosimo. Rekli su mu da će ga kajini uslikati i objaviti u novinama da bi naštetili Thompsonu i zamolili ga da umjesto nje obuče Thompsonovu majicu koju će mu pokloniti. Ma nije htio ni čuti! Ne da skine majicu, nego da ne plati ovu s likom svog omiljenog pjevača. Takvi su ti Kajinovi „zločinci“.

Dakle, ono što viču neki pojedinci na koncertima Kajin pripisuje nama. Je li razlog tomu što čovjek ima samo srednju školu? Ne! Ipak ni osnovci ne bi izjavljivali takove gluposti. To samo pokazuje mentalitet onih koji su svojevremeno ubijali po hudim jamama.

Ali to zapravo nije ni bitno. Ovdje je jedino bitno da Kajin to govori kada cijela Hrvatska zna da njegov govor mržnje šalje bombaše sa stvarnim bombama. Pripisujući nama ono što drugi rade – zapravo poručuje da te bombe u Pazinu jesu njegovo djelo.

Pa zar nisam bio u pravu kada sam govorio o kajinima kao o onima koji su ubijali po hudnim jamama? Očito si i Ti u pravu kada o njima govorиш kao o ekstremistima!

Puno pozdrava,
akademik Josip Pečarić

„Portal HKV-a“, 30 lipnja 2009.

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

TOMIĆ-GOLDSTEINOVA POVIJEST

U „Hrvatskom listu“ od 8. listopada 2009. pisano je o zabrani ulaska najpopularnijem hrvatskom pjevaču Marku Perkoviću Thompsonu u Švicarsku i tom prigodom navedeni su i hrvatski novinari - „euroizmećari“ – koji su zaslužni za to. Naravno, odmah se pobunio kolumnist „Jutarnjeg lista“ Ante Tomić: Zar netko može biti veći euroizmećar od mene? I napisao tekst *Švicarsko ‘marš’ Thompsonu. To je Europa koju želim!*

Njega Thompson asocira na pokolj u Blagaju pa svoj tekst počinje ovako:

„Sada je to daleka prošlost, ali mi još uvijek svaki dan živimo s njom. U svibnju 1941. u jednom mlinu na Korani nedaleko od Blagaja ubijen je mlinar Joso Mravunac, njegova mater, žena i dvoje djece, a dvanaestogodišnja kći spasila se skokom u rijeku. Ništa u ovom zločinu nije upućivalo na motive ili počinitelje, ali ustaške vlasti svejedno su zaključile da on može biti potaknut samo nacionalnom mržnjom.

U Karlovcu je žurno okupljeno sudske vijeće od politički provjerjenih pravnika, iz Zagreba je upućen Vjekoslav Maks Luburić s desetinom ustaša povratnika, a u srpskim selima oko Blagaja, najviše u Veljunu, bez reda je skupljeno nekoliko stotina seljaka. Najpouzdanija brojka koju je Slavko Goldstein našao je da ih je bilo tri stotine sedamdeset sedam.“

Već konstatacija kako je nešto najpouzdanije kad dolazi od Slavka Goldsteina sugerira da je vjerojatno potpuno suprotno tomu. Puno hrvatskih povjesničara i publicista dokazalo je da je to zapravo pravilo kada je riječ i o ocu i o sinu Goldsteinu. I sam sam pisao o nizu takovih primjera. Možda ovom zgodom podsjetim samo na jedan o kome sam pisao u tekstu *Montiranje slučaja Matice hrvatske, „Hrvatsko slovo“* od 14. veljače 2003. Evo nekih djelova tog teksta:

„Mržnja Goldsteinovih prema hrvatskom narodu možda je najočitija iz njihove hajke na Maticu hrvatsku. Počeo ju je Ivo Goldstein još prije pojave knjige Holokaust u Zagrebu, nastavljena je u samoj knjizi i tako - sve do danas. Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u Nacionalu 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: „Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH“), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: „Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina 'Holokaust u Zagrebu', kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da 'sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj', a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga‘, pa iako 'ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske' potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da 'izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske'. (...) Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa Židovom Sternbergom i njegovom obitelji čija bi imovina 'svršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama' i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu 'u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće'.‘
 (...)“

Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima Nacionala sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. Holokausta u Zagrebu piše: "Industrijalac Manfred Sternberg (1892) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljednji čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD." Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, želete izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, mnogo je.

Poslije tog mog članka prestala je hajka na Maticu koju su svojim lažima pokrenuli Goldsteini!

Znamo da je Slavko Goldstein bio pokretač mnogih anti-hrvatskih akcija, kao na primjer kada mu je hrvatska valuta kuna značila obnovu NDH, svojevremeni

napad na Ivicu Kostelića ili pak stalni napadi na Thompsona. Kako u nas nema hrvatskih medija, ne čudi kako kod nas nema ni mogućnosti odgovora onima za koje je mnogo puta dokazano da ne govore istinu (ili upravo zato!). Zako sam poslije napada Švicaraca na jednog od najvećih živih Hrvata – Marka Perkovića Thompsona – dobio slijedeće pismo:

Poštovani,

Temeljem najnovijih sramotnih blaćenja RH, koji uredno nailaze na odobravanje formalnog, a u stvari tek tzv. Predsjednika Republike Stjepana Mesića, izjavljujem slijedeće:

- *branitelj i pjevač Thompson nije optužen, nije procesuiran, nije mu dokazana kaznena odgovornost (koliko mi je poznato) baš NIGDJE u svijetu,*
  - *zloroba branitelja i popularnog domoljubnog pjevača obavlja se na potpuno isti način kao što se Hrvate svojevremeno teretilo za 1,500.000 žrtava Jasenovca,*
  - *no, odnedavna čak i najrigidniji, najekstremniji, najradikalni ili ortodoksní Židovi priznaju da Jasenovac nije imao više od 100.000 žrtava (inače poznato je da ja ovu brojku nazivam „velikosrpskom brojkom Goldsteinovih i Draže Mihailovića“, op. J.P.),*
  - *iz meni nepoznatih razloga Židovska općina Zagreb, brojni njihovi lobisti i udruge te posebice jugo-komunjarski sklop u RH, POLA stoljeća marljivo prešućuje da je Tito sinagogu u Nišu dao pretvoriti u muzej, a da je Srbija bila JEDINA Europska država u Drugom svjetskom ratu koja je bila JUDEN FREI ! I time se i vrlo glasno, i vrlo dugo, i potpuno javno, hvalila!?*
  - *Pa ipak, predsjednik ŽOZ-a, svojevremeno pri posjetu Srbiji, hrabro izjavljuje kako Židovi nikada nisu imali problema sa Srbijom ??!! „Lijepa“ pljuska svim mrtvima na Banjici, Sajmištu i ostalim (brojnim) srpskim gubilištima PRVENSTVENO za Židove...*
  - *U kontekstu vrlo popularnog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona treba navesti notornu činjenicu da najlepši zagrebački trg još uvijek nosi ime krvnika Tita, da taj isti trg još uvijek nosi čin okupatorske vojske (maršal JNA) koja je razarala, palila, ubijala i uništavala RH punih 5 godina !*
  - *U kontekstu vrlo popularnog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona treba navesti notornu činjenicu da zastava tzv. republike srpske, rsk, krajine, srpskog naroda ili kako već – a u stvari to je okupatorska zastava pod kojom se klalo Hrvate – i dan danas se SLOBODNO VIJORI I KORISTI U SLUŽBENE SVRHE UNUTAR RH !!*
- Takve zemlje ipak nema nigdje na svijetu !!*
- *I onda je Thompson fašist, a svi ti koljači, razaratelji svega hrvatskoga nisu fašisti ??*
  - *Thompsona bismo trebali shvatiti kao uljudbeni i komunalni problem RH, umjesto njih ??*
  - *Drugovi, suočite se s povjesnim činjenicama!*

*hrvatski publicist Javor Novak
(10. listopada. 2009.)*

Dakle, vjerojatno je i uvlačenje slučaja pokolja obitelji Mravunac nešto što ima veze s „povijesnom“ djelatnošću Slavka Goldsteina. Inače, Javor Novak mi je o Slavku Goldsteinu napisao slijedeće:

Poštovani,

U vezi g. Slavka Goldstein, a koji počesto rado optužuje Hrvate, trebam reći kako sam iz pouzdanoga izvora čuo da spomenuti „nezavisni, ugledni, liberalni intelektualac, veliki izdavač, ugledni povjesničar“ i ne sjećam se više kako mu sve ljevičarska javnost ne tepa - nije završio čak ni srednju školu. Štoviše, moj izvor kategorički tvrdi, kako isti ugledni gospodin, koji se rado igra tužitelja ne samo da nije završio srednju školu (jer se to mnogima iz opravdanih razloga može dogoditi) već je on više puta neuspješno pokušavao završiti srednju školu. No, njega to ne smeta da povjesnikuje i javno prepričava ružne mitove.

Iz osobnog pak iskustva tvrdim (jer sam to čuo na svoje uši) kako g. Slavko Goldstein sredinom 2009. godine u emisiji Prvog programa Hrvatskoga radija (u kojoj gostuje putem telefona) izjavljuje (nakon sugovornikovih iznesenih povijesnih činjenica) koje je odlično predstavio stvarno ugledni i zaista cijenjeni povjesničar dr Jurčević, „kako se on čudi dr Jurčeviću što on iznosi takve stavove“ (!). A sveučilišni profesor i dr povijesti te autor brojnih znanstvenih radova i naravno sudionik brojnih povijesnih i drugih simpozija, nije iznosio svoje stavove - već povijesne činjenice! Precijenjeni g. Goldstein uzeo si je to pravo zgražati se nad iznesenim podatcima kao da je i on sveučilišni profesor te i sam doktor povijesti...

Tragikomično što šuplja ambicija i potpuna neobjektivnost učine od čovjeka. Osobe koja se tako rado igra javnoga tužitelja a nema završene ni srednje škole.

Koliko je opće-poznato da je Slavko Goldstein čovjek koji ne preže od laži svjedoči i njegovo nedavno otvoreno pismo kardinalu Bozaniću od 29. rujna 2009. godine. Reagirao je Nadbiskupski duhovni stol osvrtom »Istina se ne dopušta ušutkati« u Glasu Koncila 14. 10. 2009. U tekstu se komentira niz neistina Slavka Goldsteina. Isto pismo komentirao je Hrvoje Hitrec na Portalu HKV-a, 14. 10. 2009. u tekstu znakovita naslova „Osnovna škola za krivotvoritelje povijesti“.

I doista, Slavko Goldstein je jedan od ideologa komunističke laži o tom slučaju koji je smislio kako se radi o „prvom masovnom pokolju na Kordunu i jednom od prvih zločina takve vrste u cijeloj zemlji“. Ivan Strižić u Žrtvoslovu Slunjskoga kotara“ piše o četničkom pokolju (usporedite s tekstrom našeg euroizmećara) piše na str. 95.-128. koji završava riječima:

„Kada povjesničaru nije do istine, već do njezine instrumentalizacije, onda se lako poseže za lažima, klevetama nedužnih, s jedinom svrhom da se postigne cilj,

odnosno da strijeljanje Veljunaca u Hrvatskom Blagaju bude opravdanje za planirani genocid počinjen nad Hrvatima 1941.-1995. godine.“

U knjizi je dano svjedočenje preživjele Milke Mravunac ud. Krpan (str. 101-103), koja je „*sve do sloma druge Jugoslavije bila pod stalnim nadzorom UDB-e (SDB-a). Slunjskom dekanu Peciću povjerila se, rekavši da ju je UDB-a motrila da ne bi govorila drugačije nego što su to 'istoričari' odredili*“. Danas, kada znamo i za Hudu jamu možemo zamisliti kroz što je ona prolazila, da bi danas Goldstein i drugovi ponovo koristi njenu tragediju i tragediju njene obitelji u svojoj jugokomunističkoj propagandi, pa čak vidimo i u svojim euroizmećarskim napadima na Thompsona. U svojoj knjizi Strižić uspoređuje oba Goldsteinova teksta o ovom pokolju (onaj iz 1965. i ovaj koji spominje Tomić) pokazuje kako ta dva teksta nemaju veze jedan s drugim pa kaže:

„*Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili.*“

Kolika je njegova mržnja prema Hrvatima pokazuje i to kako Goldstein koristi UDB-in teror nad Milkom:

„*Tada 12-godišnja djevojčica Milka Mravunac na upriličenom suočavanju sa svim uhićenicima, nije mogla prepoznati počinitelje. Doduše u nedavnoj je izjavi jednom istraživaču potvrdila da je jednog od počinitelja ipak prepoznala, ali se to ne može smatrati dokazom.*“

Naravno, Goldstein ne bi bio Goldstein kada ne bi lažno tvrdio da je Milka prepoznala počinitelja tek nedavno.

Strižić na str. 106.-107. daje slijedeći tekst (iz iskaza Ivana Šimca, tj. rekonstrukcije događaja mještana Blagaja):

„Prepoznavanje“

Oružnici pomažu pristiglim ustašama u hvatanju sumljivaca. Prva grupa je dovezena u Blagaj i smještena u školu. Ustaše pitaju Milku bi li prepoznala napadače.

- *Bih – odgovara Milka, ali nikoga nije prepoznala. Ustaše odlaze s Milkom u Veljun, gdje su u međuvremenu priveli još pedesetak Srba. Postrojili su ih pred mjesnom crkvom u dva reda. Milka se pozorno zagledavala u preplašena lica postrojenih ljudi i prepoznala jednog.*

- *On je – reče tiho. Prepoznala je nekog Miku Kosijera. Drugoga nema. Ostali Srbi viču: - Vi ga pronađite, mi ćemo mu suditi! Kosijera odvode u sobu, presvlače ga i opet stavljaju u stroj. Kažu Milki neka dobro pogleda, ne bi li prepoznala i drugog. Milka ponovo zastaje kod Kosijera i kaže: - On je! Nije više bilo dvojbe, da se zaista radi o zločincu. Kosijer uzvraća Milki: - Ti mene pojede i moje četvoro djece!*

Ostali Srbi bili su zadovoljni, što je bar jedan od krivaca pronađen. Drugi, koji je bio pobjegao iz Vuljuna, pronađen je nešto kasnije u selu Točku, gdje je uhićen na spavanju.

Dok su pretraživali srpske kuće, oružnici i ustaše pronašli su oružje i mnoštvo promižbenih letaka, komunističkih i četničkih, kao i popis Hrvata koje treba likvidirati. Prijeki sud imenovan iz Zagreba osudio je 32 čovjeka na smrt streljanjem. Strijeljani su iza škole i pokopani na mjestu zvanom Mijatov dol.

Njiva je preorana odmah istog dana. Nije postojala druga grobnica, a niti je, mimo Prekog suda, uredovao Luburić, kako se navodi kod komunističkih pisaca. Luburića tada, a niti kasnije, u Hrvatskom Blagaju nije bilo.

Komunisti i Srbi htjeli su poslije rata pošto-poto dokazati da je Hrvatskom Blagaju pobijeno 400-500 Srba Veljunaca. Čak je i vojska početkom pedesetih godina (prošloga stoljeća) pretraživala Blagaj i okolicu ne bi li pronašla dokaze o pokolju, ali, pošto rezultati nisu nikada objavljeni, znači da ništa nisu pronašli. I drugi su tražili prirodne jame, misleći da će u njima pronaći „ubijene“ Srbe Veljunce, a pronalazili su samo kosti ubijenih Hrvata, i vojnika i civila. Osim toga, mnogi koji se vode kao ubijeni u Hrvatskom Blagaju nakon rata bili su živi, a mnoge, navodno ubijene, nitko ne zna, niti je za njih čuo, pa se s pravom vjeruje da su ih izmislili Pepa Zinajić i njegovi da bi se održala „teorija“ o 400-500 ubijenih Veljunaca u Blagaju. Ne treba biti puno pametan pa zaključiti, da se zaista dogodio tako strašan zločin, kako Srbi i komunisti govore, tko bi od Veljunaca muškaraca preživio? Pa nije to neko veliko selo, a to, da su hvatali i Srbe iz drugih sela i općina, pa kako se moglo, kad se sve brzo odvijalo? Ponavljam, osim onih strijeljanih, nitko tada u Blagaju nije ubijen.“

Spomenimo i „povjesničare“ o čijim tekstovima piše Strižić: Vladimir Dedier, Slavko Goldstein (spomenuta 2 teksta), dr. Đuro Zatezalo, dr. Dušan Korać, Dušan Z. Opačić (4 teksta), Mirjana Peremin, Milan Bulajić, Petar Zinaić. Evo njima se pridružio i Ante Tomić.

Vjerojatno Goldsteinu može konkurirati samo jedan kolumnist poznatih dnevnih novina, kodnog imena „Stevan“, koji je stručnjak za HAZU, a nije uspio završiti ni fakultet. Zato i ne čudi što se Hrvoje Hitrec u spomenutom tekstu osvrnuo i na njegov „povjesničarski“ opus. Naslov tog dijela također puno govori „Medijski cirkusant o najbližoj povijesti“.

Zapravo, Tomić je najsmješniji kada u svom komentar jugo-komunističke laži povezuje s kako kaže

„nenadmašnom interpretacijom Marka Perkovića Thompsona:

Jasenovac i Gradiška Stara

To je kuća Maksovih mesara.“

Nije mu jasno zašto je svojevremeno naš veliki kritičar Darko Glavan na to priupitao sarajevskog rabina hoće li zbog „nenadmašne interpretacije“ jedne druge pjesme tražiti zabranu dolaska predsjednika Mesića u Sarajevo. Mesićeva „nenadmašna interpretacija“ spominje se i u nedavnom Priopćenju ZU HVIDR-a grada Zagreba u kome ga pozivaju da podnese ostavku:

„Mesić prigovara navodno 'koketiranje s ustaštvom', ali je amoralno da takvi besramni prigovori dolaze od čovjeka koji se istakao potpirivanjem rata, pjevanjem ustaške uspješnice 'Jure i Bobana', koji je tvrdio da 'ustaše nisu fašisti', da su 'Hrvati pobijedili 10. travnja 1941.', čovjeka koji je huškao na progon Srba iz Hrvatske pozivajući ih da 'odnesu blato koje su donijeli na svojim opancima', koji je neuvijeno tvrdio da će 'uskoro svi Srbi u Gospiću stati pod jedan kišobran'...“

Još je smiješnije što Tomić „proziva“ i biskupe:

„Biskupi će se čak drznuti i napraviti blesavi, pa reći da nam Marko Perković Thompson zapravo poje o Bogu, domovini i obiteljskim vrijednostima.“

Jadni Tomić ne razlikuje što su autorske pjesme koje su Thompsonove o kojima govore biskupi od tuđih pjesama. I dok Švicarci spominju samo te pjesme, dotle jadničak Tomić misli da je to isto s „nenadmašnim interpretacijama“ tuđih pjesama. Još je smješnije što se priklanja sarajevskom rabinu pa smatra da je strašno ako neku nedoličnu pjesmu pjeva neki pjevač, a sasvim je normalno da takve pjesme pjevaju političari – pogotovo ako postanu predsjednici država. Nevjerojatno je kako naši biskupi nisi tako inteligentni kao Tomić, zar ne? Kako znamo da se pjevačima plaća da pjevaju pjesme, vjerojatno nam Tomić želi poručiti da je primjerenije da to radi predsjednik, jer je on mnogo bolje plaćen za to. Vjerojatno to Tomić zna jer se u Priopćenju ZU HIVIDR-a grada Zagreba ne spominje samo Mesićeva „nenadmašna interpretacija“, zar ne?

Prepostavimo da Tomić i nije priglup. On, dakle, zna da će ovakvim napadom na Thompsona sve iznova podsjetiti na spomenutu Mesićevu „nenadmašnu interpretaciju“ i ne samo na to. Znajući kako mnogi u Hrvatskoj tvrde da je Mesić veleizdajnik, dapače postroji i knjiga prof. dr. Miroslava Tuđmana *Vrijeme krivokletnika* u kojoj je to dokazano, Tomić očito želi poručiti da Mesić spada među one koje je opisao kineski filozof i pisac Sun Tzu:

„Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu. Rastvorite sve što je u zemlji neprijatelja dobro. Uvucite predstavnike vladajućeg sloja u zločinačke pothvate, potkopajte njihov položaj i ugled, prepustite ih javnoj sramoti pred njihovim sugrađanima. Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Ometajte svim sredstvima rad vlade. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje. Nahuškajte mlade protiv starih. Ometajte svim sredstvima naoružanje, opskrbu i red u neprijateljskoj vojsci. Poništavajte sve vrednote. Budite velikodušni s ponudama i poklonima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate...“

Ili Tomić samo nije baš puno intelligentan?

Akademik Josip Pečarić

Portal HKV-a, 26. listopada 2009.

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

ONI NE ŠUTE

Preko 1100 supotpisnika Pisma Vijeću sigurnosti UN-a

Čitatelji Portala Hrvatskoga kulturnog vijeća znaju da je Pismo Vijeću sigurnosti UN-a proisteklo s ovog portala. Jedan komentar čitatelja iskorišten je kao osnova za to pismo. Zato možemo slobodno reći da je pismo nešto sto je proisteklo iz naroda.

Kako pismo potpisuju dva biskupa (mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospođko-senjski i prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački) 15 akademika (Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Boris Bučan, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Josip Pečarić, Stanko Popović, Franjo Šanjek i Nenad Trinajstić) te jedan dopisni član HAZU-a (dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg) čini mi se da isto tako možemo slobodno reći da je barem toliko biskupa i akademika uz svoj narod.

Zapravo, pismo i nije zahtjev Vijeću sigurnosti UN-a za koji potpisnici vjeruju da će biti ispunjen. Ono je više optužba na ponašanje njihova „suda“ i samog Vijeća sigurnosti UN-a, što jasno proizlazi iz cijelog teksta, a poglavito iz činjenice što je napisano povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. Da je to doista tako, dovoljno je samo uzeti u obzir činjenicu da je sam „sud“ konstatirao kako nema dokaza o zločinačkom karakteru operacije Oluja, nego je presudu utemeljio na osnovu učinka te operacije. A glavni učinak je zapravo bio spašavanje 100 000 muslimana u Bihaću.

SRAMOTA UN-a

Uopće, cijela ta priča s optužbom naših generala nešto je najstrašnije u povijesti UN-a. Poslije pokolja u Srebrenici Srbi su pokrenuli operaciju osvajanja Bihaća. Spremao se mnogo, mnogo veći pokolj. Reagirala je Hrvatska i spasila golem broj ljudi od zločina mnogo strašnjeg od onoga u Srebrenici. Međutim, Hrvatska je odmah bila osuđena zbog svoje akcije i predsjednik Tuđman je okarakteriziran kao ratni zločinac. Tako je ispalо da je spašavanje 100 000 muslimana ratni zločin! Pokrenuta je cijela mašinerija Haaškog suda da „dokaže“ kako je spašavanje tolikog broja muslimana i oslobođanje hrvatske zemlje ratni zločin. I doista, general Gotovina je dobio 24, a general Markač 18 godina robije. Umjesto da se Vijeća sigurnosti UN-a odmah ogradi od tog zločina, itekako su sudjelovali u njemu. Čudno je jedino kako se povodom toga rasističkog ponašanja prema muslimanima u BiH nisu oglasile muslimanske zemlje. Ako ne odmah, ono barem sada kada i sami suci konstatiraju da nemaju dokaza osim ovoga o učinku same operacije.

POTPISI I UNATOČ MEDIJSKOJ BLOKADI

Zapravo, nemam pravo nešto se posebno čuditi zbog toga. Zašto bi se oni oglasili kada sam i sam očekivao da će takva kvalifikacija „suda“ kod mnogih hrvatskih pobuditi poznatu hrvatsku šutnju. Međutim, činjenica da je među više od 1100 supotpisnika oko sto sveučilišnih profesora doista je nešto što me je obradovalo. Ne zaboravimo da se o akciji praktično, osim na portalima, ne može naći ništa u našim glavnim medijima.

I ne samo da su sveučilišni profesori bili supotpisnici, nego su se mnogi od njih i angažirali u sakupljanju potpisa. Tu posebno trebam istaknuti prof. dr. sc. Šimuna Križanca. On sam je sakupio preko 140 potpisa!

U Hrvatskom listu, na pitanje što želimo postići ovim pismom odgovorio sam:

Osnovna poruka je na tragu ove Svetog Oca. U Hrvatskoj postoje oni koji ne prihvataju i nikada ne će prihvati rasističke haške presude, tj. u Hrvatskoj će uvijek biti onih koji drže do ponosa i dostojanstva našega naroda. A to jamči da ne će uspijeti u svojoj nakani. A to isto im je poručio i Sveti Otac svojim pohodom. Skupljanje potpisa nastavlja se. Nemamo prostora da izdvojim komentar jednog supotpisnika prof. dr. Davora Miličića, dekana Medicinskog fakulteta i našega vodećega kardiologa. Zar ne diže naš ponos i dostojanstvo spoznaja da imamo mnogo ljudi, vrhunskih znanstvenika i velikih umjetnika i književnika koji misle kao profesor Miličić? To je zapravo glavna poruka koju možemo raspozнатi iz Papina posjeta: prepoznajte ljude koji su se borili za vaš ponos i podarite im povjerenje!

Prof. Miličić je i najmlađi dekan u povijesti Medicinskog fakulteta. Evo što je on napisao:

Suđenje u Haagu osobama poput Gotovine svjetski je presedan. Sudi se generalu oslobođiteljske vojske kojemu nije dokazano sudjelovanje niti u jednom ratnom zločinu (svi eventualni zločini s hrvatske strane bili su

pojedinačni). Da je kojim slučajem Bobetko živ, i on bi trunuo u Haagu, zato što je oslobođio južnohrvatsko primorje. Haaške sudsice i ostale mudrijaše bilo bi dovoljno odvesti u Vukovar, muzej Domovinskog rata na Srđu ponad Dubrovnika ili ih pustiti da malo porazgovaraju sa stanovnicima Cavtata, Škabrnje itd., itd. Zločin međunarodne zajednice Haaškim presudama i njezinim odnosom prema hrvatskom Domovinskom ratu time se potvrđuje i nastavlja provoditi, još od početka agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Ta je ista međunarodna zajednica očiglednoj žrtvi – brutalno napadnutoj Hrvatskoj, pa i nakon što je bila međunarodno priznata, zabranila legalnu nabavu oružja za vlastitu obranu. Dakle, mirno se promatralo kako se masakrira Vukovar, Dubrovnik i ostali hrvatski krajevi, nitko nam nije vojno pomogao, a mi smo se valjda trebali predati ili pustiti da nas se pregazi i poubi u bez ispaljenog metka. Istodobno, npr. Šljivančanin se oslobađa daljnog izdržavanja kazne, Kadijević, Rašeta i ostali su slobodni građani, navodno je Kadijevića SAD koristila ili još uvijek koristi i kao vojnoga konzultanta...

Ta ista međunarodna zajednica nagradila je agresorsku zločinačku srpsku vojsku tako da im je oformila novu državu u državi – Republiku Srpsku i time potpuno paralizirala bilo kakav suvisao razvoj BiH. Dakle, ako je međunarodna zajednica na najnepravedniji mogući način podijelila BiH to nije zločin nego je diplomatski uspjeh i veliki mirovni pothvat, a ako je Tuđman na početku rata hipotetski razmatrao podjelu Bosne to je a priori zločin. Te iste Bosne kojoj je Hrvatska udomila i spasila od sigurne smrti o svom trošku 700.000 izbjeglica (to je npr. kao da SAD udomi 20 milijuna izbjeglica) i to izbjeglica koje su većinom bili Bošnjaci muslimanske vjeroispovijesti. Osim toga, Hrvatska je bila prva koja je BiH priznala državnost i to upravo u vrijeme dok je Tuđmanova vlast i autoritet bila na vrhuncu.

Ne znam zašto šute naši povjesničari i javni djelatnici, možda bi i HAZU trebao zauzeti neki konkretni stav koji se temelji na neoborivim činjenicama u našu korist. Najžalosnije se što naši političari o tome šute, pokorno trpeći sve „bubotke“ i imaju kao jedini cilj koji opravdava sva ova sramotna zbivanja – ulazak Hrvatske u EU. Bilo kakvo propitivanje što se time dobiva, a što se time gubi proglašava se natražnošću, nacionalizmom i eurofobijom.

Dobio sam cijeli niz izvrsnih komentara. Tako kap. Darko Belović piše:

Hvala Bogu da netko misli na generale i čini ono što je trebala činiti hrvatska vlast. Premjerka pravnica, predsjednik doktor prava, šef opozicije nekakav pravnik, ...sve neki i nekakvi pravnici, točnije imaju diplome, a nitko da uoči da generali nisu mogli procesuirati i kažnjavati po nepoznatim osobama počinjene zločine jer generali nisu pravosudna vlast, niti taj dio Ustavom propisane trodiobe vlasti. Nisu generali pravosudna vlast niti se smiju u nju petljati. Ne da Ustav.

Uostalom, kako kazniti ili spriječiti zločin nekog nepoznatog vojnika ili opljačkanog hrvatskog povratnika u odori HV-a. Ni danas nisu poznati uz svu policiju, službe, razne Save Štrbce i druge „priatelje i partnere“ diljem svijeta.

Potpuno se slažem i smatram da naše nevine generale treba odmah oslobođiti. Ako postoji Hrvatska, ako ima Ustav, ako je demokracija onda smijemo iznositi osobno mišljenje. I argumentirati ga.

Međunarodni sud Ujedinjenih naroda u Haagu (mislim na ICTY) nema moralni kredibilitet suditi onima koji su branili svoju zemlju od agresora. Ni hrvatskim ni bošnjačkim časnicima. Pogotovo ne zato što je agresor bio odlično naoružan, a UN je svojom rezolucijom 713 zabranio uvoz oružja u zemlje bivše Jugoslavije, čime je svjesno otežao i onemogućio Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu da obrane svoj dom i svoju domovinu. Ljudski gubitci su izravna posljedica slabe opremljenosti kako hrvatske tako i bosanske vojske. Rezultat te rezolucije jest i tisuće uzalud izgubljenih života slabo naoružanih branitelja. Pravo je braniti svoj dom. Jedino u Hrvata i Bošnjaka to je pravo uskraćeno rezolucijom UN-a? Nije li tako?

To zlo nije napravljeno namjerno, nadam se, nego je vjerovatnije plod birokratske nepromišljenosti, i bez sumnje se može komentirati glede odgovornosti (NE)odgovornih.

Još je neljudskije što snage UN-a ojačane NATO-om nisu obranile civile u Srebrenici, nego su ih svjesno izložile masakru, iako je civilima sigurnost bila zajamčena po Ujedinjenim narodima. Znate li Vi gospodo „Haagovci“ što znači „nož, žica, Srebrenica“? Uz prešutni blagoslov UN vojnika? Presramno i za sram.

UN je jaka garancija ubijenim civilima? Hoće li se i ubuduće vjerovati UN-u? Ubijeni i masakrirani sigurno ne će. A živi ovisno o razumu.

Zlikovci su ubili civile, drugu etničku i vjersku skupinu, Muslimane, a ja Vas pitam ako one koji su ubili 7.000 civila zovemo zlikovcima kako ćemo zvati one koji su to pasivno gledali, one koji su ih morali braniti, one koji ih nisu htjeli braniti. Zlotvorima? Kako su ljudska bića, sa plavim kapicama, mogla mirno gledati pokolj? Vole li ti Nizozemci Muslimane? Ahaaa, tu smo dakle?

Takvi imaju moralno pravo govoriti o pravdi? Valjda su takva vremena.

Je li tko sudio po zapovjednoj odgovornosti dužnosnike UN-a koji nisu učinili dovoljno da spriječe masakr u Srebrenici, dužnosnike poput Boutros Boutros Ghalia, Carla Bildta, generala Bernarda Janviera, Asushia Akashia, Richarda Holbrookea... nisu odgovarali pred ovim međunarodnim sudom iako nisu poduzeli dovoljno da spase muslimane od genocida u Srebrenici i sačuvaju 7.000 tisuća ljudskih života. Jesu li našli krivce, jesu li ih oni „procesuirali“? Koga? Ubojice? Koga? One koji su civilima jamčili sigurnost Srebrenice? Sami sebe?

Ako su mogli hrvatski generali otkriti i kazniti počinitelje, a što se očekivalo, mogli su i UN-ovci.

Da netko ubije 7.000 krava odgovarao bi onaj koji ih je morao čuvati. Ako nema plavu kapicu? UN, ojačan NATO-om, nije to učinio, a mogao je i morao je sačuvati živote civila, ljudskosti radi.

Ne zna se tko je gore prošao, oni koji su zločinački pogubljeni u Srebrenici ili oni koji su ostali živi, a žive sa spoznajom da se takvo zlo dogodilo da se ponovo može dogoditi. I „andelima čuvarima“ s plavim kapicama – ništa. Kao da je ta UN plava kapica – Crvenkapica. Ili čak bakica?

Gоворити о имунитету, у контексту заповедне одговорности дужносника УН-а личемјерно је, а истовремено судити темелjem заповедне одговорности one који су слабо наоружани branili свој дом од агресије. УН је јамчио сигурност ненаоружаним цивилима, а пустio је кукавићки да ih побију као....

Svaka međunarodno priznata država ima legalno pravo obrane svojih teritorija od agresije druge države. Tako je 23. prosinca 1991. Savezna Republika Njemačka priznala Sloveniju i Hrvatsku. Već je 13. siječnja 1992. Vatikan priznao Hrvatsku i Sloveniju, а 15. siječnja 1992. Europska Unija priznala Sloveniju i Hrvatsku. Napokon, 7. travnja 1992. i SAD su priznale Sloveniju, Hrvatsku te Bosnu i Hercegovinu.

Nesretna Rezolucija 713. Vijeća sigurnosti izglasovana 25. rujna 1991. ostaje na snazi i dalje, do sloma agresije. Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini оtežано je том rezолуцијом неоспорно право на самоobranu, а од добро наоружаног агресора ih нису обранile takozvane „заштићене zone UN-a“ попут Srebrenice. Javier Perez de Cuellar nije jer mu je почетком 1992. istekao mandat, а ни нови главни тајник Boutros Boutros Ghali također nije повлачењем rezolucije omogућио Hrvatskoj i BiH наоружавање и njihovo неотудиво право на obranu своје земље од агресора. Тко је од njih одговоран по заповедној одговорности? А право? А правда? А морал?

Ali, tko iz UN-a je odgovarao pred sudom zato što je nepravednim embargom оtežao самоobranu od агресије? Или prešutno одобравао злочин? Или чак вise od toga?

Da li je zapovjednik Nizozemskog kontingenta odgovarao za nečinjenje u Srebrenici, па i za neljudskost jer mirno gledati pokolj... i oni mogu mirno спавати? Nije teško ustanoviti tko su поčinitelji nečinjenja na strani UN-a. Svi vojnici nizozemskog kontingenta u Srebrenici. Jesu ли procesuirani i tko ih štiti svoјим autoritetom od procesuiranja i pravde pred sudom? Nije li i takvo nečinjenje ratni zlочin koji nikada ne će zastarjeti, kao ni mrlja na UN-u? Stvarno je život ironija.

Još jednom hvala svima koji traže na ovaj način pravdu za hrvatske generale.

TREBA IZAZVATI ŠOK KOD HAAŠKIH TUŽITELJA

Završit ću ovaj tekst komentarom mr. sc. Barbare Bulat:

Kao i brojni državotvorni Hrvati, razmišljam o teškim nepravdama prema našoj Domovini, našim braniteljima, našim seljacima, radnicima, ribarima ... i našim generalima u Haagu.

Lijepo je što diljem svijeta Hrvati održavaju prosvjede protiv zločinačkih presuda Gotovini i Markaču. Ali, prosvjednici na ulici dođu i prođu i nikome ništa. Naši branitelji štrajkali su glađu na Trgu bana Jelačića, i opet nikome ništa. Nisu doprli ni do „naših“ TV-ekrana.

Potrebno je učiniti nešto više, nešto što će izazvati šok kod haaških tužitelja i sudaca, šok s imenom i prezimenom ...

Predlažem da najozbiljnije razradite ideju nominacije generala Ante Gotovine za Nobelovu nagradu za mir.

Podloge su uvod iz Vaše knjige „Rasizam suda u Haagu“, odnosno „Protokoli I i II Ženevske konvencije“ ... da se svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države“, zatim ovogodišnja objava Memoranduma SANU II (Srpske akademije nauka i umetnosti), koji dokazuje kontinuitet jedne agresorske velikosrpske politike, i niz drugih dokumenata koje Vi posjedujete.

Vaši prijatelji i Vi znat ćete temeljem pravnih i vojnih operacija u Oluji (oslobodeni okupirani teritoriji Republike Hrvatske, spašeni dijelovi susjedne Bosne i Hercegovine, spriječen pokolj u Bihaću) složiti podlogu za jednu takvu nagradu Anti Gotovini. I nije sada važno hoće li to proći ili ne će, krucijalno je važno da iza te nominacije stoje ljudi koji u ovome svijetu ipak nešto znače i koji mogu procijeniti važnost vojnoredarstvene akcije Oluja, a ne da rezultat svih prosvjeda bude eventualno smanjenje kazne Gotovini.

Vi ste već u tijeku prikupljanja podrške generalima, pa već u tom smislu imate određeno iskustvo.

Predlažem u timu prof. prava (Sveučilište Yale) Slavka E. Yambrusica, koji ionako boravi u Opatiji. Njegovi prijatelji, naši Hrvati iz Kanade, dali su mi njegov broj telefona, budem li ga možda trebala. Zatim su tu prof. Zvonimir Šeparović i njegovo Žrtvoslovno društvo (koje može biti nositelj prijedloga), prof. Josip Jurčević itd.

Ja osobno mogu animirati određeni broj akademika i sveučilišnih profesora iz Odjela za prirodoslovje i matematiku Matice hrvatske, gdje uređujem časopis istoga naziva, bude li potrebno.

Molim da moj prijedlog shvatite kao pravu mogućnost da netko posluša zločinačke poduhvate koji se vode protiv države Hrvatske. Pa će i odjeka biti. Čim "pokažete zube", odmah netko sluša što hoćete. Zar mislite da bi ovi pregovori s Unijom bili okončani da nismo digli glas da ne ćemo u

Uniju? Opet bi bilo još uvjeta i uvjeta. (Na stranu sada je li to za nas dobro ili loše).

**ZAPOVJEDNIK NATO-A 1998.:
BIO SAM VELIKI OBOŽAVATELJ GENERAL PUKOVNIKA
GOTOVINE**

I doista, nema dvojbe da se velike sile mogu pohvaliti takvim vojnikom kakav je general Gotovina, koji je spasio toliko mnogo ljudi, takav bi sigurno dobio Nobelovu nagradu za to. Da je to tako trebamo se samo podsjetiti kako je zapovjednik NATO-a general Clarke rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli zanimati za generala Gotovinu:

„Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina.“

Naravno, američki general je mislio na operacije spašavanja Bihaća. Naime, general Gotovina je u dva navrata (operacije „Ljeto '95“ i „Oluja“) spasio stanovnike toga grada od pokolja.

Želio sam završiti akciju kada sakupimo 1000 potpisa. Kako sam to očekivao negdje u rujnu, najavio sam i njezin završetak tada. To ne ćemo promijeniti, samo će broj supotpisnika očito biti mnogo veći od planiranoga.

Zapravo, željeni učinak o kome sam govorio u *Hrvatskom listu* već smo postigli. Toliki broj potpisnika i supotpisnika to doista garantiraju.

Međutim, ne treba se zaustaviti samo na slanju pisma Vijeću sigurnosti UN-a. Mnogima od potpisnika poslat će Pismo. Nadam se da će ono biti dalje slano raznim novinama po svijetu i da će učinak pisma biti na tragu činjenice da papa Benedikt XVI. smatra da Hrvati imaju posebno mjesto među europskim narodima i da govorи o "misiji Hrvata" u njoj. Sjetimo se da smo, kako sam već i rekao u "Hrvatskom listu", blaženom Ivanu Pavlu II. bili "narod nade". Zašto? Čini mi se da se najbolje razabire iz riječi bivšega francuskoga vojnog biskupa Michela Dubosta koji je na međunarodnom vojnem hodočašću u Lourdesu rekao da se divi Hrvatima, *jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti*.

A vidimo kroz presude u Haagu da se radi o svijetu koji ne razabire dobro od zla, obranu od agresije, žrtvu od napadača, pa mu nije strano u ostvarivanju ciljeva koristiti i najprljavije što se može koristiti, pa i rasizam. Tom i takvom svijetu suprotstavili su se upravo Hrvati i izborili slobodu. Stalno upozoravam da je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao baš tu Hrvatsku i prva poruka mu je bila o slobodi. Presude u Haagu samo su vrhunac u napadu na ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda. A bez ponosa i dostojanstva Hrvati nisu više ni "narod nade" niti mogu imati svoju misiju u Europi.

Nadam se da će i naše Pismo odigrati značajnu ulogu u tome!

TUĐMANISTI I ONI DRUGI

Već sam napisao kako se može držati da je to pismo Vijeću sigurnosti UN-a „proizvod“ Portala HKV-a. Za prvo pismo koje smo potpisali nas trojica akademika (S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović) prilagodili smo jedno reagiranje „Verbuma“ s tog portala, a taj tekst je objavljen i u knjizi: **General pukovnik Mladen Markač** (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.

Još prije objave samoga pisma na Portalu HKV-a pokušao sam stupiti u kontakt s „Verbumom“, ali to baš i nije bilo lako. Ipak, na moje veliko zadovoljstvo, „Verbum“ mi se javio, a nedavno sam njegovo pismo i objavio na Portalu HKV-a (18. kolovoza 2011.). I tamo sam konstatirao da je pogrešno pismo pripisivati meni:

I doista, moja je „zasluga“ samo to, kako kaže „triarios“, što sam između mnogih izvrsnih izabrao baš njegov komentar! Komentar sam poslao na niz adresa i tako je nastalo spomenuto pismo Haaškom tribunalu. Čak ni ideja o skupljanju potpisa nije moja, nego prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana. Pismo je i dalje dorađivano (...) Trudili smo se zadržati osnovnu ideju Verbumova reagiranja. Promijenjena je i adresa: logičnije je poslati pismo onima koji su taj „sud“ osnovali. Naravno, ima i negativnih reakcija na sam tekst. Zapravo, zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu. Možda je dobro to što vjeruju da su pametniji od toliko akademika i biskupa, više od stotinu sveučilišnih nastavnika i oko 450 hrvatskih intelektualaca, ali to je njihov problem, zar ne? (...) Do sada sam vodio niz sličnih akcija. Nikada nismo imali ovoliko potpisa. Recimo samo da je pismo o zabrani Thompsonovih nastupa imalo nešto manje od 400, a ono o granici sa Slovenijom nešto više od 700 potpisa.

Naravno, odmah su uslijedili „primjereni“ komentari. Javljuju se još neki koji misle da su pametniji od toliko profesora, akademika i biskupa i uvjeravaju nas kako se radi o lošoj akciji. Pa sigurno je loša kada se potpisalo i supotpisalo toliko ljudi od kojih su oni pametniji, zar ne? Sugeriraju da radimo upravo ono o čemu sam pisao u raznim tekstovima o samom pismu (naravno, ja sam tražio da to rade supotpisnici – i svi koji to hoće). Najdraži mi je bio onaj dio koji pledira na logiku, jer je pismo potpisalo ili supotpisalo više od dvadeset doktora matematičkih znanosti od kojih su neki doista velika imena u svijetu. Dakle, profesorski poučak bi im bio: Razmislite što bi trebao značiti onaj dio: **zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu**.

Mnogo je zanimljivija reakcija samog Verbuma. On mi je poslao svoju pjesmu **To je moja Domovina** u kojoj samoj akciji posvećuje strofу:

*Kada naš napačeni hrvatski narod
ponovno s nadom iščekuje
svoga spasitelja,*

*a njegovi neumorni borci,
slijednici samozatajnog
Sv. Franje Asiškog,
Miroslav Tuđman
i Josip Pečarić,
s perom u ruci
sa svim umom
i svom izvrsnošću svojom
ispisuju buduću povijest
i zajedno s ostalim
našim uglednicima
akademicima,
književnicima,
istaknutim kulturnim radnicima
i brojnim hrvatskim Domoljubima
vode bespoštednu borbu
za oslobođanje
naših pobjedničkih generala
zatočenih u tamnicama Den Haaga
i to je isto moja domovina.*

Zašto je Verbum izdvojio samo prof. Tuđmana i mene? Kao što je u svome pismu napisao, Verbum posebno cjeni što sam izdvojio njegovo pismo, pa se može pomisliti da sam zato i ja spomenut, a Tuđman zato što sam u svome najnovijem tekstu na HKV-ovu portalu prvi put napisao da me je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nagovorio na skupljanje potpisa.

Međutim, da je (samo) to po srijedi, onda ne bi rekao da smo slijednici samozatajnog sv. Franje Asiškog. Očito je da Verbum misli na predsjedničke izbore, a motiviran je najnovijim događanjima na hrvatskoj „desnici“.

Sto se tiče samih predsjedničkih izbora, mislim da je dovoljno dati dio razgovora koji sam u to vrijeme imao na Portalu *Hrvati-Amac* (6. 12. 2009.):

Očito je bilo kako se već mjesecima propagiraju samo oni kandidati koji su Mesićevi „klonovi“. Tako je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman (inače, on je vrhunski svjetski stručnjak informacijskih znanosti) izračunao koliko je tko od predsjedničkih kandidata bio zastupljen u glavnim medijima u jednom mjesecu. On je bio zastupljen od 0,01 do 0,06 posto. Tako imamo situaciju da mnogi ljudi u Hrvatskoj još i ne znaju da je on kandidat, a istaknuo je svoju kandidaturu prvi od svih kandidata – prije više od godinu dana!

Tko je po Vašem mišljenju najbolji predsjednički kandidat?

Miroslav Tuđman!

Kojim ste kriterijima došli do odgovora na prethodno pitanje?

Prije više od godinu dana grupa drugih intelektualaca na čelu s akademikom Aralicom predložila je prof. Tuđmanu da se kandidira za Predsjednika. Pri tome smo se rukovodili kriterijima sv. Franje. O njima je pisao sam Aralica u svom intervjuu *Hrvatskom listu* (28. kolovoza 2008.):

BIRAJMO ONOG KOJI NE ŽELI VLAST:

Ne ču vam sada otkriti o komu je riječ, ali mogu vam staviti neke naznake. To je u prvom redu prvorazredni intelektualac. Njegova je prednost što ovu kvalifikaciju ja ne moram dokazivati, nego se u to može uvjeriti svatko onaj koji pročita knjige koje je dosad napisao i to ne knjige o bilo čemu, nego knjige u kojima se razmišlja o hrvatskoj državi, a mogu reći, i o položaju predsjednika. Taj čovjek ima jednu manu, ali za mene je ta mana prednost. Opće je poznato da sam ja sklon franjevcima, ali se na neki način smatram i učenikom svetoga Franje. Kada je sveti Franjo davao upute svojoj braći kako će birati provincijale i definitore, onda im je, u slobodnoj mojoj interpretaciji, rekao ovo: nemojte birati one koji hlepe za vlašću jer kada im je date, oni će je zloupotrijebiti u osobne svrhe; birajte one koji vlast ne žele, ali kad ih izaberete prihvativat će tu dužnost kao žrtvu za opće dobro.

U svom članku *Zašto Tuđman?* (Portal HKV-a, 26. 8. 2009.), već sam pokazao kako samo Miroslav Tuđman zadovoljava ove kriterije.

Zapravo, da je Hrvatska normalna zemљa neki kandidati ne bi ni pomislili to biti. Mislim prvenstveno na Mesićeve "klonove" (Josipović, Pusić, Kajin, Vidošević).

Hebrang i Primorac se ne bi kandidirali jer su pripadali onoj vlasti koja je uhićivala hrvatske generale i slala ih u Haag.

Primorcu sam osobno i sugerirao, naravno bezuspješno, da bi mnogo više postigao da je izašao iz HDZ-a i podržao onoga iza kojeg su stali hrvatski intelektualci. Od bivšeg ministra znanosti tako nešto bi se i očekivalo.

Slično je Hebrangu sugerirao Aralica (Hrvatski list, 16. srpnja 2009.):

Čini mi se u ovom trenutku da bi Hebrang odigrao doista državničku ulogu ako bi za kandidata predložio Miroslava Tuđmana, što bi imalo dalekosežne posljedice, u kojoj bi se okupila desna politička opcija oko jednog kandidata, a oko HDZ-a okupile bi se sve one snage koje je Sanader svojom staljinističkom politikom izbacio iz stranke.

Inače, Hebrang bi tim činom napravio najbolji potez u životu. Ovako vidimo kako nema podršku ni u svojoj stranci, a zbog predsjedničkih ambicija još više je srozao svoj ugled (izjave o Thompsonu, Hrvatima u BiH i dr.).

(...)

Zapravo, da imamo hrvatsku Hrvatsku imali bi dva kandidata nesumnjive hrvatske orijentacije, a koji se nisu „uprljali“ u procesu detuđmanizacije (tj. u procesu rashrvaćivanja Hrvatske). O onima koji su se obogatili zahvaljujući politici ne bi trebalo ni razmišljati.

Moj kandidat bio bi tuđmanist, a jedini koji to s pravom može reći jest prof. Tuđman. Drugi bi bio onaj koji nije tuđmanist, a to bi bio prof. dr. sc. Josip Jurčević.

U spomenutom tekstu pokazao sam kako – po meni – dr. Jurčević ne zadovoljava kriterije sv. Franje, ali to ga nipošto ne isključuje kao mogućeg kandidata. To što su ti kriteriji važni nama, ne znači da moraju biti i njemu i onima koji ga podržavaju.

Da, kandidatura prof. Tuđmana najavlјena je više od godinu dana prije izbora. O tome sam govorio i u razgovorima za Portal HKV-a (26. svibnja 2011.) i HRSvijet (1. lipnja 2011.) Nismo imali nikakve šanse jer oni koji među državotvornim Hrvatima imaju novaca i katolička crkva u BiH nisu imali povjerenja u hrvatske akademike i brojne intelektualce koji su nas podupirali, nego su imali Bandića kao svog kandidata. Znamo kako je to završilo. Pitaju li se oni što bi bilo da je umjesto njihova kandidata na završno sučeljavanje došao kandidat hrvatskih akademika? Zapravo, cijela mi se ova priča čini zanimljivom zbog stalnih naših (bezuspješnih) pokušaja da se ostvari jedinstvo državotvornih Hrvata. I kao što sam rekao u oba razgovora, sve se svodi na to da deklarativno svi i jesu za takvo jedinstvo, ali pod jednim malim uvjetom – da on bude vođa. Zato nisam razmišljao slično mom prijatelji Benjaminu Toliću koji u svojoj kolumni (*HRSvijet*, 17. kolovoza 2011.) kaže:

Sve bi to, kao što rekoh, bilo zabavno da se, u zao čas, nije onako ružno raspao Hrvatski rast (HRAST). Nisam bio oduševljen tim pokretom. Prvo, politički pokret koji odbija imati vođu doimao me se kao dadaistički projekt. Drugo, nisam mogao shvatiti kako na odbijanju vođe može nastati suvisao politički program. Treće, osnivači su mi u bitnoj stvari djelovali razroko: očijukali su malo sa suverenizmom, malo s integracionizmom. Uza sve to, nadao sam se da će HRAST okupiti sve što doista državotvorno misli i osjeća i vjerovao da će minimalan politički razbor posložiti poslovične hrvatske „rogove u vreći“ – barem tako da jedni drugima ne smetaju, ako već ne pomažu. Ali ništa od toga.

Nakon takva raspada, samo tri-četiri mjeseca prije izbora, ostaje gorka dvojba: Je li HRAST bio politička diverzija ili ljudi koji su ga vodili nisu bili svjesni povijesne važnosti ovih izbora?

Bio sam pozvan u HRAST, ali, poučen iskustvom s predsjedničkim izbora i onime o dva predsjednička kandidata među državotvornim Hrvatima s Hrvati-Amac,

nisam vjerovao da može funkcionirati takav spoj dviju grupacija državotvornih Hrvata: tuđmanista i onih koji to nisu.

Već se na predsjedničkim izborima pokazalo da je profesor Tuđman bio za treći entitet, dakle punu ravnopravnost Hrvata, a profesor Jurčević nije.

Bitnu razliku je pokazao i najnoviji slučaj Dajla. Tuđmanisti su vodili akciju oko Izjave hrvatskih katoličkih intelektualaca, kojom su dali potporu svećenstvu i Istri i velikoj većini hrvatskog svećenstva, a kardinala Bozanića (i tri nadbiskupa) podržali su Miklenić (kolumna u Glasu Koncila) i Jurčević (kolumna na Dnevno.hr).

Zbog toga vjerujem da bi se prvo morale unutar sebe povezati te dvije grupacije državotvornih Hrvata. Recimo, možda bi za tuđmaniste opet mogao biti aktualan onaj već predlagani naziv **HDZ dr. Franjo Tuđman**. Tek tada bi prestale sve ove igre oko liderstva, ili bi one bile manje pogubne, jer bi bile unutar političkih istomišljenika. A onda bi se moglo razgovarati i o zajedničkom nastupu.

HRSvijet, 20. kolovoza 2011.

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

DESETO PISMO

Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
čitam Vašu čestitku Dana neovisnosti hrvatskim građanima u kojoj kažete kako
*nismo zaboravili bolne ratne godine koje su uslijedile, kao što nismo zaboravili
zahvalnost braniteljima na sjajnoj pobjedi izborenog u neravnopravnoj borbi. Ta
je pobjeda obvezujuća.*

Zapravo, kao da čitam Vaš odgovor na moja pisma upućenih Vama. Ja nisam ništa drugo ni tražio od Vas osim da se ponašate po ovim riječima.

Sami ste u Srebrenici spomenuli Bihać, a znamo da oni koji su spasili 160 000 do 180 000 muslimana u od UN-a zaštićenoj zoni Bihać dobili od "Suda" u Haagu 24 i 18 godina zatvora. Oni koji su spasili toliki broj ljudi već godinama leže u zatvoru koji je osnovao UN. To je toj najvećoj svjetskoj organizaciji HVALA, zato što je naša država i naša vojska uradila ono što su oni trebali.

Međutim, očito je kako i oni uviđaju da im povijest neće biti sklona. Tako ovih dana vidimo kako "pere ruke" jedan od glavnih krivaca iz UN-a, specijalni izaslanik glavnog tajnika UN-a za bivšu Jugoslaviju Yasushi Akashi. Naslov njegovog intervjuja (*Večernji list*, 18. 7. 2012.) sve kaže: *Da, UN je kriv za srpski genocid u Srebrenici 1995.*

Jasno je da on potpuno priznaje ono što je svima već očito, ali ipak pogledajmo što kaže:

Osjećate li se odgovornim za masakr u Srebrenici?

Koncept "sigurnih područja" pokazao se promašajem. Ta područja nikada nisu bila sigurna. Za to je bilo potrebno znatno više trupa UN-a nego

što ih je ondje bilo angažirano. U Srebrenici smo imali 4 ili 5 stotina slabo naoružanih nizozemskih vojnika. Osim toga, UN na terenu nije imao nikakve informacije o napadu Srba na čelu s Karadžićem i Mladićem. Možemo reći da je to bila izgubljena igra. Sat vremena nakon napada NATO-ovih snaga na položaje Srba primio sam telefonski poziv zapovjednika nizozemskih snaga koji je zatražio zaustavljanje NATO-ovih udara jer su njihove bombe padale preblizu nizozemskih trupa. Osjetio sam potrebu izraziti nezadovoljstvo njegovom željom, no NATO je ipak zaustavio napade te je Srebrenica pala. U to vrijeme nitko, ama baš nitko nije mogao zamisliti što bi se ondje moglo dogoditi.

Nije li to bilo naivno?

Nitko nije mogao predvidjeti takvo neprijateljstvo srpske strane. Znali smo da su tamo neki Srbi bili ubijeni, pa da su bili ubijeni neki muslimani. Ta su se sjećanja intenzivirala među Srbima, posebice kod Ratka Mladića. Ponavljam, nismo imali dovoljno sredstava za osiguranje tog područja.

Je li onda UN odgovoran ili ne?

Bili smo dio tragedije. Ne želim kritizirati poteze UN-ovih lidera, no mi smo slali tri izvješća Vijeću u kojem smo naveli propuste koncepta sigurnih područja te tražili da se to izmjeni. No Vijeće nikada nije odgovorilo na to. Pogreška je kolektivna, isto tako i odgovornost. Vijeće je moralo biti poštenije, ono se naime nije ponašalo u skladu sa stvarnošću koja je vladala na terenu. Time je došlo do velikog propusta u komunikacijskoj liniji između Vijeća i nas na terenu. Mi smo sjedištu UN-a javili da ne možemo obaviti zadaću uz ograničenja koja su nam bila dana. Bili smo bespomoćni.

Dakle odgovorno je Vijeće sigurnosti?

Da. Najveći dio odgovornosti za masakr u Srebrenici leži na Vijeću sigurnosti.

Poznato je kako je Yasushi Akashi pripadao skupini međunarodnih diplomata koja nikada nije bila sklona Hrvatskoj i ideji njene neovisnosti. To je potvrdio i u najnovijem intervjuu u hrvatskim medijima kada je poručio da je svijet prerano priznao Hrvatsku 1992. godine jer navodno tada još nije bila spremna zagarantirati punu razinu građanskih prava svojim nacionalnim manjinama.

Naravno da je to smiješno jer zakoni o zaštiti manjina bili su bolji u RH nego bilo gdje u Evropi a vjerojatno i šire. Još je smješniji njegov komentar "Oluje":

Zašto ste bili protiv Oluje?

Htjeli smo da hrvatska Vlada završi sukob diplomatskim putem, a ne vojnom akcijom. U vojnim akcijama uvijek stradaju civilni s obje strane. Htjeli smo, dakle, uvjeriti sve strane da se sukob može riješiti mirnim putem. No nakon što su Srbi u okupiranim područjima reagirali nerazumno, *Oluja* je sasvim razumljiva. Sjećam se da je Mikelić, premijer tzv. Republike Srpske Krajine, došao poslije k meni u Beograd u suzama i s

riječima: "Gospodine Akashi, trebali smo vas poslušati." Radilo se o nerazumnim vođama koji su sprječili mirovnu tranziciju.

Znači Oluja je bila neizbjegnja?

Ne mogu odgovoriti na to pitanje. No očito da je Tuđman bio nestrpljiv.

Iako zna što je bilo u Srebrenici, on i danas tvrdi kako je Tuđman bio nestrpljiv. Da trebao je pustiti ono što su on i njegovi pretpostavljeni i željeli – novi masakr u Bihaću. Ovako je Tuđman bio nestrpljiv, Srbi nisu proglašeni pobjednicima u ratu i sada imaju velikih problema kako da pomoći "Suda" u Haagu napišu novu povijest, zar ne? Zapravo, ono što je bitno s ovim intervjonom jest kako oni znaju što će povijest doista reći o njima.

Naravno, u Hrvatskoj imamo mnogo povjesničara koji su bili spremni odraditi "zadaću" dobivenu od svjetskih moćnika. Međutim, nedavni neizbor prof. dr. sc. Ive Goldsteina u HAZU jasno Vam pokazuje da im tako nešto u Hrvatskoj baš i neće ići. Zato Vam predlažem da pažljivo pratite i ono što doista hrvatski povjesničari pišu o tome. Vidjet ćete da i oni već pišu ono što sam Vam i govorio u mojim pismima.

Jedan od najpoznatijih zastupnika hrvatske paradigmе (za razliku od jugo-komunističke koju na žalost propagira Vaša stranka) prof. dr. sc. Josip Jurčević piše u tekstu čiji naslov također sve kaže: *Kriminalnu strategiju s Haškim tužiteljstvom pripremili Mesić, Josipović i Vlada RH* (Dnevno.hr, 24. 4. 2012.). Zapravo, Jurčević pronalazi i kod naših političara ponašanja sličnih ovima kod Yasushija Akashija.

Evo dijela Jurčevićeva teksta:

Prvo, u slučaju "trojice" i "šestorice" stvarno se sudi hrvatskoj državi pod optužbom da je nastala na najgorim vrstama ratnih zločina. To znači da se sudi svim hrvatskim državljanima i hrvatskoj budućnosti.

Drugo, u žalbenom postupku pravnim se sredstvima ne može i ne će biti uklonjena jedina temeljna točka optužnice, a to je da je Republika Hrvatska "udruženi (ili "zajednički") zločinački pothvat" (UZP ili ZZP). Za optužene pojedince je važna visina kazne, ali za RH je jedino važno što će se osuđujuća presuda (bez obzira na visinu kazne) temeljiti na "zajedničkom zločinačkom pothvatu".

Treće, bilo koju korist za RH ili pojedine optuženike ne smije učiniti ni jedan pojedinac ili sadašnje skupine u institucijama RH, koji su sudjelovali u građenju teze o "zajedničkom zločinačkom pothvatu". Ako, kojim slučajem, bilo tko od njih to i pokuša učiniti, odmah će završiti prema poučku detronizacije "Sanader", ili prema još gorim i ovdje viđenim poučcima. Naime, svi oni su "zapakirani" korupcijom ili drugim uobičajenim načinima.

I četvrto, najvažnije: sve ključne hrvatske državne institucije i ključni pojedinci su bitno, sustavno i dugotrajno zajednički sudjelovali u izgradnji haške teze da je RH zapravo "zajednički zločinački pothvat". Osim njih, u

to su na različite načine bile uključene ili uvučene brojne niže institucijske razine u RH i mnogobrojni pojedinci u njima. Zapitajmo se, tko je to u institucijama RH odustao od toga protupravnoga i prljavoga posla, te to javno izrekao i odbio izvršiti veleizdajničke naloge?

Hrvatski je sabor, kao formalno najviše tijelo vlasti, donosio niz presudnih katastrofalno destruktivnih zakonodavnih odluka, i/ili je imenovanjima, nečinjenjem i na druge načine pokrivaо sve haške i druge deformacije institucijskog sustava u RH. Između ostalog, već krajem ljeta 1992. g. Sabor je donio prvi zakon o opštutu, a u proljeće 1996. g. je izglasан i ključni protuustavni *Ustavni zakon o suradnji s Haškim tribunalom*, koji je otvorio sva kasnija haška i druga vrata svih veleizdaja i rušenja suverenosti RH.

Sve Vlade RH, od 1996. g., su formalno i stvarno bile operativni nositelj tzv. suradnje s Haškim tribunalom, a za tehničke poslove je osnovan i poseban Ured Vlade.

Od 2000. g. je počelo najkriminalnije razdoblje suradnje, jer je od tada pripremljena i provođena strategija suradnje s Haškim tužiteljstvom a ne sa Sudom. Ta kriminalna djelatnost je čak protivna i Ustavnom zakonu i osnovnim pravnim načelima, jer je tužiteljstvo stranka u sudskim postupcima.

S time je bila zapečaćena sudbina svih optuženika, ali i sudbina RH, jer je u toj strategiji državni sustav RH postao izvršitelj svih – istražnih, procesnih, političkih, medijskih i drugih – naloga Haškog tužiteljstva. Glavni haški tužitelji i tužiteljice su od tada imali status božanstva kod svih ključnih pojedinaca u sustavu vlasti RH, jer je osobna karijera svih njih ovisila o volji i mišljenju Haškog tužiteljstva.

Vlada RH je čak i sama proizvodila lažne dokaze kako bi pojedini Hrvati mogli biti osuđeni u Hagu, a najveća žrtva tih krivotvorina je Dario Kordić. Iako je ovaj skandal premašio traženja Haaga i naknadno je dokazan u Haagu, nije se promijenila ni sudbina D. Kordića niti se u Hrvatskoj itko od nadležnih osvrtao na tu zastrašujuću činjenicu, što zorno svjedoči o dubini duhovne i upravljačke krize u kojoj se nalazimo.

Kriminalnu strategiju suradnje s Haškim tužiteljstvom su pripremili i formalno usvojili Vlada RH i Hrvatski sabor, a glavni stručni dio posla odradio je Ivo Josipović, koji je prijedlog strategija najprije poslao na uvid Haškom tužiteljstvu, a tek potom Vladu i Saboru. Zbog tih i sličnih poslova Haška mreža je I. Josipovića nagradila kandidaturom i pobjedom na predsjedničkim izborima u RH, te sve njegove dosadašnje poteze treba razumijevati iz te činjenice (naglasio J. P.).

Bivši Predsjednik RH (S. Mesić) je dva mandata na mjestu predsjednika RH “kupio” suradnjom s Haškim tužiteljstvom, a u tome se posebno ističe njegovo krivokletstvo, tj. lažno svjedočenje u korist Haškog tužiteljstva. O

tome postoji i dokumentirana knjiga, no to u Hrvatskoj nije ni okrznulo moć Haške mreže.

Državni odvjetnik Mladen Bajić je postao jedan od ključnih i najmoćnijih operativaca Haškog tužiteljstva i Haške mreže u RH. Nakon duge stagnacije, dogodio se prije desetak godina munjeviti skok karijere i (pre)dugi opstanak M. Bajića na iznimno moćnom mjestu Glavnog državnog odvjetnika RH. Bajić je ulaznicu u Hašku mrežu "kupio" više nego sramotnim odradivanjem slučaja Lora.

Haška mreža je u RH – prema haškim kriterijima – obučila i instalirala dio državnog odvjetništva i pravosudnog sustava za tzv. nacionalna suđenja za ratne zločine. U brojnim optužnicama i presudama tog "hrvatskog" pravosudnog sustava izrečene su daleko besmislenije, sramotnije i teže inkriminacije na račun RH, nego što je to izrekla nedavna prvostupanska presuda u Hagu.

Zanimljivo je da istu temu razrađuje i glavni urednik portala Dnevno.hr Marko Jurič (*Hrvatska je kontaminirana nizom teških i prljavih obmana koje truju i slabe duh ovog naroda*, 1. 10. 2012.):

Hrvatskom od 2000. upravljuju redom smušenjaci, prevaranti koji hodočaste europskim centralama u potrazi za gazdom po čijim će naputcima raditi i čije će ih tapšanje po ramenima kuražiti, opravdavati njihove sluganske komplekse manje vrijednosti te ih tako afirmirati kao političke profesionalce dostoje neke briselske birokratske nomenklature u nekim budućim raspodjelama europskog parlamentarnog ili diplomatskog statusa.

(...)

I to onda otvara pitanje koliko su Hrvati zapravo skloni samozavaravanju, naivni i lakovjerni, koliko su nespremni preuzeti odgovornost za vlastitu slobodu, za vlastitu sudbinu, nego to s olakšanjem benevolentno prepustaju raznim političkim probisvijetima. Primjera je previše u novijoj povijesti od 2000. do danas. Zapravo, politički relevantne osobe u tom razdoblju bile su sve samo ne vjerodostojni zastupnici hrvatskih nacionalnih interesa. Danas je to mnogo jasnije nego na početku tog razdoblja jer je u međuvremenu došlo do sličnog raskrinkavanja Jadranke Kosor i Stipe Mesića, a vjerojatno će se u budućnosti dogoditi i **Zoranu Milanoviću**, Radimiru Čačiću, Vesni Pusić, Željku Jovanoviću itd.

Kao što vidite, za razliku od znanstvenika Jurčevića, taj izvrsni kolumnist spominje Vas, ali ne spominje Predsjednika države.

Istina je da je Vlast učinila mnogo da dovede podobne na najvažnije pozicije u medijima. To zapravo pokazuje strah jer je očito kako im poslušnički mediji ipak ne garantiraju da ih povijest ne će tretirati onako kako danas govori Jurčević. Pa i do izbora su Vašoj stranci mediji bili izuzetno skloni (u prilogu Vam šaljem

Otvoreno pismo koje je tada bilo upućeno hrvatskoj javnosti, o kojemu nije bilo ni riječi u glavnim medijima, ali su ga zapazili u OEŠS-u), ali strah je učinio da je Vaša koalicija, i pored toga, izvršila prave čistke u medijima.

Naravno, ne radi se tu samo o medijima. Sjetimo se samo nedavne sramote porezne uprave kada je knjige generala Praljka proglašila šundom. Valjda im je šund kada hrvatski general piše knjige o ratu. Zapravo, itekako morate voditi računa da ono što ste rekli o hrvatskim braniteljima odnosi se i na hrvatske branitelje u BiH.

Zato će Vam navesti neke činjenice koje je o ratu u BiH nedavno iznio Ivan Zlopaša, čovjek koji je itekako dobro upoznat s tim bojištem (HRSvijet, 6.10.2012.):

Ono što nas sve skupa, unatoč velu šutnje, treba također zabrinjavati jest presuda šestorici vojno-političkih čelnika nekadašnje Herceg Bosne, koji su od strane haškog tužiteljstva optuženi da su zajedno s Franjom Tuđmanom i Gojkom Šuškom činili tzv. zločinačku organizaciju koja je imala za cilj anektiranje dijelova BiH.

(…)

Međutim, u ovom predmetu, kao i predmetima Gotovina, Markač i Kordić, materijalnih dokaza naprosto nema, nego je tužiteljstvo prinuđeno koristiti se labavim konstrukcijama i iskazima po čuvenju prikupljenih iz druge ili treće ruke te modificiranih po sustavu “drži vodu dok majstori odu”.

Kakva je metodologija prikupljanja tzv. dokaza u režiji haškog tužiteljstva i što je temeljni cilj čitave ove priče svojevremeno je otkrila izjava Venere Kordić, supruga Darija Kordića:

(o tome sam Vam već pisao)

U medije je zbog toga ciljano plasiran čitav niz neistinitih teza putem kojih je ogromnoj većini prosječnih poznavatelja događaja iz naše bliže prošlosti jednostavno bačena sjena na činjenice.

Stoga će otvoreno iznijeti nekoliko lako provjerljivih činjenica a vi ih usporedite sa tezama koje guraju mediji i sami donesite svoj sud.

– Ključnu ulogu u obrani BiH nema Armija BiH, nego HVO i HV. Zahvaljujući aktivnostima hrvatskih snaga vođenim od rujna 1991. do ljeta 1992. obranjena je dolina Neretve te prostor Livanjskog polja, čime je onemogućeno spajanje Podgoričkog s Kninskim i Banjalučkim korpusom.
Uloga

HV-a u Hercegovini je u potpunosti legitimna i u skladu s međunarodnim konvencijama, jer je bila u funkciji deblokada Dubrovnika, koji se iz srpsko-crnogorskog okružja mogao izvući jedino na taj način. Da je kojim slučajem došlo do drugačijeg razvoja događaja, onda bi BiH postala provizorij pod upravom Slobodana Miloševića a upitna bi bila i dalja

mogućnost obrane uskog priobalnog pojasa od Pelješca do Maslenice, uključujući i već okruženi Dubrovnik.

– Tijekom 1992. Hrvatska vojske je ušla na dio Bosanske Posavine. Međutim, cilj tog ulaska nije bio aneksija nego je bio u funkciji aktivne obrane čiji je temeljni cilj bio ugrožavanje koridora Beograd – Banja Luka – Knin, što je opet sukladno međunarodnim konvencijama i običajima ratovanja. Naravno, iluzorno je bilo očekivati dugotrajni ostanak na tom području jer bi to ujedno značio i slom režima Slobodana Miloševića, agresorske JNA i kraj rata, za što Hrvatska u tim trenucima, na žalost, nije imala potrebne kapacitete. Do povlačenja je došlo nakon izjave Blagoja Adžića o “agresiji Hrvatske na BiH”, koja je dospjela i pred Vijeće sigurnosti UN-a nakon čega su određena središta međunarodne moći zaprijetila Hrvatskoj. Suočeno s prijetnjom sankcijama, hrvatsko vrhovništvo je donijelo odluku o povlačenju, što se danas pokušava protumačiti kao “izdaja Bosanske Posavine”. Međutim, nitko ne postavlja pitanje: *Što je Alija Izetbegović učinio na obrani Posavine, doline Neretve i prostora Livanjskog i Duvanjskog polja?*

– Republika Hrvatska niti političko vodstvo hrvatskog naroda u BiH nisu kreatori niti jednog dogovora o političkom ustrojstvu BiH. Carington-Cutillierov, Wance-Owenow i Owen-Stoltenbergov plan, koji su predviđali federalno ili konfederalno uređenje BiH, plod je zajedničkih inicijativa europskih i američkih diplomata. Sve ove sporazume službeni Zagreb i vodstvo hrvatskog naroda u BiH su prihvatili. Međutim, politički predstavnici Srba i Bošnjaka nisu, što je u konačnici rezultiralo rasplamsavanjem sukoba a ne primirjem. Američka diplomacija je kreator Washingtonskog i Daytonskog mirovnog sporazuma, do koga se došlo zahvaljujući u prvom redu Republici Hrvatskoj.

– Zahvaljujući činjenici da su spremni dočekali velikosrpsku agresiju, Hrvati u BiH su ne samo obranili prostor između Livanjskog polja i doline Neretve, nego su pod svoj nadzor stavili i dijelove Središnje Bosne, uključujući i važne komunikacijske pravce i namjenske tvornice naoružanja smještene na tom području, koje su imale i te kako značajnu ulogu u početnom opremanju HV-a i HVO-a. Međutim, jačanjem Armije BiH dolazi i do definiranja bošnjačkih političkih ciljeva, koje je bošnjačko političko vodstvo definiralo u pet ključnih točaka:

- 1) Ostvarivanje nadzora nad glavnim gradom.
- 2) Ostvarivanje potpunog nadzora nad zemljopisnim središtem države, odnosno Središnjom Bosnom.
- 3) Ostvarivanje teritorijalne povezanosti između glavnog grada i Bihaćke enklave
- 4) Izlazak na rijeku Savu.
- 5) Izlazak na Jadrankso more u području Neuma.

Sagledavajući kazano u ovih pet točaka, vidljivo je kako su dvije izravno uperene protiv hrvatskog naroda. Naravno, riječ je o Središnjoj Bosni i Neretvanskom operativnom pravcu, gdje se u biti i vodio bošnjačko-hrvatski sukob, a koje su i danas predmet aktivnosti Haškog suda, različitih međunarodnih pritisaka ali i otvorenog bošnjačko-hrvatskog trvenja.

Ovakvih i sličnih činjenica ima beskonačno mnogo i za svaku od njih postoji obilje dokaza. Odlučio sam se spomenuti samo nekoliko njih koje po mome dubokom uvjerenju raskrinkavaju čitavu sagu teza o navodnom dogovoru u Karađorđevu, koji je, iako ne postoji niti jedan relevantan dokaz, postavljen kao središnji mit u pokušaju podjele krivnje između Srbije i Hrvatske, odnosno između agresora i žrtve.

O stvarnim posljedicama ovih događaja se šuti ili ih se krivo interpretira. Činjenicu da su Hrvati Središnje Bosne desetkovani pokušava se prešutjeti ili se ide toliko daleko da se odgovornost za progon skoro 200.000 Hrvata pokušava svaliti na navodno lošu Tuđmanovu politiku, pri čemu se želi neizravno poručiti kako su Hrvati glavni krivci za zločine u Trusini, Grabovici, Uzdolu, Doljanima, Križančevom selu, Travniku, Zenici i mnogim drugim mjestima.

Istodobno, prešuće se i činjenica da na sjevernom dijelu tzv. Neretvanskog operativnog pravca skoro da i nema Hrvata. Početkom XX. stoljeća hrvatski narod na tom području je naime bio većinski narod. Međutim, agrarna reforma 1921., stradanja u II. svjetskom ratu i poraću, izgradnja hidroakumulacija na tom području, iseljavanje i najnoviji ratni događaji, izbrisali su Hrvate s tog područja. Umjesto realnog sagledavanja tih pitanja kao temeljnih preduvjeta normalnom i održivom suživotu, iz Sarajeva se najavljuje izgradnja luke u Neumu, rušenje čitavih hrvatskih naselja u istočnoj Hercegovini što nije ništa drugo nego nagovještaj nemirne i neizvjesne budućnosti, ne samo hrvatskom narodu u BiH nego i šire.

Na koncu, sve vas skupa pozivam da dobro promislite o činjenicama koje sam pokušao oteti zaboravu i usporedite ih sa politikantskim tezama kojima smo svakodnevno izloženi.

Međutim, vjerujem da ste Vi svojom izjavom o Bihaću pokazali da razumijete sve o čemu govorim. Jasno je, što govore Vaše mnogobrojne izjave koje su predmet ismijavanja mnogih državotvornih kolumnista, da ne možete lako objasniti Vašim kolegama u Koaliciji i u vlastitoj stranci, da je temeljni zaokret k istinskom vrjednovanju Domovinskog rata i svega onoga što ste sami rekli u čestitki preduvjet da se ne ostvari Jurčevićeva prognoza.

Zato očekujem i da pošaljete prvo pismo VS-u UN-a (moje osmo pismo), ali i da pokrenete postupak da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir. Zapravo, time im pomažete da na najjednostavniji način i svjetski moćnici konačno isprave sramotnu politiku prema onima koji su ih spriječili u sudjelovanju u velikosrpskom genocidu kroz planirani zločin u Bihaću.

Očekujem da će te znati shvatiti i sve ovo o čemu govori g. Zlopaša. U svezi s očekivanim presudama Hrvatima iz BiH, napisali smo i drugo pismo VS-u UN-a o Hrvatima u BiH. Do sada ga je potpisalo preko 150 naših ljudi, počevši od biskupa i akademika, sveučilišnih profesora, književnika i mnogih drugih. Ne bi me iznenadilo, poslje Vaše izjave o Bihaću, da nam se želite i Vi pridružiti.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

HRSvijet, 8. listopada 2012.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

HRVATSKI BESKIČMENJACI

Ivicu Marijačića (Hrvatski tjednik, 26. prosinca 2013., Portal HKV-a, 27. prosinca 2013.) je slučaj Josipa Šimunića natjerao da progovori o hrvatskim beskičmenjacima:

Joe Šimunić oputovao je kući u Australiju, više ogorčen hrvatskim kukavičlukom nego Fifinom zabranom da igra na deset utakmica hrvatske nogometne reprezentacije zbog povika "Za dom, spremni" za koji su Željko Jovanović i Zoran Stevanović rekli da je ustaški.

Izbornik Niko Kovač tražio je od Šimunića da se ispriča. Šimunić nije htio. Odgovorio je otrilike da bi on dao krv za Hrvatsku, a mislio je, i za Niku Kovača. Ali Niko Kovač i mnogi drugi beskičmenjaci, koji su licemjerno tvrdili da je Joe dobar čovjek koji se malo zaletio, a ne da uopće ni za što nije kriv, krv bi eventualno dali jedino za svoje egoizme.

Za razliku od njih, Šimunić je tip hrvatskoga čovjeka koji trpi, ali koji nadživljuje sve nehrvatske i neljudske sustave koje stvaraju takvi beskičmenjaci u Hrvatskoj. U tomu je tragedija svih tih likova, od Josipovića i Milanovića do Nike Kovača i Davora Šukera.

Doista je nevjerojatno kako se neki hrvatski sportaši, koji su bili ponos svom narodu, mogu pokazati takovim beskičmenjacima. Ne zaboravimo da su iz HNS-a odlučili udovoljiti zahtjevu Fifinog delegata i uklonili veliku hrvatsku zastavu na kojoj je pisalo VUKOVAR. Već to je dovoljno da ih definira kao hrvatske beskičmenjake, a kada se zna da se radi o hrvatskoj svetinji to ih definira i kao hrvatsku sramotu. Pogotovo stoga što je u Beogradu, kada je gostovala hrvatska

nogometna (fudbalska?) reprezentacija sve vrijeme bila ogromna srpska zastava na kojoj je pisalo BYKOBAP.

Pri tome ih ne opravdava činjenica što to nije izazvalo nikakvo reagiranje od strane nazočnih hrvatskih političara koji ni tada ni poslije ni jednom jedinom riječi nisu pokazali da im smeta takav Fifin zahtjev. Dapače, hajku na Šimunića poveo je ministar Jovanović, onaj isti ministar kojemu nije smetala spomenuta srpska zastava u Beogradu koja simbolizira velikosrpske pretenzije na Vukovar (a tamo se događalo još štošta drugoga, sjetimo se samo kako je spaljena hrvatska zastava). Zapravo, Jovanovića i njegove sunarodnjake čovjek može i razumjeti, jer ipak je Hrvatska vojska u Oluji od Srba, da parafraziramo Slobodana Miloševića, napravila zećeve. Njima je doista svaki melem na ranu dobrodošao. Mnogo gore trebamo misliti o ostalim članovima vlasti koji znaju da su hrvatski sudovi konstatirali da je ZA DOM SPREMNI stari hrvatski pozdrav, a ne nekakav ustaški pozdrav. Svojim nereagiranjem na kaznu Šimuniću, samo su pokazali da ne poštuju ni hrvatske zakone, ni one koji ih provode, tj. da doista samo provode velikosrpski Memorandum SANU 2. A Šimuniću nisu naštetili, jer su od njega napravili simbol hrvatstva. Njih će narod prezreti, a o Šimuniću već pjesme pjevaju.

Zapravo, ne smije nam samo biti problem u Jovanoviću i ostalim u vlastima, pa ni u Fifi, kojoj ništa ne znači što su imali stručno mišljenje o pozdravu ZA DOM SPREMNI hrvatskog povjesničara prof. dr. sc. Josipa Jurčevića.

Problem su naši beskičmenjaci (tu po meni ne spada ni Josipović ni Milanović). Zato sam im napisao jedno pismo. Poslao sam ga dvojici kolega iz Akademije s upitom što misle o nečem takovom. Kolega Popović ga je odmah i supotpisao:

Otvoreno pismo HOO-u, HNS-u, i drugim športskim savezima u RH

Poštovani,

pozivamo vas da zatražite osudu svih športaša iz Republike Srbije i Republike Srpske koji svoje pobjede proslavljuju s uzdignuta tri prsta (npr. Novak Doković i mnogi drugi).

Naime, pripadnici velikosrpske soldateske i tzv. JNA su tijekom ratova 1990-tih u Hrvatskoj, BiH i na Kosovu s tri uzdignuta prsta proslavljali masovna zvjerstva, ubojstva, silovanja, terorizam i razbojstva što se po međunarodnom pravu smatra elementima genocida, kulturocida i urbocida.

Napominjemo kako su prije Drugoga svjetskog rata Srbi polagali prisegu s tri podignuta prsta, ali spojena. Međutim, tri raširena prsta kakva danas podiže i Doković i mnogi drugi pojavio se tek 1988., u vrijeme kada je već počela vladavina Slobodana Miloševića.

Mi smo svi živi svjedoci takvoga proslavljanja, nespojivoga s civilizacijskim normama.

Podsjetit ćemo vas samo što su na taj način sve oni proslavljali u agresiji i terorizmu u RH:

Prije svega genocid!

Agresor je u kratkom roku zauzeo trećinu Hrvatske protjeravši iz svojih domova 384 000 stanovnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti te da je krajem 1991. u Hrvatskoj bilo više od 550 000 prognanih i izbjeglica, a krajem 1992. broj izbjeglica i prognanih prešao je 660000!

U agresiji na Hrvatsku ubijeno je 7263 civila i 6891 vojnika! Od ukupnog broja ubijenih civila gotovo je polovica starijih od 60 godina! Agresor je ubio 3182 žene, ranio 3560 žena, s tim da su stradale žene bile civilne osobe! Masovno ubijanje žena i staraca od 60 i više godina gotovo je školski primjer genocidnog karaktera srpske agresije na Hrvatsku. Agresor je, osim toga, ubio 345 djece s tim što je 108 djece ostalo trajnim invalidima! Bez jednog roditelja je ostalo 4285 djece, a bez oba njih 54. Među zatočenicima srpskih logora bilo je čak i 219 djece, a kao nestale se još uvijek vodi 15 djece. U ratu je ranjeno 1184 djece, odnosno čak 12 % svih ranjenih bila su djeca! Srpsko crnogorski agresor sustavno je uništavao više od 500 hrvatskih gradova i sela, a samo tijekom 1991. i 1992. izvedeno je više od 30 000 topničkih i zračnih napada po najgušće naseljenim hrvatskim područjima. To je doista bilo prekomjerno granatiranje cijelogra niza hrvatskih gradova.

Srbi su u ratu zvijerski masakrirali 840 hrvatskih vojnika te još 1096 civila. Za ilustraciju ratnih zvijerstava srpske strane ilustrativan je primjer Saborskog. Tamo je vojska ušla sa 40 tenkova i s oko 800 vojnika i ubila tog dana 28 civila pred svjedocima. Od toga je 14 ustrijeljeno, sedam živo zapaljeno, četiri zaklano nožem, dvoje obješeno i jedan poginuo od granate. Od tog broja je bilo 11 žena!

Dodajmo i:

- granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba
- hirošimsko barbarsko granatiranje grada Vukovara i Vukovarske bolnice
- masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari i u okolini Vukovara;
- barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine
- granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale Sv. Jakova, spomenika svjetske baštine
- granatiranje gradova Zadar, Slavonski Brod, Osijek, Gospić...;
- pucanje po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave strojnicama i topovima iz vojarne 'Maršal Tito'
- spaljivanje hrvatskoga sela Ćelije, koje je zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom
- pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu

- organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, njihovo ubijanje, psihološko maltretiranje i silovanje
- progon stotina tisuća Hrvata
- pokolj osamdeset četiri civila i branitelja u Škabrnji
- miniranje brane hidroelektrane ‘Peruča’ s trideset tona eksploziva
- rušenje mostova u RH, paljenje i rušenje desetaka tisuća hrvatskih kuća
- rušenje više od tisuću hrvatskih katoličkih crkava
- postavljanje brojnih minskih polja
- pljačku stoke i žita, drvne grade, tehnike i svega vrijednoga i odvoz u Srbiju
- pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine
- uništavanje hrvatskih nacionalnih parkova i parkova prirode...

Vlasti RH nisu za ta zvjerstva zatražili ratnu odštetu, nisu podnijele tužbu protiv niza kolovođa velikosrpske soldateske i tzv. JNA, a razmišljaju o povlačenju tužbe RH protiv Srbije za genocid podnesene Međunarodnom sudu pravde, koji se proglašio nadležnim za tu tužbu.

Sjetimo se još genocida u Srebrenici i planiranog još većeg genocida u Bihaću, kada je u okruženju bilo 160 000 do 180 000 ljudi koje je spasila Hrvatska vojska!

Drugi kolega iz Akademije mi je odgovorio:

Hvala Ti na poruci. Pročitao sam pismo. Ako si pitao bih li i ja potpisao, nadam se da nećeš zamjeriti, ali ja ovaj puta ne bih bio potpisnik.

Ja ne pratim srpske športaše, i skoro da mi uopće nije važno kako se oni ponašaju. Puno me više muče naše sramotne vlasti i oni oko njih, i na akcije vezane uz to možeš naravno i ubuduće na mene računati.

Zapravo me podsjetio na moj dolazak u Zagreb krajem 1987. Kada sam govorio o fašizmu u Srbiji i o ratu koji nas čeka – svi su me blijedo gledali, Vjerojatno su me smještali u Vrapče. Brat mi je objasnio:

Ovdje Ti nikoga ne zanima niti zna što se događa u Srbiji. Ja znam samo zbog toga što si Ti živio tamo pa sam pratio situaciju tamo.

I zapravo nisam im mogao ništa zamjeriti, jer sam slično reagiranje doživio u Beogradu od nekih tamоšnjih Hrvata. Poslije godinu dana zovnu me oni i kažu: *Josipe, sjećaš li se kada si nam prošle godine rekao: Pa zar vi ne vidite što se ovdje spremi? I da znaš – gore je o toga!*

Zapravo, gornje je pismo ponajmanje o srpskim športašima. Ono govori o hrvatskim beskičmenjacima. Nitko ne očekuju da bi oni i poslali bilo kome ovakav zahtjev. Ono ih samo treba podsjetiti da svojim beskičmenjaštvom vrijeđaju uspomenu na ono najvrjednije što imamo.

Pozivam čitatelje da supotpisuš gornje pismo i pošalju ga bilo onima na koje je naslovljeno, bilo vlastima (i/ili stranim veleposlanstvima). Pokažimo im da svojim postupcima, kako bi rekli Vukovarci (i mi s njima), vrijeđaju uspomenu na bolje od nas!

Dnevno.hr, 7. 1. 2014.

7Dnevno, 10. 01. 2014.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

JESU LI GLUPI „HRVATSKI“ POVJESNIČARI?

Zvonimir Hodak (Dnevno.hr, 28. 07. 2014.) ponovno upozorava kako na katedrama za povijest na hrvatskim sveučilištima ne stanuje logika:

U nedjelju je bio 27. srpnja ljeta Gospodnjeg 2014. U Jugi je to bio praznik: Dan antifašističkog ustanka naroda RH. Zato je Anita Belak Krile u Slobodnoj demokratski dala prostor dvojici povjesničara za ocjenu tog kontroverznog dogodaja. Tri četvrtine teksta dobio je dr. Goran Hutinec sa Zavoda za povijest zagrebačkog Filozofskog fakulteta, a jednu četvrtinu dobio je prof. dr. Josip Jurčević sa Instituta za društvene znanosti "Ivo Pilar". Dr. Hutinec je vrijedni izdanak progresivno karijerističke struje naših novijih povjesničara. Kao da slušam Tvrta Jakovinu, Hrvoja Klasića, Dragana Markovinu i Vjekoslava Pericu. Svi su oni vjerni sljedbenici Mladena Zvonarevića, jugounitarista iz 1971.g., poznatog po svojim rigidnim stavovima. Činjenica je da je NDH nastala 10. travnja 1941.g. Naš dr. Hutinec je siguran da su ustaše u tih tri mjeseca poubijale tisuće i tisuće Srba, Židova, komunista, Cigana i napredne omladine. On, kao da ispunjava športsku prognozu, ležerno barata tisućama i tisućama civila koje su ustaše u ta tri mjeseca tamanile k'o u partizanskim filmovima. Po njemu se narod ustao "spontano" i, zajedno s Talijanima i četnicima, digao ustanak.

Sve u stilu "oj, narode Like i Korduna, došlo vrijeme da se diže buna!" A zločini nad Hrvatima, po Goranu su bili, kao po staroj jugošpranci, samo osveta za sve zlo koje su počinile ustaše. Tako sve do 1950.g.! Goran odbija heretičku ideju da bi i bez ustaškog nasilja došlo do ustanka jer su Srbi bili protiv svake ideje o stvaranju hrvatske države. On se pouzdaje u pouzdano izvješće "Oružništva NDH" koje krivnju za srpsko-četnički ustanak prebacuje na ustaše. Mora da je taj izvještaj pisao neki napredni omladinac tipa Rade Žigića. Ne znam samo zašto je

Anita Krile oduzimala vrijeme mladom i ambicioznom dr. Hutinecu, mogla je jednostavno nazvati Stipu Mesića, Ivu Josipovića ili Milorada Pupovca. Mogla je čak nazvati i našu poletarku Jadranku Kosor i čula bi sve iste šprance i povjesne floskule, koje je uostalom i htjela čuti kad je zvala dr. Hutineca. Prof. Jurčević samo ponavlja ono što je već odavno utvrđeno u ozbiljnim povjesničarskim krugovima. 27. srpnja je dan četničkog ustanka u Lici, potpomognutog od strane Talijana koji su, nakon 1943.g., zajedno s četnicima preko noći postali antifašisti. Osim prof. Jurčevića, nitko od progresivnih povjesničara ne spominje svećenika Juraja Gospodnetića koji je voljom progresivnog i napačenog naroda ispečen na ražnju. Između ostalog, i to nabijanje svećenika na ražanj, bio je jedan od razloga da komunistička Juga taj zloglasni dan proglaši jednim od najznačajnijih državnih praznika u RH. Tako je obilježila i početak svoje vlasti kao zločinačke. Na kraju, sjetite se 1991.g. kolike tisuće nevinih Srba su pobili tuđmanovci dok se oni nisu sjetili da u ljeto 1990.g., postave balvane. Nakon pušione u kolovozu 1995.g., smisljavaju se novi scenariji. Najnoviji je ljubazni poziv Hrvatima u Vojvodini da se isele u svoju Tuđmaniju.

Charles Baudelarie je napisao: "mala je korist od očiju ako je um slijep!"

Doista je priglupa „znanstvena“ raščlamba dr. povijesnih znanosti Hudineca koji je „siguran da su ustaše u tih tri mjeseca od nastanka NDH poubijale tisuće i tisuće Srba, Židova, komunista, Cigana i ...“ Zapravo to možemo smatrati kao napredak u „logičkom“ promišljanju „hrvatskih“ povjesničara koji zastupaju jugo-komunističku paradigmu u povijesnoj znanosti u RH.

Zašto bi nešto tako glupo moglo biti napredak? Jednostavno, hrvatski povjesničari tog tipa uvijek mogu izjaviti i nešto što je još gluplje. Podsjetit ću vas na moje pismo koje sam svojevremeno uputio predsjedniku i Predsjedništvu HAZU na vijest da je I. Razred HAZU predložio Izbornoj skupštini HAZU prof. dr. sc. Slavka, pardon Iva Goldsteina za redovitog člana HAZU (vidjeti npr. Dnevno.hr, 15. 05. 2012.):

*Predsjedniku HAZU,
Predsjedništvu HAZU*

Moram pohvaliti Hrvatsku Akademiju Znanosti i Umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljeg hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU.

A dokaz je zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, a široj javnosti je poznat zahvaljujući prof. Vladimиру Mrkociju koji u Fokusu, 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige Croatia: A History, Hurst & Co. London 1999.:

- Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolicu ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

Dakle, 10. IV. 1941. je proglašena je NDH, a već u prvih 3-4 dana hrvatski narod je napravio genocid pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva

genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti, pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.

Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.

Zahvaljujući kolegi Goldsteinu ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša. Jednostavno rečeno – ovaj sjajan Goldsteinov dokaz pokazao je da se radi o genocidnosti cijelog naroda.

Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih izuzetnih dostignuća prof. dr. sc. Iva Goldsteina opisano npr. u:

[1] M. Brandt, Život sa suvremenicima, Zagreb, 1966., str. 190-191 Profesor Brandt (mentor Iva Goldsteina): *To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvjeta.*

[2] Neven Budak, O knjizi Iva Goldsteina "Hrvatski rani srednji vijek", Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333. Prof. Budak: *Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti niz dosada neobradenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*

[3] J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.

[4] J. Pečarić, Nepočudne knjige, Zagreb, 2003. Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s izuzetnim dostignućima kolege Goldsteina.

[5] V. Geiger, Osrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008 Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vrijenac, 397, 21. 05. 2009. Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: **Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci.** Dr. Sc. Vladimir Geiger kaže: *Predaleko bi nas odvelo nabranjanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali »kapitalnim djelom«.*

Stoga je veličina HAZU izuzetna, jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.

Čestitam s oduševljenjem.

Vaš,

akademik Josip Pečarić

Dakle po Goldsteinu su Hrvati uspjeli napraviti genocid još dok Pavelić nije ni stigao u Zagreb, dakle u nekoliko dana, pa doista tri mjeseca dr. sc. Hutineca zvuče kao manja glupost, zar ne? Znamo kako je Goldstein prošao na Skupštini – dobio je najmanje glasova u povijesti Akademije! Ali je zato postao veleposlanik u Francuskoj, jer to zbog čega nije izabran u HAZU vole čuti političari u RH koji služe tuđim interesima. Zato je u pravu Hodak i kada se pita zašto je Anita Krile oduzimala vrijeme mlađom i ambicioznom dr. Hutinecu, kada je mogla jednostavno nazvati Stipu Mesića, Ivu Josipovića ili Milorada Pupovca. Mogla je čak nazvati i našu poletarku Jadranku Kosor i čula bi sve iste šprance i povjesne floskule, koje je uostalom i htjela čuti kad je zvala dr. Hutineca.

Doista, jesu li i tvrdnje dr. Hutineca priglupe, ili i on ima političkih ambicija? Ili jednostavno, ako govorиш ono što se vlastima sviđa – ne može ti biti loše, zar ne? Ako je i to po srijedi, meni je ogavno kada netko „prodaje“ svoju znanost da bi od toga imao osobne koristi. To kažem i kada pišem i o Josipoviću, pa zašto ne bih i sada?

A druge strane, možda je bolje što je tekst Anite Belak Krile objavljen. Ljudi nisu glupi pa je najvažniji podatak koji su čitatelji mogli u njemu naći bio onaj prof. dr. sc. Josipa Jurčevića kako je tada svećenik Juraj Gospodnetić ispečen na ražnju. Time se „antifašisti“ i u Srbu sami sebe definiraju fašistima jer godinama slave jedan tako stravičan čin!

Istina, po Josipoviću bi tako nešto bilo „lijepo lice Hrvatske“ (Josipović opet zaboravio da je Vukovar spaljen pod petokrakom – gledajući partizanske borce video 'lijepo lice Hrvatske', Hrvsijet, 27. 07. 2014.). Zapravo i Josipoviću i ostalim političarima koje spominje Hodak nije lako, jer stalno moraju prikrivati istinite podatke. Za razliku od onih kojima služe provodeći velikosrpski Memorandum SANU 2., oni ne mogu otvoreno lagati i smatrati da će narod kojima kao služe razumjeti te neistine.

Kako je potpuno drugačije kod Srba pokazuje nam ponajbolje jedna činjenica koja je postala poznata i hrvatskoj javnosti zahvaljujući knjizi mr. Sc. Mladena Ivezića „Titov Jasenovac“. U svom prikazu knjige dr. sc. Stjepan Razum kaže (Portal Dragovoljaca Domovinskog rata, 17. 05. 2014.): *U radnom i sabirnom logoru Jasenovac, uključujući i logor u Staroj Gradiški, umrle su tijekom četiriju ratnih godina (1941.-1945.) sveukupno 403 osobe (u Jasenovcu 262, a u Staroj Gradiški 141 osoba). To je podatak koji je tadašnjoj jugoslavenskoj javnosti otkrio Brozov general Jefto Šašić, ali tek nakon Brozove smrti, 1986. godine, i to 20 godina nakon njegove spoznaje. Naime, Savezni zavod za statistiku u Beogradu, na temelju Brozove naredbe, došao je do tog podatka 1966. godine, ali zbog tadašnjega pada Aleksandra Rankovića nije bilo uputno izlaziti s njime u javnost, jer bi se uz nemirili "aveti" velikosrbske politike, što bi ugrozilo Brozovu političku moć. No, nakon Brozove smrti, a na početku političkoga uspona Slobodana Miloševića, general Šašić izlazi u javnost s tim podatkom, ali ne radi istine, već kako bi njime dokazao kako su se i Broz i Savezni zavod za statistiku urotili u Jugoslaviji protiv Srbra.*

Drugim riječima, ne samo da je „Srbima laž najviše pomogla u povijesti“, već je zločin ako netko ukaže na njihovu laž. A to su hrvatski komunisti i Jugoslaveni dobro znali i onda i danas, zar ne? I dok Srbi, kao general Šašić to mogu otvoreno reći, ovi jadni hrvatski komunisti i Jugoslaveni moraju prikrivati istinu. I onda i danas!

Baš mi ih je žao!

Ali pustimo g. Vicku Goluzu da im objasni (CRKVA NA KAMENU, Br.7|, Srpanj 2014. stranica 29):

LJUBAV (pjesma je dana na početku knjige)

Glas Brotnja, 28. 07. 2014.

Dragovoljac.com, 29. 07. 2014.

PRILOG:

'JASENOVAC JE MIT. TO ZNAM JER SU MOJI PRECI KAO SRBI ZAVRŠILI U TOM LOGORU'

Osnivačka Skupština *Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac* održana je 6. lipnja 2014. u Zagrebu. Na Skupštini su sudjelovali: dr. sc. Mato Artuković, Goran Ante Blažeković, dr. sc. Branko Hebrang, dr. sc. Vladimir Horvat, mr. sc. Mladen Ivezić, dr. sc. Stjepan Kožul, Vladimir Mrkoci, Stipo Pilić, dr. sc. Stjepan Razum, Vlado Razum, Mate Rupić, Drago Štokić, Smiljana Šunde, Igor Vukić, Tomislav Vuković. Dr. sc. Josip Jurčević i akademik Josip Pečarić su se ispričali, što je navedeno na početku Skupštine i očekuje se da će se uključiti u rad Društva kao osnivači.

Spomenimo Članak 7 Pravila Društva:

Članak 7. Svrha Društva

(1) *Svrha društva je istraživanje hrvatske povijesti XX. stoljeća, osobito položaja i uloge hrvatskoga naroda za vrijeme Drugoga svjetskog rata i porača.*

(2) *Svrha je zatim osvjetliti okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske, kao i narav i postojanje ratnoga sabirnog i radnog logora, te poslijeratnog logora za uništavanje hrvatskih domoljuba i informbiroovaca u Jasenovcu, ali isto tako nastanak i razvoj velikosrbskoga i jugoslavenskoga jasenovačkoga mita.*

Za predsjednika Društva izabran je dr. Stjepan Razum, a za tajnika Igor Vukić.

Koliko je postojanje ovog društva neophodno za RH pokazuje i slijedeći članak koji je objavljen na Dnevno.hr, 07. 06. 2014. Autorica S. Vučković govori o istraživačkom radu tajnika Društva.

'JASENOVAC JE MIT. TO ZNAM JER SU MOJI PRECI KAO SRBI ZAVRŠILI U TOM LOGORU'

“Fotografije mrtve djece su bile savršeno oruđe za iskrivljivanje činjenica, iako sam kroz istraživanje i kazivanja svjedoka doznao da su ustaše činile sve kako bi spasile djecu, angažirali volontere koji su ih oblačili, hranili ili vodili u udomiteljske obitelji. Mnoga su, nažalost, bila pokošena ratnim uvjetima i poumirala od gladi i zaraze...”, tvrdi Igor Vukić.

Teško dopire glas Igora Vukića do hrvatske javnosti. I mi smo sasvim slučajno došli do njega zahvaljujući Zdravku Tomcu koji je s neskrivenim oduševljenjem svom društvu objašnjavao zašto je impresioniran ovim zagrebačkim novinarom, publicistom i istraživačem. "Igor Vukić je", moglo se čuti iz usta Zdravka Tomca, "održao sjajno predavanje u prostorijama Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata. Pričao je o logoru u Jasenovcu. Nažalost, njegova šokantna otkrića teško da će doprijeti do javnosti jer Vukić, osim što je godinama istraživao temu Jasenovca, ima informacije iz prve ruke. Njegova je obitelj, kao srpska, bila zatočena u tom logoru!"

Da je istraživanje Igora Vukića poprilično zataškano u javnosti, potvrđio je i on sam, a mi smo se potrudili da njegova priča preko nas barem djelomično izađe na danje svijetlo:

- U Jasenovcu su, kao Srbi, završili moj otac, baka, prabaka i pradjed. Moj je djed poginuo kao partizanski zapovjednik, a ostatak obitelji je, kao što sam rekao, nakon bitke na Kozari prepraćen u logor. Kad imaću takvu priču u obitelji, onda te to mora ponukati na istraživanje. Ja sam '66. godište i "jugoslavensko" sam dijete, ali sam svakim danom odrastanja sve više shvaćao koliko su nam lagali – započeo je svoju zanimljivu priču susretljivi Vukić koji nije skrivao zadovoljstvo zbog činjenice da će još netko, izuzev jednog ili dva medija, objaviti ono što on smatra apsolutnom jasenovačkom istinom.

Popis je višestruko uvećan zbog ratne odštete

- Popis žrtava u logoru Jasenovac rađen je na osnovi popisa iz 1964., koji je pak nastao nakon što je Njemačka pristala platiti ratne reparacije Jugoslaviji. Nijemci su tražili ozbiljan popis ratnih žrtava. Jugoslavenska strana krenula je u izradu popisa. I tu se trpalo sve, neki su popisani više puta, a prepostavka je da su mnoga imena naprosto izmišljena. Prema izjavama preživjelih, ono što se događalo u Jasenovcu u velikom je neskladu s popisom žrtava. Prve godine postojanja logora bilo je oko tisuću do 1300 zatočenika. A u popisu JUSP-a Jasenovac stoji da je 1941. ubijeno 10.700 ljudi. To vas tjera da dalje istražujete, zar ne? - doznamo od Vukića čiji je feljton o Jasenovcu objavio Glas Koncila, a vodeći ga mediji glatko odbili.

- Totalitarni sistem se svojski potudio da nam Jasenovac prikaže u što gorem svjetlu. Jedan dio zarobljenika proslijeden je u Slavoniju. Drugi dio zarobljenih ljudi otpreman je preko logora u Jasenovcu i Staroj Gradišci na prisilni rad u Njemačku ili Norvešku. Moj je pradjed na popisu žrtava u Jasenovcu, navedeno je da je ubijen u tom logoru. Međutim, pronašao sam ga na jednom popisu odvedenih u Norvešku. Veliki broj ljudi koji je na popisu jasenovačkih žrtava su umrli u Slavoniji od kojekakvih bolesti. Drugi svjetski rat je, naravno, za sobom ostavio silne žrtve, međutim, sve te silne fotografije ubijenih, a naročito djece s Kozare, nisu autentične. O tome je 2008. Nataša Mataušić napisala knjigu "Jasenovac – Fotomonografija" donoseći nove činjenice uz fotografije koje su

desetljećima služile za svojevrsnu manipulaciju jasenovačkim žrtvama. Fotografije mrtve djece su bile savršeno oruđe za iskrivljivanje činjenica, iako sam kroz istraživanje i kazivanja svjedoka doznao da su ustaše činile sve kako bi spasile djecu, angažirali volontere koji su ih oblačili, hranili ili vodili u udomiteljske obitelji. Mnoga su, nažalost, bila pokošena ratnim uvjetima i poumirala od gladi i zaraze... - kaže Vukić koji je razgovarao sa stotinama preživjelih logoraša.

Preživjeli logoraši: "Nije bilo tako"

- Često se pisalo da u Jasenovcu nije bilo dobre evidencije zatočenika, no to nije točno. Postojala je vrlo precizna kartoteka, članovima komisije prezentirana je kao dokaz da se radi o uređenu radnom logoru. Opisano im je na koji način redarstvene oblasti šalju prijedloge o upućivanju zatočenika u logor, kako se o njima izdaju točne personalne liste, s fotografijom i osobnim opisom, i kako se sve bilježi u logorsku kartoteku, iz koje se kopije šalju u Zagreb. Opis toga evidencijskog sustava može se naći u radu »Lišavanje slobode i prisilni rad u zakonodavstvu NDH«, kojem je autor Mario Kevo. Rad je objavljen 2010. u zborniku »Logori i prisilni rad u Hrvatskoj i Jugoslaviji 1941—1951«. Tu su i faksimili obrazaca u koje su se upisivale odluke po kojima UNS nekoga šalje u radni logor i potvrde logora da je netko zaprimljen. Objavljeni su i faksimili »odpustnica«, odnosno potvrda o puštanju iz logora po izdržanoj kazni. Komisija se sastojala od šefa Ustaške nadzorne službe (UNS) Eugena Dide Kvaternika, a članovi komisije bili su i Giuseppe Massucci, tajnik papinskog legata Ramira Marconea, zatim Stjepan Lacković, tajnik nadbiskupa Stepinca, te predstavnici Hrvatskoga Crvenog križa i Srpskoga Crvenog križa iz Beograda. Prema sjećanju Ante Miletića, zatočenika od veljače 1942. do sredine 1943, u proljeće 1942. za doručak je uglavnom bila kukuruzna kaša, za ručak kuhana repa i kupus, a za večeru krumpir i juha od krumpira. Za ručak je katkad bilo i konjskog mesa. Hinko Steiner kaže da su često dobivali i govedsku juhu od skuhanih goveđih kostiju. Za Uskrs 1942. određen je slobodan dan. Zatočenici su dobili svećani obrok s kuhanim jajima i komadom slanine. Kruh se pekao u velikoj pekari, za ustaše i zatočenike. Miletić je ubrzo iz lančare prebačen za podvornika u logorsku bolnicu u mjestu Jasenovcu. "Tu je bilo hrane koliko god je trebalo. Prava 'Esplanada'. Najeo sam se tih mjeseci griza na mljeku za tri života", ispričao mi je bivši logoraš Miletić – kaže se u Vukićevom feljtonu.

Igor Vukić ne osporava logor u Jasenovcu, ne osporava niti ubijanja koja su se tamo dogodila. Osporava, međutim, brojke za koje kaže da su višestruko uvećane i ljuti ga manipulacija jasenovačkim žrtvama koja ne prestaje:

- Broj žrtava u logoru puno je manji od službenog popisa. Tih '80-tih godina u bivšoj Jugoslaviji bilo je nedopustivo proturječiti službenim brojkama. Bez problema bi vas strpali na tri godine u mentalnu ustanovu, ako biste pokušali

dokazati da je broj ubijenih znatno manji. Upravo to se dogodilo beogradskom novinaru Markoviću koji je zbog toga završio u mentalnoj instituciji. Jednostavno, proglašili bi vas ludim. Ne znam, možda i ja sad riskiram (smijeh). Ali, nadam se da ipak živimo u nekom "mekšem" vremenu – kazao je Igor Vukić, potomak zatočene srpske obitelji u Jasenovcu.

Portal dragovoljaca Domovinskog rata, 09. 06. 2014.

ARGUMENTIMA PROTIV NEARGUMENTIRANIH JAVNIH PROZIVANJA

VIJESTI HRVATSKE'SDP se neprovedbom europskog uhidbenog naloga štiti od povjesne osude zbog po 'SDP se neprovedbom europskog uhidbenog naloga štiti od povjesne osude zbog političkih likvidacija'

- Politika pomirbe nije značila izjednačavanje ideologija, niti je članstvo HDZ-a – koje je svojim najvećim dijelom bilo žrtva komunističkog režima – željelo skrивati ili prikrivati zločine sustava protiv kojeg su ustali. SKH-SDP sam se sebi ispričao početkom 1990-ih, ali nikada nije poslao jasnu i dovoljno snažnu simboličku poruku da je osudio komunističke zločine koje je počinila stranka koje su sljednici.- kaže Miroslav Tuđman.

Sve (komunističke) diktature, da bi opstale, morale su izgraditi kompliciran sustav tajnih službi. Bivša Jugoslavija nije iznimka, a njezine službe su operativno djelovale na svim mjestima gdje su se nalazili oni koji su u evidencijskim kartonima bili označavani kao "neprijateljska emigracija". Ljude se pratilo i ucjenjivalo, a najradikalnija je metoda bila ubojstvo. Hrvati, koji bi iz domovine otišli u svijet, bilo iz ekonomskih, bilo iz političkih razloga, uvijek su bili u opasnosti da ih "služba ne odradi". Danas je Hrvatska demokratska zemlja, ali s teretom događaja iz prošlosti. Njemačko pravosuđe procesuiralo je nekadašnjeg jugoslavenskog agenta Josipa Perkovića te tako pokrenulo pitanje kažnjavanja naredbodavaca političkih ubojstava hrvatskih emigrantima.

Povjesničar Klasić bio trebao znati elementarne stvari o ljudima koje proziva Kukuriku koalicija je s "Lex Perković" "zakuhala" situaciju, pa je u tom kontekstu i razumljiv istup povjesničara Hrvoja Klasića, koji se na jednom internetskom portalu dotakao odgovornosti za politička ubojstva. Iznio je niz tvrdnji, poput one da su za neprocesuiranje odgovornih zaslужni "oni koji su stvarali Hrvatsku", dakle hrvatske vlasti iz 1990-ih. Pošto je povjesničar Klasić prozvao neke ljude, poput Miroslava Tuđmana, odlučili smo prozvanome dati prostora da argumentirano odgovori prozivatelju. Klasiću Tuđman poručuje da, prije no što nekoga javno prozove, prouči "barem elementarne činjenice o ljudima koje proziva".

- Od početka agresije na Hrvatsku bio sam u Hrvatskoj vojsci, a od 1993. bio sam ravnatelj Hrvatske izvještajne službe. HIS je bio vanjska izvještajna služba, a to znači da nije imao zadaću i nije se smio baviti hrvatskim građanima. Drugim riječima, stvar je elementarnih institucionalnih pravila ponašanja da u ingerenciji HIS-a nisu bila ubojstva jugoslavenska Udbe, a niti pisanje prijava, a još manje optužnica protiv bilo koga. - pojasnio je Tuđman.

- Kada "povjesničari" daju izjave kako bi se dodvorili aktualnoj vlasti, onda stradaju i činjenice i istina. Tako Hrvoje Klasić optužuje "cijelu staru "gardu" HDZ-ovaca" za što nije procesuirano nijedno političko ubojstvo Udbe. Logika bi povjesnog mišljenja trebala prvo postaviti pitanje zašto u povijesnim udžbenicima (za osnovnu i srednju školu) nema podataka da su međunarodne

organizacije Jugoslaviju svrstavale u grupu zemalja koje "nisu slobodne"; da je "Jugoslavija zemlja s najvećim brojem političkih zatvorenika u Evropi" (Amnesty International, 1982.); da je samo u zadnjih 30 godina komunističke Jugoslavije potvrđeno kako je Udba u inozemstvu izvela stotinjak likvidacija i otmica; da je Udba izvršila u inozemstvu više likvidacija, nego KGB itd. - kaže Tuđman i pojašnjava da su to podaci o kojima postoji niz dokumenata i tekstova, a i sam je pisao o tome.

Opravdavanje za izostanak takvih ocjena i činjenica posredno nudi i sam Klasić, tvrdi naš sugovornik. Drugim riječima, objašnjava Tuđman, prema Klasiću, likvidacije su bile normalne u "onim" vremenima jer se ne radi o likvidacijama nekih romantičara i pjesnika, nego o okorjelim ubojicama. Klasić je, naime, ustvrdio da su ubijeni "nerijetko bili ljudi koji su bez problema bili spremni ubiti", ali i "spremni s oružjem ući u Jugoslaviju, postavljati bombe".

Najuže partijsko vodstvo je odlučivalo tko će i kada biti likvidiran

Tuđman kaže da je suglasan s Klasićem da se takva ubojstva trebaju kazniti, no pita se zašto odgovornost za nekažnjavanje takvih obojstava Klasić adresira na njega osobno i još neke onih živućih "koji su stvarali Hrvatsku".

- Bilo bi razložno usmjeriti takav upit na hrvatsko pravosuđe i razmotriti pretpostavke da se takvi procesi pokrenu i privedu kraju. Ali tada bi trebalo prihvati dobro poznatu činjenicu da je politika (najuže partijsko vodstvo u Beogradu i Zagrebu) određivala tko će i kada biti likvidiran. Beograd nije htio otvoriti arhive JNA niti Haagu, a SKH je svoju arhivu učinio nedostupnom istraživačima. Jasno, da bi te arhive omogućile izravan put do pokretanja sudskih procesa, ali "povjesničari" čini se nisu zainteresirani za otvaranje tih arhiva Lakoća kojom se "okreće pila naopako" fascinira. SKH-SDP nikada nije osudio komunističke zločine, koje je komunistička stranka činila od 1945. godine. Cijelo vrijeme te zločine skriva iza paravana antifašizma, a čim su došli na vlast 2012., uskratili su pokroviteljstvo Sabora nad Bleiburgom. Spomen dan na totalitarne režime u pravilu prolazi bez njihova spominjanja komunističkih zločina, dok je za neke Tito još uvijek veća povjesna ličnost od bilo koje osobe koja je stvarala samostalnu Hrvatsku. - kaže Tuđman.

Pojašnjava da 1990-ih suđenja za likvidacije koje su odradile jugoslavenske tajne službe nisu bile prioritet iz nekoliko razloga.

- Za vrijeme agresije, rata i 16 000 ubijenih – za koje i do danas nema pravde – prioriteti su očito bili drugi, a mogućnosti nedostatne. Vodstvo HDZ-a 1990-ih nije provelo lustraciju, jer bi to značilo imati bojišnicu i prema jugo-komunističkom agresoru i bojišnicu u vlastitoj pozadini. Drugim riječima, lustracija bi Hrvatsku vodila u građanski rat, a politika pomirbe ka nacionalnom jedinstvu i međunarodnom priznanju. Politika pomirbe nije značila izjednačavanje ideologija, niti je članstvo HDZ-a – koje je svojim najvećim dijelom bilo žrtva komunističkog režima – željelo skrivati ili prikrivati zločine sustava protiv kojeg su ustali. SKH-SDP sam se sebi ispričao početkom 1990-ih, ali nikada nije poslao

jasnu i dovoljno snažnu simboličku poruku da je osudio komunističke zločine koje je počinila stranka koje su sljednici. Tako se ponaša i danas jer SDP, a ne oporba, ne želi primjenu europskog uhidbenog naloga kako bi se zaštitio od rekonstrukcije (a potom i neizbjježne povijesne osude) političkih likvidacija u za koje je odgovoran u komunističkoj Jugoslaviji. - pojasnio je Tuđman.

Povjesničar Josip Jurčević: U javnom govoru prevladava jednoumlje Svaki zločin jest zločin. Bilo kakav pokušaj opravdavanja ili relativiziranje jednog zločina pričom da postoji neki drugi zločin predstavlja devijantnost u svakom pogledu: zdravorazumskom, moralnom, znanstvenom i političkom. 'Lex Perković' je neka vrsta javnog testa za sve osobe koje o tome javno govore. Osobe koji se na bilo koji način solidariziraju sa zločinima režima, Hanah Arendt je opravdano nazvala ubojicama za pisaćim stolom. Nažalost, takvih u Hrvatskoj ima previše. Totalitarni komunistički jugoslavenski režim koristio se stigmatizacijom svih nepoželjnih osoba i društvenih skupina.

Tako je hrvatsko iseljeništvo u jednoumnom javnom jugogovoru nazivano fašističkom ili neprijateljskom emigracijom, koja je politički navodno radikalna i teroristička. Na taj način se u Jugoslaviji i Hrvatskoj širio neopravdani strah od hrvatskih osoba i organizacija koji su živjeli u zemljama prema standardima razvijene pluralne građanske demokracije. To što takvo jednoumlje prevladava i u javnom govoru samostalne Hrvatske ne govori ništa objektivno o hrvatskom iseljeništvu, nego o mizernom stanju u jednoumnim glavama. Imamo sličan pristup kao i kod postojećih ili nepostojećih zločina u demokratskim državama. Naravno da treba pravosudno procesuirati i javno osuđivati svako prikrivanje ili nesuočavanje sa zločinima, uključujući i one koji su se događali nakon 1990., što je posebna tema koja još nije otvorena. No, isto tako treba procesuirati i osuđivati i sve lažne optužbe.

Autor: Damir Galić

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/95765-sdp-se-neprovedbom-europskog-uhidbenog-naloga-stiti-od-povijesne-osude-zbog-politicnih-likvidacija.html>

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH INTERESA

U Vukovaru je održana prva sjednica Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) na kojoj se raspravljalo o:

1. veleizdajničkim pojavama u današnjoj Hrvatskoj,
2. utvrđivanju prvih etičkih optužbi i izdajnika,
3. dogovoru o budućem radu.

O veleizdajničkim pojavama i pripremi novih tužbi govorili su: Ante Glibota, akademik Josip Pečarić, prof. Nevenka Nekić, Đuro Vidmarović, Ante Beljo, Rozalija Bartolić, Mario Filipi, prof. Nikola Debelić, dr. dr. h. c., dipl. pravnik Zdravko Vladanović, dok je o stanju u Vukovaru govorio kriminalist Vlado Ilkić, izlaganjem pod nazivom "Kronologija izdaje Vukovara" u ime "Stožera za obranu hrvatskog Vukovara".

Prvoj radnoj sjenici HNES nazočio je veći broj osnivača istog, brojni građani i te ugledni pojedinci iz društvenog, političkog i vjerskog života Vukovara i okoline. Skup su pozdravili i predsjednik SOHV Tomislav Josić, gradonačelnik Vukovara Ivan Penava, predstojnik ureda Župana Vukovarsko-srijemskog Marinko Beljo, prof. dr. Dražen Živić a skup je pozdravio i gvardijan vukovarski, fra Ivica Jagodić. Prve etičke/moralne tužbe za izdaju hrvatskih nacionalnih interesa iznijeli su:

dr. Zdravko Tomac koji je iznio tužbu za Ivu Josipovića,
dr. Josip Jurčević koji je iznio tužbu za Stjepana Mesića,
dr. Zvonimir Šeparović koji je iznio tužbu za Vesnu Pusić,

odvjetnik Željko Olujić koji je iznio tužbu za Milorada Pupovca,

Osnivači-članovi HNES-a:

prof. em. Zvonimir Šeparović, Zg
Akademik Slobodan Novak, HAZU, Zg
Akademik Josip Pečarić, HAZU, Zg
Prof. dr. Branimir Lukšić, St
Prof. dr. Andrija Hebrang, Zg
Prof. dr. Josip Jurčević, Zg
Prof. dr. Zdravko Tomac, Zg,
Prof. dr. Josip Faričić, Zd
Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić, Zg
Željko Olujić, odvjetnik, Zg
Zvonimir Hodak, odvjetnik, Zg
Marko Franović, Sidney
Ante Glibota, Pariz
Josip Botteri Dini, akad. slikar, St
Miljenko Romić, akad. slikar, Zg/Vu
prof. Nevenka Nekić, književnica, Zg
Đuro Vidmarović, književnik,
Slavica Bilić, Udruga Bedem Ljubavi,
Negzana Pavičić, preživjela masakr u Škabrnji,
Rozalija Bartolić, Udruga udovica hrvatskih branitelja Domovinskog rata, Zg
Mario Filippi, predsjednik Udruge 100% invalida Domovinskog rata
Ante Beljo, dopredsjednik HŽD
Joško Čelan, publicist, St
Vlado Iljkić, kriminalist, SOHV, Vu
Tomislav Josić, SOHV, Vu
Ante Deur, Zbor udruga veterana Gardijskih postrojbi HV
Tomo Medved, brigadni general HV, Zg
Dražen Šantić, veterani 7. GBr HV,
Dr. Mario Sošić, Pula
Vinko Šeparović Markota, poduzetnik, Blato na Korčuli
Ante Nadomir Tadić-Šutra, pjesnik, bojovnik, Knin
Dr. Ante Milinović, povjesničar, Zrin
Mr.sc. Ivan Kozlica, povjesničar
Zvonimir Zorić, žrtva komunizma
Vladimir Milinović, publicist

Izlaganje "Kronologija izdaje Vukovara" donosimo u cijelosti dok će ostala izlaganja i tužbe biti prenesene u izvornom obliku narednih dana.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

KRONOLOGIJA IZDAJE VUKOVARA I. RAZORUŽAVANJE TO SRH

I. Tijekom 1988. godine u Vukovaru je održana velika vojna vježba tadašnje JNA i rezervista na kojoj su simulirani oblici napadanja i čuvanja Vukovara. Od svibnja do srpnja 1991. godine, razoružana je bivša TO Vukovara na način da su oružje i druga vojna oprema odveženi u Vukovarsku vojarnu odakle su ubrzo prebačeni i distribuirani u sela oko Vukovara nastanjena srpskim stanovništvom. Za to nikada i nitko do danas nije odgovarao.

II. EMBARGO NA UVOD ORUŽJA

Ivica Lučić i Andrija Hebrang otvoreno su prozvali Ivicu Račana i Budimira Lončara za ovo nedjelo.

Vijeće sigurnosti UN-a uvelo je embargo na uvoz oružja za bivšu Jugoslaviju u rujnu 1991. godine, s obrazloženjem da je to jedan od način zaustavljanja rata. No, embargo je de facto pomogao Jugoslavenskoj vojsci i Srbiji jer su njihove zalihe naoružanja bile neiscrpne i neizmjerno veće od količina oružja, streljiva i druge vojne opreme s kojima je raspolagala Hrvatska vojska u nastajanju. U to je vrijeme ministar vanjskih poslova Jugoslavije bio Budimir Lončar. Njegova uloga u nastanku i izglasavanju Rezolucije Vijeća sigurnosti kojom je uveden embargo nije zanemariva.

III. POLITIČKA MANIPULACIJA ERDUTSKIM SPORAZUMOM NAKON TUĐMANOVE SMRTI

1. trgovanje biračkom potporom od strane obje velike stranke

2. njegova pogrešna i nelegalna implementacija u zakone RH.

Moratorij 1 - na suvremenu hrvatsku povijest - nelegalno vrijedi i sada

Moratorij 2 – srpskim mladićima na služenje u HV- jednom nelegalno produljen, na traženje Srba

Premda je Erdutskim sporazumom i kasnije Rezolucijom Vijeća sigurnosti kojom je uspostavljena Prijelazna uprava zaustavljeno nasilje i nova ratna razaranja i stradanja, pojedine točke Sporazuma i danas izazivaju različita tumačenja i prijepore. Proteklih godinu i pol dana jasno je pokazalo da je mirna reintegracija u biti nedovršeni proces koji je ostavio niz otvorenih i neriješeni problema – od kažnjavanja ratnih zločinaca do pitanja integracije, odnosno, samogetoizacije srpske nacionalne manjine.

IV. PROMJENA UZOPNM I SNIŽAVANJE CENZUSA SA 50%+1 NA 1/3

Budući je rekonstrukcija pokazala da je 1/3 najbliža prijeratnom broju Srba u gradu Vukovaru, politički se pogodovalo stjecanju prava po "sili zakona", a – kako se pod sadašnjom vlašću pokazalo – na uštrb toga da ta prava proizidu iz dobrih odnosa dvaju naroda i nakon što politički predstavnici srpske nacionalne manjine u Vukovaru iskreno prihvate _odgovornost dijela srpske manjine _za agresiju Srbije na Hrvatsku i Vukovar kao i ono što se dogodilo u Vukovaru. Izostanak želje za suradnjom oko pronalaženja nestalih i otkrivanja minskih polja upućuje na mogući stav srpske nacionalne manjine o stanovitoj privremenosti političkih, društvenih i teritorijalnih odnosa na ovom prostoru.

V. METODOLOGIJA POPISA STANOVNOSTVA I NESREĐENI POPISI

Omogućeno popisivanje svih koji su u Vukovaru fiktivno prijavljeni, a ne samo onih koji u njemu stvarno žive, borave ili prebivaju otvorilo je novi krug nepravdi. Ovo je područje doživjelo veliki broj fiktivnih prijava radi ishodovanja dokumenata i osiguranja različitih oblika zaštite, od mirovina do zdravstvene skrbi, i to ne samo od strane domicilnog stanovništva nego i od strane onih koji su izbjegli s drugih područja Hrvatske nakon Bljeska i Oluje, što je značajno utjecalo na porast udjela stanovnika srpske nacionalnosti u gradu Vukovaru. Smisljeno se zadržava postojeće stanje nesređenosti različitih registara stanovništva (prebivalište, birački popisi i slično), čemu je pridonijela i upitna pouzdanost rezultata popisa stanovništva iz 2011. godine, a koji su državnoj vlasti i političkim predstavnicima srpske nacionalne manjine na lokalnoj i nacionalnoj razini, poslužili kao argument za uvođenje dvojezičnosti što je, zapravo, bila nova agresija na Vukovar.

VI. POLITIČKO-ŽRTVOSLOVNA IZDAJA

Odvila se na vanjskopolitičkom planu, s najtežim posljedicama u Vukovaru. Kroz međunarodnu politiku izjednačavanja krivnje između počinitelja zločina i njihovih žrtava, uz dugogodišnje ignoriranje postojanja žrtve (Sunčica), nepronalaženje nestalih, nebriga za žrtvu, Vukovar je s vremenom postao svojevrsni poligon za umirivanje savjesti Europe i svijeta za nečinjenje dobra i omogućavanje da se nad Vukovarom i Vukovarcima nadviše mračan oblak zla i neljudskosti.

VII. POLITIČKO-PRAVOSUDNA IZDAJA

1. Neprocesuirani neki od najstrašnijih zločina

- zločinci često poznati, ali mnogi mirno žive, u Hrvatskoj i drugdje, čak i u samom Vukovaru
- neprocesuirani masakri hrvatskih policajaca, zarobljenika i ranjenika, pojedinačna i grupna ubojstva, silovanja, divljačko granatiranje i uništenje grada, smrti djece i civila od granatiranja, uništenje kulturne baštine, zdravstvenih objekata.

2. Nepriznavanje postojanja logora od strane države Srbije (mučenja, ubojstva, silovanja)

3. Mukotrpno priznavanje postojanja sustavnih okrutnih silovanja kao dio strategije etničkog čišćenja, izbjegavanje pravosudnog procesuiranja počinitelja od strane DORH-a, kao i dodatno traumatiziranje žrtava opetovanim davanjem iskaza i dugotrajnošću procesa

Sve navedeno usmjerenje je u pravcu prikrivanja, prešućivanja, potpunog iskriviljavanja i krivotvorena istine o onome što se u Vukovaru događalo 1991. godine. Umjesto istine i pravde Vukovaru se nameću „nova pravednost“ i „politička korektnost“ što nije doprinos izgradnji stabilnog poslijeratnog društva i jačanju međusobnog povjerenja i poštovanja, nego poticaj novim napetostima, traumama, a moguće i sukobima.

VIII. POLITIČKO-USTAVNOPRAVNA IZDAJA

1. Nepoštivanje ustavnog načela ravnopravnosti građana Republike Hrvatske
2. Nepoštivanje čl. 8 UZoPNM - nepoštivanje duha zakona koji je preduvjet za uvođenje dodatnih političkih prava manjina, poglavito se to odnosi na srpsku manjinu
3. Naputak ministra Bauka kojim je počelo postavljanje dvojezičnih/dvopisanih ploča – narušavanje lokalnih nadležnosti vlasti Grada Vukovara

IX. POLICIJSKO-PRAVOSUDNA IZDAJA

Način postavljanja i čuvanja dvojezičnih/dvopisanih ploča, noću i uz kordone interventne, temeljne i krim policije te gelendere kao i uhićivanje, krim obrada, optuživanje onih koji to nisu zbog osobnog iskustva stradanja mogli podnijeti, sudske procesi koji su u tijeku.

Slučaj Pajičić i slučaj Gilja.

Očito je da je u Vukovaru na djelu nova agresija usmjerena prema onima koji su trpjeli, ali koji su i živote dali za obranu Vukovara i Hrvatske, i to od strane onih koji prema vlastitim riječima „ne razumiju osjećaje drugih“. Na Vukovarsku Hrvatsku vrši se svakodnevna medijska i politička agresija, a na vukovarske i druge branitelja primjenjuju se vrlo sofisticirani oblici fizičkog i psihičkog nasilja.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

Dragovoljac.com, 22. 09. 2014.

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

**VLADIMIR MRKOCI, ČLAN DRUŠTVA ZA
ISTAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA
JASENOVAC**

Rješenjem Gradskog ureda za opću upravu Grada Zagreba, od 27. travnja 2015. godine, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac upisano je u Registar udruga Republike Hrvatske. Upisom u Registar udruga završen je postupak ulaska u hrvatski pravni sustav započet osnivanjem društva 6. lipnja 2014. godine. Znamo da je upis u registar prvo bio odbijen, ali je nakon žalbe upućene Ministarstvu uprave doneseno pozitivno rješenje. Zapravo to i pokazuje koliko jedno takovo društvo smeta onima koji su mit o Jasenovcu koristili, a očito je da ga i dalje žele koristiti u svojoj sluganskoj politici.

Članovi društva predsjednik dr. sc. Stjepan Razum, tajnik Igor Vukić, članovi Stipo Pilić i prof. dr. sc. Josip Jurčević svojim nastupima, tekstovima i promicanjem zabranjene istine iznova oduševljavaju sve državotvorne Hrvate.

Evo jednog e-maila koji sam dobio iz Argentine:

Naslov: Opovrgavanje mitova o Jasenovcu

Datum: Tue, 12 May 2015 21:43:35 -0300

Šalje: Croacias Totales <croaciastotales@gmail.com>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Opovrgavanje mitova o Jasenovcu, molim ako možete, da šaljete dalje.

Razgovor sa gospodinom Igorom Vukićem

tajnik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Srdačan pozdrav

Stella Hubmayer

https://www.youtube.com/watch?v=S5_TLyMHP14

Naprimjer, o nastupu Stipe Pilića u emisiji *Markov trg* na Z1 televiziji možete pogledati na:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/14868/Pili%C4%87-U-Jasenovcu-su-se-pronalazili-kosturi-ne-zna-se-gdje-su-zavr%C5%A1ili.htm>

Jedan od članova Društva, je profesor povijesti Vladimir Mrkoci, rođen 1924. u Zagrebu. Jedan je od najboljih poznavatelja povijesti Drugog svjetskog rata. Kada sam se 2012. suprostavio izboru prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana u, vjerujem, poznatom pismu koristio sam upravo spoznaje prof. Mrkocija o Goldsteino-vom "znanstvenom" radu. Evo mog pisma:

Predsjedniku HAZU,

Predsjedništvu HAZU!

Moram pohvaliti Hrvatsku Akademiju Znanosti i Umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljeg hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU-a.

A dokaz je zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, a široj javnosti je poznat zahvaljujući prof. Vladimиру Mrkociju koji u Fokusu, 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige Croatia: A History, Hurst & Co. London 1999.:

Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolicu ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

Dakle, 10. IV. 1941. je proglašena je NDH, a već u prvih 3 – 4 dana hrvatski narod je napravio genocid pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti, pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.

Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.

Zahvaljujući kolegi Goldsteinu ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša.

Jednostavno rečeno – ovaj sjajan Goldsteinov dokaz pokazao je da se radi o genocidnosti cijelog naroda.

Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih izuzetnih dostignuća prof. dr. sc. Iva Goldsteina opisano npr. u:

[1] M. Brandt, Život sa suvremenicima, Zagreb, 1966., str. 190–191.(1)

[2] Neven Budak, O knjizi Iva Goldsteina "Hrvatski rani srednji vijek", Novi Liber, Zagreb, 1995., 511. str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299–333.(2)

[3] J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.

[4] J. Pečarić, Nepočudne knjige, Zagreb, 2003. (3)

[5] V. Geiger, Osrvrt na knjigu Hrvatska 1918. – 2008. Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vrijenac, 397, 21. 5. 2009.(4)

Stoga je veličina HAZU izuzetna, jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.

Čestitam s oduševljenjem.

Akademik Josip Pečarić

(1) Profesor Brandt (mentor Iva Goldsteina): *To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.*

(2) Prof. Budak: *Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*

(3) Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s izuzetnim dostignućima kolege Goldsteina.

(4) Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr. Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci. Dr. sc. Vladimir Geiger kaže: *Predaleko bi nas odvelo nabranjanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali "kapitalnim djelom".*

Mrkoci je autor i knjige: Ogoljela laž logora Jasenovac, Zagreb, 2008.

U knjizi je objavljen i Prilog umirovljenog profesora FFDI.a, Hrvatskih studija i pročelnika Hrvatskog povjesnog instituta u Beču isusovca dr. Vladimira Horvata, koji je također član tek registriranog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Recenzent knjige bio sam ja, također član Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Moja recenzija Srpske laži i laži hrvatskih komunista o logoru Jasenovac objavljena je u samoj knjizi (str. 7–12), kao i u mojoj knjizi Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008., str. 258–264. Zapravo u mojoj knjizi je sama recenzija proširena onim što sam dodao na predstavljanju. Naime recenziju sam proširio onim što je o Logoru napisao dr. Milan Vuković, tada član Ustavnog suda RH (prije toga je bio i predsjednik Vrhovnog suda RH) u Hrvatskom listu, 8. 5. 2008.

Recenziju sam završio navodeći Mrkocijevu tvrdnju kako je logor u Jasenovcu "političko oružje par excellence". I nedavna događanja u Jasenovcu pokazuju

koliko je i kakvo je logor oružje u rukama koji ne vole hrvatski narod i hrvatsku državu.

Međutim, ono što mi se posebno urezalo u pamćenje je govor samog prof. Mrkocija. Godinama sam čekao da ga on objavi. Na kraju sam ga pitao o tome i doznao da ga nije objavio jer ga misli proširiti.

Dopustio mi je objaviti ono što je na mene tada ostavilo tako jak dojam.

JOŠ O "ZNANSTVENICIMA" (PO PUSIĆU) IZ DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC

Iako se Mladen Ivezić sustavno prešućuje ipak se dobro zna za njegov rad. Jeste li primijetili kako je Zoran Pusić u zahtjevu za poništenje upisa Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac u Registar udruga posebno izdvojio tri imena, navodnih znanstvenika: dr. sc. Stjepana Razuma, prof. dr. sc. Josipa Jurčevića i mr. sc. Mladena Ivezića. Nije izdvojio nekoga s doktoratom znanosti uz najpoznatije članove Društva predsjednika dr. Razuma i profesora Jurčevića nego baš Mladena Ivezića! Već sam reagirao na Pusićevu tvrdnju o svima nama kao "znanstvenicima". S obzirom da je to bila i posredna kritika HAZU što je u svoje redove primila jednog od tih "znanstvenika" obavijestio sam i predsjednika Akademije:

PREDSJEDNIKU HAZU-a

Poštovani predsjedniče HAZU-a

Kardinal Josip Bozanić, u homiliji prigodom obilježavanja 70. obljetnice Bleiburške tragedije poručio je:

"U našoj zemlji, natopljenoj krvlju, važno je tražiti istinu da ne bismo ostali zatvoreni u prošlost i stalno bili izlagani potpirivanju mržnje kojom se hrane ideologije zla. Očekujemo da se hrvatske institucije i pojedinci koji bi mogli tome pridonijeti zauzmu za sustavno iznošenje istine. Istina će nedvojbeno otkriti posljedice zločina, ali će dopustiti i da progovori nada, bez koje je budućnost zatvorena."

Uvjeren sam da su Vam poznate mnogobrojne krivotvorine i uporaba velikosrpskog i jugokomunističkog mita o Jasenovcu u borbi protiv slobode hrvatskog naroda i njegove države. To i jeste zločin protiv hrvatskog naroda i hrvatske države.

Ovih dana je Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac upisano u Registar udruga. Vidjeti npr. tekst člana Društva Tomislava Vukovića:

Zasad utvrđeno 14.000 krivotvorina na jasenovačkome popisu, a za 20 tisuća 'pogubljene' djece ne postoji apsolutno ni jedan dokaz!

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20319-t-vukovic-polustoljetni-ples-dinosaura-u-jasenovcu-2.html>

A to je samo manji dio onoga što se hrvatskoj javnosti otkriva zahvaljujući radu Društva.

Očekivano, takve spoznaje ne odgovaraju onima koji su radili na tim krivotvorinama ili im koriste, pa se javila nekakva Antifašistička liga koja traži od ministra uprave poništenje upisa Društva.

"Bez daljnjega podržavamo nepristrano prikupljanje podataka o svakom događaju iz prošlosti, pa tako i o Jasenovcu, no sasvim je druga stvar zanemariti sve postojeće podatke koji su skupljeni desetljećima s različitih strana i iz nezavisnih

izvora i proglašavati ih dijelom jedne zavjere nevjerojatnih dimenzija", kaže se u pismu Bauku koje potpisuje predsjednik Liga Zoran Pusić.

<http://direktno.hr/en/2014/domovina/15078/Pusi%C4%87-pisao-Bauku-Izbri%C5%A1ite-Dru%C5%A1tvo-za-istra%C5%BEivanje-Jasenovca-iz-registra!.htm>

Očito je da Liga traži od ministra da se zaštite krivotvorine o kojima je riječ, tj. za iznošenje u javnost očitih krivotvorina se kaže kako *Društvo zanemaruje sve postojeće podatke koji su skupljani desetljećima s različitim strana i iz nezavisnih izvora*.

Kao da bi Društvo uopće i bilo osnovano da nisu krivotvorili mnoge činjenice i da su *svi postojeći podaci koji su skupljani desetljećima s različitim strana i iz nezavisnih izvora* bili istiniti.

Da ne bi bilo zabune da im upravo istina smeta Pusić piše ministru:

Djelovanje, objavljeni radovi i javne izjave ljudi koji stoje iza osnivanja toga Društva, poput Stjepana Razuma, Josipa Jurčevića, Mladena Ivezica i drugih, ukazuju da se radi o takvoj vrsti "znanstvenika".

Kako sam i sam član Društva i na mene se odnosi tvrdnja da sam "znanstvenik", a posredno se optužuje i HAZU jer je u svoje redove primila nekoga tko je navodni znanstvenik.

Meni je nešto takvo razumljivo samo ako dolazi od bolesnog čovjeka (kolega Pusić je matematičar, umirovljeni Viši predavač koji je u svojoj karijeri objavio jedan stručni rad – koji nije iz matematike). Zato sam zatražio mišljenje i od stručnjaka i od ministra Bauka, koji je također završio studij matematike.

Međutim, s obzirom da se radi o veoma utjecajnom čovjeku (sestra mu je potpredsjednica Vlade i ministrica) moja obaveza je da Vas obavijestim o mišljenju tako važne osobe kako sam ja "znanstvenik". Ne bi mi bilo drago da HAZU ima posljedice zbog toga što je u svoje redove primila "znanstvenika".

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Prilozi: PISMO MINISTRU; PISMO STRUČNJACIMA (Vidjeti: Mr. sc. Mladen Ivezić, Član Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

<http://glasbrotnja.net/kolumnе-akademik-josip-pecaric/je-li-zoran-pusic-bolestan>)

Poznati komentator Damir Kalafatić, komentira sramotnu izjavu jednog od pripadnika stranke nasljednika komunističkih, tj. tzv. antifašističkih poslijeratnih ubojica tako što svoj tekst završava navodeći Mladena Ivezića:

GRBIN PEĐA I MRTVE VRIJEĐA!

Komemoracija u Bleiburgu "nije žalovanje za žrtvama već žalovanje za propalom državnom tvorevinom, za NDH", vrijedajući i mrtve i žive rezolutan je glomazni SDP-'ustavotvorac' Peđa Grbin!

Tko zna, možda mu je prečesto konzumiranje opojnog napitka *Jacky-cola* kontaminiralo ionako tanke moždane vijuge.

Što bi mu na takvu prostačku uvredu mogao kazati veliki dio od onih 60.000 okupljenih na blajburškom polju (po 'Radmanu' tek 25 tisuća!), koji su došli oplakati svoje pobijene rođake jer za neobilježeni grob nikad nisu ni mogli ni smjeli doznati; zahvaljujući upravo ovakvim 'grbavim peđama'?

Pa, poručili bi mu:

"Srami se što vrijeđaš i mrtve ljude, balavče jedan neodgojeni!"

Ali, nastavlja taj politički redikul i dalje...

"Oni (vlada i sabor!, op. a.) koji doista žele žalovati za žrtvama užasnih zločina odlaze u Tezno, u Macelj i na Kočevski rog. Oni koji idu na Bleiburg žele iskoristiti današnji dan *za jeftine političke poene* i ne razmišljaju o tome da relativiziraju zločine počinjenje u NDH" – poručio je, što se poznavanja povijesne istine tiče, veoma grbavi Peđa Grbin!

Ako oni koji luksuznim limuzinama odlaze na Tezno, Macelj, Kočevski Rog, to ne rade zbog *'jeftinih političkih poena'* onda čemu taj licemjerni, javni nastup pred Radmanovim tv-kamerama, jeli to naglo probuđeni pijetet?

Ipak, možda su se Kukurikavci zabunili misleći da su došli pokloniti se 'virtualnim' žrtvama (trostrukog) logora Jasenovac ili kao što već godinama farizejski čine, klanjati se duhovima prazne Šaranove jame razvikanog ustaškog logora Jadovno!

Mogli su otici i do Hude Jame te pred Barbarinim Rovom razgledati pramenove ženskih kosa djevojaka, živih ugušenih u rudarskim okнима!

U jednu ruku Grbin Peđa ima i pravo kad govori o žalu za NDH jer oni, domobrani i ustaše, koji su – uz mnoštvo civila – predali oružje (zahvaljujući britanskoj nevjeri!) na blajburškom polju i sami postadoše civilima računajući na Međunarodne konvencije o elementarnim pravima zarobljenika.

Uzalud, i civili, i žene i djeca kao i razoružani vojnici dobiše od 'osvetnika' jednaku etiketu-ustaše, dakako, i jednak 'tretman'!

Ali 'na povratku kući', krvavim križnim putovima, nije ih dočekala ni majka ni Hrvatska domovina nego Titina Jugovina i okrutna partizanska smrt bez suđenja...jer "da ih nismo sve pobili ne bi ni Jugoslavija mogla živjeti" (*Milovan Đilas*).

A mjesta 'užasnih zločina', Tezno, Macelj, Kočevski Rog, Huda Jama-Barbarin Rov, a posebno Bleiburg i Križni Putovi ne samo da su bile strogo čuvane tabu teme dugih 45 godina Titine komunističke satrapije, nego je samo i spomen tih imena bio 'garancija' sudskog postupka (primjerice kod anti-'fašističkog' suca Ivana Fumiča!, op. a.) protiv narodnih izdajica jer su se drznuli ogoljeti opskurnu komunističku laž.

Dakle, u tih 45 godina Peđini ideološki preci bili su, eto, 'uskraćeni' plemenitog izražavanja pijeteta žrtvama koje su sami, bez suđenja, otpremili na onaj svijet zaoravši i prekopavši njihova stratišta.

Ipak, u znak 'pažnje' na preoranu zemlju posadili su cvijeće ali samo zato kako bi mirisnim cvijećem prekrili trag svom smradnom zločinu (vidi nalog partizanskog ministra UP-a, Vicka Krstulovića)!

A da nije bilo obrambenog Domovinskog rata i pobjede nad jugo-srbijanskim fašistima još i danas bi ostala zatrpana i preorana sva ta partizanska stratišta pa se ni današnji Peđini Kukuriku komunisti ne bi nikomu trebali/mogli ispričavati niti bi, kao što danas farizejski čine, svoju plemenitu sućut ikomu mogli uputiti, jer: *Partizani su nakon ulaska u Zagreb za sobom, dakle, samo u Zagrebu i gradskoj okolini ostavili 120 masovnih, dakako, neobilježenih, 'tabu' grobnica.*

To nije bilo nikakvo, ponajmanje antifašističko oslobođenje jer je uslijedio čitav niz zastrašujućih zločina nacističke provenijencije koje je iz 'pravedne osvete' proveo Titin komunistički režim – bez suđenja. Radilo se o čak 850, dakako, prikrivenih i neobilježenih stratišta u Hrvatskoj...koja polako dolaze na svjetlo dana.

S time se i desetljetne komunističke laži polako ali sigurno razgolićavaju pa se ni gorostasni Peđa Grbin – zadojen komunističkom ideologijom – ne bi trebao bojati gole istine jer samo istina oslobođa.

Ako je komunističkim lažima bio opijen neka se povjesnom istinom konačno i otrijezeni...i, ako je imalo 'čovjek' trebao bi se barem okaniti vrijedati nedužno pobijene ljudi; oni se nisu ni živi mogli, a mrtvi se i ne mogu pred sudom braniti!

Bleiburg i blajburško polje nakon drugog svjetskog rata ostali su, nažalost, jedino mjesto gdje su domoljubni Hrvati mahom iz 'dijaspore' mogli izraziti svoj pijetet pobijenima i prešućenim grobovima svojih nedužno pobijenih rođaka jer u jugoslavenskoj Hrvatskoj to nisu ni smjeli ni mogli raditi; osim uz rizik stroge kazne i kazamata.

Uoči 15. svibnja svake godine, do 1990., svaki čudom preživjeli sudionik Križnih Putova dobio bi milicijski poziv na 'obavijesni razgovor' gdje bi mu tom prigodom 'organi' zaprijetili: *pratimo te, pazi sutradan što radiš i što govorиш!*

Mnogo njih, deseci tisuća, koji su pukom srećom umakli 'pravednoj ruci Peđinim komunističkim osvetniku' i pješice prijeđoše preko vrleti Dolomita i nađoše utočište po logorima u Italiji.

I gleda:

Godine 1947. kad je, primjerice, Argentina otvorila granice za prijam ratnih izbjeglica, pohitali su ti nesretnici u Genovu kako bi se ukrcali na brod spasa za daleku, tuđu zemlju. Tamo, u Genovi kod ukrcaja čekala ih je jugoslavenska, Budo Lončareva OZNA, koja je uz brižan nadzor talijanske policije odvajala muževe od žena i slala ih u Titinu Jugovinu, uglavnom pred streljački stroj!

A što se tiče žalovanja, žalosno je to što se iako onako gorostasan i korputantan, Grbin Peda ne može/ne želi suočiti sa svojom anti-'fašističkom' prošlošću pa smoći snage i barem pokloniti se na grobu don Mira Bulešića kojeg su njegovi 'istrojanski' antifašisti zatkli 1947. godine.

Možda bi ga to, opijenog komunističkom ideologijom, konačno i otrijeznilo!

I za kraj, od relativizacije daleko je gore višestruko umnožavanje žrtava, pa bi bilo poželjno da drug Peđa pročita i slijedeće:

U radnom i sabirnom logoru Jasenovac, uključujući i logor u Staroj Gradiški, umrle su tijekom četiri godine (1941. – 1945.) sveukupno 403 osobe (u Jasenovcu 262, a u Staroj Gradiški 141. osoba).

To je podatak koji je tadašnjoj jugoslavenskoj javnosti otkrio Brozov general Jefto Šašić, ali tek nakon Brozove smrti, 1986. godine, i to 20 godina nakon njegove spoznaje.

Naime, Savezni zavod za statistiku u Beogradu, na temelju Brozove naredbe, došao je do tog podatka 1966. godine, ali zbog tadašnjega pada Aleksandra Rankovića nije bilo uputno izlaziti s njime u javnost, jer bi se uznemirili 'aveti' velikosrpske politike, što bi ugrozilo Brozovu političku moć.

No, nakon Brozove smrti, a na početku političkoga uspona Slobodana Miloševića, general Šašić izlazi u javnost s tim podatkom, ali ne radi istine, već kako bi njime dokazao kako su se i Broz i Savezni zavod za statistiku urotili u Jugoslaviji protiv Srba.

Taj podatak hrvatskoj javnosti donosi mr. Mladen Ivezić u svojoj najnovijoj knjizi, 'Titov Jasenovac'.

Evo jednog komentara Ivezićeve raščlambe nastupa Hrvoja Klasića. Kazimir mi piše:

Poštovani, iskreno sam Vam zahvalan na ovoj iscrpnoj analizi uvaženog mr. sc Mladena Ivezića, Njemu sam osobito zahvalan i nadam se pokretanju postupka za veleizdaju protiv H. Klasića. Čini mi se, to bi bilo najmanje što je trenutno moguće. Ove argumente širit ćemo svim dostupnim korisnicima interneta.

Vratit će se na moje ismijavanje Pusićeve tvrdnje o nama "znanstvenicima" iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Zapravo, dovoljno je bilo spomenuti da ti čudni antifašisti tvrde za jednog tako poznatog povjesničara kakav je prof. dr. sc. Josip Jurčević kako je "znanstvenik" i svima bi bilo jasno da nešto nije u redu s ljudima koji tako nešto tvrde.

Iako je Jurčević autor (i) knjige *Nastanak jasenovačkog mita*, Zagreb, 1998., dovoljno je vidjeti njegov komentar nastupa Hrvoja Klasića, pa će biti jasno koliko je "antifašista" nezgodno imati takovog znanstvenika za protivnika:

JURČEVIĆ: KLASIĆ JE UBOJICA ZA PISAĆIM STOLOM, ŠALJE DRUŠTVU UBILAČKE PORUKE

Hrvatskom se upravlja na krajnje kriminalan i razarački način, a u pozadini svih kriza pa i gospodarske leži duhovno vrijednosna kriza

Direktno, 18. 5. 2015., Autor: Petra Zahran

"Zapanjujuća je količina neznanja i zlonamjernosti koje su izrečene u emisiji. Čak je i Stanković bio šokiran", komentirao je povjesničar Josip Jurčević za direktно.hr jučerašnji nastup drugog povjesničara Hrvoja Klasića kod Aleksandra Stankovića u emisiji Nedjeljom u dva.

"Kada je riječ o pozdravu 'Za dom', on je postojao u raznim varijantama i svaki totalitarni sustav ga je koristio, jer je to ono što se sviđa narodu. Za dom se učestalo pojavljuje tijekom povijesti, a naročito u 19. stoljeću. Teško je pronaći neku budnicu bez toga, dakle koristi se u svim sferama, od pjesništva do politike. Razumljivo je da su mnoge političke stranke u Hrvatskoj krajem 19. i u 20. stoljeću koristile riječi 'Za dom'. Svatko tko je htio utjecati na javnost je koristio tu riječ, odатle i domobranstvo. Uzmimo za primjer glavno glasilo HSS-a. Ni HDZ ni SDP nemaju moć kakvu je imao HSS u prvoj Jugoslaviji i Antun Radić nije slučajno odabrao riječ Dom kao naziv lista, osvajajući time puk. Ustaški pokret koristio je niz tradicijske baštine kao i Komunistička partija. Ustaški režim koristio je cijelu abecedu, najbolje bi onda bilo da Hrvati ne govore niti ne pišu", komentirao je Jurčević jučerašnje navode Klasića kako "Za dom spremni" nije starohrvatski već isključivo ustaški pozdrav.

Smatra kako je sve izrečeno u emisiji usmjereni na kompromitaciju Domovinskog rata, jer je 'Za dom spremni' korišten u najžešćem razdoblju 1991. godine.

"S pečatom RH i institucija pozdrav 'Za dom' je korišten u Domovinskom ratu bez ustaškog konteksta. Kao i krunica, to je bilo spontano, bez političke konotacije. Uvijek je ta riječ živjela u hrvatskom puku. Glavni cilj u ovoj emisiji je kompromitirati samostalnu hrvatsku državu koja je demokratska. Jugokomunističkom tezom iz 1941. i 1991. godine pokušava se kompromitirati Hrvatska, spajanjem s totalitarnim režimom kakav je bio NDH", ističe Jurčević.

"Naslijedene strukture iz komunizma i Jugoslavije banaliziraju zločine iz totalitarnog vremena"

Jurčević je istaknuo kako se potvrdila teza najpoznatije filozofkinje koja se bavi totalitarnim režimima Hannah Arendt.

"Glavni problem obnavljanja totalitarizma nisu Tito, Staljin ili Hitler pa čak niti izvršitelji, nego su glavni tzv. ubojice za pisaćim stolom, gdje pripada i Klasić. Takvi poput Klasića, daju intelektualnu potvrdu, pristaju služiti zlu i to najprije kada se zlo događa te ga onda pravdaju višim interesima. Još tragičnije je kada dođe do suočavanja sa zločinima, tvrdi ona, ubojice za pisaćim stolom na vrijeme sele u nove okolnosti i polako relativiziraju zločine i tu je opasnost ljudi poput Klasića. U Hrvatskoj postoje organizirane naslijedene strukture iz komunizma i Jugoslavije, koje su preuzele moć u svakom obliku. S jedne strane relativiziraju, banaliziraju i opravdavaju zločine iz totalitarnog vremena te simboliku, slijednike i metodologiju stavljaju u položaj da opet izvrše zločine", objasnio je.

Podsjetio je i na tezu političkog aktivista Elie Wiesela, koji je nedavno rekao kako 'onaj tko prešuće žrtve, taj ih polako ubija'.

"Danas imamo prešućivanje na drugi način. Radilo se o koljačima, a Klasić kao ubojica za pisaćim strojem izriče presude o ljudima. Najveća pogubljenja u Jasenovcu ili Bleiburgu su bila sustavna, masovna i bez sudskih postupka. Vojnici su se vodili na stratišta, primjerice samo u Teznom je poginulo između 15 i 20 tisuća Hrvata. Niti za jednog nisu vođeni popisi, a kamoli da se utvrdi odgovornost. Danas kada vidimo mlađog čovjeka, poput Klasića, koji je rođen 70-ih i formira se 90-ih, a posjeduje čvrstu pripadnost ubojicama za pisaćim strojem

trebamo se zabrinuti za hrvatsku budućnost. Tu je riječ o javnoj televiziji koja šalje ubilačke poruke i afirmira ubojice za pisaćim stolom. Sam voditelj je smatrao kako su izrečene prerađikalne teze koje je pokušao ublažiti. Tita nije proglašio diktatorom, što je neupitna činjenica. Svi su totalitarni režimi bili zločinački i radili masovna pogubljenja čime je kršeno niz prava", tvrdi Jurčević.

"Klasić je prepoznao da je za njegovu karijeru korisno biti dio 'ubilačkog stroja'"

Na temelju svega, ovakve događaje Jurčević smatra tragičnima za hrvatsku budućnost, jer je Hrvatska bogata zemlja.

"Prema procjenama bi trebali biti jedna od najbogatijih zemalja, a mi smo na pragu fizičke gladi i siromaštva. Hrvatskom se upravlja na krajnje kriminalan i razarački način, a u pozadini svih kriza pa i gospodarske leži duhovno vrijednosna kriza. Imamo nakaradnost institucija gdje predsjednik u Haagu svjedoči protiv države (Stjepan Mesić), Josipović blati Hrvatsku u vanjskoj politici, a vlasti pokazuju otvorenu mržnju prema zemlji. Klasić je, kao obrazovan čovjek, svjestan u kojim okolnostima živi i prepoznao je da bi u njegovoj karijeri moglo biti korisno biti dio tog ubilačkog stroja", naveo je Jurčević.

Jurčević tvrdi kako, kada se provodi lustracija, postoje kriteriji sukladni onome što se primjenjivalo u svim bivšim komunističkim država od Njemačke do Srbije. "Oni su civilizacijski, a ne revanšistički. Ne pita se koga će lustracija zahvatiti. Napravi se civilizirani kriterij i koga god zahvati. Bitni su kriteriji. Nevažno je ime i prezime, a uostalom jedan znanstvenik ne može u prvi mah reći koga će zahvatiti. Lustracija je potrebna društvu. Tko god je bio kompromitiran u totalitarizmu ne može biti djelatnik kojeg će plaćati porezni obveznici", zaključio je Jurčević komentarom na jučerašnju Klasićevu izjavu kako se prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman u lustraciji ne bi dobro proveo.

Na kraju spomenimo i prvog Pusićevog "znanstvenika" dr. sc. Stjepana Razuma, predsjednika Društva i to tako što ćemo pogledati kako je on nedavno prikazao spomenutu Jurčevićevu knjigu o Jasenovcu. Dakle jedan "Znanstvenik" o radu drugog "znanstvenika":

STJEPAN RAZUM: VELIKOSRBSKI JASENOVAČKI MIT

Hrvsijet, 23. 6. 2014.

Prikaz knjige: Jurčević, Josip. *Nastanak jasenovačkog mita. Problemi proučavanja žrtava Drugog svjetskog rata na području Hrvatske*. II. izdanje. Niz: *Povijest*, sv. 1. Izd. Hrvatski studiji Sveučilišta u Zagrebu. Zagreb, 2005., 203 stranice.

Josip Jurčević objavio je 1998. godine knjigu gornjega naslova, a njezino drugo izdanje objavljeno je 2005. godine. Premda je vrijeme od prvog, a i od drugog izdanja već poprilično odmaklo, raspre koje su se oko jasenovačkoga sabirnog polja vodile u tisku proteklih godina, pokazuju da je Jurčevićeva knjiga itekako dobrodošla za poznavanje predmeta tih raspri, pa nije na odmet da se na sadržaj i zaključke te knjige ponovno podsjetimo.

Nakon *Uvoda* (str. 5–11), knjiga Josipa Jurčevića sastavljena je od tri dijela. Prvi je naslovjen: *Rezultati komisijskih i antropoloških istraživanja te popisa žrtava rata* (str. 13–70). Drugi dio je: *Problem žrtava rata u demografskim djelima* (str. 71–112), a treći: *Problem žrtava Drugog svjetskog rata u historiografskim i publicističkim djelima* (str. 113–158). Nakon toga slijedi *Zaglavak* (str. 159–170), popis korištenih kratica (str. 171), popis izvora i literature (str. 172–180), pločni pregled brojčanih pokazatelja jasenovačkoga mita (str. 181), sažetak na hrvatskom (str. 183–186) i engleskom jeziku (str. 187–190), te *Pogovor* Dragutina Pavličevića (str. 191–192). Tu je još *Bilješka o piscu* (str. 193), a onda nadasve korisno *Kazalo osobnih imena* (str. 195–196) i *Kazalo zemljopisnih pojmoveva* (str. 197–199), te pregled sadržaja (str. 201–202).

Predmet Jurčevićeve knjige nije istraživanje sabirnog polja u Jasenovcu, kao takvog, i njegovih žrtava, već kritičko predstavljanje istraživanja i pisanja o njemu. Pisci koji su predmet Jurčevićeve obrade ne donose poimenične popise žrtava, već se "igraju" brojkama do te mjere da im brojčano razilaženje od 100.000 ne predstavlja nikakvu poteškoću.

Zbog toga je dobro u prikazu ove Jurčevićeve knjige početi od stranice 181. na kojoj je objavio pločni prikaz brojčanih pokazatelja jasenovačkoga mita. Taj prikaz nedvosmisleno pokazuje da se u govoru o jasenovačkim žrtvama, izraženim u brojkama, radi uistinu o mitu, koji nema veze sa stvarnim povijesnim događanjima u razdoblju između 1941. i 1945. godine.

Broj žrtava	Godina nastanka	Autor
55	18. V. 1945.	Očevid u Jasenovcu kojeg je učinila <i>Anketna komisija</i>
481	lipanj 1964.	Antropološko iskopavanje stručne komisije
8.500 (do ožujka 1942.)	31. III. 1942.	Direktiva Josipa Broza Operativnom štabu NOP-a za Bos. Krajinu
8.500 (do ožujka 1942.)	4. IV. 1942.	Pismo Josipa Broza Izvršnom komitetu Komunističke internacionale
30.000 do 40.000	1989.	Franjo Tuđman
50.000	1992.	Vladimir Žerjavić, jugoslaven koji nastoji

		izjednačiti krivnju Hrvata i Srba kako bi očuvao Jugoslaviju
200.000 do 300.00 (do pred kraj 1942.)	1942.	<i>Brošura PO AVNOJ-a</i>
480.000 do 900.000	1986.	Antun Miletić, velikosrbin
500.000 do 600.000	1946.	<i>Zemaljska komisija</i>
500.000 do 600.000	1986.	Jefto Šašić, umirovljeni general JNA-a i član Savjeta Spomen-područja Jasenovac
500.000 do 700.000	1989.	Vladimir Dedijer, velikosrbin
550.800	15. XI. 1961.	<i>Komisija SUBNOR-a Bos. Dubica</i>
600.000 (do 1943.)	1945.	<i>Državna komisija</i>
700.000	8. X. 1989.	Srboljub Živanović, jedan od trojice antropologa koji su vodili istraživanje 1964.
700.000	1974.	Radovan Trivunčić, velikosrbin
900.000 (do 1943.)	18. V. 1945.	Milan Duzemlić, bilježnik u občini Jasenovac, te zatvorenik, svjedok Anketnoj komisiji
1.110.929	1990.	Radomir Bulatović, velikosrbin
1.400.000	18.V. 1945.	Mihajlo Marić, svjedok Anketnoj komisiji

Čitatelj ne može ne uočiti brojku od 55 žrtava koje su posvjedočili članovi "Anketne komisije", koja je djelovala u sklopu Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača, s ciljem da prouči baš samo jasenovačko sabirno polje. Nasuprot te brojke, koja je očevidom utvrđena, stoji brojka od 1.400.000 navodnih žrtava koju je toj istoj Anketnoj komisiji rekao svjedok Mihajlo Marić. Dakle, u istom danu, na istom mjestu pojavljuju se dvije krajnje brojke koje se ne mogu nikako uskladiti. Prva je utvrđena očevidom nekoliko ljudi, a druga je plod mašte jednog čovjeka koji je preuzetno rekao brojku koju nije mogao, niti znao ičim podkrijepiti.

S obzirom na činjenicu da danas znamo da je nakon navedenoga očevida Anketne komisije sabirno polje u Jasenovcu služilo novoj komunističkoj vlasti za uništavanje hrvatskoga naroda, jer su tu završavale mnoge povorke križnoga puta, kosti žrtava su pomiješane, pa je onda i iskapanje 1964. godine donijelo na svjetlo dana veći broj žrtava. Na primjeru Jasenovca očevidna je svirepost pobjednika koji je sve svoje zločine i učinjene gnusobe pripisao poraženoj strani.

Pisac, dakle, u prvom dijelu knjige piše o radu Državne komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača, koja je osnovana već 30. studenoga 1943., da bi tijekom 1944. bile osnovane Zemaljske (republičke) komisije, a onda i one niže razine (okružne, sreske i občinske). Komisije su zadani posao obavile u roku od samo jedne godine, od sredine 1945. do sredine 1946. godine. Državna je komisija objavljivala *Priobćenja* o plodovima svoga rada. U tim je *Priobćenjima* uočljiva drastična neobjektivnost, terminološka i interpretativna ideologiziranost, te jednostranost, kako je to dobro uočio pisac (str. 25). Stoga tim *Priobćenjima* kao povjesničkom izvoru treba pristupiti s velikim znanstvenim oprezom. Zemaljska komisija Hrvatske posebno se posvetila istraživanju sabirnog polja u Jasenovcu, pa je i objavila knjigu "Zločini u logoru Jasenovac" (1946.). Samim se naslovom sugestivno upućuje čitatelja da se tu radi o zločinačkom logoru, bez obzira na to što je u samoj knjizi objavljen nacrt sabirnog polja s tumačenjem pojedinih gospodarskih zgrada. Tako iz te knjige vidimo da se unutar sabirnog polja nalazi šest industrijskih pogona: ciglana, lančara, pilana, kožara, rafinerija i električna centrala. Osim toga, tu je dvadesetak zanatskih radionica: bravarija, limarija, kovačnica, strojobravarija, alatnica, tokarija, puškara, precizna mehanika, montaža, automehanika, remenarija, kolarija, stolarija, krečana, ugljenara, drvara, krpara, krojačnica, keramika, a onda nadasve veliko gospodarstvo (ekonomija): mljekara, mesnica, ledara, pekara, stale, svinjci, konjušnica, peradarnik, pčelarnik i vrtlarija. Za dovoz sirovina i odvoz proizvoda koristili su se brodovi, splavi, željezница i kamioni, čiji su pristupi bili izravno povezani sa sabirnim poljem. Kad Komisija dalje piše o broju žrtava, to postaje igra brojkama, koje nemaju ni najmanje vjerodostojnosti, jer nakon pojedinačno iznesenih brojki daje se zbroj koji višekratno prelazi stvarni zbroj. Zapravo, te brojke ne treba ni spominjati, jer one nemaju cilj ustanoviti žrtve, već opravdati tadašnju politiku državne vlasti. Svi činovnici i istražitelji morali su brojke prilagođavati zadanim okvirima službene politike.

Tom su cilju služila i tri popisa žrtava rata, 1946., 1950. i 1964. godine, od kojih onaj prvi, iz 1946. godine, vjerojatno nije niti učinjen, budući da o njemu

saznajemo samo iz naknadnih spominjanja, ali nitko nije predocio stvarni popis žrtava, već je naknadno smislen upravo radi potvrde izmišljenih brojki. Znakovito je to da se stvarni rezultati tih popisa kriju; navode se samo brojke, ali ne i imena osoba koje su stradale.

Službenu komunističku politiku trebala su potvrditi i sama istraživanja grobišta (antropološka istraživanja), koja su prvi put provedena tek 20 godina nakon rata, tj. 1964. godine. Treba uočiti da je to vrijeme koje je prilično odmaklo, kako od ratnoga, tako i od poslijeratnoga logora. Ta je činjenica zasigurno išla na ruku svirepm komunističkim vlastodršcima da su žrtve koje su oni prouzročili nakon rata, mogli lako pripisati svojim ratnim protivnicima, ustašama. No, i usprkos tome, djelomična istraživanja grobišta nisu potvrdila napuhane lažne brojke. Drugo istraživanje bilo je 1976. godine, ali bez iskapanja. Učinjeno je samo zrakoplovno snimanje područja. Treće istraživanje obavljeno je u travnju 1984., kada je samo provjereno sedam mjesta na koja su upućivali snimci kao moguća grobišta.

U drugom nas dijelu pisac upoznaje s problemom žrtava rata u demografskim djelima. Ovdje je po naravi znanstvene discipline – demografije još više riječ o brojkama. No, važno je u brojevima podatcima razdvojiti dvije stavke, a to su demografski gubitci rata i neposredne ratne žrtve. Treća stavka koja je u žarištu promatranja pisca su pak samo žrtve sabirnog polja Jasenovca. No, kako je pisac dobro uočio, demografima je unaprijed zadana brojka od 1,7 milijuna gubitaka stanovništva, koju je brojku partizanski maršal Tito izgovorio u svibnju 1945. u Ljubljani, pa su svi jugoslavenski demografi morali kasnije prilagođavati svoje izračune toj brojci. Prvi demografski izračun gubitka stanovništva, koji je trebao znanstveno potvrditi Titovu brojku, učinio je student matematike druge godine, Vladeta Vučković, negdje u proljeće 1947. godine. Njegov izračun iznosi upravo 1.700.000 duša gubitaka.

Znanstveni pristup proučavanju žrtava rada učinio je Bruno Bušić sa svoja dva rada iz 1966. i 1969. godine. On je time dirnuo u komunističku dogmu, pa je na kraju zbog toga i životom platio (1978.).

Od pojedinaca koji su se bavili izračunom gubitka stanovništva i žrtava rata treba još istaknuti Bogoljuba Kočovića (1985.) i Vladimira Žerjavića (1989.). Jurčević je dobro uočio kako je kod njihovih izračuna bitnu ulogu odigrala njihova motiviranost. Kočović je po političkom uvjerenju velikosrbin, pa je kod izračuna gubitaka i žrtava bio motiviran srbskim nacionalnim probitcima, a to znači da mu polazište nije bilo objektivno, već ponavljanje stajalište kako ustaška politika dovodi do istrebljenja Srba, pa je nedopustivo da bi Hrvati ponovno imali svoju državu jer bi opet izazvali istrebljenje Srba, o čemu, eto, svjedoče njegove brojke. Žerjavić je pak po političkom uvjerenju jugoslaven. Vidjevši da su temelji Jugoslavije uzdrmani, a uzrok tome je bio u različitim brojkama žrtava, nastojao je izjednačiti krivnju Srba i Hrvata tako da je Hrvatima pripisao oko 50.000 žrtava prouzročenih u Jasenovcu, a Srbima, gle čuda!, oko 50.000 žrtava prouzročenih u Bleiburgu. Dakle, krivnja je pola-pola, pa nitko nema razloga za nezadovoljstvo i za rušenje Jugoslavije. Žerjavić je u svojoj političkoj kratkovidnosti mislio da su brojke uzrok, a nije uočio da su one samo sredstvo velikosrbske politike. Pisac je

zaključio kako Kočovićeva i Žerjavićeva knjiga po svome pristupu predstavljaju neznanstvena djela s naglašenom političkom motivacijom.

Konačno, u trećem dijelu knjige Jurčević predstavlja bitne značajke knjiga i članaka pojedinih pisaca koji su se bavili žrtvama rata i posebno žrtvama sabirnog polja u Jasenovcu. To su knjige Jure (Đorđe) Miliše (1945.), Viktora Novaka (1948.), Andrije Ljubomira Lisca (1956.), Vladimira Dedijera i Antuna Miletića (1989.), Fikrete Jelić-Buntić (1977.), Dragomira Džoića (1980.), Narcise Lengel-Krizman (1985. i 1986.), ponovno Antuna Miletića (1986. i 1987.) kao i Vladimira Dedijera (1987.), Dragoljuba Živojinovića i Dejana Lučića (1988.), Milana Bulajića (1988. i 1989.), te Franje Tuđmana (1989.). Uz svako prikazano djelo pisac ističe njegovu značajku u smislu znanstvenosti ili neznanstvenosti. Tako za knjigu Đorda Miliše piše da je zasićena uglavnom negativnim emotivnim stavom prema situaciji u logoru (str. 116). Knjiga jugoslavena Viktora Novaka je običan politički pamflet. Koristeći mnoge riječi i složenice emotivnog podrijetla koje ne pripadaju znanstvenoj terminologiji, Novak na svadačkoj razini optužuje "ustaše i klerofašiste" (str. 122), stoga njegova knjiga "Magnum crimen" nema vjerodostojnost znanstvenog djela. Andrija Ljubomir Lisac objavio je kvalitetan znanstveni rad u kojem obraduje okolnosti organiziranoga iseljavanja Srba iz Hrvatske u Srbiju (str. 125). Kad o istom predmetu pišu Vladimir Dedijer i Antun Miletić, oni svoj rad temelje na velikom broju različitih svjedočenja i isprava. No, sa znanstvenog motrišta tu se za znanost pojavljuju netipični problemi, jer nije moguće utvrditi porijeklo i vjerodostojnost tih svjedočenja i dokumenata (str. 126). Knjigu Fikrete Jelić-Buntić pisac ocjenjuje ocjenom koju je napisao Franjo Tuđman, a to je da se Jelić-Buntić nije usudila izaći iz sumračja jasenovačkog mita (str. 130). Za magisterski rad Dragomira Džoića može se utvrditi da je to jad i bijeda od znanosti. Obči pristup Narcise Lengel-Krizman, usprkos tome što u svom radu o ženskim sabirnim logorima daje niz objektivnih i korisnih podataka, ne probija politički zadane okvire. Drugi njegov rad, o sudbini Roma, zasićen ideološkim pristupom [...] nema nikakvu znanstvenu vrijednost (str. 136). U posljednjem desetljeću postojanja Jugoslavije, kad se već nazirao njegov kraj, problem žrtava rata sveden je na sabirno polje Jasenovac, ili još točnije, na broj žrtava u Jasenovcu. Taj trag slijedi i Antun Miletić u svom trosveščanom radu o Jasenovcu. Pogовор prvoj njegovoj knjizi napisao je umirovljeni general pukovnik tzv. JNA i član Savjeta Spomen-područja Jasenovac, Jefto Šašić koji polazi od jednostavno protumačene političke ugroženosti Jugoslavije [...] pa on jasenovačke žrtve i ulogu Miletićeve knjige promatra kao vrstu oružja pomoću kojeg se Jugoslavija može spasiti (str. 138–139). Uvod i pogовор pisca Antuna Miletića, inače pukovnika tzv. JNA, ostao je u istim koncepcijskim odrednicama kao i predgovor J. Šašića. Ni jedan od tih tekstova (ukupno šezdesetak stranica) ne temelji se na dokumentima, koji su u istim knjigama objavljeni na približno dvije tisuće stranica (str. 139). Prema tome, dokumenti objavljeni u Miletićevoj trosveščanoj knjizi imaju vrijednost povijesne grade, dok autorski dio teksta nema ni vanjske niti unutarnje značajke znanstvenog rada, zaključuje Jurčević (str. 143). Knjige "Vatikan i Jasenovac" Vladimira Dedijera, "Varvarstvo u ime Hristovo" Dragoljuba Živojinovića i Dejana Lučića, te "Ustaški zločini genocida..." Milana

Bulajića obilježene su agresivnim stilom pisanja, te znanstvenom neutemeljenošću izloženih koncepcija i primijenjenih metoda (str. 144). U sva tri rada najveći dio prostora zauzima pokušaj dokazivanja velikog i planiranog genocida koji je navodno izvršen nad Srbima, te stavljanja glavne odgovornosti na Katoličku crkvu kao idejnog pokretača i ustaša kao izvršitelja (str. 144). Dedijerova knjiga ipak je korisna za proučavanje načina kako su velikosrbi širili istinu o genocidu koji su Katolička crkva i ustaše izvršili nad približno milijun Srba (str. 145). Knjiga D. Živojinovića i D. Lučića je pak očigledan primjer djela koje pokazuje kako titula sveučilišnog profesora ne daje jamstvo da će rad uvažavati barem donju razinu znanstvenog pristupa (str. 147). Milan Bulajić je kod pisanja motiviran stavom, kako je Andriji Artukoviću, bivšem ministru Nezavisne Države Hrvatske, trebalo suditi za zločine genocida, a ne za odgovornost radi nekoliko pojedinačnih ubojstava (str. 147).

Velikosrbsku megalomaniju i podpuno neznanstveni pristup pitanju ratnih žrtava, koji se pretvorio u velikosrbski jasenovački mit, prekinuo je Franjo Tuđman svojom knjigom "Bespuća povijesne zbilnosti" (1989.). On uočava nastanak i prati rast jasenovačkog mita, kojemu se svrha sastoji u tome da bude podlogom teoriji o genocidnosti svakog hrvatstva. No, ni kod te knjige, tvrdi pisac Jurčević, ne radi se o znanstveno-istraživačkom radu, nego o raspravi koja ima filozofsko-povijesna polazišta i namjere (str. 153). Ona je ipak znanstveno djelo koje se izravno suprotstavilo sustavnom stvaranju jasenovačkoga mita.

Treba reći da se početak stvaranja jasenovačkog mita vremenski poklapa s osnivanjem spomen-područja u Jasenovcu, a to su 1960-e godine. Tako su te dvije stvarnosti bile i ostale u izravnom suodnosu. Stoga i danas, nakon što su u Hrvatskom obrambenom ratu podkresana krila velikosrbskoj zamisli, Spomen-područje Jasenovac trajni je podsjetnik na velikosrbski jasenovački mit, tim više što je sadržaj tog područja postojanje samo ustaškog ratnog sabirnog polja, a nije i postojanje poslijeratnog komunističkog logora mučenja i ubijanja.

Pisac Jurčević u zagлавku knjige ističe kako se temeljna značajka proučavanja žrtava Drugoga svjetskog rata u komunističkoj Hrvatskoj (i Jugoslaviji) sastojala u odlučujućoj ovisnosti i povezanosti ove teme s političkim interesima i zahtjevima jugoslavenske vlasti (str. 159). Glavnina pisanih radova obilježena je jednostranošću i neznanstvenošću, a ideološke složenice bile su nadomjestak za utvrđivanje objektivnih činjenica i uzročno-posljedičnih obrazloženja (str. 161). Pitanje žrtava rata u cijeloj tadašnjoj Jugoslaviji postupno se svodilo na područje Hrvatske, tj. na broj srpskih žrtava u jasenovačkom sabirnom polju. Sav je taj postupak imao za cilj pritisak na Hrvatsku, kako se Hrvati u jugoslavenskoj krizi, koja je po nekima započela već 1960-ih godina, ne bi usudili pomisliti na vlastitu državu.

Pisac Jurčević je ovim svojim radom sažeto i pregledno predstavio nastanak i razvoj jasenovačkog mita koji je nastao radi potrebe velikosrbske politike u Jugoslaviji. Sadržaj knjige je podkrijepljen sa 448 podnožnih bilježaka, što tome djelu daje obilježje izvornoga znanstvenoga rada. Ali ne samo to, njegova se znanstvenost očituje na svakoj stranici knjige, na kojima pisac objektivno i trijezno prosuđuje svaki doprinos, ali i svaki nedostatak pojedinih obrađenih

pisaca. Ova bi knjiga trebala biti trajni priručnik svima onima koji pokušavaju bilo što reći o ratnom sabirnom polju u Jasenovcu.

S druge strane, Jurčević ustvrđuje kako mnogobrojni i obsežni radovi o žrtvama rata nisu donijeli znanstvene i objektivne rezultate, pa je pred sadašnjim i budućim znanstvenicima zadatak da konačno istraže i napišu znanstvene demografske i žrtvoslovne radove o žrtvama Drugoga svjetskog rata i porača.

Objavljeno u: Marulić, 47./2014., br. 1–2 (259), str. 177–184.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kultura/74-knjigozori/32796-stjepan-razum-velikosrbski-jasenovaci-mit>

SPALJENE DUŠE

Nedavna sjednica Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta u Maloj dvorani u Lisinskom ponukala je više autora na izvrsne prosudbe o osuđenim i optuženim etičkim veleizdajnicima. Zapravo, da im baš nije ugodno najbolje je pokazao prvi etički optuženi veleizdajnik Ivo Josipović, koji je za članove HNES-a prof. dr. sc. Zdravka Tomca i prof. dr. sc. Josipa Jurčevića, ustvrdio da su luđaci i bolesnici. A svi znamo da je prof. Tomac bio kandidat iste stranke čiji je kandidat bio Josipović, samo je njegov protukandidat bio Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman, a prof. Jurčević iza sebe nije imao neku jaku stranku, ali vjerojatno se mnogi sjećaju koliko je on neugodan protukandidat Josipoviću bio i koliko ga je on raskrinkavao u toj kampanji.

Da Josipoviću nije bilo lako nositi se s tom optužbom govori nam i činjenica da je i on sveučilišni profesor isto kao i Tomac i Jurčević. Zapravo, teško je razlučiti koliko je Josipović istinski sveučilišni profesor. Naime, pogledajte kako ga doživljava naš istaknuti znanstvenik dr. sc. Josip Stjepandić koji se školovao i svoju sveučilišnu i znanstvenu karijeru provodi u Njemačkoj (vidjeti intervju s njim u Glasu Koncila, 8. 3. 2015.). Naime, stalno je inzistirao da se upišem na tzv. ResearchGate uvjeren da bismo tako dobili Hrvata na čelu liste svjetskih znanstvenika po broju radova. Kada me nije uspio uvjeriti, da ja to napravim, učinio je to sam. Registrirao me je najprije u Google Scholar:

<https://scholar.google.de/citations?user=EI-X4gQAAAQ&hl=de>

Oni automatski nalaze objavljene radove u internetu, pa su za mene našli 726 radova. Onda je on uezao taj popis i predao ga ResearchGate-u:

https://www.researchgate.net/profile/Josip_Pecaric

Vidi zla: oni su našli ukupno 1610 mojih radova! Nisam ni znao da ih imam toliko! I inače sam zatrpan mnogobrojnim e-mailima, a sada ih ima i puno s ResearchGate-a, gdje od mene traže da potvrdim ono što su oni našli sa svojom automatskom tražilicom. Zato sam mu napisao:

– *Ja Ti tu samo odgovaram na upite je li neki rad moj.*

Ostalo brišem.

– *Da, u redu je.*

Ali brojka od 1610 radova stoji još uvijek!? – odgovorio je.

Zapravo ja ne znam kako su došli do te brojke za mene, pa sam odgovorio:

– *To je meni previše.*

A u njegovom odgovoru se spominje i Josipović. Pogledajte kako:

– *Udjeli polovicu siromasima...*

... Jovanoviću (15 radova u znanstvenoj bazi Scopus), Mornaru (19), Pusički (1), Grčiću (2), Josipoviću (1), Kregaru (2), Flegi (0)...

Jovanović je objavio 6 radova u vrijeme dok je bio ministar!? Pa to nije radio niti njegov uzor Stipe Švar!?

Vidjeli smo kako je jedan od "siromaha" reagirao na našu optužnicu za njegovu veleizdaju. Kako optužnicu ne potpisuju samo profesori Tomac i Jurčević, već i Josipovićev profesor Šeparović, ja i drugi članovi Predsjedništva HNES-a, onda je jasno da se njegove riječi odnose i na nas ostale, pa i Stjepandića, koji nam se priključio u HNES-u. Utoliko je i zanimljiviji ovaj razgovor s dr. Stjepandićem, zar ne?

Zapravo naslov ovog teksta *Spaljene duše* je naslov kolumnne sjajne Mirele Pavić u Hrvatskom tjedniku (23. 4. 2015.). Ona piše:

"Ne, ne, mi nismo šovinisti, nismo ni Hrvati dok naša elita smatra naročitim junaštvom sprdanje s hrvatskim pravima, negirajući u ime nekih ljudskih prava narodne pravice, kao da hrvatsko pravo nije rezultat svih tih pojedinačnih prava, kao da Hrvatska nije skup ljudi no čopor bespravne stoke, kao da je historijska Hrvatska ženska sumnjive prošlosti." (Antun Gustav Matoš)

Što bi u uljuđenim civilizacijama značilo nekome kad bi ga neki sud, sastavljen od relevantnih i pametnih glava, potpuno oprečnog razmišljanja njegovima, osudio za veleizdaju? Vjerljivo bar upitnik iznad glave, analizu rečenog u nekoj noćnoj izbici i truloj samoći. Bar pitanje, samoanalizu vlastitih djelovanja – jesam li, možda, ipak nešto pogrješno učinio? Kaže narod: drži prijatelje blizu, a neprijatelje bliže. Istina, no mojima nek je širok šor i svaka ledina dalje od mene. Ne veseli me uopće znati što mi misle, želete ili pripremaju u svome zlu. Što bi amoralnu čovjeku značila osuda iz bilo čijih ustiju, s bilo čijeg pera? Ništa. Čovjeku koji stalno preispituje sebe, čovjeku svjesnom odgovornosti koju ima, ako nikako drukčije kao mali čovjek, povremena ukazanja na pogrješke mogu bit samo dobrodošla. Gnusno ih odbacuje samo turboegocentričan mozak, a takav je ionako uglavnom usamljen i osuđen na omražene poglede kojima se hrani.

Zamislite kako se tek čovjek koji obnaša časnu i odgovornu dužnost, kojemu je dano povjerenje i babe Mare i tetke Stane i ujca Pere, i Štefeka i Lojzeka, i mladosti koja grca bez posla, i poduzetnika koji se nadaju da će vrtnja u krug prestati, i učitelja, i liječnika, i svih ljudi neovisno o zvanju, zanimanju, podneblju i hrvatskome kraju, mora propitkivati i zapitkivati o svojim djelima. Kako bi se – morao propitkivati, bolje reći, o svakom svom potezu, svakoj izgovorenoj riječi. On ne bi smio mirno spavati. Čak i kad mu je savjest potpuno čista, uvijek bi moralo postojati nešto što ga brine, opterećuje, o čemu razmišlja. (U filmu "300" kaže Spartanac poklisaru osvajačke države – 'na mojem si terenu, ti dolaziš k meni, odvagni svaku svoju riječ'.) Dakle, ne zato što bi bio za nešto unaprijed kriv, ili bi se trebao uvlačiti, dodvoravati, plaziti populistički da ponekim postupkom koga ne uvrijedi – to je nemoguće ako je čovjek pošten – uvijek ima onih kojima nikad i ništa ne valja, kritičara po naravi bića; nego zato što bi morao stalno

misliti i nikakve mozgovne faze ne bi smjele biti lišene, u nekom tihom kutku svijesti, odgovornosti posla kojime se bavi.

Zato mislim da je ova odluka Hrvatskoga etičkoga sudišta absolutno potrebna. Ona nema i ne će dobiti težinu, na žalost, u sankcijama koje pišu zakoni neke države, ali može biti pokazatelj sakupljenih etičkih činjenica koje neosporno pokazuju i ukazuju na svu trulež, crvotočinu i nesrazmjer onoga što se predstavlja u našem društvu kao dio izvršne vlasti, volje građana, a u svojoj biti predstavlja izravnu veleizdaju, ne samo nacionalnog, nego i ljudskog, maločovjekovog bića. Smiju li takvi postupci, duboko motivirani mržnjom prema Crkvi, tradicionalnim vrijednostima, kulturnom naslijeđu (kojem se često izruguju), podsmjehivanjem spram ostavštine Domovinskoga rata, besprizornim nedostatkom pijeteta spram žrtava toga rata, invalidima iz toga rata, generalima koji su u tom ratu izveli gotovo nemoguće, a koji su na podignutu riječ jednog od osuđenih prisilno umirovljeni, ostati nekažnjeni, nezamijećeni ili prešućeni? Ne smiju.

Lijevi mediji su uglavnom podsmjehivački popratili ove nakane etičkoga sudišta, što je i razumljivo. Nisu ni u stanju shvatiti ono što taj sud predstavlja. Pa se lakše podsmjehnuti, nego priznati da si član ljudske novčanožderačke Menze, a ne duhovni pristalica ljudske Mense. Definirati etičnog čovjeka, nekog tko se drži osnovnih načela ljudskosti i poštovanja, nije lako. Zapravo, izvrsnost je uvijek bila bespredmetna u ocjenjivanju. Pojednostavljen: ako ja, osobno, nekom kažem: "dobri (moj) čovik", tu iscrpljujem dalje analize, koje su, načelno, i nepotrebne. Svatko ima pravo na spoticanje ako spoticanjem ne vuče druge za sobom, kao i na božanski komad(ić) oprosta. No što kad tim svojim (namjernim) spoticanjem vučeš čitav jedan narod u jasnoj nakani da nikad ne ustane i još ga šutneš vrškom cipele kao zadnji, slinavi čik. U tom čiku-narodu možda postoji malo vatrice koja nošena pravim vjetrom može buknuti u požar, a može i mrvičak zaostale vatrice ta slina poznate DNA ugasiti... Za što smo spremni? Požar? Ne znam. Nekad me hvata beznađe i samo tuga, kao danas, jer svu nesvjesnost trenutka ne može nikakva vatra osvijetliti. A požari su uglavnom destruktivni, osim kad pale korov. Pa i korov duša. Uvijek iza tih spaljenih, ostane neka feniksovска, prokleta, koja nastavlja. I brzo skupi istomišljenike.

Čitam o Škiljinim nakanama. Okuplja mome oku zavidnu skupinu potrošenih dragačevskih trubača u svoj orkestar za sprovode i vesele ukope (...)

Svoj pogled na od HNES-a osuđene etičke veleizdajnike ima Žarko Marić (Glas Brotnja, 23. 4. 2015.)

IZDAJNICI SU NARODNE NULE

(Vođa ove veleizdajničke skupine, jugokomunistički fosil Mesić, u svom av, av stilu...)

Ti si koza. Ti si krava. Ti si lopuža. Ti si niškoristi. Ti si glupača... sve je podnosila i uzvraćala istom mjerom. Vrisnula je tek onda kad joj je brat reko da je nula. Susjeda moja, tako vam je to među adolescentima. I moji se svađaju i prepucavaju. Sin je zašutio i zamislio se tek onda kad mu je sestra rekla da je izdajnik svoje obitelji i svoga roda.

Ovo malo istraživanje pokazuje da su u ova dva fenomena, nula i izdajnik, utkane sve ljudske negativnosti; i nemoral, i kriminal, i zločin, i ... pa ćemo ih staviti i u naslov teksta.

*Kroz cijelu našu povijest izdajnici su naša sudbina. Dok su branitelji hrabro i muški, krvareći zaustavljali okupatore, koji su pristizali sa svih strana; na lađama, konjima, tenkovima... izdajnici su sa njima igrali izdajničko kolo. **U Hrvatskoj na stotine čuda, nema štrika za toliko jude.** Veliki Matoš, kao da je ovu ocjenu donio i za naše današnje vrijeme.*

Iskoristili su naše slabosti, uskočili u prazan prostor, i okupirali državne, krvlju obranjene institucije. Nema ih puno ali su dobro raspoređeni.

U sklopu borbe kroz institucije, za oslobođenje istih, savjest društva, HENS (Hrvatsko etičko nacionalno sudište) sastavljeno od 50-ak akademika, profesora, doktora i predstavnika mnogih društvenih grupacija, pod vodstvom prof. dr. Zvonimira Šeparovića, na optuženičku klupu je izvelo prve garniture narodnih izdajnika. U nacionalnu povijest, kao osuđeni ili optuženi po ovoj kvalifikaciji već su ušli; Mesić, Josipović, Milanović, Pusić, Pupovac, Teršelić, Lončar... Zadnja, treća sjednica HENS-a je održana u krcatoj prizemnoj dvorani Vatroslav Lisinski.

Vođa ove veleizdajničke skupine, jugokomunistički fosil Mesić, lažno se predstavivši i prevarivši naivine otočane, veterane i borce protiv talijanskog fašizma, ovih dana, u smrtnom hropcu, u svom av.av stilu, okupatorskim, faši, naci, koljačkim riječnikom napada i vrijeda svoj narod i njegove zdrave nacionalne snage. Nešto više o njemu možete pročitati ako kliknete na PALEONTOLOGIJA, znanost o fosilima.

I na kraju, poruka za naredne izbore. Olovke dobro naoštrite, a naočale ne zaboravite.

Kolumnist Hrvatskog Slova Mladen Pavković napisao je svoj pogled na osuđene veleizdajnike *Osuđeni šute kao "ribe u vodi"*. Kolumna je u Hrvatskom Slovu objavljena 24. 4. 2015.:

HNES-ove optužnice

Hrvatsko nacionalno etičko sudište pokazalo je kako se podižu i obrazlažu optužbe te pokrenulo lavinu – DORH, Uskok i ostale tajne i ine službe nemaju se pravo pravdati da imaju važnijeg posla

Članovi Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) na čelu s prof. dr. Zvonimirovom Šeparovićem, prošle su subote (18. travnja 2015.) osudili za veleizdaju Stjepana Mesića, Vesnu Pusić i Milorada Pupovca. Skup je održan u Maloj dvorani KD Vatroslav Lisinski u Zagrebu. Okupilo se iznimno mnogo ljudi. Došli su mnogi, ali ne i predstavnici medija. Vjerojatno je bio i nemali broj "drugova i drugarica" zaduženih za "neprijateljsku propagandu". Međutim, članove suda ništa nije moglo smesti. O izdajnicima je pročitano i obrazloženje, s čvrstim argumentima. Čak je rečeno da se ti ljudi imaju pravo i žaliti. Baš kao na oficijelnom sudu.

Nu, bez obzira na demokraciju, ovo je ipak hrabra odluka. U vrijeme vladavine Josipa Broza, svi bi oni završili u logorima, tim više što se tada priznao samo i isključivo sud partije. Ne možemo ni zamisliti da bi netko u vrijeme komunizma javno osudio Bakarića, Šmiljka, Planinc i slične.

HNES smo utemeljili prošle godine u vrijeme Uskrsa, a polazište nam je bilo da je Hrvatska u dubokoj političkoj, moralnoj i svekolikoj krizi, da su na vlasti političari koji se ne rukovode hrvatskim nacionalnim interesima. Naime, na djelu je izdaja nacionalnih interesa Hrvatske i vrijeme je da se utemelji HNES koji bi etički studio za izdaju zemlje", pojasnio je Šeparović.

Na "meti" ovog suda našli su se i Josipović, Milanović, Lončar, Teršelić i Bildt. Bivšem predsjedniku Republike Hrvatske Ivi Josipoviću nikako ne mogu oprostiti što je krivotvorio istine o hrvatskom Domovinskom ratu, što je minirao tužbu za genocid protiv Srbije, što je nekritički podržavao Haški sud, što je optužio Hrvatsku u parlamentu BiH za agresiju na BiH, što je u Knessetu spominjao ustašku guju, te što je za Vesnu Teršelić rekao da je savjest društva.

Poglavitno je zanimljiva optužnica protiv bivšeg švedskog ministra vanjskih poslova Carla Bildta. Za njega su rekli da je cijelo vrijeme Domovinskoga rata u raznim misijama bio protiv Hrvatske. Smatrao je da je Hrvatska izvršila genocid nad Srbima. Zalagao se i da prvi hrvatski predsjednik, vojskovođa i pobjednik Domovinskoga rata dr. Franjo Tuđman završi u Haagu.

Dakle, da sada ne ponavljamo, jer sve piše i u knjizi dr. Šeparovića "Hrvatske veleizdaje", ovo su iznimno teške optužbe, pa se čudimo kako na nešto takvoga nije reagiralo Državno odvjetništvo RH ili niz drugih službi koje se bave problemima "veleizdajnika". Prije će biti da će se te i ine službe pozabaviti onima koji su iznjeli optužbe, ali i onima koji su ih javno podržali. Metode proganjanja političkih protivnika ostale su slične kao i u vrijeme komunizma. Sada su jedino umnogome usavršene, pa Šeparović i društvo ne će završiti na Golom Otoku ili u Lepoglavi, ali sigurno su zabilježeni kao "protivnici demokracije", nacionalisti, ultradesničari... Stoga se na sve njih, a tu poglavito uz Šeparovića mislimo i na Hodaka, Jurčevića, Pečarića, Tomca, Olubića, Novaka, Ilkića, Alića, Vladanovića, te na neke druge, primjenjuju mјere poput zastrašivanja, prisluškivanja, praćenja... jer tko zna što bi još u budućnosti njima moglo pasti na pamet. A parlamentarni izbori su blizu.

Kao prva mjera onih na vlasti protiv Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) je marginaliziranje i prešućivanje. Sve se čini po onom: "Ni luk jeo, ni mirisao", ili "Psi laju, karavane prolaze". Kao da se ništa nije dogodilo. Čak nema ni najava, a kamoli tužbi onih koji su javno osramočeni, što bi prvo očekivali, tim više što se danas tužbe za uvredu i klevetu podižu na sve strane, pa čak i zbog toga ako nekoga proglašiš da je "lijenčina".

Inače, moja malenkost, pretežno kao urednik, odgovarala je na sudu što je za neku "veličinu" objavila ili napisala da je "lažni branitelj", da je jedan zastupnik "u Saboru učinio veoma malo za svoju općinu", da jednom odvjetniku nije "nadoknađen trošak od 18 kuna", da je jedna pravnica optužena daje "otuđivala u kantini", da je jedan novinar imao veze s Udbom jer je godinama uređivao list zatvorenika u Lepoglavi, pa sve do toga da je odgovarao za smrt oca također jednog novinara za kojeg je napisao da je bio osuđen da je po trgovinama otuđivalo sapun "Lahor", a kad mu je čača to pročitao – umro je, itd., i tako redom.

Dakle, za "sve" se tuži, ali ovi koji su osuđeni od Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES), šute kao ribe u vodi!

Međutim, u Hrvatskoj neće biti mira dok se ne osudi i Josip Broz Tito. Bez obzira što je riječ o mrtvom čovjeku (diktatoru). Barem zasad, na žalost, nema ozbiljnijih nakana da se kaže "popu pop, a bobu bob". Neki čak (poput Ante Kuneka, koji je objavio i knjigu "Za dom, hrvatski rode, križevi bijeli neka nas vode"), tvrde da Tito ustvari i nije bio Tito, te da su svi koji su to tvrdili u vrijeme njegove vladavine netragom nestali.

Hrvati također čekaju da neki sud osudi i ratne profitere, dezertere i izdajice. Naime, mi smo jedina zemlja na svijetu koja je prošla rat, a da te i takve nije stigla zaslužena kazna.

Nu, neki se s pravom pitaju, kad će, poput Mustača i Perkovića, na red doći i bivši Udbaši, ali i partizani, odnosno antifašisti iza kojih je nakon II. svjetskog rata ostalo na desetine tisuća nevino ubijenih Hrvata, na stotine masovnih grobnica i još uvijek iznimno veliki broj nestalih.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES) je pokazalo kako se to radi, pokrenulo je lavinu...

DORH, Uskok i ostale tajne i ine službe nemaju se pravo nakon svega praviti "Toše", ili se pravdati da imaju važnijeg posla.

Da, pokrenuta je lavina. Iz Pavkovićevih usta u Božje uši.

Glas Brotinja, 24. 4. 2015.

Kamenjar.com, 24. 4. 2015.

OSUDE HNES-A KAO PIJEMONT OKO KOJEGA SE UJEDINUJE HRVATSKA HRVATSKA

Marijan Majstorović svoj Uvodnik na portalu Hrvatski fokus, 15. 5. 2015., počinje rečenicom:

Osuda HNES-a svih onih koji sustavno rade na razgradnji hrvatske države sve više postaje Pijemont oko kojega se ujedinjuje hrvatska Hrvatska.

Zapravo, koliki je značaj rada HNES-a vidi se već iz naslova intervjuja koji je s admiralom Davorom Domazetom Lošom za Hrvatski tjednik, 14. 5. 2015., napravio naš poznati novinar Marko Curać, a povodom njegove knjige "Admiralovi zapisi": *Protagonisti zla u Hrvatskoj su Mesić, Josipović, Pusić i Milanović jer sudjeluju u provedbi velikosrpskog projekta.* Poznato je da je HNES već etički za veleizdaju osudio Mesića, Josipovića i Pusićku, a Milanović je optužen. Admiral njih svrstava u prvi politički vučji čopor koji je nastao 3. siječnja 2000., ali spominje i još tri vučja čopora:

... zatim, tu je sveznajući vučji čopor koji je svaki dan nazočan u elektronskim i pisanim medijima. Zastupajući političku korektnost, a postali su medijski tutori hrvatskoga domoljublja kako bi iz svojih ideoloških pozicija tumačili prošlost radi kontrole budućnosti. Nadalje, tu je udruženi vučji čopor nevladinih udruga, kao primjerice Dokumenta itd., četvrti najbrojniji i najutjecajniji medijski vučji čopor, koji je najjači na HTV-u.

Da, admiral nam ukazuje koliko veliki posao još čeka HNES. Istina vrh prvoga vučjeg čopora HNES je, vidimo, osudio ili optužio. Također je optužena i Vesna Teršelić, čiju "Dokumentu" spominje naš admiral. Zapravo, Majstorović je svoju spoznaju zasnovao na njenom reagiranju koje je naslovio s: *Vesna Teršelić u paukovoj mreži.* On svoju tvrdnju o HNES-u obrazlaže ovako:

Da je to tako najbolje se vidi iz reakcije jedne od optuženica – Vesne Teršelić. Onoga časa kada joj je stigla službena osuda HNES-a Vesna Teršelić je krenula u (protu)akciju. Pogledajte kako je reagirala i što je poručila svojim vjernim članovima i članicama Documente:

"Dragi i drage,

Jučer sam na adresu Documente primila osudu tzv. Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) koje me proglašava nepoželjnom osobom u RH zbog teške povrede hrvatskih nacionalnih interesa. Naći ćemo se u 16.00 u uredu Documente kako bi razgovarali o reakcijama. Smatram da pošiljatelji time krše Zakon o suzbijanju diskriminacije, jer je cilj njihovog postupka zastrašivanje i stvaranje neprijateljskog okruženja a i Kazneni zakon jer mi ozbiljno prijete da bi me ustrašili, uznemirili, uništili društveni položaj kao i ugrozili materijalni opstanak, te me stavili u težak položaj na neodređeno vrijeme. Namjeravam kontaktirati s drugim 'osuđenima' Stjepanom Mesićem, Ivom Josipovićem i Vesnom Pusić. Za razliku od drugih 'osuđenih' ja nisam štićena osoba. Bojim se da će slične tjeralice

sastaviti i za druge osobe i time nastaviti zastrašivanje. Namjeravam i podnijeti prijavu MUP-u i DORH-u. Documenta će zatražiti reakciju te savjet kako postupiti da bi se otklonila ugroza u vezi svih 'osuda' koje su već donijete i onih koje se pripremaju i to od:

* Pučke pravobraniteljice (koja bi možda mogla podnijeti prekršajnu prijavu protiv Hrvatskog žrtvoslovnog društva zbog povrede Zakona o suzbijanju diskriminacije)

* Vlade Republike Hrvatske (Ministarstvo unutrašnjih poslova...)

* Hrvatskog sabora (Predsjednika, Predsjednika Odbora za ljudska prava i prava nacionalnih manjina, Predsjednika Odbora za vanjsku politiku)

* Predsjednice RH

* Savjeta za nacionalne manjine RH

Sa Živanom i Katarinom već sam skupa razmišljala o primjerenom načinu reagiranja. Sve druge molim vas za mišljenje o slijedećim koracima.

Bi li bilo dobro zatražiti i očitovanje Ministarstva uprave u vezi postupaka registrirane udruge Hrvatsko žrtvoslovno društvo? Bi li se mogli obratiti Hrvatskoj odyjetničkoj komori u vezi postupaka njenih članova koji su članovi sudišta? Pošto je Hrvatsko žrtvoslovno društvo članica mreže World Society of Victimology bilo bi im dobro napisati što radi njihova članica u Hrvatskoj. Možda bi bilo dobro da i članovi i članice Documente kontaktiraju druge profesionalne udruge čiji su članovi pošiljatelji i zatraže njihovu reakciju? Poslavši pismo Veleposlanstvu Slovenije sami su inicirali internacionalizaciju pitanja. Već su mi se javili iz Veleposlanstvo i pitali me kako mogu pomoći. Misli da bi nakon informiranja institucija u RH o osudama HNES trebalo informirati i diplomatski kor. Kad se osuda objavi (od strane njenih autora) mogla bi biti dodatan poticaj za sve koji me već sada vrijedi na ulici da s verbalnog pređu na fizičko nasilje. Zato vas molim da je ne šaljete dalje bez potrebe. Molim vas i za razmišljanja kako nastupiti prema javnosti. Mislim da je mi za sada ne bi treba objavljivati kako ne bi podizali njihovu javnu vidljivost.

Lijep pozdrav,

Vesna Teršelić"

<http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/uvodnik>

Što reći nego poželjeti Vesni Teršelić da izvjesti sve one koje je nabrojala o optužbi HNES-a. Dobro je da svima njima u ruke i dođe optužba, jer je očito da ona ne želi da se u široj javnosti zna o onome što piše u optužbi.

Iz njene zadnje rečenice vidljiva je i osnova rada vučjih čopora:

SPRIJEĆITI VIDLJIVOST ONIH KOJI VOLE HRVATSKU I HRVATSKI NAROD!

Kako u svojoj glavi ona zamišlja ispunjene te osnovne zadaće i slanje svima same optužbe, na koju ona ne može smisленo odgovoriti, teško je dokučiti iole inteligenjtijim ljudima, zar ne.

Naravno, smiješno je čekati objavu optužbe kada je poznato kako su sve osude i optužbe tiskane u knjizi *Hrvatske veleizdaje, II.*

Značajna je spoznaja kako joj podršku u veleizdaji daje Veleposlanstvo Republike Slovenije i nudi pomoć.

Ima jedna prohrvatska stvar u njenom pismu. Ona želi upoznati Hrvatski sabor s činjenicom da je optužena za etičku veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa. I doista bi bio veliki propust HNES-a, ako o toj optužbi nije izvjestio i Hrvatski sabor, zbog činjenice da ta ustanova financira rad Dokumente., bez obzira što u današnjem Saboru sjedi mnogo onih koji pripadaju prvom vučjem čoporu.

O samoj Teršelički, Pusićki... piše mi i član HNES-a Ante Glibota, redoviti član Europske Akademije Umjetnosti Znanosti i Literature (EASL) 15. 5. 2015.:

Dragi Josipe,

Bez obzira na obveze, koje kod mene nisu male, ja se uvijek trudim, prateći, pišući i reagirajući kad mi se to čini važnim. Ti svojim primjerom se držiš, čini mi se, istih principa, dakle tu smo negdje...

Slučaj gospode Teršelič je interesantan i trebalo bi mu više pokloniti pažnje, jer je ona i njena udruga zapravo eklatantan primjer što se u Hrvatskoj nebi trebalo, a niti smjelo tolerirati. Naime, ona i njena udruga, živi i financira se izdašnim dotacijama hrvatskog proračuna kako bi potkopavala temelje Hrvatske Države!! To je moguće jedino u državi koju vodi glupa i netalentirana Vlada. No ova "hrvatska" Vlada je u ovakovim slučajevima smisljeno glupa, što je tako providno, tako jasno, svakome onome tko razmišlja nezavisno svojom glavom.

To je Vlada koja ne voli državu kojom upravlja. To je Vlada pete kolone! Dakle davati sredstva Teršelički i sličnima, to je dio smisljene politike. Ona nije usamljena, već je to jedan vrlo smisljen i etabliran sustav kako razarati, sijati sumnju i unositi nemir među hrvatsko pučanstvo, a istovremeno tako lansirati i davati potporu u internacionalizaciji potpore u denigraciji njihovim ekspoziturama vani, kao nekakav nezavisni vapaj "hrvatskog" naroda za pomoć protiv povampirenih hrvatskih domoljubnih aždaja i branitelja. Potpora, udjelbu sredstva i pomagala, dakako dolaze onima koji čine sve kako bi ocrnili hrvatske građane, hrvatske istinske domoljube i hrvatske branitelje...

No dragi Josipe i tom se primiče kraj, jer se nadam da poslijе izbora više neće biti sredstava iz proračuna, pa će i Teršelička & Co moći teže sijati anti hrvatsku mržnju po svijetu. Bar se tako nadam, jer svi ti naši hrvatski novi vladari se ponašaju čudno kad se dokopaju vlasti. Doza opreza je nužna poradi onog što smo vidjeli kod političara kameleona tipa (Šeks, Bebić, Sanader & Co), koji su čak i Glavaša poslali u zatvor i izgnanstvo na pravdi Boga, prikrivajući njihovu nečasnu rabotu, bilo političku ili pak kriminalnu!

Ova antihrvatska Vladina ccbulumenta, koja je na putu gubitka vlasti, se već priprema kako se prskrbiti pozicije u evropskoj administraciji na čemu im "hrvatska" Vlada daje svesrdnu pomoć, pa čak i u međunarodnim institucijama. To treba sustavno razotkrivati, jer se tamo šalju predstavnici ne Hrvati i koji ne zastupaju hrvatske interese nego anti-Hrvatske. Razumljivo je da i rezultati vladanja ove sadašnje hrvatske Vlade to ni sljedeće dvije legislature neće moći poravnati i ispraviti, za sve nesreće i zlo koje su učinili tjemkom njihove vlasti.

Dobar primjer je i sama Vesna Pusić, koja bi navodno željela da postane Generalna Seka Ujedinjenih Naroda! Tamo se već nalazi isto jedan ordinarni anti-Hrvat, sadašnji zamjenik GS UN, nitko drugi nego njen genetski brac Ivan Šimonović, koji je nota bene genetski brat Zorana Pusića, a neznam jeli onda i Vesnice Pusić? Usporedi fotografije Ivice Šimonovića i Zorana Pusića, pa će ti biti jasno. Ja sam ti prokleti vizualac, pa zapažam detalje, ali ih ponekad i po potrebama dovodim i u sveze, pa eto smješnih fakata, teorija, istina... pa tako možemo bolje slijediti neke događaje u real politici Domaje. Ali ja sam siguran da ti također znaš dovoljno detalja o tvojoj matičnoj Akademiji, da te ne treba uvoditi u njene tajne i tajnice. A kako kaže ona narodna "krv nije voda" Josipe! Šimonovićev mamek je tu negdje također u tvojim blizinama, pa se informiraj. Akademici su dobri rasplodnici, ali mora im se priznati da oni bar tradicionalno osiguravaju i sinekure svojim priležnicama ili suradnicama dobrog srca! U našoj demografskoj nacionalnoj katastrofi možda bi smo trebali imati više Akademija da nam se poboljša demografska struktura. Problem je jedino da su im u većem broju slučajeva potomci anti-Hrvati??? Kako ti gledaš na taj problem? Božja providnost kažnjava bludnju, što bi kao katoliku i vjerniku izgledao kao valjani zaključak! Usput kao disgrasijica, što reći o radu HAZU danas kad se njen Predsjednik izgleda bavi ekskluzivno kako svom vremenskom članstvu osigura bolju zdravstvenu njegu, a substanca rada, temeljne smjernice za hrvatsku socijalnu, državnu zbiljnost je u bespućima, one su nevidljive, neopipljive, no o toj temi jednom drugom zgodom.

No, šalu na stranu, ali vidiš kako bi obitelj Pusić-Šimonović htjela zapravo privatizirati vrh UN, a onda bogme uz sve izgledne hrvatske dobre Vlade, Hrvatima bi bilo još strašnije.

Pusićka je i svoju veliku prijateljicu kleptoženku ministricu kulture Andreju Zlatar Violić također uhljebila na toj poziciji. Violićka je trebala kao ministrica kulture otvoriti jednu manifestaciju s francuskom ministricom kulture u Parizu, ali je bila toliko pijana, da nije bila u stanju stajati na nogama, da nije mogla doći na otvaranje izložbe. Možeš se zamisliti reputacije koje takove pijanke, prijateljice Pusićke stvaraju o takvoj banana državi koja ima na ministarskim funkcijama takav svijet. Andrea Zlatar Violić je bila uvijek dobre ruke i dobrog srca, kad je trebalo "potegnuti" čašicu, i dakako kad je trebalo financirati čelnike anti-hrvatstva sredstvima ministarstva kulture.

Pusićka je isto tako uspostavila sustav nominacija čelnika i pripadnika njene stranke od kojih su brojni već došli zbog njihovog načina raspolaganja s javnim

sredstvima procesuirani, ali unatoč tome ostaju i dalje u funkcijama (Vlahušić...). Sama Pusićka svom rođenom bratu udjeluje ogromna sredstva iz državnog proračuna da vodi anti-hrvatsku propagandu. Gospodju Pusić bi trebala također procesuirati za te i druge čine sustavnog korištenja pozicije vlasti u priskrbivanju dominirajuće pozicije, upotrebe javnih resursa, novčanih i drugih sredstava njenoj obitelji i članovima njene stranke u nadzornim odborima i postavljanjem nekompetentnih osoba na pozicije koje ne udovoljavaju ni po stručnostima ni po zahtjevima normi stručnosti tih pozicija.

Zapravo Pusićku bi trebalo, kad jedna istinska hrvatska Vlada dode na vlast, žurno procesuirati, pa će onda uskoro moći u Remetincu sa njoj bliskim Ivom Sanaderom "Sanijem" i Andreom Zlatar Violić osnovati novi SKH (Stranku Kleptomana Hrvatske). Sjeti se Josipe da sam 2005. i 2006. godine gotovo sedam godina ranije najavio Sanaderu gdje će završiti, pa eto, to isto mogu najaviti i za Vesnu Pusić danas na dan Gospodnjeg Uzašašća. Bili živi pa vidjeli.

Na kraju, želim ti svaku sreću, kao i tvojoj obitelji, na ovaj velik dan za nas katolike: Dan Uzašašća Krista!

Šaljem ti u prilogu jednu seriju članaka koji su izišli u bivšoj bavarskoj prijestoljnici, prije nekoliko dana, povodom predstavljanja jedne moje bibliofilske umjetničke knjige "Les Nuits de Heliogabale" (zajedno s Fernandom Arrabalom i Otto Piene) u Landshutu. Od našeg zadnjeg viđenja sam publicirao tri nove knjige, pa se u toliko rijeđe javljam, ali dakako, vrlo pažljivo vodim računa o svemu što se dešava u Domaji i s zadovoljstvom sljedim događanja oko našeg državnog prostora.

Srdačni pozdravi,

Ante Glibota,

Pariz

Zanimljivo je ovo reagiranje čelnice Dokumente kada se zna da ta organizacija djeluje po uputstvima Iva Josipovića. On je kao predsjednik pokazao svoju nemoć da opovrgne navode iz optužbe HNES-a, pa je pribjegao uvredama. Zato je zanimljivo vidjeti kako će sve one ustanove koje spominje Teršelička moći osporiti bilo koji navod u osudama i optužbama HNES-a. A zapravo je sjajna ideja o internacionalizaciji osuda i optužbi, jer to itekako može koristiti u budućim zahtjevima za oštetama od R. Srbije. Naravno, na našu sreću Teršelička nije toliko inteligentna da bi to razumjela. Zašto je to važno objašnjava i admirал Domazet Lošo:

'Oluja' bi se nakon dviju presuda u Haagu morala slaviti kao temelj hrvatske države, što ona i jest. Podsjećam da je sudac Theodor Meron u obrazloženju oslobođajuće presude Gotovini i Markaču izrekao ovu rečenicu: "Svako razumno sudsko vijeće donijelo bi ovakvu odluku." Naglasak je na riječi "razumno". U

Hrvatskoj na žalost nerazumnika ima previše. Druga činjenica koju ne treba smetnuti jest ono što su izrekli sudci Međunarodnog suda pravde u presudi tužbe za genocid koju je podigla Hrvatska protiv Srbije, a to je da su JNA i srpske paravojne postrojbe počinile zločine u namjeri stvaranja "homogene srpske države". Za razumne ljudi "homogena srpska država" je za nekoliko potencija jači pojam nego Velika Srbija". To znači da je jasno i glasno definiran agresor. Upravo to da se Srbija ne označi kao agresor, na sve načine, htjeli su spriječiti Ivo Josipović i Vesna Pusić, ustrajnim nastojanjem povlačenja tužbe.

A o tome govore i osude HNES-a!

Neće Teršelički očito pomoći ni činjenica što je na kraju Josipovića od optužbe za izrečene uvrede morao spašavati Ustavni sud:

USTAVNI SUD SPASIO JOSIPOVIĆA; HODAK: OVO JE PRAVNO RETARDIRANA DRŽAVA

Tomac i Jurčević tužili su bivšeg predsjednika za klevetu. Njihov odvjetnik Zvonimir Hodak tvrdi da ovaj slučaj pokazuje da su neki jednaki, a neki jednakiji.

Dan prije zakazanog ročišta na zagrebačkom Općinskom kaznenom sudu Ustavni je sud zabranio pokretanje postupka protiv bivšeg predsjednika Republike Ive Josipovića kojega su, u vrijeme dok je bio na dužnosti, za klevetu tužili profesori Zdravko Tomac i Josip Jurčević.

Tomac i Jurčević ranije su pojasnili da su Josipovića tužili za klevetu jer je komentirajući njihove izjave, u kojima su ga optužili da je veleizdajnik, navodno rekao da su "luđaci" i "bolesnici".

Obojica tužitelja inače su članovi Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta koje je na sjednici o izdaji nacionalnih interesa održanoj u rujnu prošle godine u Vukovaru donijelo "društveno etičke optužbe" protiv Josipovića, bivšeg predsjednika Stjepana Mesića, potpredsjednice Vlade i ministricice vanjskih poslova i europskih integracija Vesne Pusić i saborskog zastupnika SDSS-a Milorada Pupovca.

Pozivajući se na ustavnu odredbu prema kojoj predsjednik Republike ne može biti pritvoren niti se protiv njega može pokrenuti kazneni postupak bez prethodnog odobrenja Ustavnog suda najviše pravosudno tijelo zaključilo je da je Općinski sud povrijedio Ustav kada je bez prethodnog odobrenja za vođenje kaznenog postupka odredio ročište po privatnoj tužbi protiv Josipovića.

U svojoj je odluci Ustavni sud utvrdio i pravna stajališta prema kojima se protiv predsjednika Republike ne može pokrenuti kazneni postupak bez prethodnog odobrenja Ustavnog suda, pa ni nakon što je osobi koja je obnašala tu dužnost prestao mandat, ako se tereti za navodno počinjenje kaznenog djela tijekom obnašanja dužnosti predsjednika Republike Hrvatske.

Također su zaključili i da odluka Ustavnog suda kojom nije odobreno pokretanje kaznenog postupka protiv predsjednika Republike za vrijeme trajanja mandata

prijeći nadležni sud da po toj istoj tužbi pokrene kazneni postupak nakon što predsjedniku istekne mandat.

Hodak: Neki su jednaki, a neki jednakiji

Odvjetnika Zvonimira Hodaka koji zastupa Tomca i Jurčevića u ovom postupku, iznenadili smo ovom informacijom.

"Ako je to ustavna odredba, nemam što komentirati. Jednom sam već rekao, ovo je pravno retardirana država", rekao je za direktно.hr Hodak.

Čudi se odluci jer Josipović više nije predsjednik i ne štiti ga kazneno-pravni imunitet.

"Nije ni saborski zastupnik, i nakon što je prestao biti predsjednik Općinski kazneni sud je zakazao raspravu, i ne vidim što tu Ustavni sud ima odobravati. Zakon o Ustavnom суду nisu pisali suci Ustavnog suda. Prema tome, nelogična odredba ulazi u domenu Ustavnog suda. Josipović je danas najobičniji građanin kao i svaki drugi", tvrdi odvjetnik.

Sutra će se pojavit na raspravi na kojoj će mu biti uručeno rješenje Ustavnog suda. Objasnio nam je što dalje i zašto misli da neće imati uspjeha.

"Sada će Općinski sud morati zatražiti odobrenje, Ustavni sud neće ga dati. Ispada da dok je bio predsjednik, očito je mogao napraviti teže kazneno djelo. Imam osjećaj da će Ustavni sud odbiti zahtjev i da ćemo na taj način pokazati da smo svi jednakici, a da su neki jednakiji", zaključio je Zvonimir Hodak razgovor za naš portal.

Josip Senjak

Direktно.hr: 14. 5. 2015.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/14976/Ustavni-sud-spasio-Josipovi%C4%87a;-Hodak-Ovo-je-pravno-retardirana-dr%C5%BEava.htm>

Poznato je da je Hodak član Predsjedništva HNES-a, pa se na njega i na drugog člana Predsjedništva HNES-a našeg poznatog odvjetnika Željka Olujića odnosi Teršeličino spominjanje *Hrvatske odvjetničke komore*.

KOMENTAR NA ODLUKU USTAVNOG SUDA

Hodak: Josipović je tražio od Ustavnog suda da doneše takvu odluku, uvrijedio je ljude, oklevetao ih te nije imao hrabrosti doći na sud i suočiti se s njima

Kad je zakazana rasprava o ovom predmetu on više nije bio predsjednik države, nema kaznenopravni imunitet i on se sutra trebao naći na sudu, rekao je Hodak.

Odluku Općinskog kaznenog suda u kojoj je sud zabranio pokretanje postupka protiv bivšeg predsjednika Republike Ive Josipovića komentirao je za portal dnevno.hr odvjetnik Zvonimir Hodak.

"Hrvatska ima svoje propise, a tko je radio te propise nema veze sa stvarnošću. Ispada da je predsjednik države mogao napraviti ne znam kakvo kazneno djelo i zbog toga biti smijenjen a da opet bez odluke Ustavnog suda ne može biti suđen", komentirao je Hodak. Dodao je kako oni o tome efektivno govore o predsjedniku države.

"Kad je zakazana rasprava o ovom predmetu on više nije bio predsjednik države, nema kaznenopravni imunitet i on se sutra trebao naći na sudu. Ovaj potez Ustavnog suda je vrlo vjerojatno ustavan i zakonit ali je potpuno nelogičan i govori da postoje dvije vrste građana", naglasio je odvjetnik Hodak.

"Jedan je Mesić, jedan je Josipović itd, a svi drugi građani moraju snositi konsekvene, a to opet nije ustavno", priča Hodak.

Hodak je dodao kako je na određeni način neustavno da netko uživa određene privilegije na temelju nečega što je bio.

"Mislim da je to nakaradan propis i nije mi jasno kako je Ustavni sud dan prije ročišta odlučio intervenirati. Prema mojim informacijama sam Josipović tražio je od Ustavnog suda da doneše takvu odluku, uvrijedio je ljudi, oklevetao ih te nije imao hrabrosti doći na sud i suočiti se s njima. To govori o njemu", zaključio je.

Podsjećamo, dan prije zakazanog ročišta na zagrebačkom Općinskom kaznenom sudu Ustavni je sud zabranio pokretanje postupka protiv bivšeg predsjednika Republike Ive Josipovića kojega su, u vrijeme dok je bio na dužnosti, za klevetu tužili profesori Zdravko Tomac i Josip Jurčević.

Tomac i Jurčević ranije su pojasnili da su Josipovića tužili za klevetu jer je komentirajući njihove izjave, u kojima su ga optužili da je veleizdajnik, navodno rekao da su "luđaci" i "bolesnici".

M. Berić

dnevno.hr, 14. 5. 2015.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/hodak-josipovic-je-trazio-od-ustavnog-suda-da-donese-takvu-odluku-uvrijedio-je-ljude-oklevetao-ih-te-nije-imao-hrabrosti-doci-na-sud-suociti-se-s-njima-801093>

Već sam u emisiji Ozane Bašić "Oluja" rekao da su Josipovićeve uvrede zapravo priznanje da su navodi u optužnici takvi da on, iako je sveučilišni profesor s Pravnog fakulteta, ne može odgovoriti. Zato je ubrzo slijedila i osuda HNES-a. Teršelička je izabrala drugi način. Svjesna da ne može osporiti navode iz optužbe želi pozvati niz organizacija da sprječe osudu njenog ljudskog prava da djeluje

protiv hrvatskih nacionalnih interesa i protiv hrvatskog naroda s tim da joj taj isti narod za to debelo plaća. To je i hitno, jer teško je povjerovati da će joj se nastaviti plaćati iz hrvatskog proračuna rad zbog kojega je i osuđena za etičku veleizdaju i nakon parlamentarnih izbora, zar ne?

Ipak, vjerujem da će Teršelički i nove vlasti davati ogroman novac, kao i do sada, iz jednostavnog razloga što je ušla u *Kratki priručnik politički korektnih izraza* (Ivica Šola, 7Dnevno, 15. 5. 2015.):

Vesna Teršelič: Osoba bez biografije koja određuje što je "govor mržnje". Po zvanju časna sestra Velikog Brata.

Glas Brotnja, 16. 5. 2015.

Kamenjar.com, 16. 5. 2015.

DVOJAC TERŠELIĆ – PUSIĆ

HNES je danas izdalo priopćenje o postupku policije prema predsjedniku HNES, profesoru emeritusu Sveučilišta u Zagrebu, članu Europske akademije znanosti i umjetnosti:

HNES - Hrvatsko nacionalno etičko sudište

e-mail: eticko.sudiste@gmail.com

Predsjedništvo Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, na svojoj konferenciji za medije održanoj u Zagrebu, 19. svibnja 2015. godine, izdalo je sljedeće

P R I O P Ć E N J E   Z A   J A V N O S T

Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES) najoštrije osuđuje postupanje tijela policije koja su u ponedjeljak, 18. svibnja o. g. naložila prof. dr. Zvonimиру Šeparoviću, predsjedniku HNES-a, dolazak na obavijesni razgovor u policijsku postaju u Nehajskoj ulici. Policija je poziv izdala "*u svezi s obavljanjem obavijesnog razgovora u svojstvu svjedoka na okolnost prijave Vesne Teršelić o uzneniravanju*". Prethodno je Sudište uputilo gospodi Teršelič optužnicu za moralnu veleizdaju, stavljajući joj na teret sasvim konkretna postupanja protiv hrvatskih nacionalnih interesa.

HNES ocjenjuje da se ovakvim postupkom policije na najvulgarniji način zlorabi tijela državne represije u korist politički podobnih miljenika trenutne vlasti. Radi se o brutalnom nasrtaju na građanska prava i slobode, a bez ikakvih zakonski opravdanih razloga. Neodgovorno postupajući po instrukciji gospođe Teršelič, a bez suvislih operativnih indikacija, policija je grubo povrijedila profesionalne standarde. Nije postojala nikakva kaznena ili prekršajna prijava, a tobožnje "*uznemiravanje*" je samo subjektivan, proizvoljan i posve promašen opis gospode Teršelič. *Uznemiravanje* može biti posljedica njezine nečiste savjesti.

Iako je dotična gospođa iskusna javna osoba i na raspolaganju su joj brojni načini pobijanja optužnice, ona nije osporila ni jedan navod Sudišta. Umjesto odgovora na optužbe, ona oprobanom metodom pokušava diskreditirati svoje tužitelje, alarmira brojne društvene institucije i politikantski potiče policijski progon. Rekordno kratak rok u kojem je policija nekritički "*privela*" prof. Šeparovića govori o političkom diktatu njezinih mentora.

Krim-policajka Edita Dubrović, koja je saslušavala prof. Šeparovića, napomenula je da se radi o neformalnom postupku. Međutim, policija ne može i ne smije privoditi građane na neformalna saslušanja. Hrvatska nije policijska država.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište ocjenjuje da se ovakvim ishitrenim policijskim postupanjem pokušava zastrašiti članstvo HNES-a u propitivanju veleizdajničke rabote jednog dijela hrvatske političke elite. Policija time grubo nasrće na slobodu javne riječi, slobodu govora i izražavanja vrijednosnih sudova. Poglavito onih domoljubnih.

Nakon Ustavnog suda, koji je svojom politikantskom odlukom zabranio sudovanje protiv Ive Josipovića zbog bezočnog vrijedanja članova HNES-a, sada se i policija uključila u provođenje političkog nasilja protiv onih koji se ne mire s nacionalnom izdajom.

GLAVNI TAJNIK

Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, v. r.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/hrvatsko-nacionalno-eticko-sudiste-osuduje-terselic-policija-je-grubo-povrijedila-nacionalna-prava-slobode-802069>

Posebno bih se osvrnuo na konstataciju Predsjedništva HNES-a:

Iako je dotična gospođa iskusna javna osoba i na raspolaganju su joj brojni načini pobijanja optužnice, ona nije osporila ni jedan navod Sudišta.

Zapravo to što nije pokušala osporiti niti jedan navod optužbe iako ju je HNES-a pozvao da to učini:

UPUTA ETIČKI OPTUŽENOJ

Etički optužena biti će pravodobno obaviještena o javnoj raspravi kojoj može nazočiti osobno ili preko pravnog zastupnika,

Ili

Može izraziti kajanje i tražiti oprost o čemu odlučuje Hrvatsko nacionalno etičko sudište u plenarnoj sjednici.

Teršelička svojim postupcima priznaje da ne može osporiti niti jednu točku optužbe, i samo optužuje da će HNES biti kriv ako bude napadnuta zato što je navodno neki napadač potaknut presudom u kojoj je skupljeno mnogo njenih postupaka protiv nacionalnih interesa hrvatskog naroda.

Ovim ona samo vrijeđa pamet hrvatskog naroda, koji je itekako svjestan njene prljave veleizdajničke rabote.

Zapravo, hrvatski povjesničar Zlatko Hasanbegović je sjajno komentirao policijsko nasilje nad profesorom Šeparovićem zahvalivši se Teršelički jer je nju Ivo Josipović nazvao savješću Hrvatske, pa mu je narod na izborima pokazao što misli o tome.

Na drugačiji, ali također duhoviti način reagirao je Damir Kalafatić:

JE LI TO TERŠELIČKA U'APSILA ŠEPAROVIĆA!?

Predsjednica protuhrvatski nastrojene Documente-Centra za suočavanje s prošlošću Teršelička navodno je kazneno prijavila prof. dr. Zvonimira Šeparovića, predsjednika Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta jer taj je sud

nju, kao i još neke njoj slične tipove, osudio za 'izdaju zemlje' na svojoj trećoj sjednici održanoj krajem travnja ove godine u Zagrebu.

Teršelička je (kazneno) prijavila Šeparovića, jer je uznemirena stavovima Etičkog sudišta; a to bi joj moglo naškoditi rijetko viđenoj prirodnoj ljepoti.

Slijede li sad kaznene prijave protiv Šeparovića i od strane ostalih 'etičkih' veleizdajnika, Josipovića, Mesića, Pusićke, Pupovca....., jesu li i oni poput ove Slovenke-nepoznatog podrijetla-jako uznemirenu pa će Zvonimir Šeparović, prof. dr. emeritus, morati još nekoliko puta dolaziti na obavijesni razgovor u Ostojićevu policiju kako bi i tu bulumentu veleizdajnika utješio u njihovoј etičkoj uznemirenosti; svakog od njih ponaosob?

Međutim, nakon 'obavijesnog razgovora' na policiji Šeparović je izjavio kako kaznene prijave Vesne Teršelič protiv njega uopće nije ni bilo.

U policijsku je postaju primljen, kaže on, s respektom, a rečeno mu je da je senzibilna gospođa Vesna Teršelič samo došla obavijestiti Policijsku postaju Trešnjevka da je ona etički optužena i jako, jako u dubini svoje plemenite duše.....uznemirena.

Pa, nedavno odlikovana Teršelička je ipak 'naša savjest' kako to lijepo kaže jednaki joj etički veleizdajnik, poznati ZAMP-ovac Ivo Josipović!

Treba vjerovati profesoru Šeparoviću(80) kako kaznene prijave nije bilo ali onda ostaje pitanje zašto je nekadašnji Tuđmanov ministar VP uopće i morao doći na 'obavijesni razgovor' (ovaj izričaj podsjeća na jedna davno prohujala, olovna vremena druga Tite, Aleksandra Rankovića, op. a.)?

Pitamo se i po čijem nalogu je to privođenje provedeno, dali po nalogu Ostojje Rankovića, pardon, ministra policije Ranka Ostojića ili onog dubrovčanina Orsata Miljenića, ministra pravosuđa koji je nedavno s jednim slavonskim seljakom u četiri oka potajno dogovarao zaposlenje/uhljebljenje njegove kćerke, ugledne

SDP-ovke (video na 'Bujici')!?

Bilo kako bilo, poziv na obavijesni razgovor uza sav respekt i pristojno ponašanje policije ipak ima određenu poruku u smislu: pazi što radiš ili po srbijski rečeno: druže, ne talasaj...makar se radilo i o takvom, uglednom čovjeku naše lijepe Domovine!

Ma kako god bio formalan, i sam poziv na razgovor u policiju je itekakvo poniženje za jednog bez ikakve sumnje velikog čovjeka koji je sve svoje znanje i ljubav poklonio pri stvaranju neovisne i slobodne države Hrvatske!

Očito, figurativno rečeno, tajanstvena Slovenka, Vesna Teršelič ipak je u'apsila Hrvata Šeparovića; sramotno i neviđeno da se to događa u jednoj državi koja se farizejski diči demokracijom!

Teršelička nije opovrgla nijedan navod iz presude etičkog suda osim što je zbog te presude 'jako uz nemirena' a policija zbog toga poziva profesora Šeparovića umjesto Teršeličke koja bi trebala opovrgnuti teške navode iz te presude, jer, ako to nije učinila znači da je kriva za veleizdaju, makar i etičku!

Policija bi barem trebala točno utvrditi obiteljski 'pedigre' te javne osobe koja godišnje ošteti državni proračun za barem dvadesetak milijuna kuna!

Uostalom, ako je već tako uz nemirena mogla je poput kćeri Ivana Krmpotića zatražiti policijsku zaštitu!?

Usporedimo kako to Ostojićeva policija, za razliku od 'slučaja jako uz nemirene Teršeličke', 'savjesno' radi u 'slučaju Perković':

"Nije točno da ste željeli, kako tvrdite, pružiti zaštitu našem ocu Ivanu Krmpotiću. Dva puta smo Vas zvali, potom dva puta tražili od krim inspektorice da kontaktira nadređenog i ona nam je dva puta potvrdila kako naš otac ne može dobiti zaštitu zbog prijetnji koje su mu upućene, kao i činjenice da je provaljeno u zgradu u kojoj živi.

Netočno je također da Vas moj otac nikada do sada nije kontaktirao, iako Vaša korespondencija, doduše jednosmjerna, traje od 2013. godine.

Kako je moj otac trenutno na sigurnom, (ali) u Njemačkoj, uspjeli smo pronaći svega nekoliko dopisa koje Vam je uputio, a na koje nikada niste našli shodno za odgovoriti", stoji u elektronskom pismu koje potpisuju Ivanove kćeri Gabrijela Krmpotić Kos i Helena Krmpotić, a u čijem su privitku i fotografije dopisa na koje se pozivaju.

A sad nešto sasvim osobno:

Teršelička se nedavno zaputila duboko u prošlost – u tristo godina daleku povijest. Odlučila je protresti Sinjsku alklu (i Sinjsku Gospu), suočiti i nju s prošlošću, s jedne strane, a s druge, aktualnu Predsjednicu Grabar Kitarović zbog pokroviteljstva te viteške igre.

Pametno – jednim udarcem padaju dvije muhe – prastara Alka i aktualna Predsjednica – obje se moraju suočiti s Teršeličkinom 'prošlošću'.

E, kao Sinjanina, to me je jako potreslo, strašno me uz nemirilo, pa molim ministra Rajka Ostojića da privede na obavijesni razgovor ovu strankinju, Slovenku, Vesnu Teršelić jer bestidno vrijeda tri stoljeća staru hrvatsku ostavštinu, zaštićenu po UNESCO-u... i hitno je strpa u dobro čuvanu ludaru jer tamo joj i mjesto!

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/43-glas-hrvsijeta/37516-je-li-to-terselicka-u-apsila-zvonimira-separovica>

Na kraju Priopćenja HNES spominje i Ustavni sud, koji je svojom politikantskom odlukom zabranio sudovanje protiv Ive Josipovića zbog bezočnog vrijedanja članova HNES-a profesora Josipa Jurčevića i Zdravka Tomca. Zapravo je i

Josipović pokazao, kao sada Teršelička, kako ne može suvislo odgovoriti na optužbe, što je na kraju rezultiralo tako da je tražio zaštitu Ustavnog suda. Međutim, to njegovo posredno priznanje ubrzalo donošenje etičke osude za veleizdaju. Za očekivati je da će i Teršeličko posredno priznanje ubrzati proces donošenja etičke osude za veleizdaju i za nju. Zato je zanimljivo vidjeti kako je npr. Josip Jurčević komentirao policijsko maltretiranje profesora Šeparovića:

DRŽAVNI VRH ŠTITI UBOJICE IZ MÜNCHENA, A ŠEPAROVIĆA ZOVU NA RAZGOVOR

Viviane Reding je nedavno rekla kako 'najviše institucije države Hrvatske, štite najgore vrste zločinaca i ubojica', što se danas u Hrvatskoj očituje, a povezano je i sa suđenjem i zastrašivanjem svjedoka

Direktno.hr: 19. 5. 2015. Autor: Petra Zahran

Sveučilišni profesor Zvonimir Šeparović danas je morao doći na obavijesni razgovor, jer je kao predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta izrekao osudu Vesne Teršelić, Stjepana Mesića, Ive Josipovića, Vesne Pusić, Milorada Pupovca. Povjesničar Josip Jurčević ovu situaciju smatra absurdnom, jer se državni vrh jako brine kada su u pitanju ovakvi događaji, ali je potpuno kontradiktoran, kada treba zaštiti vlastite državljane, koji dobivaju prijetnje smrću, misleći pritom na svjedoke na suđenju Perkoviću i Mustaču u Münchenu. Podsjetimo, predsjednica Documente – Centra za suočavanje s prošlošću Vesna Teršelić kazneno je prijavila prof. dr. Zvonimira Šeparovića, predsjednika Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta jer taj je sud nju, kao i još neke, osudio za "izdaju zemlje" na svojoj trećoj sjednici održanoj krajem travnja ove godine u Zagrebu. Teršelička je kazneno prijavila Šeparovića, jer je uznenirena stavovima Etičkog sudišta.

Jurčevića je cijeli slučaj podsjetio na riječi potpredsjednice Europske komisije Viviane Reding.

"Ona je javno rekla još 2013. godine da 'najviše institucije države Hrvatske, štite najgore vrste zločinaca i ubojica'. To se danas u Hrvatskoj očituje, a povezano je i sa suđenjem i zastrašivanjem svjedoka. Dakle, s jedne strane netko mora ići na obavijesni razgovor, a u kontekstu suđenja Perkoviću i Mustaču u Münchenu, kada važan svjedok treba biti zaštićen od ubojica onda državni sustav ne radi ono što bi trebao. Hrvatske institucije ne žele štititi svjedoke, uključujući Krmpotića, nego Njemačka mora nalaziti načine da se zaštiti čovjek", rekao je Jurčević.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište je, inače, utemeljeno prošle godine u vrijeme Uskrsa kako bi etički sudilo za izdaju zemlje.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/15247/Dr%C5%BEavni-vrh-%C5%A1tit-ubojice-iz-M%C3%BCnchena-a-%C5%A0eparovi%C4%87a-zovu-na-razgovor.htm>

Pored HNES-a "antifašistima" je trn u oku i nedavno registrirano Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Na taj napad za koji je zadužen Zoran Pusić reagirao je i naš poznati kolumnist i publicist Vjekoslav Krsnik:

"ANTIFAŠIZAM" ZORANA PUSIĆA KAO BORBA PROTIV HRVATSTVA I DEMOKRACIJE

Iako se tzv. Antifašistička liga Republike Hrvatske već pri samom utemeljenju deklarirala, kad su u pitanju demokratski standardi, kao antidemokratska, dakle u stvari fašistička udruga jer je cilj udruge borba protiv hrvatstva kao pojma i kao prakse, njezin predsjednik Zoran Pusić odmah je požurio dokazati kako će se toga dosljedno pridržavati.

Zoran Puić je ministru uprave Arsenu Bauku uputio zahtjev da se poništi upis Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac u Registar udrug, jer se po ocjeni Zorana Pusića radi o društvu koje revitalizira zločinački karakter NDH. Treba podsjetiti da je prvotni zahtjev tog Društva Ured za opću upravu Grada Zagreba odbio, pa je tek nakon što se na takvu odluku spomenuto Društvo žalilo, ono ipak upisano u registar, čime je steklo pravo punog djelovanja. Obrazlažući pozitivnu odluku o registraciji Gradski ured je ocijenio da će nezavisna istraživanja događaja iz prošlosti doprinijeti razvoju znanstvenih istraživanja o logoru Jasenovac.

Zahtijevajući od ministra uprave da poništi registraciju Zoran Pusić je u obrazloženju iznio niz zahtjeva i tvrdnji koji se kose s ustavnim pravom o slobodi govora i slobodi udruživanja, pa ako ćemo uporabiti retoriku same Antifašističke lige, on zahtjeva fašističko postupke protiv neistomišljenika. On smatra da će se djelovanjem registriranog Društva zanemariti postojeći podatci skupljani s raznih strana i proglašavati ih dijelom jedne zavjere nevjerojatnih dimenzija. Pri tome Zoran Pusić drugim riječima opravdava upravo takvu zavjeru koja je do nevjerojatnih dimenzija za vrijeme komunizma manipulirala čak s brojem od 700.000 osoba ubijenih u Jasenovcu. Ta je velika laž tek posljednjih godina osporena za svakog normalnog promatrača, ali očito ne za samog Zorana Pusića i njegovo društvo u Antifašističkoj ligi Republike Hrvatske.

Tražeći od ministra uprave poništenje registracije Društva Zoran Pusić osporava ustavno pravo znanstvenog istraživanja te upozorava kako se tu ne radi o bezopasnim oriđinalima s akademskim titulama, jer ideje i politika koju propagiraju u sadašnjosti nisu bitno različite od onih iz doba NDH. Zoran Pusić očito još živi u doba komunističkog režima kad je postojala samo jedna partijska istina, a to se osobito odnosilo na logor u Jasenovcu o kojemu se nije smjelo ni pisati ni istraživati. Tako je monstruozna laž o 700.000 likvidiranih ljudi u Jasenovcu preživjela sve do prije nekoliko godina, a u Srbiji i Republici Srpskoj u duhu srpske politike zasnovane na lažima još je uvijek koriste.

Pri samom osnivanju Antifašističke lige Republike Hrvatske nije bilo dvojbe o tome kakvu će politiku zagovarati to društvo kojemu nepodnošljivo smeta prije svega samo postojanje Republike Hrvatske kao demokratske i neovisne države. Intervencija predsjednika Lige Zorana Pusića samo dokazuje da sve ono što

dovodi u pitanje komunistički konstruirane laži o tragičnoj hrvatskoj prošlosti u Jugoslaviji bit će na meti samozvanih čuvara revolucionarne prošlosti kakav je i sam Zoran Pusić.

Završit ću ovaj pregled s Otvorenim pismom biskupa dr. Vlada Košića, koji pokazuje koliki je značaj Društva i njegovih, po Pusiću, "znanstvenika". Naime u svom tekstu naš veliki biskup se poziva upravo na jednog od tih "znanstvenika" – mr. Sc. Mladena Ivezića:

BISKUP VLADO KOŠIĆ – OTVORENO PISMO NEOKOMUNISTIČKOM POVJESNIČARU

Glas Brotinja, svibanj 19, 2015.

Biskup sisacki Vlado Košić osvrnuo se na izjave Hrvoja Klasića u emisiji "Nedjeljom u 2".

Sad sam tek uspio odgledati veći dio emisije A. Stankovića Nedjeljom u dva (na kompjutoru, Emisije na zahtjev) u kojoj je gostovao povjesničar Hrvoje Klasić i čuo njegovu izjavu u kojoj i mene spominje.

Tu on kaže da je meni postavio pitanje, na koje kaže nikad nije dobio odgovor, naime, koga je slijedio sisacki župnik koji je na kraju mise u travnju 1941. pozdravio vjernike: Živio Hitler, živio Pavelić!? Želim ovdje odgovorno reći da nikada do sada nisam čuo ovo pitanje, niti sam od spomenutoga gospodina dobio ikada ovaj upit, niti sam do sada ikada čuo za ovaj slučaj iz 1941.!

Drugo, kad već spominje Keltsku noć i moju reakciju sljedeći dan na misi – a bilo je to 9. rujna 2012., na komemoraciji za gotovo 300 od partizana pobijenih Zrinjana, vjernika katolika koje su kao civile pobili "osloboditelji" – bilo bi fer da je spomenuo da je to bilo u Zrinu, tom mučeničkom svjedoku zločinačke naravi "osloboditelj-skog pokreta" kojeg je veličala Keltska noć. I ja sam to povezao: veličanje partizana i spomen sv. Kvirina. Za mene i danas to je nespojivo: jedni su činili zločine, a drugi, naš svetac je očito podnio mučeništvo i činio samo dobro. No, spomenuti povjesničar očito želi pomiriti zločince i svece, što je ipak dijametralno suprotno i što ja nikada neću prihvati.

Što se pak tiče spomenutog župnika i njegova pozdrava, upućujem na Mladena Ivezića i njegov osrvt na taj nedavni intervju, u kojem osrvtu se daje neko tumačenje ili moguće viđenje zašto je to tadašnji župnik, u to vrijeme, dakle u travnju 1941. rekao – a ja bih samo nadodao da je tada Hitler jednako kao i Staljin morao biti drag svim komunistima jer su bili u savezu, tako da bi – da je tada bio živ naš vriji neokomunistički povjesničar – i on morao jednako klicati u čast obojici, sad znamo, megazločincima! Koje je slijedio i njegov uzor JB Tito, koji međutim nije ništa manje zločinac zato što ga neki još uvijek veličaju, da li zbog neznanja ili zbog pokvarenosti, ne znam, Bog zna. Neka nam se Bog smiluje s ovakvim interpretatorima povijesti!

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/biskup-vlado-kosic-otvoreno-pismo-neokomunisticki-povjesnicaru>

**DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB,
2015.**

Dr.sc. Josip Stjepandić,

"SMISAO USTAŠEVANJA DANAS"

Štovani gospodine Banac,

s nevjericom sam pročitao otrovno štivo "Smisao ustaševanja danas" u „Jutarnjem listu“ od 4.9.15 potpisano Vašim imenom. Nakon što sam tekst prošao više puta, došao sam do zaključka, da bi takav uradak više priličio kakvom partijskom medijskom batinašu ili pak supruzi vodećeg velikosrbina. Budući se očito ne radi o krivotvorini kao u slučaju izmišljenoga intervjeta Davora Butkovića sa Sanaderom, jer biste već reagirali, moram prihvati tu vrlo neugodnu činjenicu da je to Vaša umotvorina, u kojoj napadate stanovitu peticiju kao "peticijsko ustaševanje", ponižavajući na taj način i čitatelje koji su o tome zahtjevu mogli sami donijeti svoj sud.

Puno toga ste nadrobili, pa se moram ograničiti na tri teze:

1. "Kako je moguće da su ustaški veterani u emigraciji imali više pameti i osjećaja odgovornosti (i to još prije pola stoljeća) od pedeset naših suvremenika (među kojima ima i ljudi od ugleda)? Pustimo sada Branka Borkovića, ..., ali što ćemo s tim silnim doktorima I akademnicima? Čovjek bi pomislio da Josip Pečarić, koji godinama zabija nos tamo gdje mu je nije mjesto, u neprobrano društvo naših povjesničara, kao

matematičar od glasa poznaje najelementarnije zakone logike. Ali ne, idemo od lošeg na gore.”

2. Možda peticionašima, preko daljinskog, upravlja neka nevidljiva sila?
3. Po svemu sudeći, Nikolić je još prije skoro pola stoljeća o Jasenovcu znao više nego Stjepan Razum danas.

Kao prvo, autori i prvi potpisnici peticije, među njima i ja, sigurno su premladi, da bi bili ustaše, a opet dovoljno stari, da su iskusili što znači biti Hrvat tj. „ustaša” u jugokomunističkom sustavu. Nisam ja „ustaša” bio svojom voljom, nego su tako prema meni postupali, od najranije mladosti! Umjesto da diskvalificirate potpisnike, bilo bi puno znanstveno primjerene zapitati se što ih je ponukalo na taj korak? Ako ste čitali tekst peticije, a bilo bi očekivano jer je danima već dostupna javnosti, a i zbog toga što odgovoran čovjek kojemu je karijerni biljeg znanost ne komentira niti zauzima stavove o nečemu što ne poznaje, sigurno ste uočili da povijest u njoj počinje najranije 1991. godine. Kao povjesničar morali biste znati da se ZDS kao simbol koristio u više postrojbi Hrvatske vojske u Domovinskom ratu, te da jedna vrlo popularna pjesma započinje tim pokličem: <https://www.youtube.com/watch?v=cUbCp2WgkYw>

Ova snimka preuzeta je 1.490.061 puta u posljedne 2 godine s komentarom: “Famous war song from Croatia about a pissant village which was supposedly defended by these guys.” Isto tako biste morali znati, kao suvremenik usprkos tome što ste založili karijeru ozbiljnoga povjesničara za bijedne sinekure još od besramne kampanje ondašnjega HHO, čiji ste visokorangirani član bili, o zločinima tijekom i nakon Oluje, da od godine 2000. naovamo traje nesmiljeni progon hrvatskih branitelja s očiglednim ciljem da se kriminalizira Domovinski rat. Kome to nije jasno, neka pogleda originalno izdanje „Jutarnjeg lista” te HTV1 na dan oslobođajuće presude generalima u Den Haagu. Mislite da bi oko 2000 branitelja počinilo samoubojstvo, da se prema njima postupalo s više poštovanja? Ako se ne varam, u toj drugoj najgoroj vlasti u povijesti Hrvatske Vi ste bili ministar, pa ste se mogli pobrinuti za razjašnjenje pojma ZDS na najvišoj državnoj razini, ali niste? Zašto niste zabadali svoj istančani nos tamo gdje je trebalo? Onda se ne smijete čuditi da to pokušavaju neki tamo akademici, biskupi, doktori, inženjeri, te ostali ognjištarski i klerofašistički nakot, njih 4.200 na broju!? Kad smo već kod logike, tu ne trebaju silne titule, dovoljna je zdrava pamet: oni koji su devedesetih bili protiv predsjednika Tuđmana, danas su protiv branitelja i za svoj orjunaški regiju, a svi skupa protiv hrvatske države, zar ne?

Kao drugo, na temelju bogatog iskustva s jugokomunističkim sustavom mogu Vam sa sigurnošću reći: ako se neka negativna pojava ne može objasniti, onda sigurno Crkva stoji iza toga, na čelu s „ustaškim vikarom” Stepincom i Papom Poljakom, klerofašistima mrskim! Zato nemojte se snebivati o „nekoj nevidljivoj sili preko daljinskog...” nego ožežite po sredini kao Vaša uvijek budna i oštroumna kolegica Slavica Lukić: „Maštruko, međutim, ističe da je prilično siguran da su upravo spomenuti biskupi Vlado Košić i Valentin Pozaić duhovni inicijatori peticije o povratku pozdrava „Za dom spremni” u službenu upotrebu.

On smatra da nije riječ o izoliranoj i usamljenoj inicijativi, već o događaju koji je odraz općeg rasta nacionalizma u Hrvatskoj.”

<http://www.jutarnji.hr/vrstan-matematiciar-i-amaterski-povjesnicar-ridikuloznih-stavova/1405637/>

Zato pitajte Maštruka za ono što sami ne znate! On je provjereni kadar najvišega ranga iz Partije “OZNA-sve-dozna”, pa po definiciji mora sve znati! Ili mislite da je Partija slala za veleposlanika u Vatikan prijatelje Katoličke crkve ili hrvatskoga naroda?

Kao treće, da ste Vi vjerni svome znanstvenom pozivu, da ste antikomunist kakvim se predstavljate, da Vam želja za političkom karijerom u Hrvatskoj nije toliko zaslijepila um zbog čega ste od prvih dana dolaska u Hrvatsku odustali od univerzalnih znanstvenih principa u korist banalne društvene moći, Vi biste se već davno bili pozabavili pitanjem mogućih krivotvorena broja i identiteta žrtava u Jasenovcu (npr. dok ste bili ministar), pa dr.sc. Razum ne bi imao razloga “zabijati svoj nos...” On je to u međuvremenu učinio, jer povijest razumije kao znanost, a ne kao dogmu, pa ćemo vidjeti što će se izleći. Ja iz svoje skromne perspektive mogu samo reći da sam se u školi naslušao toliko povijesnih laži da hrvatskom narodu od svega srca želim reviziju (propitivanje) povijesti. Zato sam se učlanio u Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Vi ste svoju priliku, da postanete “revizor novije hrvatske povijesti” lakomisleno prokockali, pa zašto se onda bunite?

Umjesto zaključka:

Vaš je uradak u glavnim tezama i udarnim pojmovima vrlo sličan članku “Ustašluk akademika Pečarića šokirao javnost”, objavljen u “Večernjem listu” 29.8.15. Pogledajmo što o znakovitoj podudarnosti tekstova u “Jutarnjem” i “Večernjem list” u jednom drugom razdoblju piše Vaš kolega prof. dr. Josip Jurčević na 224. stranici njegove knjige “Spašavanje zločinačke budućnosti”:

“Nobilo je strategiju obrane Perkovića i cijele strukture od EU predstavio javno u hrvatskim medijima u nekoliko veoma opsežnih tekstova u dva najtiražnija dnevna lista u Hrvatskoj (Jutarnji i Večernji list), s kojima je poslovno i drugačije povezan. U njima je Nobilo u samo dva dana (29. I 30. lipnja 2013) objavio ukupno nešto više od 25 kartica teksta. Ponajprije je zanimljivo što su tekstovi objavljeni u subotu i nedjelju, tj. odmah nakon što je Sabor u petak izglasao Lex Perković, a već u ponedjeljak (1. srpnja) RH je službeno postala članica EU.

Jedino što se može logično zaključiti da su ovi tekstovi Ante Nobila unaprijed pripremljeni i precizno tempirani. S jedne strane, predstavljali su prvu i golemu javnu potporu strukturi vlasti koja je donijela skandalozne zakonske izmjene, a da nije bilo protuteže u drugačijem mišljenju. S druge je strane to bila jasna poruka EU i hrvatskoj javnosti o moći, rasprostranjenosti, čvrstini i odlučnosti upravljačke strukture RH u obrani Perkovića te još više u obrani svojih položaja, interesa i svojeg radikalno nedemokratskog upravljačkog modela.“

Znakovito, zar ne? Je li sve to djelo onog „dirigenta medijskog prostora“, o kome je prije nekoliko dana u svojoj izjavi progovorio nadbiskup Puljić?

<http://narod.hr/kultura/nadbiskup-puljic-manipulatori-su-izvrnuli-cinjenice-podmetnuli-kukavicje-jaje-i-pripisali-mi-ono-sto-potpisnici-peticije-traze>

Čemu Vama trebaju takvi članci? Zar niste tijekom dugog boravka u SAD naučili pravila uljuđene komunikacije? Hoćete li zbilja isprovocirati sudski proces zbog sramoćenja? Zašto se nekoć ugledni profesor i znanstvenik spušta na razinu partijskog medijskog batinaša i zar bilo koja funkcija u Hrvatskoj ili u svijetu, vrijedi odustajanja od realno značajne karijere, digniteta i prepoznatljivosti koju ste stvarali tijekom života? Zar ste tako brzo i lako odustali od načela svijeta u kojemu ste ostvarili karijeru zarad agitpropovskih litanija kojima se služio komunistički režim, a koji i danas upravo preko Vas i Vaših kolega razara Hrvatsku?

Ako doista hoćete hrvatske birače motivirati da ne biraju aktualnu vlast, onda je dovoljan jedan redak, a ne cijeli članak: "Nemojte birati njih, jer su čak gori i od Račanove vlade, u kojoj sam bio ministar, pa znam o čemu govorim!" Za onih 100.000 (sto tisuća) posjetitelja Thompsonova koncerta u Kninu ne trebate brinuti. Oni su svoju dugoročnu odluku već donijeli. Možda je u tome temeljni problem!? U Njemačkoj, odakle Vam pišem, Ustav određuje u članku 17 da se bilo tko, sam ili s bilo kim drugim, smije obratiti zamolbom ili žalbom nadležnom organu ili predstavničkom tijelu. Za vrijeme Domovinskog rata napisao sam više stotina pisama i peticija njemačkim primateljima, koje su sigurno odražavale (i) uzrujanost njihova autora, a da nikad nisam dobio nepristojan odgovor, da ovom nabacivanju blatom, koje i od Vas doživljavamo, ne govorim.

Sa štovanjem

Dr.sc. Josip Stjepandić

7. rujna 2015.

Kamenjar.com, 8.9.2015

Dragovoljac.com, 8.9.2015

EVO ZAŠTO NE DAJU ISTRAŽITI JASENOVAC: ‘Da bi Pupovac i peta kolona Hrvatima dovijeka na nos nabijali lažne žrtve!’

Damir Kramarić, dnevno.hr, 20. 08. 2015.

“Budući da Pupovac nije neobrazovan, svojim izjavama posve se razotkrio kao spavač onih srpskih snaga koje su devedesetih vodile rat i koje bi ponovno htjele rat”, smatra dr. Jurčević koji je magistrirao na jasenovačkom mitu

Nakon što je Milorad Pupovac u Dnevniku Nove TV usporedio Vukovar 2015. godine s Jasenovcem 1946. te kazao: ‘Zamislite da je netko u Jasenovcu ili Novskoj 1946. godine rekao da latinično pismo ne smije više biti u upotrebi...’, u zraku su ostali visjeti brojni upitnici u vezi s porukom koju je čelnik SNV-a htio poslati.

Cilj i smisao njegove poruke može se nazrijeti, ali ne i u potpunosti razumjeti, pogotovo zato što do danas nije znanstveno istraženo što se uopće dogadalo u Jasenovcu od 1941. do 1945., a što pak 1946. godine, koju spominje Milorad Pupovac. Posve je nepoznato, naime, koliko je doista žrtava stradalo u logoru Jasenovac od 1941. do 1945. godine, koliko je bilo žrtava srpske, a koliko hrvatske i drugih nacionalnosti te koliko je žrtava u Jasenovcu bilo nakon 1945. godine, kada je nova vlast, prema najnovijim podacima, tamo zatvorila svoje zatvorenike. No, posve je jasno, nakon prvih – makar i površnih istraživanja – da je broj žrtava jasenovačkog logora zbog političkih razloga godinama višestruko uveličavan, a da se istina o žrtvama u isto vrijeme nije smjela istraživati.

Poznato je da je, frustrirana činjenicom da se i danas znanstvenicima zabranjuje istraživački rad na otkrivanju stvarnog broja žrtava u Jasenovcu, grupa znanstvenika nedavno od predsjednika HAZU zatražila da Akademija doneše ‘Deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja’, odnosno da se založi za omogućavanje slobodnih znanstvenih istraživanja povijesnih tema, istraživanja koje su dosad bile nepoželjna, pa čak i zabranjena.

Informacije do kojih su došli istražitelji Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, dočekane su, naime, na nož od strane hrvatskih ‘etabliranih’ povjesničara, odnosno ‘povjesničara’ poput Tvrka Jakovine, Hrvoja Klasića i Slavka Goldsteina. Navedeni ‘stručnjaci’ nisu argumentima pokušali osporiti tvrdnje istraživača Jasenovca (koji tvrde da je u logoru Jasenovac stradao daleko manji broj žrtava od često korištenih brojki te da su partizani svoje žrtve –stradale nakon 1945. pripisivali ustašama), već su ih izvrijedali i grubo diskvalificirali u medijima, ne ulazeći u suštinu stvari.

To primitivno vrijedanje ljudi koji su pokušali istražiti neistraženo područje bilo je i povod pismu upućenom Zvonku Kusiću, od strane Pečarića i Marušića te ostalih potpisnika.

Kako povjesničar koji je magistrirao na logoru Jasenovac komentira izjave dr. Milorada Pupovca te što se doista događalo u Jasenovcu 1946. godine, a što

nekoliko godina prije toga upitali smo dr. Josipa Jurčevića koji je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu magistrirao na temi ‘Nastanak jasenovačkog mita’.

”Pupovac se svojim izjavama posve razotkrio kao posljednji ešalon velikosrpske politike u Hrvatskoj. To što je izrekao nema nikavog smisla jer NDH nama baš nikakve veze s današnjom Hrvatskom, odnosno s Hrvatskom iz 1991. godine. Između te dvije države imali smo, uostalom, Jugoslaviju. Osim toga, velika većina građana Hrvatske tada se nije ni rodilo, što znači da je nabijanje na nos Jasenovoca današnjim generacijama čisti rasizam. Budući da Pupovac nije neobrazovan, ovim izjavama posve se razotkrio kao peta kolona, odnosno kao krtica ili spavač onih srpskih snaga koje su devedesetih ovdje vodile rat i koje bi, po svemu sudeći, ponovno htjeli rat. Mnogi čestiti pripadnici srpske zajednice u Hrvatskoj već godinama optužuju Pupovca za kriminal te za bavljenje etnobiznisom, no te njihove tvrdnje teško se probijaju do korumpiranih medija, a još teže do isto takvog DORH-a”, ističe dr. Josip Jurčević.

Dodaje potom da bi Pupovac, da je istinski predstavnik srpske etničke zajednice, poticao integriranje Srba u Hrvatsku, a ne njihovu getoizaciju.

”On čini zlo Srbima, jer u njihovom interesu nije da žive u getu, nego da se integriraju u zajednicu, kao što su se Hrvati, ali i Srbi, integrirali u SAD, Kanadu i druge zemlje gdje žive. Što se Jasenovca, pak, tiče, ni prije 1990. godine, ali – što je posebno zanimljivo – ni poslije 1990. niti jedna vlast do danas nije htjela da se dozna istina o broju te identitetu i nacionalnoj pripadnosti žrtava. Sada je jasno i zbog čega: da bi Pupovac i slični taj mit i tu krivotvorinu mogli i dalje koristiti kao sredstvo pritiska na Hrvatsku. To je kapitulacija Milorada Pupovca i u moralnom i u intelektualnom smislu”, zaključuje dr. Josip Jurčević.

**J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ
PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.**

**PISMO GLAVNOM UREDNIKU „VIJESTI“ G.
JOVOVIĆU**

Poštovani g. Jovović,

Moram priznati da me nije iznenadio Vaš odgovor:

Naslov: Molim za objavu mog odgovora na napad vašeg novinara

Datum: Tue, 12 Apr 2016 11:28:39 +0200 (CEST)

Šalje: Mihailo Jovovic <mihailo.jovovic@vijesti.me>

Prima: pecaric@element.hr

Poštovani,

*Vrlo rado ču objaviti Vaš odgovor, ako ga prethodno prilagodite crnogorskom
Zakonu o medijima.*

*S poštovanjem
Mihailo Jovović
glavni urednik*

Naime, pretpostavio sam da će te procijeniti da u mom tekstu ima puno činjenica koje ne bi bilo “zdravo” dati vašim čitateljima. Moja procjena je bila zbog samog dosta priglupog “napada” Vašeg novinara, pa je bilo i logično da će te ga

neobjavljinjem mog odgovora na neki način pokušati zaštiti pogotovu što ste mu dali izbornu promidžbu u kojoj on svoje protivnike proglašava ustašama.

Moram se pohvaliti jer je takvo moje razmišljanje bilo točnija procjena od uvjerenja jednog mog kolege akademika iz DANU koji je vjerovao da Vam ja svojim reagiranjem povećavam tiraž:

Dragi Josipe,

Čitam jutros tvoj tekst kojeg si napisao kao reagovanje na brljotine objavljene u crnogorskom tabloidu. Žao mi je što te toliko irritiraju čaršijska ogovaranja, da ne kažem nešto gore, u provincijskim novinama. Nekad su to bile prave novine, sa ozbiljnim novinarima i piscima. Kažem nekad... Najviše bi trebalo da se ja uzbudujem zbog gluposti kojima su popunili dvije strane svojih nesrećnih novina. Ali mene to zabavlja, i nije mi ni na kraj pameti da se uvaljujem u njihov glib... To nije trebalo ni tebi. Tvoje vrijeme je mnogo dragocjenije... Dobro nam došao u DANU.

PS. Čujem da su ove prljavštine diktirane sa drugog mjesta. I od pisca, koji više nema ništa vrijedno u svojoj mrčenoj glavi. Ali o tome kad se vidimo. jadnu stvarnost, i da im reagovanjem povećavam tiraž...

Odgovorio sam mu samo:

Pa morao si primijetiti da je i mene zabavljalo:

Ipak nisam bio siguran hoćete li ipak shvatiti da će objavljinje teksta dvostrukog akademika imati učinak o kojem je pisao moj kolega ili Vas je osobno pogodilo sve ono o čemu sam pisao, a što se može naći i na Internetu jer je više hrvatskih portala prenijelo moj odgovor. Čini se da je ipak po srijedi ovo drugo jer moj odgovor niste objavili, ali jeste novi tekst Vašeg novinara u kome on ponavlja tvrdnje koje sam u svom tekstu ismijao:

“To navodno, radim time što sam prenio dio Pečarićevih šovinističkih, čak i fašisoidnih stavova koje je on promovisao u skoro 30 svojih knjiga i brojnim nastupima na javnoj sceni u Hrvatskoj gdje je javnost konsternirana njegovim “ustašlukom”, kako to nazivaju čak i desnici naklonjeni mediji iz Zagreba. Pečarić poznat po svom matematičkom geniju koji ja ne sporim, ali i po svom vrlo problematičnom svjetonazoru, pogotovo kad je period NDH u pitanju, za HGI je bio drag gost... Primijenimo stoga, iz logike svima poznati induktivni silogizam koji kaže da iz dvije istinite premise nužno proizlazi istinita konkluzija:

- 1. Ustašluk dr. Pečarića sablažnjava čak i desničarsku javnost u Hrvatskoj*
- 2. Pečarić je “iskazao izuzetnu potporu HGI - ju i poželio uspjeh na izborima”, a on je njima bio drag gost.*

Zaključak: HGI dijeli politički svjetonazor dr Pečarića.

Činjenica da veliki dio tog svjetonazora čine vrlo problematični stavovi o npr. Jasenovcu, ili Pečarićeva inicijativa da se ustaški pozdrav iz “Za dom spremni!”

uvede kao novi pozdrav aktuelne hrvatske vojske, nije moj, već problem ekipe iz HGI ...”

Prvo bi Vas kao urednika koji objavljujete ovakav tekst zamolio koji su to “desnici naklonjeni mediji iz Zagreba”. Naime ovako neuk kao što jesam osim tjednika *Hrvatskog slova* ja ne znam za takove medije.

Objavljujete tekst novinara koji pokušava podučiti logiku jednog matematičara za kojeg sam tvrdi da je poznat po svom matematičkom geniju. Zar vam nije smiješno da govori o mojim nastupima i doista misli da su na njima nazočni oni koji su konsternirani mojim ustašlukom. Valjda hoćete reći kako ti ljudi nisu baš pametni kada dolaze slušati me.

Naravno, postoji u RH i takovih o kojima piše Vaš novinar. To i jesu ljudi koji nisu zadovoljni što je Hrvatska pobijedila u Domovinskom ratu i koje ja obično nazivam srpskim slugama, a uvijek me zabavljaju kada reagiraju na moju pitalicu:

-Znate li koja je razlika između četnika I Jugoslavena?

-Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

Posebno je priglupo da i pored mog (kod Vas neobjavljenog) odgovora ponavljate tvrdnju o pozdravu ZA DOM SPREMNI.

Naime, pozdrav je bio u zakonu o HOS-u koje su bile legitimne postrojbe Hrvatske vojske koje su zaustavile Srpsko-Crnogorsku agresiju na Hrvatsku i pobijedili u tom ratu. Zaustavili? Pa HOS-ovci su bili strah i trepet agresora, pa je doista smiješno da neke novine u Crnoj Gori koja je bila agresor na Hrvatsku proglašava njihov pozdrav ustaškim. To postaje i smješno kada znamo da su i Crnogorci napadali Dubrovnik i držali ga u okruženju, a iz opkoljenog grada stigao je poziv za pomoć Glavnom stožeru HV:

“Molimo vas, ako nam ne možete poslati još HOS-ovaca, pošaljite nam njihove oznaće jer se srpsko-crnogorski agresori panično boje kada vide znakove HOS-a na našim braniteljima!”

Možda se time želite narugati sami sebi, na način kako se tijekom rata crnogorski “Monitor” rugao Srbima koji su slavili pobjedu i osvajanje Vukovara. Naime u “Monitoru” su itekako znali kakav je bio odnos snaga u vrijeme kada su Srbi pokazali svoju veliku hrabrost i usudili se napasti razoružanu Hrvatsku kojoj je VS UN-a zabranio i kupovinu oružja da bi se obranila. Valjda su u UN-u znali da Srpsko-Crnogorski agresor može pobijediti samo kada smo mi bez oružja. A ta priča o pozdravu Za dom spremi i oznakama HOS-u u Dubrovniku sve kaže, zar ne?

Za vašu informaciju ministar Hasanbegović je prije nekoliko dana u Splitu mimo protokola položio vijenac na spomeniku palim HOS-ovcima. To vam je onaj ministar kojemu su pronašli sliku s kapom jednog HOS-ovca, pa su ga srpske sluge u RH napale na način na koji je to učinio Vaš novinar tvrdeći da je to ustaška kapa. Srpskim slugama u RH nasjednu i takove novine kao što je francuski Le Monda pa oni to ponove u pitanju najpopularnijem hrvatskom ministru i ispadnu smiješni:

Je li vam žao što ste se družili s ustaškim simpatizerima 1990.-tih ? Postoji ta fotografija na kojoj nosite ustašku kapu...

Nikada nisam nosio „ustašku kapu“. Potpuno sam zaboravio na tu fotografiju! Nastala je 1993., čini mi se, u Splitu gdje sam kao dvadesetogodišnji student slučajno susreo članove dobrovoljačke postrojbe legalne hrvatske vojske i fotografirao sam se s dijelom njihove uniforme. Taj, čiju sam kapu nosio na glavi je poginuo dvije godine kasnije u ratu u Bosni, u sklopu završnih hrvatsko-bošnjačkih savezničkih ratnih operacija protiv srpske vojske kojom je zapovijedao general Ratko Mladić. Za mene je bila i ostala čast da sam upoznao čovjeka koji je dao svoj život za obranu svoje domovine.

(Inače za zapovjednika HV-a, koja je pobijedila u bitci za Dubrovnik, generala Bobetka vežu me drage uspomene. Svojevremeno sam na osnivanju generalske udruge kojoj je on bio na čelu, jedini govornik koji nije bio visoki časnik HV-a, na zahtjev velikog generala bio upravo Josip Pečarić. Valjda na to misli Vaš novinar kada kaže da sam kontroverzan.)

Vaš novinar spominje moje problematične stavove o Jasenovcu. Zanimljivo je zato vidjeti kako je ministar Hasanbegović, koji je doktor povijesnih znanosti (molid Vas nemojte pomisliti da ja mislim da on o tome može znati više od Vašeg novinara) u spomenutom intervjuu odgovorio na pitanje o Bleiburgu i Jasenovcu:

Tijekom 50 godina, bilo je zabranjeno komemorirati zločine počinjene u Bleibburgu, dok su manipulacije zločina počinjenih u Jasenovcu i pretjerivanje s brojem žrtava bili jedan od sastavnih elemenata jugoslavenskog komunističkog režima i njegove ideologije.

Inače i jučer sam govorio na skupu Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) u prepunoj velikoj dvorani "Mimare" i nazočni su velikim pljeskom iskazala svoju, kako nas podučava Vaš novinar, konsterniranost. A govorio sam o svojoj prvoj knjizi o Jasenovcu. Onoj iz 1998. godine koju je izdao Hrvatski institut za povijest (pri tome ne dvojim da Vaš novinar o Jasenovcu zna mnogo više nego što znaju u tom institutu – izdavač moje knjige). Sigurno je već sam naziv moje knjige vrlo problematičan Vašem novinaru. Evo dio mog jučerašnjeg govora:

„Mi iz HNES-a smo ponosni što smo nas dva podpredsjednika pisali o tom mitu o Jasenovcu još 1998. godine. Dr. sc. Josip Jurčević autor je knjige „Nastanak Jasenovačkog mita“, a ja knjige „Srpski mit o Jasenovcu“.

Danas je možda potrebno istaknuti kako je podnaslov moje knjige bio: Skrivanje istine o beogradskim konclogorima.

Danas zahvaljujući ljudima iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac znamo kako je u tom logoru pronađeno manje od 500 kostura, dok je recimo poznato da je samo u Sajmištu, beogradskom logoru koji je u početku bio isključivo logor za Židove, stradalo 8000 Židova.

A ubijeni su na stravičan način. A pogubljeni su na ulicama Beograda, na ulicama glavnog grada jedne države.

Jučer je ulici u kojoj su počinjala ta pogubljena, u starom dijelu grada Beograda, trebao biti podignut spomenik jevrejskim žrtvama Holokausta. U ulici u kojoj su u specijalnom kamionu – „dušegupki“, otrovnim gasom gušili logoraše. Dakle, spomenik su trebali postaviti u ulici u kojoj bi krenula pogubljenja sve do stratišta u Jajincima. Dakle, za vreme vožnje bi nesrećni zarobljenici iz logora bili ubijeni, Još od izdavanja moje knjige 1998. Uporno sam ponavljao da bi se trebale označiti ulice u Beogradu u kojima su ta pogubljenja Židova na ovako stravičan način izvršena. Izgleda da su žrtve dočekale barem obilježavanje početka njihove agonije 75 godina nakon što su ubijeni, a na neki način i ja jer se to dogodilo 18 godina nakon objave moje knjige.“

Zapravo sam to rekao predstavljajući tajnika spomenutog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac g. Igora Vukića kao novog člana HNES-a. Njegov otac (Srbin) je kao dijete s Kozare prošao kroz logor Jasenovac i uvijek je sinu govorio što je istina o tom logoru, a sin je zato i istraživao i njegov doprinos najnovijim spoznajama o tom logoru je nevjerljatan!

<http://kamenjar.com/igor-vukic-novi-clan-hnes/>

Inače podpredsjednik HNES-a je i nekadašnji kandidat SDP-a za Predsjednika RH prof. dr. sc Zdravko Tomac. On se jučer obratio okupljenima rekavši kako je ovlašten govoriti u ime predsjednika HDZ-a Tomislava Karamarka te je najavio da HDZ od jeseni pokreće inicijativu za promjenu imena Trga maršala Tita u Zagrebu, ali i imena svih trgovaca, ulica... koje nose Titovo ime, a nalaze se u mjestima i gradovima u kojima HDZ ima većinu.

<http://kamenjar.com/zdravko-tomac-hdz-od-jeseni-ide-u-inicijativu-mijenjanja-naziva-titovih-trgova/>

Inače poznato je da sam ja imenjak spomenutog maršala. A nas dvojicu veže i to što smo u onome po čemu smo najpoznatiji među desetoricom u cijelom svijetu. Ja po broju znanstvenih radova u matematičkim časopisima, a on na listi deset najvećih svjetskih ubojica! Ne dvojim da je moj imenjak drag vašem novinaru. Kada su me vodili i pokazivali što ima novoga u dragom mi gradu, primjetio sam da još imate ulice u čast mog imenjaka. Biti među deset najvećih svjetskih ubojica nije malo ostvarenje, zar ne?

Na toj listi nema ni Pavelića, ni Miloševića. I dok sam Vašem novinaru “ustaša”, vjerovali ili ne Miloševiću sam bio “moj Crnogorac”. Naime u Haagu je od jednog Hrvatskog uznika posudio moju knjigu “Sramotni sud u Haagu”, pročitao je preko noći i uz komentar “Dobar je ovaj moj Crnogorac”, kojim je šokirao mog Hrvata, zamolio za dozvolu da napravi kopiju moje knjige.

Zapravo u cijeloj ovoj priči mi je najdraža priča o Vašem ponavljanju priče o strahu pred HOS-ovcima kroz tvrdnju da je pozdrav tog regularnog dijela Hrvatske vojske ustaški. Crnogorci koji se ponose svojom hrabrošću na taj način nas i danas podsjećaju na strah koji su izazivale oznake HOS-a u Dubrovniku u okruženju i slabo naoružanom. Nadam se da će te mi objasniti koji je Vaš interes za to! Valjda nije Vaš novinar Hrvat koji se na suptilan način ruga Crnogorcima? S poštovanjem

Prof. dr. sc. Josip Pečarić

Redoviti član HAZU
Dopisni član DANU

P.S. Uvjeren sam da će čitajući ovo moje pismo moje kolege u DANU odmah shvatiti da se ja samo izvrsno zabavljam.

26. 06. 2016

HRT-'OTVORENO' KAO PRIJEKI SUD PARTIJE!?

Damir Kalafatić

Dolaskom nove vlasti i opravdanom smjenom ravnatelja Radmana naivni tv-preplatnici mislili su kako je došao kraj svekolikoj tv-klateži. Demokratska javnost očekivala je ostvarenje pragmatične ideje sabornika Dujomira Marasovića kako 'treba pomesti sve smeće nakupljeno na HRT-u'; ali ututanj!

Ostadoše nepometeni Radmanovi tv-kapitalci poput urednice 'Hrvatska uživo', crvene Maje Severice i rigidne SDP-reporterke, polupismene Muni-žabe a ostade nedirnuta i Radmanova desna ruka, nadobudni kosmati skojevac Novokmet!

U srpnju 2012., nakon što je imenovan za v. d. glavnog ravnatelja HRT-a, Domagoj Novokmet je u samo nekoliko dana s dotadašnjih ravnateljskih, uredničkih i voditeljskih mjesta partijski odlučno pomeo 40-ak tv-djelatnika (Đelu Hadžiselimovića, Stjepana Baloga, Dijanu Čović, Dražena Majića, Jozu Barišića, Sinišu Kovačiću, Ivana Jabuku, Dražena Miočića, Brunu Kovačeviću, Tončicu Čeljusku, Sandru Križanec, itd...)

Nakon Novo-kmetskog tromjesečnog šefovanja HRT-om, za glavnog prisavskog ravnatelja, u listopadu 2012., imenovan je nositelj Titine posthumne štafete Goran Radman, a udarna mu pesnica, Domagoj Novokmet postade (v. d.) urednikom svemoćnog Informativnog programa HTV-a.

Obojica, i Radman i 'Novi kmet' demokratski radikalno nastavljaju s čistkama Partiji nepočudnih tv-djelatnika.

Iz Dnevnika redom 'lete' Goran Brozović i Branko Nađvinski, a zbog izjava Ruže Tomašić, Dnevnik 3 moraju napustiti Katja Kušec, Denis Latin i Ružica Renić, dok Velimir Đuretić prestaje biti urednikom zabavnog programa!

Čudnovato da aktualni ravnatelj Siniša Kovačić, i sam žrtva staljinističkih čistki skojevca Novokmeta, dopušta ovom tipu voditi jednu od najgledanijih tv-emisija kakva je 'Otvoreno' čija je sinoćnja epizoda nalikovala na 'Prijeći sud komunističke Partije'!?

U svezi s tim evo u cijelosti jednog pisma pristiglog iz demokratske države Njemačke:

***

Štovani gospodo (Siniša Kovačić, Jozo Barišić, nap. a.),

koliko god sam se veselio neminovnoj smjeni na čelu HRT, bojam se da Vam naprosto nedostaje hrabrosti za neophodne promjene.

Već sam Vas upozorio da Radmanove najavne špice tipa 'Ide Tito preko Romanije' treba žurno povući i vratiti 'Odu slobodi'.

Onda drug Novokmet, koji je prije četiri godine, ako se dobro sjećam, pokazao neograničenu skojevsku brutalnost.

Čime je on zaslužio da vodi emisiju poput večerašnjeg 'Otvorenog'?

Izgleda da je klevetanje u neograničenim količinama, pogotovo prema osobama koje nisu bile nazočne: čelnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac (dr. Stjepan Razum, nap. a.), te redatelja Jakova Sedlara, bilo jedina svrha ove emisije.

Hoćete li sakupiti pristojnosti, pa im se ispričati da Vaš voditelj nijednom nije upozorio goste u studiju da ne kleve(ću)taju osobe koje nisu nazočne?

Mogli biste pokazati malo građanske hrabrosti, pa pozvati kao goste gospodu Razuma, Vukića (starijeg i mlađeg) i Sedlara, pa zovite orjunaše koje hoćete da razmijene argumente o Jasenovcu.

Ili puno jednostavnije: prikažite film 'Jasenovac – Istina', pa napravite raspravu nakon prikazivanja.

Kako kao (bivši) čelnici novinarske organizacije gledate na ponovljeno blaćenje Vašeg kolege Bujanca?

O gledanosti njegove 'TV Bujice' HRT će dugo moći samo sanjati!

Glede pozdrava 'Za dom spremni' preporučam Vam čitanje knjige akademika Josipa Pečarića 'Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni', te studij presuda hrvatskih sudova na tu temu, da Vaši novinari ne moraju ponavljati notorne gluposti!

Sa štovanjem

Dr. Josip Stjepandić,

***

G.Stjepandić potpuno je u pravu, sinoćne 'Otvoreno' sličilo je na Partijsko sudište prijekog suda u kojem je ulogu Predsjednika vijeća glumatao skojevac Novokmet, prisutna su bila i dva tužitelja, SDP-ov puškomitraljezac Nenad Stazić uz assistenciju HRT-u još uvijek omiljenog srbijanskog petokolonaša Milorada Pupovca.

Na optuženičkoj klupi umjesto javno optuženih 'ustaša', Razuma, Sedlara, Hasanbegovića, Tepeša, Bujanca i dr. sjedila je vrlo pristojna Sanja Putica kojoj se hrvatska demokratska javnost mogla jedino diviti što tu dvojicu žučljivih vlaških prostaka, kao prava dama, nije poslala tamo gdje im je mjesto nego je na sve provokacije razumno odgovarala!

Putem linka prisutni MOST-ovac iz Osijeka više je bio za ukras, neutralac poput 'svete vodice'!

Posebno žestok bio je 'ugroženi' petokolonaš Pupovac kojem je Novokmet sasvim nedemokratski dopustio da svjetski afirmiranog redatelja Sedlara nazove lažovom, krivotvoriteljem povijesti, nikakvim redateljem...da bi na kraju dodao: „I onda film, sramotan falsifikat kojeg bi se svaka zemlja sramila, a za kojeg je ministar kulture rekao da pridonosi dijalogu.“

Tako je srž problema objasnio turobni Milorad Pupovac posebno se osvrnuvši na Sedlarov, jedino njemu, sporni dokumentarac 'Jasenovac- istina'.

Eeee, to je ono čega se Pupavci, Stazići i slična im klatež boje a to je istina a gola istina je jedina koja oslobađa...hrvatski narod od po Srbima nametnutog bremena genocidnosti.

Zlonamjerno, desetog travnja-na dan NDH, beogradska politička elita na čelu s bivšim četničkim prvacima, Nikolićem i Vučićem s pjetetom se je sjećala najvećeg 'podzemnog srbijanskog grada'- Jasenovca u kome je, po njihovoj sasvim proizvoljnoj i ničim dokazanoj računici, od ustaške ruke zaglavilo 500.000 Srbiyanaca (u Dodikovoj RS taj se broj penje na 700.000)!?

Jeli se Milorad Pupovac ikad usudio demantirati ovaj klasični srbijanski 'falsifikat'!?

Dabome da nije, jer on će i ove godine u mjesecu lipnju pohitati u mjesto Jadovno na Velebitu i naricati nad desecima tisuća pobijenih:

„Jadovno je matica svih zločina koji su se na ovim prostorima dogodili u 20.stoljeću....“, preteča Jasenovca!?

I taj dramatični igrokaz i opet će izvesti baš nad poznatom Šaranovom jamom u kojoj, tv-kamerom i zapisnikom utvrđeno, nema ni jednog jedinog kostura, sic!

Damir Kalafatić

P.S.

Srbijanskim lažima i mitovima nema kraja:

U blizini spomenute Šaranove jame kod Jadovna nalazi se još jedna jama sa stradalim žrtvama iz poslijeratne 1945. godine te izgleda da je potpuno lažna priča o Šaranovoj jami ustvari poslužila prikrivanju stvarnih događaja.

Ako Državno odvjetništvo ništa ne poduzme i ako organizator komemoracije ne bude imao znanstvene ni ljudske snage da prihvati istinu, te i dalje bude ustrajao na svojoj (mitskoj)priči, novopodignuti spomenik kraj (prazne)Šaranove jame postat će za većinu građana Hrvatske simbolom gluposti i prijevare, a ono što je najgore - stvarne žrtve biti će zaslugom organizatora komemoracije popljuvane i ponižene.

A glavni ideolog ove nakaradne komemoracije(dakako, Milorad Pupovac) morao bi se već jednom odlučiti hoće li se u svom radu držati znanstvenih ili žandarskih metoda (Pavle Vranjican i Josip Jurčević / Hrvatski list, srpanj 2011.).

Do danas, jasno, pojeo vuk magarca!

14. Travanj 2016

Dragovoljac.com, 14.4.2016

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

13.04.-19.04.2016.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html>

Josip Pečarić – Dnevnik: Srijeda, 13. travnja - utorak, 19. travnja 2016.

Portal HKV-a: 21. travnja 2016.

**DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13.
TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.**

(...)

Petak, 15. 04. 2016.

EU je sudjelovala u velikosrpskoj fašističkoj agresiji na Hrvatsku. Otud ne čudi njihovo obnovljeno stajalište oko srbijanskog zakona po kome je Veljko Marić osuđen u Beogradu zbog izmišljenih zločina. O Mariću je i sinoć govorila europarlamentarka Marijana Petir. Podsjetila je da je hrvatski branitelj Veljko Marić zbog spomenutog Zakona otet na srbijanskoj granici, ne uhićen jer nije bila raspisana tjericalica.

„Tim je Zakonom Srbija sebi pripisala funkciju malog Haaga te pomiješala univerzalnu i regionalnu jurisdikciju. Marić je srećom transferiran u Hrvatsku, no razočarao me potez tadašnje Vlade i pravosuđa. On je transferiran u zatvor jer je bjelovarski sud samo potvrdio presudu beogradskog suda. To je sramota bivšeg

ministra pravosuđa“, istaknula je Petir koja je najzaslužnija što je do tog transfera uopće i došlo.

Naglasila je da je Zakon o regionalnoj jurisdikciji prijetnja za 300 hrvatskih branitelja koliko postoji optužnica u Srbiji.

„Hrvatskom ministarstvu su bila poznata ta imena 300 hrvatskih branitelja, no njih nitko nije obavijestio iz ministarstva o tome. Ovo nije bilateralno pitanje jer se zakon odnosi na sve hrvatske branitelje koji dolaze iz 17 drugih država EU, što znači da i oni mogu biti oteti od Srbije“, naglasila je Petir.

Pisao sam predgovor knjigama o slučaju i stradanjima Veljka Mariću koje je napisao – tko bi drugi – Mladen Pavković. Vodio sam iz Pakistana Prosvjed zbog napada na pravni suverenitet Republike Hrvatske. U dva dana sakupio sam preko 1000 potpisa i uputio ga Hrvatskom saboru 08. 10. 2011. Otvorenim pismom obratio sam se i Predsjednici RH.

Sjetimo se i kako je tijekom Domovinskog rata Šarengradska ada okupirana, a niti nakon 20-ak godina nakon mirne reintegracije nije vraćena u potpuni suverenitet Republike Hrvatske. EU je sigurno zadovoljna da je to tako!

U ranim jutarnjim satima Profesor Šeparović je poslao pismo HNES-a o kandidatkinji Vesni Pusić Generalnom tajniku UN-a Ban Ki-moonu. Poslao ga je i na mnoge druge adrese (npr. Angeli Merkel).

Oskar opravdava Predsjednicu koristeći naslov moje knjige: "Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska".

Ogromna većina državotvornih Hrvata ipak misli da se radi, blago rečeno, o posipanju pepelom. A i malo je vjerojatno da u Predsjedničinom uredu uopće znaju za moju tvrdnju kako su hrvatski branitelji danas jedini istinski antifašisti kao pobjednici u ratu protiv fašističkog agresora.

Prije odlaska na Fakultet gledam na HTV-u drage osobe: generale Medveda i Sesara.

Poslije Fakulteta dva sata druženja s hodočasnicima iz Tisna i njihovom župnikom don Lazarom.

Doma me čeka odgovor HTV-a. Odgovaram im:

Naslov:

Re: Molim za objavu mog odgovora na napad vašeg novinara

Datum: Fri, 15 Apr 2016 18:38:09 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Povjerenik za korisnike usluga HRT-a <povjerenik@hrt.hr>,
glavni.ravnatelj@hrt.hr, jozo.barisic@hrt.hr

Poštovani g. Šeb,

Meni se čini da se g Kovačić malo našalio s Vama.

Vjerojatno je htio izbjegći odgovor na moje pitanje:

"Jesam li i ja bio na Crnoj listi HTV-a?"

Čini se da Vam nije poslao i drugu moju poruku:

Naslov:

Fwd: Pozdrav iz Boke II

Datum: Tue, 12 Apr 2016 09:48:14 +0200

Šalje: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Prima: glavni.ravnatelj@hrt.hr

Evo teksta sa svim "ustašama".

Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG.

Ne morate koristiti dio o meni, niti moj odgovor

- ali trebali bi njen tekst ako hoćete pomoći.

JP

Pod CC i g. Kovačić i g. Barišić su dobili moj odgovor dr. Stjepandiću u kome stoji:

"Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore g. Zvonimira Dekovića i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednik Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“. Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.

Napisao sam g. Kovačiću: "Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."

Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite. Zapravo pitam se je li ta emisija pomoći Hrvatima Crne Gore i njihovoj tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?"

Vaš današnji odgovor zapravo je "pomoći" HTV-a na crtanje mete na čelima naše hrvatske ministrike u Vladi CG i dvojice spomenutih predsjednika hrvatskih organizacija u CG.

Ponavljam NISAM JA TO NAPISAO NEGO ONI.

Jasno mi je da se u vrijeme kad se hrvatska vlast posipa pepelom bojite i vi na HTV-u ponašati drugačije.

Ali treba li to biti ovako neinteligentno?

S poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

P.S. Da bi bolje razumjeli o čemu Vam pišem ispričat će Vam kako u mojim knjigama ili javnim nastupima govorim o mojim Hrvatima u Boki.

Uspoređujem ih s Hercegovcima ovako:

Kad Hrvatu Boke kotorske netko kaže da je ustaša - prvo od njega pobjegnu svi Hrvati.

Kad Hercegovcu netko kaže da je ustaša - ima besplatno piće do kraja života.

Frapantna je sličnost s današnjom Hrvatskom i ZDS, zar ne?

15.04.2016 u 16:01, Povjerenik za korisnike usluga HRT-a je napisao/la:

Mnogo poštovani gospodine akademiče Pečariću,

hvala Vam na pismu koje ste uputili vršitelju dužnosti glavnog ravnatelja Hrvatske radiotelevizije.

Hrvatska radiotelevizija ne može komentirati sadržaj pojedinih novinskih napisa, kao ni stajališta njihovih autora, a isto tako ne objavljuje reakcije gledatelja na napise drugih medija. S obzirom na to da ste svoj zahtjev za objavu odgovora uputili uredništvu novina čiji Vas novinar napada, za očekivati je da će na taj zahtjev dobiti adekvatan odgovor.

S osobitim poštovanjem

Zvonko Šeb | povjerenik za korisnike usluga Hrvatske radiotelevizije

U Bujici HNES-ovci prof. Nevenka Nekić i prof. dr. sc. Josip Jurčević o Vesni Pusić. Pero Čorić, saborski zastupnik HSP AS: "U fazi smo prikupljanja potpisa zastupnika Sabora da Pusić nema legalitet niti legitimitet za takvu kandidaturu." Udruga U ime obitelji je pokrenula peticiju putem koje građani mogu izraziti svoje nezadovoljstvo ovom odlukom.

HDZ na Twitteru: Podrška Vesni Pusić je premijerov stav.

Sve u svemu čini se da je Konferencija za tisak HNES-a i pojavljivanje profesora Šeparovića i Tomca na HTV-a imalo dobrih rezultata, zar ne? Komentari na narod.hr pokazuju da se HDZ-u ne vjeruje.

25. 06. 2016.

IGOR VUKIĆ NOVI ČLAN HNES-a

Danas imam posebno zadovoljstvo predstaviti novog člana Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta.

Kao što znate cilj naše današnje skupštine je etička osuda J. B. Tita i jugokomunista.

Jedan od najvećih zločina prema hrvatskom narodu je Mit o Jasenovcu. Preuveličavanje broja žrtava Jasenovca brojkama koje su donosili na sastancima CK Partije imalo je za svrhu onemogućavanje svake pomisli na neovisnu hrvatsku državu – na slobodu hrvatskog naroda.

A samim tim to je predstavljaо zločin prema žrtvama tog logora tijekom Drugog svjetskog rata. To je bio i zločin prema prikrivenim žrtvama poslije Drugog svjetskog rata do 1951. godine u samom logoru koji je nastavio s radom. Mit o Jasenovcu poslužio je i prikrivanju mnogobrojnih zločina koje su komunisti i „antifašisti“ napravili pri kraju i nakon završetka Drugog svjetskog rata, od Hude jame nadalje.

Taj zločin traje do današnjeg dana kada je u svrsi sprovođenja velikosrpskog Memoranduma SANU 2.

A zapravo zaboravili su da im se Mit o Jasenovcu već jednom obio o glavi. Zaboravili su da je Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman bio zatvaran upravo i zbog otkrivanja laži o logoru u Jasenovcu. Zato mi je osobno zadovoljstvo što mogu danas pozdraviti njegovog sina g. Stjepana Tuđmana (poslije naše skupštine dobio sam njegovu čestitku: *Čestitam na današnjem velebnom skupu u Mimari!*)

Svi znamo koliko je uspješan rad Društva za istraživanja trostrukog logora Jasenovac. A novi član HNES-a kojega vam danas predstavljam je tajnik tog Društva g. Igor Vukić.

Ovako dugotrajan pljesak govori da vam zapravo i ne trebam puno govoriti o g. Vukiću. Ipak samo par riječi. Rođen je 1966. g. U Zagrebu. Novinar je i istraživač. Uz dr. Stjepana Razuma, predsjednika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, koji je također i član HNES-a, najzaslužniji što danas znamo mnogo više i što smo mnogo bliži istini o logoru Jasenovac.

Mi iz HNES-a smo ponosni što smo nas dva podpredsjednika pisali o tom mitu o Jasenovcu još 1998. godine. Dr. sc. Josip Jurčević autor je knjige „Nastanak Jasenovačkog mita“, a ja knjige „Srpski mit o Jasenovcu“.

Danas je možda potrebno istaknuti kako je podnaslov moje knjige bio: *Skrivanje istine o beogradskim konclogorima*.

Danas zahvaljujući ljudima iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac znamo kako je u tom logoru pronađeno manje od 500 kostura, dok je recimo poznato da je samo u Sajmištu, beogradskom logoru koji je u početku bio isključivo logor za Židove, stradalo 8000 Židova.

A ubijeni su na stravični način. A pogubljeni su na ulicama Beograda, na ulicama glavnog grada jedne države.

Jučer je ulici u kojoj su počinjala ta pogubljena, u starom dijelu grada Beograda, trebao biti podignut spomenik jevrejskim žrtvama Holokausta. U ulici u kojoj su u specijalnom kamionu – „dušegupki“, otrovnim gasom gušili logoraše. Dakle, spomenik su trebali postaviti u ulici u kojoj bi krenula pogubljenja sve do stratišta u Jajincima. Dakle, za vreme vožnje bi nesretni zarobljenici iz logora bili ubijeni, Još od izdavanja moje knjige 1998. Uporno sam ponavljaо da bi se trebale označiti ulice u Beogradu u kojima su ta pogubljena Židova na ovako stravičan način izvršena. Izgleda da su žrtve dočekale barem obilježavanje početka njihove agonije 75 godina nakon što su ubijeni, a na neki način i ja jer se to dogodilo 18 godina nakon objave moje knjige.

Zato mislim da doista možemo govoriti o Beogradu kao konclogoru. Mit o Jasenovcu je trebao sakriti od svih tu istinu.

Nadajmo se da će današnje hrvatske vlasti prestati sudjelovati u velikosrpskom i komunističkom mitu o Jasenovcu i da će omogućiti ljudima okupljenim oko dr. Razuma i g. Vukića da nastave sa svojim radom. A mi u HNES-u smo ponosni što je poslije dr. Razuma i g. Igor Vukić od danas naš član!

19. 06. 2016.

Velimir Bujanec,

JOSIP JOE ŠIMUNIĆ U BUJICI: “Šokirani smo! To nisu navijači Hrvatske, to nisu ni ljudi! Ovo je velika sramota.”

Gosti večerašnje Bujice bili su dr. Josip Jurčević i akademik Josip Pečarić. Obojica su članovi Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, Pečarić je autor knjige o Marku Perkoviću Thompsonu, a Jurčević profesor suvremene povijesti na Hrvatskim studijima. Na žalost, emisija je zbog nemilih scena na nogometnoj utakmici Hrvatska – Češka bila gotovo u cijelosti posvećena tom događaju.

U Bujicu se ekskluzivno iz Saint-Etiennea javio Josip Šimunić, član Stručnog stožera Hrvatske nogometne reprezentacije. Bio je vidno potresen zbog prekida utakmice s Češkom.

ŠIMUNIĆ: – Svi smo šokirani viđenim, onim što smo doživjeli. Ovo je nevjerojatno! Svašta sam u nogometu video, ali ne i ovo. Velika sramota! Ne znam kako bi netko uopće mogao i pomisliti da napravi tako nešto, a kamo li da to stvarno i učini. Ne znam ni kako da ih nazovem, svašta bih mogao reći, ali bolje neću... Ne znam da li da ih uopće zovem ljudima ili nekako drugčije... Žao mi je izbornika, žao mi je svih pravih hrvatskih navijača, HNS-a, reprezentacije, svih ljudi koji vole Hrvatsku... Ovo je velika sramota! Nadam se da će ih policija uhvatiti, nekako to riješiti.

Na pitanje voditelja emisije kako komentira činjenicu da su čelni ljudi Kluba navijača “Uvijek vjerni”, a među njima i Krunoslav Grlević, ministru policije Vlahi Orepiću još prije tri dana javili za mogući incident i dali imena onih koji namjeravaju napraviti prekid u Francuskoj, Šimunić je odgovorio: – Ja ne ulazim u to što je radila policija... Čuo sam da se nešto sprema, da je to organizirano. Nadao sam se da neće ništa biti, ali eto 85-a minuta utakmice me demantirala. Stvarno ne znam što je cilj tih ljudi, što oni žele, zašto štete nogometu i Hrvatskoj?! Nisam još video niti Darija Srnu, niti ostale momke da sve komentiramo. Bio sam toliko ljut da sam odmah otišao pod tuš, da se malo ohladim... Odigrali smo odličnu utakmicu. Rezultat od 2:2 nema veze s igrom. Idemo dalje, imamo 4 boda, za 4 dana je nova utakmica... Spremni smo za Španjolsku. Šokirani smo ovim, ali moramo to što prije zaboraviti, momci su svi odreda vrhunski profesionalci, imamo snažan karakter i vjerujem da će na kraju sve ispasti dobro. Gledamo prema naprijed, gledamo prema Španjolskoj...

Na kraju javljanja iz Francuske, Šimunić se obratio navijačima: – Naši navijači su najbolji na svijetu, a oni koji su napravili danas problem – oni nisu naši navijači, oni ne navijaju za Hrvatsku! Ljut sam i ne želim pretjerivati, ali oni navijaju za sve što nije dobro, a mi ćemo se potruditi da cijela Hrvatska bude ponosna na nas! Prekid utakmice komentirao je i profesor Jurčević: – Presedan je u povijesti nogometa da navijači navodno svojoj reprezentaciji, to rade. Bilo je uvijek ekscesa

i tučnjava među navijačima, no da se namjerno ide na prekid utakmice, što je i najavljenio i to navodno protiv vlastite reprezentacije – pa to nema nigdje na svijetu! Mnogi su čak mislili da je šala kada smo čuli da bi moglo doći do prekida. Sada vidimo, nakon serije napada na Hrvatsku reprezentaciju – svastike na Poljudu, pribijanje na križ Joea Šimunića, pokušaja zabrane pjesme “Lijepa li si” i prekida u Francuskoj – kome sve to, zapravo, odgovara. Iz svega se vidi da određenim strukturama, iza kojih стоји politika, ne odgovara simbolika i uspjeh reprezentacije, koja nedvojbeno jača ponos i identitet, ali i utječe na rezultate izbora. Netko bi se jako veselio da Hrvatska ne prođe dalje na ovome prvenstvu, s obzirom na skorašnje izbore! Navijačke skupine su ipak spontane. Njihove egzibicije su dosta kaotične. Ali ovdje se radi o organiziranoj skupini. Dosta izoliranoj. Vidjelo se da su organizirani, u vojnem stilu istrenirani. Kao i kod svastike. Dio je to rata protiv reprezentacije i svega drugoga što podiže hrvatski nacionalni ponos, što podiže izlaznost na izbore i što nekima remeti rezultate na izborima. A obzirom da prvenstvo traje mjesec dana – biti će vrlo blizu izborima koji nam slijede.

Na pitanje tko je izgrednicima platio put u Francusku, Jurčević je rekao “porezni obveznici”, a akademik Pečarić se nadovezao: – Pa, oni imaju novaca, imate toliko udruga... Pa i ona udruga koja je optužila Thompsona i založila se za zabranu himne reprezentacije “Lijepa li si” financira se iz državnog proračuna. I iz mnogih drugih izvora. Sigurno je da mnogima u svijetu ne odgovara samosvjesna Hrvatska, već komunisti na vlasti. Oni koji su naučili slušati Beograd jučer, oni će slušati bilo koga danas, oni koji su naučili ne voljeti hrvatski narod i državu, oni će sve učiniti protiv našeg naroda i države. Uzmite najstrašniji primjer – Vesna Pusić koja je optužila Hrvatsku za agresiju na Bosnu i Hercegovinu kandidatkinja je za glavnu tajnicu UN-a, a učinila je sve da se ne optuže Srbija i Jugoslavija za agresiju na Hrvatsku, da se povuče tužba za genocid.

U emisiju se iz Stona javio tamošnji župnik don Miljenko Babaić, koji je tijekom Domovinskog rata bio ratni vojni kapelan Južnog bojišta. Rekao je da je “tužan i bijesan do ludila” zbog događaja u Francuskoj.

DON MILJENKO BABAIC: – Nedavno sam na misi propovijedao o evanđelju i govorio ljudima da je vrijeme da ozbiljno shvatimo Isusa i Domovinu. A onda sam spomenuo da nema zemlje na svijetu u kojoj bi postojale grupacije koje bi pozivale nekog izvan nje da zabrani domoljubnu pjesmu kao što žele zabraniti „Lijepa li si“, pjesmu koja s toliko radosti i ljubavi govori o svojoj zemlji i narodu i da bi mnoge zemlje bile sretne da je imaju. Hrvatska nije podijeljena nego u njoj samo žive ljudi koji Hrvatsku vole i nažalost, četničko-partizanska gamad koja ne voli nikakvu Hrvatsku državu ni hrvatski narod. I to su samo dvije skupine ljudi pa ako mi ne budemo voljeli Boga i Hrvatsku oni će doći na svoje. Ovo je učinio SDP, HNS i ostali lijevi partizani kojima smeta sve hrvatsko! Oni su vodili Torcidu preko jugo-oficira u Splitu. Ja sam Dalmatinac, ja bih poginuo i za Hajduk i za Dinamo i za Hrvatsku. A nerede prave djeca partizana i na žalost, to je naša tragedija! Pokojni Andrija Bartolić, koji je bio predsjednik Hvidre u Splitu, tražio je da veterani 4. gardijske brigade budu vodilja Torcide i da nikada na Hajdukovo stadionu neće biti nikakav nered. Jasno, nisu dali vodstvo veteranima 4. brigade,

nego sinovima jugo-oficira! Ovo može učiniti samo netko tko iz dna duše mrzi Hrvatsku državu, a to ne može biti nitko normalan. To su oni što su slikali svastiku na Poljudu, rade što god mogu protiv Hrvatske. Tako i onaj mladić što se zalaže za zabranu „Lijepa li si“ – tko ga financira – Hrvatska država! Glede nereda – moglo se to riješiti s desetak policajaca, ja bih sam s nekoliko ljudi to pohapsio i objavio njihova imena i prezimena! Nažalost, iza toga stoje partizani, jugoslaveni i četnici, lijeve stranke kojima ne odgovara uspjeh Hrvatske reprezentacije. Kad vide kockice – slabo im je! Zamislite, srpske Novosti koje financira isto Hrvatska država, na naslovnici donesu Thompsona koji ima petero djece, kako ga kolje srp i čekić. Zamislite da su bilo koje hrvatske novine to učinile s nekim Srbinom! Što bi se dogodilo?! Traženje zabrane pjesme „Lijepa li si“ i nered koji se dogodio u Francuskoj, ravan je tragediji i mržnji koja je već viđena na Ovčari i Jazovci! To sve uzrokuju oni koji su napustili Sabor kada se proglašavala nezavisna Hrvatska! A mi koji volimo Hrvatsku, uzdamo se u Boga i u to da treba poštено živjeti, no na žalost, kao da nemamo državu kad nam se događaju ovakve stvari!

Prilog koji je emitiran u Bujici bavio se tezom da bi vodstvo Hrvatskog nogometnog saveza, ali i naši političari, trebali na jednak način obraniti pozdrav “Za dom – spremni”, kao što su obranili i pjesmu “Lijepa li si”. U prilogu je prof. dr. Zdravko Tomac izjavio: – Nogometna reprezentacija je ponovo digla moral hrvatskom narodu, malo veselja i uspjeha. Već je godinama himna reprezentacije prekrasna pjesma “Lijepa li si”, koja je himna svim krajevima Hrvatske, ljubavi i domoljublju. I onda da netko, u trenutku kada je to trebala postati i naša službena himna na Euru, traži njenu zabranu! Kao da ona nekoga vrijeda, kao da je to pjesma mržnje... To je strašno, tu se vidi kakvi su to ciljevi. Još gore je to, a o čemu svi mediji šute, da je Milanović podržao mladića iz Forum-a mladih SDP-a koji je zabranu tražio! To je nečuveni skandal. Zoran Milanović, bivši predsjednik Vlade koji je ovom narodu obećao pakao, smatra pjesmu “Lijepa li si”, pjesmom koja “vrijeda sve nas”!

Pravaš iz Splita Luka Podrug govorio je o napadima Milanovića i njegovih medija na pozdrav “Za dom – spremni!”: – “Za dom – spremni!” je isto što i “Hvaljen Isus”, “Dobar dan”, najljepši hrvatski pozdrav! Kazne za taj pozdrav događaju se samo zbog domaćih izdajnika. Mislim da ako hrvatska vlast bude dosljedno branila taj pozdrav, isto kao što brani pjesmu “Lijepa li si”, da nikada više nitko neće dati zamjerku za taj pozdrav, koji ja kao pravaš – posebno cijenim. Ako baš hoćete, HOS-ovci su pod njim ginuli, domoljubi su pod njim ginuli. On je čist ko’ suza, ne smeta nikome i nikoga ne vrijeda. Problematičan je samo onima koji ne vole Hrvatsku!

AKADEMIK PEČARIĆ: – Moja knjiga “Hajka na Thompsona” napisana je prije 4 godine – a stihove pjesme “Lijepa li si” tiskali smo na poledini. Zbog te pjesme i jest hajka. I “Bojne Čavoglave”... Traje ta hajka već 15 godina – jer Thompson u svojim pjesmama veliča ljubav prema Domovini, braniteljima, diže narodu moral. Ja sam jednom rekao da on hrvatsku mladež više uči domoljublju, nego cijelo naše školstvo! Ovo što Milanović radi, to je konstanta te antihrvatske politike. Pa Srbi su za Domovinski rat, za naše branitelje govorili da su “ustaše”. Milanović je preuzeo retoriku Slobodana Miloševića! Napadaju “Lijepa li si”,

napadaju "Za dom – spremni!" isto kao što su svojedobno napali na kunu! Uvijek isti ljudi, isti način... Račan, Goldstein – svi su govorili da je to ustaški novac! Što kažu u Beogradu, to odmah ponove naši SDP-ovci! Evo i najnovijeg primjera koji to potvrđuje: Gospoda Petir je priredila jednu zapaženu izložbu o blaženom Alojziju Stepinцу u Bruxellesu, a ljevičari na nju uopće nisu došli! Za njih Stepinac valjda nije hrvatski svetac – eto i tu su na liniji politike Beograda! Znate, ja često volim reći da za Srbe postoje dvije vrste Hrvata: oni koje nazivaju ustašama i oni koji im služe!

PROFESOR JURČEVIĆ: – Ne smije se zaboraviti, kada je Sabor ukinuo komunističko nazivlje tada su predstavnici SDP-a izašli iz Sabora. Isto se događa 1991. kada je donesena odluka o samostalnosti RH. I tada su prosvjedovali i izašli iz Sabora. I to se događa sustavno do danas. Sude hrvatskim braniteljima. Evo, nedavno je osuđen Tomislav Merčep. On je u zatvoru, a Vojislav Stanimirović u visokoj politici.

Komentirao se i progon Josipa Šimunića. Akademik Pečarić: – Naš sud se u tom slučaju pokazao kao tipični komunistički sud! Oni kao da znaju što netko misli. Šimunić je, kazali su, "mislio" na fašizam! A ne možda na branitelje, HOS-ovce?! Tome svemu nema kraja. Nema jer nema vlasti koja će to zaštititi. Vi ste prije utakmice gdje je Joe kažnjen, imali utakmicu u Beogradu gdje je zapaljena hrvatska zastava, a delegati na to nisu reagirali, no kod nas je delegat tražio da se ukloni transparent na kojem je pisalo Vukovar. S druge strane, u Beogradu je bilo više transparenata na kojima je pisalo Vukovar na cirilici... To su ta dvostruka mjerila.

Jurčević je svojedobno svjedočio na suđenju Šimuniću: – Ja sam bio ekspertni svjedok na sportskom sudu u Švicarskoj, ali i na Prekršajnom суду u Zagrebu. Pokušali smo dokazati da su hrvatska državna tijela legalizirala pozdrav "Za dom spremni". I da je to stari hrvatski pozdrav. I da nije kompromitirajući. Pitanje je zašto je Šimunić uopće dobio kaznu?! Dogodio se opet presedan – da vlastita zemlja prijavljuje svoga sportaša, a ozbiljne zemlje uvijek stoje iza svojih sportaša.

U Bujici je puštena zanimljiva polemika iz jedne emisije na RTS-u, od prije osam godina, gdje su se zbog Thompsona "zakačili" prof. Jurčević i Žarko Puhovski. Akademik Pečarić izjavio je da ga ne čudi držanje Puhovskog koji je nastupajući u Beogradu, govorio čistom ekavicom, nego ga "čudi kako on uopće ima morala javno govoriti, s obzirom da je tijekom karijere u više navrata lažno svjedočio – 70-ih protiv hrvatskih studenata koji su završavali u komunističkim zatvorima, a 90-ih protiv hrvatskih branitelja, koji su završili u Haagu."

U emisiji je objavljena i informacija da hrvatskim nogometnim navijačima u Vukovaru, prilikom formiranja slavljeničke kolone vozila, nakon utakmice Hrvatska – Turska, policija nije dopustila prolazak kroz Borovo Selo – kao da nije riječ o hrvatskom teritoriju, već o drugoj državi!

Velimir Bujanec

<https://www.youtube.com/watch?v=OmU3JNrv4V0&feature=youtu.be>

(preko 16.000 pregleda do sada)

[http://glasbrotnja.net/video-josip-joe-simunic-bujici-sokirani-smo-to-nisu-
navijaci-hrvatske-to-nisu-ni-ljudi-velika-sramota/](http://glasbrotnja.net/video-josip-joe-simunic-bujici-sokirani-smo-to-nisu-navijaci-hrvatske-to-nisu-ni-ljudi-velika-sramota/)

21. 06. 2016.

OPET O SRPSKO-HRVATSKOJ HRVATSKOJ

Vidim da je na Youtube-u emisiju Bujice u kojoj smo bili prof. Jurčević i ja do sada bilo 11.837 pregleda. Meni je posebno zanimljivo bilo to što je tekst koji sam vam dao s naslovom *Glas Brotnja o Bujici* nije precizna informacija. Naime tekst je napisao sam Velimir Bujanec. Kako nisam primijetio da on sam daje takove tekstove u kojima tako detaljno opisuje o čemu se govorilo u njegovoj emisiji, nisam ni stavio njegovo ime na kraju teksta koji sam vam poslao. Ali ipak sam provjerio u Glasu Brotnja i doznao da je g. Bujanec zaista autor tog teksta. Isprika g. Bujancu.

Mislio sam da je svima jasna poruka koju sam dao na kraju emisije s srpskom podjelom nas Hrvata na Ustaše i Srpske sluge. Rekao sam: A ja vam ne volim biti sluga. Promijeno sam uobičajen način kada prvo izazovem šok tvrdnjom: „Ja sam Ustaša“, a onda dam i ovo o podjeli. Međutim, jučer me je na ulici sreo jedan gospod i pitao me što sam htio reći na kraju emisije s tim kako ne volim biti sluga. Rekao sam mu:

„Kada Vam netko kaže da ste Ustaša, nemojte se ljutiti. Dapače zahvalite se čovjeku zato što i on vidi kako Vi niste Srpski sluga.“

O Bujanćevim emisijama piše i Hodak:

Zašto se "Posljednja večera" nikako nije mogla održati u Hrvatskoj? Zato jer bi Hrvati izdali Isusa još za vrijeme doručka!

Branimir Pofuk, notorni jugonostalgičar, opet se propeo iz petnih žila da nas trgne iz sna duboke fašizacije Lijepe naše. Dežurni "liberalni" higijeničar ogorčen je na TV emisiju "Bujica" koja je preživjela usprkos Mirjani Rakić i vojnički discipliniranoj medijskoj blokadi lijevih medija. Uključujući naravno i Večernjak u kojem naš Brane Pofuk uporno propagira "bratstvo i jedinstvo". Brane je energično protiv "zatvaranja očiju i začepljivanja nosa pred tom pojmom." Ta "pojava" je izuzetna gledanost te emisije izvan "nacionalnih frekvencija" tri velike televizije. Brani je neshvatljivo da se u Bujici pojavljuju Predsjednica Republike, šefovi stranaka, ministri i akademici. Da su se svi pojavili u "Nedjeljom u 2" Brane ne bi "ni reč rekeli". Ali u Bujici...?! Bujanac, direktan kakav već je, a što je i razlog izuzetne gledanosti same "Bujice", okomio se "na mladog aktivistu" koji je upozorio UEFAU da na francuskim stadionima spriječi izvođenje himne hrvatske nogometne reprezentacije i navijača "Lijepa li si". Kaže Pofuk: "Što je u njoj sporno, tema je u koju se ovdje neće upuštati". Naravno on zna, ali neće ognjištarima otkrivati kakva se to fašistička podvala krije u naoko benignom naslovu "lijepa li si".

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/zasto-se-posljednja-vecera-nikako-nije-mogla-odrzati-u-hrvatskoj-zato-jer-bi-hrvati-izdali-isusa-jos-za-vrijeme-dorucka-932189>

U emisiji s dva podpredsjednika HNES-a (Jurčević, Pečarić) tema je bio pozdrav ZDS, a kako je o njemu bilo riječi i u intervjuu Predsjednice to sam komentirao u

tekstu: *Predsjednici je Thompson uz bok Stepincu, a Bojna Čavoglave je napravila više Srba zečeva od Oluje!* Tekst je inače objavljen na Glasu Brotnja. Jedan dragi prijatelj mi je jučer napisao:

Poštovani akademiče,

sve je u pitanju, crni su oblaci nad Hrvatskom, postoji mogućnost da sve izgubimo, a ne samo pozdrav. Ako dođe do komunističke diktature neće Vas spasiti status akademika. Sada treba doista skupiti sve glave na hrpu, ako želimo opstati. Politika je ostvarenje mogućeg. Dobiveno na bojnome polju gubi se lagano za zelenim stolom.

Moj sin je jučer napustio Domovinu, jer ovdje nema za njega mjesta, premda je mladi čovjek s doktoratom znanosti, a Vi mi insistirate na pozdravu.

Odgovorio sam mu:

Da, jer su se s pozdravom odrekli HOS-ovaca. A prodaja branitelja je znak da su neki spremni prodati Domovinu. Evo sto mi je o tome napisao jedan branitelj: Poštovani akademik Josip mi ne živimo u državi Hrvatskoj ta država je nešto imaginarno, ona ne postoji u mnogim glavama tako zvanih, po potrebi, Hrvatskih političara, za njih nije problem biti livo ili ti desno, bitan im je samo tron, kruna te takozvane njihove države. Za krunu sve će dati, prodati čaću, mater, dicu samo im je bitna kruna iz nje proizlazu sva moć, upravljanja ovim bjednim, zatucanim Hrvatskim pukom ispranog mentalnog sklopa. Pa u povodu tog morbidnog predsjedničinog intervjeta mali prilog od moje malenkosti. Moj objavljeni komentar na facebooku.

"Poštovana" predsjednice Hrvatske države, zašto poštovana pod navodnicima iz jednostavnog razloga zato što ne zaslužujete moje poštovanje. Predsjednik države koji zaslužuje moje poštovanje je onaj koji se neće bez pogovora pokloniti onima koji su do jučer klali, masakrirali, žerili, palili, uzduž i popriko mojoj domovini. Upravo vi vašim večernjim nastupom te istima dajete propusnicu da u nekoj bližoj budućnosti pođu stazama kojima su u krvavom piru harali devedesetim prošlog stoljeća. Predsjednice Za Dom nije nikakvi ustaški pozdrav jer ja ne prihvaćam da mene Hrvatskog vojnika dragovoljca Domovinskog rata vi etiketirate epitetom ustaše. Za vas i sve vama sličnima ja sam Dragovoljac, Hrvatski vojnik sudionik svetog Domovinskog obrambenog rata. Kao što su ZNG legalne hrvatske ratne postrojbe tako je i HOS ako n iste upoznati legalna, ozakonjena postrojba oružanih ratnih formacija Hrvatske države. Ako je HOS po zakonu legalna formacija a Je tada je i amblem HOSa na kojem piše Za Dom Spremni legalan i zakonski dozvoljen. Poradi ovih razloga nadam se da se na sljedećim predsjedničkim izborima nemate namjeru kandidirati, eto moja malenkost bar što se mene tiče to vam ne preporuča jer moj glas ako Bog da nećete dobiti."

Inače me čudi kako se hrvatski intelektualci ne zapitaju: "A zašto je njima tako važan pozdrav?"

Sve mi se čini da će i HDZ samo nastaviti Sanaderovim putem.

I onda će im biti kriv ZDS a ne oni sami jer se ne žele suprotstaviti i braniti branitelje!

Bog,

Josip

P.S. Čini se da nisi gledao Bujicu:)))

Kasnije sam vidio kako i Marko Ljubić daje usporedbu intervjeta Predsjednice i Predsjednika Vlade Srbije:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/hrvatsko-srpski-odnosi-drzava-srbija-i-hrvatska-bez-drzave>

Kada sam spomenuo Sanaderov put mislio sam na ono što je rekao Igor Peternel:
Izaberimo Plenkovića jer tako žele lijevi mediji

"Nekad je HDZ bila ozbiljna stranka. Neki su govorili i opasnih namjera! Nekad im je predsjednik stranke posprdo ismijavao guske u magli i vragove -crvene, žute i zelene, a koji su ga istovremeno itekako respektirali.

Danas im te guske i ti isti vragovi smjenjuju i postavljaju predsjednike! Tužno !! Ajmo, Plenkija za predsjednika...hitno! Jer tako žele Jutarnji, RTL, Index.hr i Nacional!! A ni GONG nije protiv",

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/hrvatsko-srpski-odnosi-drzava-srbija-i-hrvatska-bez-drzave>

A Sanadera uz Plenkovića veže i Marcel Holjevac (ali i Milanovića!) u dnevno.hr:
NOVA NADA ILI NOVI SANADER?

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/novi-predsjednik-hdz-izbor-vladimira-seksa-veleposlanstva-u-buzinu-ili-pantovcaka-932321>

Dakle Plenković i Milanović, velika koalicija koju zagovaraju. Korak smo do Srpsko-hrvatske Hrvatske.

O svemu ovome uvijek je dobro pročitati Benjamina Tolića:

<http://kamenjar.com/benjamin-tolic-strvinarska-gozba/>

Strvinarska gozba, kaže Tolić.

A bez strvinara nema ni Srpsko-hrvatske Hrvatske, zar ne?

14. 09. 2016.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE ZVONIMIRA HODAKA „LIJEVOM NAŠOM / KOLUMNE“

Dozvolite mi da vas sve pozdravim i izrazim svoje veliko zadovoljstvo što me je dragi priatelj Zvonimir Hodak pozvao da večeras sjedim za ovim stolom s njim. S obzirom da ste se okupili u tako velikom broju ja će iskoristiti priliku pa će nešto i reći o njegovoj knjizi „Lijevom našom / Kolumn“ Alfa d.d., Zagreb 2016. Kao što vidimo iz naslova to je knjiga njegovih kolumni. Kolumni Hodak redovito objavljuje već pet godina na portalu dnevno.hr i u tjedniku 7Dnevno, a u knjizi je dan niz onih objavljenih u razdoblju od 13. siječnja 2014. do 11. siječnja 2016. Predgovor je napisao još jedan Josip za ovim stolom prof. dr. sc. Josip Jurčević koji je posebno naglasio činjenicu da Hodak i u životu govori onako kako i piše i u tome uživaju svi oni koji imaju tu sreću biti s njim u društvu. S obzirom da je Hodak jedan od najistaknutijih članova HNES-a i sam sam imao sreću upoznati takovog Hodaka. Kao što znate najčešći komentatori na hrvatskim portalima su najistaknutiji članovi HNES-a i Hodak i Jurčević, i Šeparović, Tomac, Olujić... Sam Hodak je toliko puno puta komentirao dnevna događanja na pozive s raznih portala i novina, da bi vjerojatno posebnu knjigu mogao objaviti samo s tim svojim komentarima.

Ali vratimo se njegovim kolumnama i ovoj knjizi. Moram priznati da mi svaki ponedjeljak počinje s Hodakom tj. njegovom kolumnom na portalu. Sigurno se i on sjeća kako sam ga jednog ponedjeljka u panici zvao jer njegove kolumnne nije bilo do 11h. Očiti pokazatelj teške ovisnosti, zar ne? Siguran sam da i mnogima od vas njegove kolumnne znače tako puno, pa će ovdje pročitati jedan komentar s portala narod.hr dan povodom izlaska ove knjige:

„Zaista je g. Hodak, u vrijeme najveće komunjarske obijesti (2011.-2014.) bio melem na dušu hrvatsku ranjenu. Upravo tako: svaki ponedjeljak - hop na kolumnu, pa se malo nasmiješ, pa - usprkos njihovoj sili i vladavini osjetiš i vidiš da su toliko šuplji i bijedni-da ti je jasno da će im se sve raspršiti ko mjeherčić od pjene!“

Zapravo ovaj komentar pokazuje kako je Hodak popunio jedan važan vid otpora sišnicima koji nas često dovode do uvjerenja kako smo nemoćni išta učiniti za boljšitak naše domovine, za naš ponos i dostojanstvo. A da je poruga, ironija, vic i sarkazam itekako ubojito sredstvo za to, zar ne? Na žalost moj dojam je da u Hrvatskoj malo ljudi to zna. Ispričat ću vam jedno moje iskustvo s tim u svezi:

U vrijeme kada se predsjednika Tuđmana napadali da je s Miloševićem u Karadordjevu dijelio BiH nastala je moja priča „Dobar čovek Slobo“. Naime, kada bi netko napadao Predsjednika zbog te navodne podjele, odgovorio bih mu:

-Znači Vi tvrdite da je Slobodan Milošević dobar čovjek!

-Nisam to rekao!

-Ali to je istovjetno s tvrdnjom o podjeli BiH. Vi očito razgovor Tuđman-Milošević doživljavate ovako. Kaže Slobo Franji: „Znaš Franjo mi Ti imamo 2000

aviona, 3000 tenkova, 2000 teških topova,... A vi ono imate ona dva kamiona kalašnjikova koje ste nedavno prošvercali preko Mađarske, nekoliko stotina minobacača. Imate i ono grozno oklopno vozilo iz Splita. Ali Franjo bre, ja sam Ti dobar čovek. Evo ruke – pola Bosne meni pola Tebi!

Učinak je bio razoran pa sam to pokušao i objaviti u Hrvatskom slovu i nisam uspio. Prvi put sam objavio u „Spremnosti“ iz Sydney-a 1999., a u Hrvatskoj tek 2000. Naravno u Hrvatskom slovu, gdje sam je već objavljuvao nekoliko puta. I ne samo u Slovu.

S pojavom tekstova Zvonimira Hodaka je popunjena jedna velika praznina u hrvatskoj publicistici, ali na nezgodan način. On je doslovno popunio tu prazninu jer se sada nitko neće tako lako upustiti u takovu vrstu pisanja svjestan da će ga uspoređivati s Hodakom. A tko bi poželio tako nešto?

Ovim predstavljanjem svoje knjige Hodak je, vjerovali ili ne, pokazao i svoju racionalnost. Vi vidite da je nas trojica ovdje, a on je zamislio nas četiri. Naime, Hodak zna da ja u svojim tekstovima volim citirati još jednog sjajnog hrvatskog kolumnista g. Marka Ljubića. I eto, igrom slučaja, Marko Ljubić je objavio sjajan prikaz ove knjige *Sa Zvonimirom Hodakom putevima "Lijeve naše"* na portalu narod.hr

Evo nekoliko misli g. Ljubića:

Njegova knjiga kolumni je knjiga priповijetki, snažnih, netipičnih utoliko važnih, priповijetki koje, kako su godinama otvarale svaki radni tjedan ranojutarnjim čitanjem i relaksacijom mnogima, a mnogima i gorkom mukom i nevoljom, ovisno o tome kako se tko u tome prepoznavao i snalazio, ovisno i o intelektualnim mogućnostima projekcije tako običnih poruka na svoju svakodnevnicu, zapravo danas u njegovoj knjizi „Lijevom našom“ nude sustavniji pristup i nužno nameću čitav niz pitanja svakome od nas. Tko hoće i zna, naravno.

Hodak kakav jest na taj način je otišao i od – ponedjeljka, pretvarajući ga u cijeli tjedan svakome tko uživa u njegovim rečenicama, prispodobama, ironiji, vicu i sarkazmu.

(...)

On refleksom sjajnog intelektualca ne pridaje gotovo nimalo značaja svakodnevnim prolaznicima u politici, tipovima s margini pristojnoga društva i koliko toliko pristojnih vrednota, tu i tamo će čisto da u svojim kronikama prethodnoga tjedna ostavi jasan znak ili uporište o realnom vremenskom trenutku, spomenuti nesretnike, naročio progresivce iza kojih stupaju trupe antifa u javnosti i po zagrebačkim ulicama. Iz priče u priču, iz kolumni u kolumni Hodak nasilnicima ponavlja da su progresivci, nadriknjiževnicima da su književne veličine, antifa feministkinjama da su ženstvene ističući snažnom ironijom njhove primitivne ispadne i svodeći ih na karikature a ne na žene, polunovinarima će priznati gigantizam njhove misli i dijela, budalama će pripisati svu pamet svijeta zadajući im nužnost pronalaženja kakve podrumine za smještaj tolikoga znanja, a sebi i svojim čitateljima, zapravo već pokretu, jednostavno prisvojiti ognjište, dom, tradiciju. I grijati srca i um.

<http://narod.hr/kultura/marko-ljubic-zvonimirov-hodakom-putevima-lijeve-nase>

I Ljubić, slično Jurčeviću posebno komentira Hodakov pojam „Žikina dinanstija“. Naime Jurčević u svom Predgovoru kaže kako ga „Hodak često koristi kao naziv moćnog društvenog sloja koji je fatalistički zarobljenik jednoumne jugokomunističke paradigmе – sadržajniji je i jasniji od svih opisa i nabranja koje za istu skupinu koriste društvene znanosti“.

Mene posebno obraduje kada Hodak piše o zečevima iz jednostavnog razloga što i ja često parafraziram poznatu Miloševićevu izjavu od 14. kolovoza 1995., dakle tjedan dana poslije „Oluje“. Napisao sam i knjigu s naslovom „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“. Prije Kazala stavio sam Hodakove riječi:

DOMOVINSKI RAT

Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve, oni te proglase fašistom!

Uz ovo spomenimo da za današnju srpsku vlast **bivši predsjednik Srbije Boris Tadić** kaže da vodi makijavelističku pa i nacističku politiku.

Kaže mi kolega kako su ga Tadićeve riječi podsjetile na moje, dakle i Hodakove, tvrdnje. Još 1987. godine bio sam šokiran koliko ljudi u Hrvatskoj nisu bili svjesni rastućeg fašizma u Srbiji. Ni pred rat mnogi nisu bili svjesni, Tako sam u to vrijeme na jednoj tribini o Hrvatima u drugim republikama tadašnje države u HIC-u bio iznenaden velikim pljeskom prepune dvorane predstavniku Hrvata iz Slovenije koji je uvjeravao naše Janjevce da trebaju ostati živjeti na svojim ognjištima u takovoj Srbiji. Rekao sam im da će polemizirati s njihovim pljeskom:

„Zamislite da su sada tridesete godine i da smo Židovi u Njemačkoj. Istim riječima kolega vas uvjerava da ostanete živjeti ovdje. Što mislite koliko će vas za 10 godina biti živih?“

Samo je jedan od nazočnih dva puta udario dlanom o dlan i potom tajac.

A danas mi u Hrvatskoj vidimo da su se fašističkom agresoru u takovim optužbama pridružili „hrvatski“ ljevičari. Nedavno je Hodak i njih uključio u gornju definiciju poručivši im:

„Oluja će vas pratiti do kraja života u vašim zečjim dušama.“

Istina mnogo ranije je Hodak ukazao na fašistički karakter tzv. hrvatskih antifašista navodeći riječi Winston Churchilla:

„Fašisti će u budućnosti sebe nazivati antifašistima.“

Zapravo nije ni važno je li Churchill autor ovih riječi ili nije. One doista sjajno opisuju tzv. hrvatske antifašiste koji su otvoreno ili prikriveno bili uz velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatsku, pa će ih „Oluja“ doista pratiti do kraja njihovih života u njihovim zečjim dušama, zar ne?

Zanimljivo je da sam i u ponедjeljak čekao na Hodakovu kolumnu. Valjda zbog izbora, koje Hodak komentira:

Izbori su prošli. Za HDZ dobro, za ljevicu loše, a za duboko podijeljenu Hrvatsku još lošije.

Čini mi sa da nam on samo najavljuje kako ćemo itekako i ubuduće čekati na njegove kolumnе bez obzira što nam se smiješi „Europska Hrvatska“.

Ili upravo zbog toga. Sjetimo se riječi bivšeg francuskog vojnog biskupa Michela Dubosta, na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, kada je rekao da se divi nama Hrvatima, jer imaju nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. Čini mi se da će nam Zvonimir Hodak i ubuduće pisati s nostalgijom o hrvatskoj Hrvatskoj! Na radost svih nas!
HVALA!

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

JE LI VUČIĆ HRVATSKI NACIONALIST?

Mnogim državotvornim Hrvatima zasmetale su nedavne tvrdnje srbijanskog predsjednika Aleksandra Vučića povodom donošenja zakona o hrvatskim braniteljima

(<https://www.tportal.hr/vijesti/clanak/vucic-ostro-o-zakonu-o-braniteljima-i-fasistickim-halucinacijama-foto-20170927>)

<https://direktno.hr/direkt/tomasic-pisala-europskoj-komisiji-je-li-primjereno-da-se-vucic-ovako-obraca-clanici-eu-i-reabilitira-zlocinacke-ideologije-99302/>

Mnoge je to podsjetilo na njegov čuveni govor u Glini pa ga se poziva i da se zbog sudjelovanja u fašističkoj velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku kazneno optuži (<https://www.youtube.com/watch?v=CEuejyKaLLs>).

Što je zasmetalo našim ljudima.

Vučić naime tvrdi kako je u Zakonu o braniteljima **sporna hrvatska definicija o srpskoj agresiji** u Domovinskom ratu te rečenica da je agresiju na Hrvatsku "izvršila Srbija, Crna Gora, JNA i paravojne postrojbe iz BiH uz pomoć velikog broja pripadnika srpske nacionalne manjine u RH".

Međutim, zašto bi takove tvrdnje koje izgovori predsjednik države koja je izvršila fašističku agresiju na Hrvatsku, ako znamo da je stalni međunarodni sud u Haagu u tužbi za genocid u svojoj presudi konstatirao kako je Srbija izvršila agresiju na Hrvatsku s ciljem stvaranje homogene velike Srbije i u agresiji izvršila niz genocidnih radnji, a hrvatski političari nikada u svojim odgovorima na srpske optužbe to ne spominju. Istina jednom je tu presudu spomenula Predsjednica, ali narod kaže: Jednom kao nijednom!

Dakle, kad hrvatski političari to ne spominju Vučić prirodno može govoriti to što govorи jer takovo ponašanje hrvatskih političara može tumačiti kao priznanje hrvatskih političara da taj dio iz presude nije točan.

Ni u glavnim hrvatskim medijima se presuda u Haagu ne spominje. Izuzetak je – tko bi drugi – Karolina Vidović Krišto u svom jutrošnjem komentaru na HTV-u pri čemu ona spominje i ono što pogotovo izbjegavaju spomenuti i hrvatski političari i u glavnim medijima a to je da na osnovu i te presude Hrvatska ima pravo tražiti da agresor Srbija plati ratnu štetu.

Ali gledajući blagonaklono na srbijanskog predsjednika možemo samo primijetiti kako on samo slijedi želje hrvatskih političara i javno govorи ono što oni svojim ponašanjem pokazuju da misle. A kako se radi o ogromnoj većini hrvatskih političara, takovo Vučićev ponašanje već ga definira kao hrvatskog nacionalistu, zar ne?

Na sličan način može se promatrati i dio Vučićevih tvrdnji koji se odnose na Deklaracija o zaštiti Srba. Naime, na opasku da se o Deklaraciji govorи kao o "srpskim halucinacijama", uzvratio je da o halucinacijama sigurno ne bi trebali i ne bi smjeli govoriti oni koji podižu spomenike osuđenim teroristima ili se pitaju gdje staviti ploču "Za dom spremni", u Jasenovac ili u Novsku. "Kod nas takvih fašističkih halucinacija nema", rekao je srpski predsjednik i dodao da ih u Srbiji žestoko osuđuju i kada se pojave.

I doista jesu li halucinacije ili zapravo postoji stvarna želja hrvatskih političara ka izjednačavanju branitelja s ustašama, pa ih Vučić svojim napadima na ZDS podržava. Zar nije zato hrvatska politika i premjestila spomen-ploču hrvatskim braniteljima iz Jasenovca u Novsku. Isto je i kada Vlada osniva Povjerenstvo za suočavanje s posljedicama vladavine totalitarnih režima, a tom Povjerenstvu totalitarni režim nije diktatura u prvoj Jugoslaviji. Njima su Ustaše iz zločinačkih namjera 1932 godine usvojili pozdrav ZDS iako je u toj državi za Hrvate teklo samo med i mlijeko, zar ne? Ne čudi onda što Komisiji piše hrvatska povjesničarka Blanka Matković: Odbacite raspravu o pozdravu ZA DOM SPREMNI jer je to hrvatska vrijednost (Hrvatski tjednik, 28. 09. 2017.)

Inače branitelji su inzistirali da njihov predstavnik bude jedan od ponajboljih hrvatskih povjesničara dr. sc. Josip Jurčević (prije dva dana su mu branitelji dodijelili i Veliku zlatnu plaketu), ali Vlada ga nije izabrala. Naime on je i u nedavnom intervjuu rekao što misli o ZDS:

Je li „Za dom spremni“, najveći problem ove države?

Problem sa ZDS je izmišljen kako bi se na njemu pokušala do kraja slomiti hrvatska državotvorna i identitetska kičma te kako bi se javnosti odmaknuo fokus od golemih i dugotrajnih pljačkaških afera, poput Agrokora i energetskog biznisa, preko kojih se kolonizira Hrvatska, a budući naraštaji pretvaraju u dužničko roblje.

ZDS je stari hrvatski obrambeni i patriotski pozdrav, kojeg su hrvatski branitelji koristili isključivo u kontekstu obrane od srbijanske oružane agresije. Osim HOS-a koristile su ga i brojne druge elitne postrojbe HV-a, uključujući i 1. Gardijsku brigadu, a o svemu tome postoje brojni izvorni A/V zapisi. Zbog svega toga nijedna prijašnja Vlada RH nije ga nimalo problematizirala. Naprotiv, čak su ga

dodatno legalizirali tzv. Račanova vlada i SABA pod vodstvom zloglasnog Ivana Fumića.

Najpaklenskije je to što ZDS – i preko toga vrijednosti Hrvatskoga domovinskog rata – kriminalizira vlast stranke kojoj se pripisuje stvaranje RH i to pod pritiskom stranke koju je stvorio ratni zločinac Goran Hadžić.

Jučer je Zbor udruga Hrvatski ratni veterani organiziralo predavanje prof. dr. sc. Zdravka Tomca „TKO (NI) JE SPREMAN BRANITI DOM I DOMOVINU“
<https://www.nacionalno.hr/prof-dr-sc-zdravko-tomac-tko-ni-je-spreman-braniti-dom-i-domovinu/>

Iako je Tomac bio potpredsjednik Vlade Republike Hrvatske 1991/1992 ipak se mediji nisu odazvali pozivu, jer su svjesni da on govori, slično Jurčeviću, suprotno od onoga što govori vlast u RH.

Kako Vučić zastupa iste stavove i o ZDS kao i hrvatska vlast, zar nije on zapravo hrvatski nacionalist?

Zapravo hrvatska vlast na taj način odaje priznanje i fašističkim agresorima na Hrvatsku koji su odmah hrvatske branitelje nazivali ustašama. Potvrdu za to mogli su čuti i nazočni predstavnici vlasti na tribini koju je prije dva dana organizirao Hrvatski Generalski zbor “Sudski procesi protiv hrvatskih branitelja u BiH i posljedice za hrvatski narod u BiH i RH”.

<http://kamenjar.com/general-mijo-jelic-suprotstavite-se-politicke-agresiji-na-branitelje-domovinski-rat-hrvatsku/>

Hrvatski generali: Zlatan Mijo Jelić, Željko Šiljeg su tom prigodom pokazali dokument s potvrdom da su muslimani u Domovinskom ratu hrvatske branitelje također nazivali ustašama. Tako je zapravo hrvatska vlast danas prihvatile mišljenje druge strane u Domovinskom ratu, zar ne?

Ali, meni jedan drugi dio Vučićeve izjave njega otkriva kao velikog hrvatskog nacionaliste. Naima, on je rekao da prijedlog zakona u kojem se Srbija navodi kao agresor otvara Pandorinu kutiju jer će se onda u Srbiji donijeti još 500 zakona o tome šta je napravljeno Srbima u Jasenovcu ili Oluji.

Zapravo Vučić ukazuje na činjenicu da je laž najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti i zato spominje 500 zakona. Znamo da se smatra da stotinu puta ponovljena laž postaje istina.

Ali nije to ono što ga razotkriva kao hrvatskog nacionalistu. To je njegovo poistovjećivanje Jasenovca s Olujom.

Poznato je danas da je „Oluja“ spasila 160000 muslimana u okruženju od stravičnog genocida tjedan dana poslije genocida kojega su Srbi napravili u Srebrenici. A Vučić kaže da je „Oluja“ i Jasenovac isto.

On to kaže iako sigurno zna za riječi koje je o „Oluji“ nedavno izgovorio, ugostivši u Pentagonu hrvatskog ministra obrane Damira Krstičevića, njegov američki kolega, umirovljeni general James Mattis dajući jednostavnu i sveobuhvatnu kvalifikaciju hrvatske „Oluje“: „To je operacija koja se ovde u Americi proučava i pokazuje što dobro predvođena, dobro opremljena i dobro istrenirana snaga, politički dobro predvođena, može napraviti i preokrenuti.“

„Olujom“ je dakle sprječeno da Srbi naprave još jedan genocid mnogo veći od onog u Srebrenici, dakle „Olujom“ je načinjeno veliko dobro. I dok Bošnjaci

pokazuju krajnu nezahvalnost pa i danas ugrožavaju Hrvate u BiH pa sam, ne jednom rekao da ako hoćeš napraviti od nekog naroda neprijatelja spasi ga od genocida, dotle Vučić kaže i da je Jasenovac sličan „Oluji“. Sigurno jeste sličan po lažima kojima se koriste kada govore o Jasenovcu (i svjetski moćnici su optužili hrvatske generale da bi prikrili svoje sudjelovanje u ostvarenom genocidu – Srebrenica – i planiranom genocidu – Bihać), ali Jasenovac jeste bio radni logor i teško se može poistovjetiti s nečim takovo velikim kao što je „Oluja“ i s spašavanjem tolikog broja ljudi od genocida.

Zato je ovo poistovjećivanja Jasenovca i „Oluje“ nešto u čemu hrvatski nacionalisti kakav je Vučić sigurno pretjeruju, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK,
ZAGREB, 2017.**

**BISKUP KOŠIĆ POZVAO NA MOLITVU ZA
BRANITELJA SUNJE GENERALA PRALJKA I
PETORICU SUNARODNJAKA IZ BIH**

Dragi prijatelji,

još jednom vas podsjećam na naše drugo pismo VS-u UN-a o Hrvatima u BiH. U tom pismu, koje imate i na engleskom jeziku, dan je cijeli završni govor generala Slobodana Praljka.

Iako sam to pismo poslao članicama VS-a, kao i većini veleposlanstava u RH, itekako bi bilo važno da ga šaljete na što više adresa: svojim vladama, veleposlanstvima u vašim državama, članicama VS-a UN-a, glavnom tajniku UN-a, itd.

Pridružimo se i na taj način sisačkom biskupu dr. sc. Vladi Košiću koji je uputio otvoreno pismo svećenicima, kojim ih poziva da ujedine vjernike u molitvi za oslobođajući presudu generalu Slobodanu Praljku, branitelju Sunje, ali i za svu šestoricu optuženih bosanskohercegovačkih Hrvata za koje tužiteljstvo traži kaznu od ukupno 220 godina zatvora. Tim najvećim procesom pred Haaškim sudom, kao što vam je poznato, obuhvaćeni su nekadašnji čelnici bosanskih Hrvata i Herceg Bosne, zapovjednici HVO-a generali Slobodan Praljak i Milivoj Petković, zapovjednik vojne policije HVO-a Valentin Čorić, šef Ureda za razmjenu zarobljenika Berislav Pušić i ministar obrane Bruno Stojić.

Biskup Košić na internetskoj stranici biskupije napisao je sljedeću poruku svećenicima:

Prečasni/velečasni gospodine!

Molim Vas da u nedjelju, 10. ožujka pozovete vjernike na molitvu i post za naše sunarodnjake iz Bosne i Hercegovine koji su optuženi na međunarodnom sudu u Den Haagu. Oni čekaju presudu ovog proljeća. Među njima je i branitelj naše Sunje, general Slobodan Praljak. Optužnica ne tereti samo njih osobno nego i našu domovinu, Republiku Hrvatsku, stoga je važno da se ujedinimo svi u molitvi dobrom Bogu da presuda bude pravedna.

Sv. Pavao nas potiče – i tome se pridružujem i ja ovim poticajem svima vama, dragi moji vjernici: "Preporučujem prije svega da se obavljaju prošnje, molitve, molbenice i zahvalnice za sve ljude, za sve koji su na vlasti da provodimo miran i spokojan život u svoj bogoljubnosti i ozbiljnosti." (1 Tim 2,1-2)

Pozdrav i svako dobro od Gospodina."

Na značenje ovog suđenja za Hrvatsku upozorava i dr. sc. Josip Jurčević u tekstu U očekivanju prvostupanske presude protiv šestorice Hrvata iz BiH objavljenom u "Vijencu", a koji prenosi Hrvsijet, 10. 3. 2013.

... u strogo nadziranoj hrvatskoj javnosti godinama je sve više prikrivana činjenica da nad poviješću i budućnosti hrvatske države visi i nadalje još teži i pogubniji kamen, tj. sudski proces protiv šestorice Hrvata iz BiH (Jadranka Prlića, Brune Stojića, Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića). Haška mreža (Jurčević je prethodno i definira: "protuhrvatska Haška mreža se sustavno sve gušće plela od Haaga do institucionaliziranih političkih, pravosudnih, medijskih, kulturnih, obrazovnih i inih hagića u Hrvatskoj. Cjelokupna Haška mreža stvarno se i duhovno najviše hranila dvama sudskim procesima; jednim koji se donedavno vodio protiv trojice generala Hrvatske vojske te drugim koji se još vodi protiv šestorice Hrvata iz Bosne i Hercegovine.") javnosti je u Hrvatskoj nametnula zabludu kako je haški sudski proces protiv "šestorice" nevažan ili manje važan za Hrvatsku. Istina je upravo obrnuta, odnosno sudski proces protiv šestorice Hrvata iz BiH u svakom pogledu je najvažniji za hrvatsku povijest i budućnost.

Jedina ključna točka optužnice svakom od šestorice Hrvata iz BiH glasi da su navodno pripadnici "udruženoga zločinačkog pothvata", kojem su navodno na čelu bile sve ključne državne (političke, vojne, policijske, sigurnosne i druge) institucije Republike Hrvatske (RH). Na prvom se mjestu u optužnici kao pripadnici "udruženoga zločinačkog pothvata" doslovno navode institucije "Franjo Tuđman, predsjednik Republike Hrvatske (preminuo 10. prosinca 1999.), Gojko Šušak, ministar obrane Republike Hrvatske (preminuo 3. svibnja 1998.), Janko Bobetko, jedan od najviših generala u Vojsci Republike Hrvatske (preminuo 29. travnja 2003.), Mate Boban, predsjednik Hrvatske zajednice (i Republike) Herceg-Bosne (preminuo 8. srpnja 1997.)", a tek potom poimence su

navedena šestorica Hrvata iz BiH protiv kojih se formalno vodi ovaj sudski proces te poimence trojica već prije pravomoćno osuđenih Hrvata iz BiH: "Dario Kordić, Tihomir Blaškić i Mladen Naletilić (zvani Tuta)".

To, da se stvarno ponajprije sudi ključnim državnim institucijama RH (tj. državi RH), logički proizlazi iz činjenice što se pravno ne mogu procesuirati pokojne fizičke osobe, nego se sudi njima kao institucijskim nositeljima, odnosno državnim institucijama koje su uz njihova imena navedene u optužnici. Osim toga, to izrijekom i detaljnije piše na kraju ključnoga dijela optužnice, u kojem su još jedanput poimenično navedeni institucijski nositelji, koji su navodno "ostvarivali ciljeve udruženog zločinačkog pothvata preko sljedećih organizacija i osoba nad kojima su imali neposrednu ili posrednu kontrolu", tj. preko "raznih čelnika i članova HDZ-a i HDZ-BiH na svim razinama (...) raznih pripadnika oružanih snaga, policije, sigurnosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske, te drugih poznatih i nepoznatih osoba".

U optužnici jasno je napisano da je cilj toga navodnog "udruženoga zločinačkog pothvata" bio u etničkom čišćenju dijelova teritorija BiH te pripajanju toga teritorija Hrvatskoj. Pritom se u optužnici navodi da su sudionici "udruženoga zločinačkog pothvata", tj. državne institucije RH i optuženi pojedinci, radi postizanja zločinačkih ciljeva, navodno počinili dugački niz najtežih međunarodnih ratnih i humanitarnih zločina."

Iako su glavne točke optužnice protiv Gotovine, Markača i Čermaka koncepcijски iste kao i u slučaju "šestorice" (tj. "udruženi zločinački pothvat"), ipak se u slučaju "šestorice" optužuje država RH da je najteže ratne i humanitarne zločine navodno počinila protiv državlјana i države Bosne i Hercegovine, a u slučaju "trojice" navodno protiv dijela svojih državlјana i dijela svojega teritorija. Zbog te međunarodne dimenzije bile bi i daleko veće i dugoročnije sve štete – političke, percepcijiske, identitetske, pravne i materijalne – koje bi imala hrvatska država, hrvatsko društvo i svi hrvatski državlјani, u slučaju kad bi bilo tko od "šestorice" bio osuđen na temelju teze o "udruženom zločinačkom pothvatu". Pritom sama visina kazne – koja je veoma bitna za optužene i njihove najbliže – ne bi nimalo utjecala na tragičnu sudbinu Hrvatske.

Ključna važnost sudskega procesa protiv šestorice Hrvata iz BiH za ciljeve Haške mreže (ali i za sudbinu Hrvatske) može se iščitavati i iz brojnih podataka i neuobičajenosti tijeka same sudskega procesa protiv "šestorice".

Ne zaboravite da je na mjestu predsjedatelja Opće skupštine UN-a čovjek kojega u Srbiji zovu MALI SLOBA pa je njegov utjecaj doista ogroman. Istina je da je sramota UN-a da na takvoj poziciji imaju čovjeka koji zapravo zamjenjuje u toj ulozi Balkanskog krvnika Slobodana Miloševića. Danas u UN-u imamo situaciju kao da su poslije Drugog svjetskog rata svjetski moćnici željeli da Općoj skupštini UN-a predsjedava Adolf Hitler, ali kao to nisu mogli učiniti – onda su našli nekoga koji je blizak njemu i povjerili mu tu funkciju. Ali, oni su itekako to znali i upravo su ga zato tamo postavili. To je samo dokaz da je velikosrpski nacizam bio u funkciji ostvarenja njihovih interesa! A njihovi interesi su stalni, i oni će ih

pokušavati ostvariti sve dotle dok imaju šansu za to. Sve dotle dok u Hrvatskoj ima dovoljno izdajica da im u tome pomogne. A ima ih! Ne treba nam Matoš da bi to znali, zar ne?

Podsjetimo se da je Srbin Vuk Jeremić kao predsjedatelj Opće skupštine UN-a, poslije oslobođajuće presude generalima Gotovini i Markaču, zakazao tematsku sjednicu. Kako od vlasti u RH ne možemo očekivati bilo kakvu suvislu akciju kojom bi se RH suprotstavila toj politici, jer su na žalost mnogi naši političari vrlo značajni dio u realizaciji toga velikosrpskog memorandum, važno je da hrvatske organizacije i pojedinci učine dodatni pritisak na vlade u svojim državama i na sam UN u tom pravcu. Sjajan primjer za to je npr. kada je Ina Vukić iz Sydneya pisala australskoj premijerki da ne dopusti Jeremićev nastup na tematskoj sjednici:

Obraćam vam se kao australska državljanka i molim vas da 10. travnja u Općoj skupštini UN-a, gdje će se održati tematska sjednica pod službenim nazivom "Uloga međunarodnih kaznenih sudova u ostvarivanju pravde i pomirenja između naroda", naša zemlje upotrijebi svoj utjecaj kao članica Svjetske organizacije te ne dopusti da u važnoj raspravi i govorima sudjeluju predstavnici onih zemalja članica UN-a čiji su građani osuđeni za ratne zločine na međunarodnim sudovima i oni koji podržavaju politiku koja je dovela do masovnih zločina protiv čovječnosti. Držim da nije primjereno ni to da u raspravi sudjeluje i Vuk Jeremić, predsjednik Opće skupštine UN-a jer je on državljanin Srbije".

Tu je poruku profesorica Ina Vukić, urednica političkog bloga "Croatia, the War and the Future" iz Sydneyja napisala u pismu australskoj premijerki Juliji Gillard posланом u Canberru 18. veljače.

Zato je i inicijativa biskupa Košića itekako dobrodošla, ali i naša potpora bi puno značila. Kao što smo i mi u našem Pismu posebno obratili pozornost na generala Praljka, tako i dr. Jurčević u svom tekstu kaže:

Uz to je posebno zanimljivo što ni ta neuobičajenost nije dobila gotovo nikakvu javnu pozornost, pa čak ni u vrijeme kada je u rujnu 2012. sudsko vijeće donijelo odluku da se samo general Praljak ponovno vrati u haški zatvor.

Haška mreža godinama se posebno negativno skrbi o generalu Praljku, jer je on jedini od svih optuženih Hrvata – iz RH i iz BiH – nekoliko godina prije odlaska u Haag shvatio velike razmjere cijele haške igre te otada svojim sustavnim djelovanjima narušava haški scenarij u procesnom, medijskom i političkom smislu. General Praljak shvatio je da je Haški tribunal ponajprije politički sud te da za tužiteljstvo (koje je stranka u sudskom postupku) rade i korumpirano-izdajničke državne institucije RH. Isto tako, on je očigledno shvatio i da je velika većina obrana sinkronizirani dio haške predstave. I, ono najvažnije, general Praljak shvatio je da je "udruženi zločinački pothvat" jedina bitna točka optužnice.

Zbog svega toga general Praljak jedini je poduzeo sve što je bilo u njegovoj moći kako bi se temeljito propitala ta ključna točka. Najprije je organizirao višegodišnje prikupljanje te tematsku i pojmovnu katalogizaciju iznimno velike

količine povijesnih izvora: pisanih i grafičkih dokumenata, literature i iskaza svjedoka te izvornih video i audiozapisa. Tu je golemu povijesnu građu digitalizirao i učinio je svima dostupnom putem internetskoga portala, a najvažnije zbirke dokumenata tiskane su u velikoj nakladi i odašlane na nizove važnih adresa u svijetu. Tijekom trajanja sudskega procesa general Praljak u izlaganjima je iznio velik broj činjenica i goleme je nizove dokumenata službeno uveo u sudske procese.

Na taj način nitko od zainteresiranih u svjetskoj politici, struci i javnosti ne će moći reći da nije znao ili da nije bio pravodobno obaviješten o svemu što je relevantno u sudsakom procesu protiv "šestorice". To nikako ne će moći reći ni nitko u sudsakom vijeću, na kojem je odgovornost donošenja sudske presude te moralna odgovornost pred sudom pravne struke, javnosti i povijesti.

Svoj tekst dr. Jurčević završava pitanjem:

Postoji li ijedna institucija u Republici Hrvatskoj koja se skrbi o zaštiti hrvatskih državnih i nacionalnih interesa pred naletima preostalih protuhrvatskih zadataka Haške mreže?

Svi znamo da ne postoji. Dapače pravo pitanje: Koliki je dio hrvatskih vlast izravno uključen u tu mrežu? Zato i moraju postojati inicijative kao što je i ova biskupa Košića.

Ali uvijek se moramo zapitati kolika je i naša krivnja što se nismo na bolji način organizirali i suprotstavili djelovanju te protuhrvatske mreže? Ne opravdava nas ni činjenica da je iza nje od 2000. uvijek stajala i vlast.

Tako imam dojam, a volio bih da nisam u pravu, kako se hrvatski intelektualci nisu na pravi način zahvalili generalu Praljku za sve što je učinio i čini za sve nas. Zapravo bi bilo dobro podsjeti se kako je to npr. naš general činio i prije 11 godina kada je bio gost u emisiji Nedjeljom u 2.

(http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=pvt0JLYubM).

Zato sam tijekom turneje u BiH i Dalmaciji posebno isticao da postoje samo dva čovjeka za koja sam potpuno uvjeren da nikada ne bi izdala naše povjerenje u njih i za koja sam uvijek spreman staviti ruku u vatru: Dario Kordić i general Slobodan Praljak!

Vaš,

akademik Josip Pečarić

Hrvsijet

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

Naslov: KAKO „ZEČEVIMA“ OSIGURATI POBJEDU?

Datum: Fri, 31 Mar 2017 07:18:03 +0200

Šalje: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Čini mi se da s godinama me prati i sve više pogrešaka. Neuspjelo predstavljanje knjige «Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'», a jučer i odluka da prije mog teksta pošaljem intervju dr. sc. Josipa Stjepandića. Danas vam šaljem taj moj tekst napisan prije dva dana:

Josip Pečarić,

KAKO „ZEČEVIMA“ OSIGURATI POBJEDU?

“Sve dok u Jasenovcu стоји плаца с усташким поздравом “За дом спремни”, неће бити увјета за сudsјelovanje u službenoj komemoraciji žrtvama i sudionicima proboja iz tog усташког logora 22. travnja”, закључила је, како пише портал dnevno.hr, скупштина Srpskog narodnog вijeћа које ће zajedno sa antifašistima i dvije židovske организације tog дана бити на комеморацији у Mlaki.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/pupovac-ucjenjuje-bojkotirat-cemo-jasenovac-sve-dok-ne-maknete-ustasku-plocu-1012400/>

Jasno je da time Srpsko narodno вijeće по тко зна који пут покazuје своје nepoštivanje RH i njениh zakona. Predsjednica države Kolinda Grabar-Kitarović je više puta naglasila да је плаца у Jasenovcu podignuta u spomen poginulim hrvatskim braniteljima u Domovinskom ratu.

<http://kamenjar.com/kolinda-grabar-kitarovic-srbija-ta-koja-potencira-puzajuce-ustastvo-ga-ne-vidim/>

Dakle pripadnici naroda koji su izvršili fašističku agresiju na Hrvatsku u kojoj su sudjelovali mnogobrojni Srbi iz Hrvatske, protestiraju protiv ploče u spomen na one koji su branili i poginuli u toj obrani RH od fašističkog velikosrpskog agresora!

Predsjednica je upozorila kako je na ploči dan simbol HOS-a koji je odobren u RH.

A pripadnici naroda koji su izvršili fašističku agresiju na Hrvatsku i danas pokazuju svoje nepoštivanje države u kojoj žive ne poštivajući ono što je zakonski regulirano u RH. Možemo slobodno reći da i dalje sudjeluju u fašističkoj agresiji na Hrvatsku! Oni i danas tvrde ono isto što su fašistički velikosrpski agresori tvrdili u Domovinskom ratu nazivajući branitelje ustašama a RH Tuđmanovom fašističkom državom.

Istina, možda ih se može i razumjeti. Krenuli su u tu agresiju potpomognuti od svjetskih moćnika. Komunisti tj. Samozvani antifašisti su prvo razoružali Hrvatsku, a potom su joj svjetski moćnici zabranili samoobranu tzv. Embargom na uvoz oružja i time se svrstali uz fašističkog agresora. A fašistička velikosrpska agresija završila je tako što su – kako reče Milošević – kao zečevi bježali iz Hrvatske. Isto bi im se dogodilo i u BiH da ih tamo nisu spasili svjetski moćnici zabranivši Hrvatskoj vojsci osvajanje Banja Luke, što su kasnije u SAD-u i sami požalili.

Kako se Predsjedničnim stavovima pridružio i Predsjednik Vlade Andrej Plenković, sve je upućivalo na potpuni poraz namjere da se zabranom pozdrava ZDS izvojeva barem jedna pobjeda fašističkog agresora, kao i poraz politike onih koji su u RH provodili i još uvijek provode velikosrpski Memorandum SANU 2. Kako je Milanovićeva vlada uspjela tu velikosrpsku fašističku težnju legalizirati kod svjetske nogometne federacije, kroz presude s nevjerljativim lažnim konstrukcijama protiv RH i hrvatskog naroda, a oni su ucjenjivali RH i uoči utakmice s Ukrajinom, to je postala idealna prigoda da Hrvatska konačno zauzme prohrvatski stav i posluša savjet prof. dr. sc. Zdravka Tomca:

„Državno vodstvo mora jasno reći da su pod pozdravom Za dom spremni ginuli mladi ljudi u borbi za demokratsku a ne ustašku Hrvatsku. Činjenica da je u Domovinskom ratu stvorena demokratska ne ustaška Hrvatska, da je danas zahvaljujući tim braniteljima, koji su ginuli s pozdravom Za dom spremni boreći se za dom i domovinu, Hrvatska članica Europske unije i NATO-a i uvažavana demokratska država čiji vojnici širom svijeta pomažu brojnim narodima u borbi protiv terorizma i neslobode.“

Hrvatsko državno vodstvo mora se jasno, razgovijetno i odlučno obratiti hrvatskoj javnosti i međunarodnoj javnosti i objasniti zašto ne prihvata optužbe da je Hrvatska ustašizirana i fašizirana država.“

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/26211-z-tomac-scenarij-nacionalne-katastrofe.html>

Kako smo prije utakmice trebali predstaviti moju knjigu „Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'“ mogli su i to predstavljanje iskoristiti za tako nešto. Predsjednica

je svojim pismom pozdravila sudionike predstavljanja. Predsjednik Vlade nije odgovorio na poziv.

„Problem“ utakmice s Ukrajinom i tzv. sprečavanje „skandiranja zla“, po tvrdnji Predsjednika Hrvatskog helsinškog odbora, Ivana Zvonimira Čička, riješen je ubacivanjem u publiku velikog broja agenata koji su uspjeli spriječiti takvo skandiranje.

<http://net.hr/danas/hrvatska/sef-hho-a-otkrio-pozadinu-dogadaja-na-tribinama-ubacenih-agenti-i-branitelji-sprecavali-su-skandiranje-zds/>

Tako smo doznali i da je pozdrav HOS-ovaca od kojih su se srpski vojnici doista strašno bojali i POZDRAV ZLA!

Vlada je odgovorila tako, a umjesto Plenkovića odgovorila je i izravno ministrica kulture Nina Obuljen-Koržinek, koju je zapravo postavio u Vladu Milorad Pupovac, govoreći o „ustaškom pozdravu“ kada je posjetila spomen područje Jasenovac zajedno s američkim posebnim izaslanikom za pitanja holokausta Thomasom Yazdgerdijem:

„Hrvatska vlada vrlo se jasno odredila oko ustaškog pozdrava na spomen ploči u Jasenovcu.“

<http://www.novilist.hr/Vijesti/Hrvatska/Obuljen-Korzinek-s-americkim-diplatom-Vlada-se-jasno-odredila-o-ustaskom-pozdravu-u-Jasenovcu>

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/4069-obuljenka-proglasila-pozdrav-na-hosovoj-spomen-ploci-ustaskim>

Dakle potpuno suprotno od prethodnih izjava Predsjednika Vlade. Radi li se ovdje o klasičnoj poniznosti hrvatskih političara koji se ne vode za suverenističkom politikom pa se klanjaju svakom službeniku koji nam dolazi iz tzv. velikih? Ili jednostavno Obuljen sluša onoga tko ju je postavio za ministricu – Milorada Pupovca?

Šutnja predsjednika Vlade sugerira, nažalost, ono prvo. To sugeriraju i napadi na Damira Markuša dragovoljca Domovinskog rata, hrvatskom branitelju i pripadniku HOS-a:

<http://www.dnevno.hr/domovina/zorica-greguric-oko-markusa-se-plete-udbaska-hobotnica-1012236/>

<http://www.dnevno.hr/domovina/hos-na-nogama-znamo-tko-podvaljuje-markusu-dalje-od-njega-1010828/>

I zato je u pravu prof. dr. sc. Josip Jurčević kada kaže:

„Najdublje institucijsko penetriranje moći Pupovca i njegovog petokolonaškog klana te svega negativnog što oni nose i znaće događalo se u vrijeme vladavine Ive Sanadera i njegove dvojnice Jadranke Kosor, te to predstavlja jedan od glavnih demokratskih, socijalnih i nacionalnih krimena Sanadera i njegovih odabranika u HDZ-u. Stoga za nacionalne interese i demokratske procese u Hrvatskoj bilo važno što prije istražiti i saznati je li Plenković glade Pupovca naivno uletio u zamku sanaderovskog okruženja ili se radi o nečem još pogubnjem.“

<http://www.hkv.hr/razgovori/26365-prof-dr-sc-j-jurcevic-hrvatske-probleme-necemo-ni-poceti-rjesavati-dok-ne-izgradimo-stvarno-neovisne-medije.html>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2017/03/29/prof-dr-sc-j-jurcevic-hrvatske-probleme-necemo-ni-poceti-rjesavati-dok-ne-izgradimo-stvarno-neovisne-medije/>

Navodni izgovori kako se vlast mora savijati pred moćnicima i njihovim službenicima više nemaju nikakvog smisla od kada je istina o Jasenovcu ugledala svjetlo dana i kroz usta donedavno prvog „antifašiste“ u RH bivšeg predsjednika RH Stjepana Mesića. Taj snimak možete naći na Internetu, ali svakako ga treba pročitati i u komentaru Ivice Marijačića: Snimka Mesićeva govora iz 1992., Hrvatski tjednik, 26. siječnja 2017. zapravo te njegove riječi potvrđuju istraživanja pogotovu članova Društva o trostrukom logoru Jasenovac. Ovdje ću podsjetiti samo na knjigu, kojoj sam bio recenzent, nedavno preminulog Vladimira Mrkocija i umirovljenog profesora FFDI.a, Hrvatskih studija i procelnika Hrvatskog povijesnog instituta u Beču isusovca dr. Vladimira Horvata: *Ogoljela laž logora Jasenovac, Zagreb, 2008.*

Poslije Mesićeve potvrde svih tih istraživanja priča o „ustaškom pozdravu“ koji ne smije biti u Jasenovcu jer se to protivi najvećoj srpskoj laži je doista besmislena!

Zato ne mogu vjerovati da se može ostvariti ono što tvrde na portalu dnevno.hr: „*Uopće ne treba sumnjati da će Plenkovićeva vlada udovoljiti Pupovcu, a nauštrb piginulih HOS-ovaca kojima je ploča i podignuta.*“

Takvo ponašanje bi bilo ravno napadu na Domovinski rat. No takovi napadi ravni su veleizdaji!

Zapravo cijela priča samo potvrđuje onu potrebu svjetskih moćnika i samih Srba za barem jednu „pobjedu“ u Domovinskom ratu, pa makar bila izvojavana više od 20 godina poslije tog rata. Srbima, koji ne znaju što je pobjeda u ratu koji su vodili sami, to doista mora biti jako važno. A činjenica o tome da su rat sa razoružanim protivnikom unatoč potpori svjetskih moćnika strašno je i njima i onima koji su ih podržavali!

Problem je što ponašanje Predsjednice koja u posljednje vrijeme inzistira na suverenističkoj politici itekako im odmaže u tome. A svijest u hrvatskom narodu da se ne radi samo o izdaji onih koji su ginuli sa ZDS za Hrvatsku, već se radi o izdaji hrvatskih nacionalnih interesa sve je veća i veća.

Komentar dr. sc. Josipa Stjepandića:

Trebalo bi nadodati da je Goran Hadžić osnovao SDSS, Plenkovićeva koalicijskog partnera, te da se sadašnje vodstvo SDSS-a nikad njega nije odreklo.

Na koncu, ako bi se ZDS zabranio, onda bi RH povrijedila pristupni ugovor s Europskom unijom, jer je ta kovanica u drugim zemljama uobičajena. Ja bih u tome slučaju tužio RH pred Europskim sudom za ljudska prava.

Čak razmišljam o tome da napišem upit Junckeru. Imam previše posla, ne stignem sve.

29. 03. 2017.

Josip Pečarić

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „DNEVNIK U ZNAKU “ZA DOM SPREMNI”

Dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste u ovolikom broju došli na ovo predstavljanje i posebno počasnog gosta g. Damira Markuša.

Josip Šimunić je u Kanadi i on vas sve pozdravlja. S napadima na njega i završava ova knjiga. Zahvaljujem se organizatoru Udrudi zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara na čelu s našom Zoricom Gregurić koja je najzaslužnija što se ovo predstavljanje uopće održalo i koja je sjajno i sudjelovala u njemu. Posebna zahvalnost i HVIDRI Zagreb u čijem Domu smo se okupili. Knjiga je tiskana zahvaljujući gospodi Vinku Markulinu, Stanku Šariću i Branku Hrkaču pa i njima ide posebna zahvalnost.

Danas je s nama trebao biti i prof. dr. sc. Zdravko Tomac. Umjesto ovdje on je u bolnici pa ga pozdravljam u ime svih nas. Imamo veliko zadovoljstvo što je umjesto prof. Tomca danas govorio prof. dr. sc. Josip Jurčević, koji je i inače trebao predstavljati ovu knjigu, ali je zauzet predstavljanjima svoje najnovije knjige. Zvonimir Hodak i Marko Ljubić su i danas pokazali zašto ih smatraju ponajboljim hrvatskim kolumnistima.

Još jedan naš sjajni kolumnist Damir Pešorda, nesuđeni predstavljač na onom neodržanom predstavljanju napisao je prikaz knjige iz koga izdvajam:

„Moram priznati da sam u početku i sam mislio da bespotrebno poteže to pitanje, no kako je vrijeme odmicalo, postajalo mi je sve jasnije da je Pečarić dobro predosjetio što će se događati. Stalnim povezivanjem Hrvatske s NDH Hrvatska je postala svojevrsni talac određenih interesnih, ideooloških i etničkih skupina. Uzalud se vlast svake godine po više puta zaklinjala da neće skrenuti s antifašističkog puta, dovoljno je bilo da na nekom stadionu navijaci iz protesta viknu Za dom spremni, pa da se cijela Hrvatska pribije na stup srama kao fašistička. Tomu bi mogla doskočiti samo ona vlast koja je dostatno zrela, samosvojna i domoljubna da rehabilitira pozdrav koji sadržajem nikomu normalnomu ne može biti sporan, a koji je svojim besprijeckornim angažmanom u obrani domovine pripadnici HOS-a očistila od svih eventualno negativnih konotacija iz prošlosti.“

Da imamo takvu vlast ne bi ni nastale mojih šest knjiga:

Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015.

Oba su pala, Zagreb, 2016.

Pišem pisma, odgovora nema 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017.

Pišem pisma, odgovora nema 2. / Je li Akademiji važna znanost? Zagreb, 2017.

Ništa se još promijenilo nije (s dr. sc. Josipom Stjepandićem), Zagreb, 2017.

Dnevnik u znaku “Za dom spremni”, Zagreb, 2017.

Danas, na dan ovog predstavljanja Kazimir Mikašek-Kazo na Kamenjar.com piše za njih kako *nemaju snage dodatno zaštiti najljepši braniteljski pozdrav „Za dom spremni“ već ponižavaju akademika Josipa Pečarića jednog od najvećih matematičara u povijesti Hrvatske dozvoljavajući da se s njim našutavaju bijedna partijska novinarska piskarala na čelu s veleizdajnicima iz Srpskih novosti, a ti isti veleizdajnici debelo su plaćeni iz državnog proračuna.*

Knjige „pišem pisma, odgovora nema 1. i 2.“ poklonio sam Predsjednici RH, Predsjednicima Sabora i Vlade i Ministru znanosti, tako se iz njih mogu uvjeriti kakvi su napadi zbog ZDS kod nas, kako se napada i moje suradnike, znanstveni rad i obitelj.

A onima na vlasti moramo stalno govoriti i ukazivati na interes hrvatskog naroda. Kada ga oni ne provode. Iako je Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara poslala mnogima iz vlasti pozivnice na ovo predstavljanje, ja sam u nekoliko slučajeva to i sam učinio otvorenim pismima. Na primjer g. Andreju Fištravecu gradonačelniku grada Maribora ili gdje Lori Vidović, pučkoj pravobraniteljici RH.

Neću ovdje navoditi što sam pisao u pozivu pučkoj pravobraniteljici jer je o njoj prije dva dana pisao i g. Hodak. Kako je o knjizi sjajan tekst napisao g. Marko Ljubić, koji bih želio tiskati umjesto predgovora neke naredne moje knjige i red je da ovdje više citiram g. Hodaka:

„... I tako je naša Lora sa 12 godina staža dobila životnu priliku da pomete pod Lijeve naše s HOS-om. „Pripravila“ se Lora, kako bi rekli Zagorci, i otkrila Slavici Lukić majku svih istina: „Pozdrav „Za dom spremni“ je posve jasno nezakonit!“ Slavica bi mogla na kraju godine ući u najuži izbor za Pulitzera. Ali nisam posve siguran bi li Slavica najpoznatiju svjetsku novinarsku nagradu željela uopće primiti. Naime, Joseph Pulitzer, rođen je 1847.g, nešto više od 100 godina prije rekordnog smaknuća Mile Budaka. Što i nije neki problem. Ali je problem što je nesretni Joseph rođen 10. travnja pa bi naša Lora mogla zaključiti da je njegovo rođenje „posve jasno nezakonito“. Da je Lora pročitala Zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji od 12.veljače 2013.g. vidjela bi u članku 2. stavak 1. tko su sve hrvatski branitelji iz Domovinskog rata. Između ostalih izrijekom se navodi da su to članovi Hrvatskih obrambenih snaga (HOS). Možda Lori fale one tri nesretne godine pa ne zna da je Račanovo Ministarstvo uprave priznalo HOS i njegov vojni grb „Za dom spremni“ kao legalan i legitim, a što znači da se smije slobodno koristiti. Ali naša Lora je pravnica pa je, da bude „ziher“, ušla u statističku analizu sudske prakse u odnosu na taj pozdrav koji uništio miran i pastoralan san našim antifama. Lora ni ne pomišlja da u Pulitzerovoj analizi otkrije u kojem je to zakonskom tekstu izrijekom navedeno da je ZDS „posve jasno nezakonit“. Poziva se na Visoki prekršajni sud i Ustavni sud RH. Krasno! Međutim, rješenja u prekršajnom postupku donose niži prekršajni sudovi. Na žalost po Loru i Slavicu tu statistika pokazuje malo više od bikinija. Nedavno je sudac Prekršajnog suda u Daruvaru Petar Malivuk oslobođio vukovarskog branitelja Damira Markuša s jednostavnim obrazloženjem da je pozdrav „Za dom spremni“ legalan pozdrav potvrđen rješenjem Ministarstva uprave RH. I što sad? Jasno je danas i zadnjoj

budali da je borba hrvatske ljevice, antifa i gledatelja Žikine dinastije protiv legendarnog pozdrava iz Domovinskog rata čista utopija. HOS-ovci su ulazili u bitke od Vukovara do Dubrovnika s tim pokličem, umirali su s tim pokličem na ustima i dobili rat da bi jednog dana Lora Vidović mogla sjesti u fotelju pravobraniteljice i s visoka pljuckat po njima. Taj pozdrav koristio se i u NDH. Da i što onda? U toj, kako komunjare vole reći "takozvanoj državi", pjevala se i Lijepa naša... plaćalo se kunama pa to Loru ne užasava."

Kao što vidimo i g. Hodak piše o našem današnjem počasnom gostu.

O tom suđenju g. Markušu sam i ja pisao u tekstu KAKO NAM HRVATSKA VLAST ČESTITA USKRS? koji je bio svojevrsna pozivnica za današnje predstavljanje Predsjedniku Vlade RH i Ministru policije.

Zapravo pokušavam odgovoriti na pitanje je li hrvatska vlast za istinu spremna. Zato će ovo predstavljanje završiti s mojim pokušajem odgovora na to pitanje iz te „pozivnice“ Predsjedniku i Ministru:

„Naš poznati povjesničar prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević kao da odgovara na to već u naslovu svog teksta:

Vijeće za suočavanje s prošlošću prilika za rehabilitaciju komunizma.

Članak počinje izvrsnom raščlambom revionizama u nas:

Tri su vrste povijesnoga revizionizma u Hrvatskoj. Hrvatski znanstveni revizionizam ima za cilj srušiti laži komunističke i srpske historiografije glede NDH priznajući i svodeći na istinitu mjeru zločine ustaškoga režima od 1941. do 1945.

Srpski negacionistički revizionizam ima zadatak negirati velikosrpski projekt u dugom trajanju i zločine počinjene u ime toga projekta.

Konačno komunistički antrevizionizam, podržavajući srpski negacionistički revizionizam, izbjegava povjesnu reviziju bojeći se razotkrivanja istine o biti jugokomunističkoga totalitarizma. Huda jama i mnoge novootkrivene masovne grobnice, komemoracije u čast političkoga zatvorenika Marka Veselice, itd. Itd. razotkrivaju zločinačku bit Titove „diktature s ljudskim licem“ i podravaju temelje vlasti slijednika Komunističke partije Hrvatske (Jugoslavije).

Komunistički antrevizionizam podržavaju i neki povjesničari, koji dovode u pitanje svoju znanstvenu moralnost. Doista ta nemoralnost ide toliko daleko da im je danas hit proglašavati hrvatske branitelje fašistima i time rehabilitirati fašističkog velikosrpskog agresora u Domovinskom ratu.

Za postizanje tog cilja najvažniji su napadi na pozdrav ZA DOM SPREMNI HOS-ovaca i mnogih drugih branitelja. Kulminiralo je s pločom u Jasenovcu jer je taj pozdrav u sklopu znaka HOS-a koji je odobren u RH, pa tako posredno iskazuju svoje nepoštovanje i prema samoj državi. To je utoliko odvratnije jer su hrvatski branitelji napravili od „hrabrih“ srpskih ratnika – ZEČEVE. A zapravo i sebe svrstavaju u fašiste podržavajući velikosrpski fašizam

O tome sam često pisao tvrdeći da su hrvatski branitelji ANTIFAŠISTI jer su pobijedili velikosrpski fašizam. Dakle i HOS-ovci i svi oni koji su branili domovinu s tim usklikom na ustima.

Zapravo predsjednik je i sačinio komisiju od koje želi kompromis, što bi rekao prof. Rendić-Miočević kompromis između onih koji dovode u pitanje svoju

znanstvenu moralnost i onih koji je ne dovode u pitanje. Kakav će to „znanstveni moral“ biti bit će doista zanimljivo vidjeti.

A da Vlada misli ozbiljno u tome pokazuje upravo pozdrav ZDS. Prethodne dvije vlade su pokušale kazniti Marka Perkovića Thompsona zato što je u Kninu pjevao legendarnu pjesmu iz Domovinskog rata Bojnu Čavoglave koja počinje pozdravom ZDS.

„Milicija“ Ministra u sadašnjoj, i prošloj Vladi, Vlaha Orepića dva puta u nepunoj godini dana želi kazniti legendarnog ratnog zapovjednika HOS-a Marka Skeju. Zapravo je ovaj drugi nedavni zato što je na obilježavanju 26. godišnjice osnutka IX. bojne HOS-a ‘Rafael vitez Boban’ okupljene pozdravljaо sa ‘Za dom spremni’. Meni najupečatljivija poruka Vlade za Uskrs!

Davorin Karačić, odvjetnik koji je braneći HOS-ovca Damira Markuša na sudu u Daruvaru obranio i pozdrav ‘Za dom spremni’, u Bujici kaže:

“Zakon o prekršajima protiv javnog reda i mira naslijeden je iz bivše Jugoslavije. (...)! Na sudu u Daruvaru smo dokazali da se pozdravljanjem sa ‘Za dom spremni’ ne veliča NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijacija na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata (podcrtao JP)?! Što je s hrvatskom kunom, što sa grbom, himnom?! I one su korištene za vrijeme NDH. Netko bi se izgleda, za nekoliko godina mogao sjetiti mijenjati čak i krovište Crkve sv. Marka,” komentirao je Karačić u emisiji.

Presudu iz Daruvara kojom je obranjen pozdrav ZDS donio je sudac Malivuk Jovanović, inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti: *“Manje je važno koje je nacionalnosti taj sudac. Važnije je koliko je profesionalan, predan u svom radu i objektivan. Iako je bio izložen pritiscima, presudio je časno i u skladu sa svojom savješću te naravno – pravom. Vrlo je dobro analizirao činjenice i donio je odluku koju je odlično obrazložio. Sudac je utvrdio da se radi o pozdravu koji su koristili vojnici HOS-a u obrani domovine. Pozdrav je izgovaran u kontekstu obrane Hrvatske i kao takav ne bi trebao remetiti javni red i mir...”*

I dok je sudac inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti *profesionalan, predan u svom radu i objektivan* postavlja se pitanje: Može li se to očekivati od hrvatskih vlasti?

Ili nam je to već odgovorio sam predsjednik svojim komentarom kako Komisija zapravo ne smije dovesti u sumnju „istinu“ o ustašama i partizanima.

Akademik Ivan Aralica je na dodjeli nagrade “Zlatno srce” udrugu branitelja koje su proistekle iz Domovinskog rata hrvatskom redatelju Jakovu Sedlaru upozorio kako se u RH i filmom provodi ta propaganda jer u „hrvatskim“ filmovima nećete naći scene zločina koje su činili partizani, već samo scene s ustašama u takvim scenama. Tako se u svijesti hrvatskih ljudi ugrađuje „činjenica“ kako takove zločine nisu činili partizani već samo ustaše. Dakle i na taj način se postiže velikosrpski interes, koji su zapravo provodili komunistički antirevizionisti (taj sukob tzv. antifašista a zapravo fašista i branitelja koji su istinski antifašisti vidjeli smo i kod dodjele nagrade Grada Zagreba Jakovu Sedlaru, op. JP).

Jesu li žrtve komunističkog antirevizionizma Plenković i Orepić, ne znam, ali treba svakako podsjetiti što je o ZDS govorio ministar Orepić.

Nedavno je govoreći o HOS-ovoj ploči postavljenoj u Jasenovcu Orepić kazao kako je jasno da je "Za dom spremni" ustaški pozdrav, iako su na toj ploči "pod križem" imena poginulih u Domovinskom ratu.

"*Niti je NDH uspio uprljati križ, niti će Domovinski rat isprati 'Za dom spremni'. Imamo jasne presude i policija se mora držati te prakse*", zaključio je Orepić za N1.

Naravno, ne misli na praksu časnog sudca srpske nacionalnosti iz presude Markušu, već samo na one presude koje su u skladu s velikosrpskim Memorandumom SANU 2.

Pri tome odgovor i nije krajnje glup kao što je bio onaj poslije proslave u Kninu:

"Odgovor trebaju dati povjesničari koji se jasno trebaju odrediti prema pozdravu, kao i pravosuđe. Hrvatska policija će, kao i do sada, postupati u skladu sa zakonom. Upravo zbog kontroverznih tumačenja, držim bitnim da se to jasno u zakonu pozicionira", kazao je.

A njegova „milicija“ je željela kažnjavati iako znaju da to po zakonu nije kažnjivo. Nekako nas samo podsjećaju na miliciju iz prošle države i onog čuvenog izvješća Mostarske milicije o „nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti“, zar ne?

Zato zaključimo ovu priču ponavljajući riječi Markuševog odvjetnika

"Pozdravljanjem sa 'Za dom spremni' ne veliča se NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijacija na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata."

Ministru u Vladi RH očito može! A Predsjedniku Vlade RH?“

*

Odaziv tj. neodaziv pozvanih na ovo predstavljanje koje je organizirala Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara u Domu branitelja HIDRA puno nam govori, zar ne? Puno govori i činjenica da je Predsjednica pozdravila sudionike onog predstavljanja koje unatoč tome i nije održano. U više navrata upozoravao sam na njenu suverenističku politiku. U današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić govori kako je upravo to razlog razlaza Predsjednice RH i Predsjednika Vlade RH jer se Plenković protivi takvoj politici. On je, kaže Marijačić, skloniji politici Europske unije. Njoj je bliži interes hrvatskog naroda, a njemu interes europskih moćnika. Je li to moguće?

REPORTAŽA S PREDSTAVLJANJA KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

HODAK, JURČEVIĆ, LJUBIĆ I MARKUŠ NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Damir Borovčak

U Domu invalida Domovinskog rata Grada Zagreba predstavljena je još jedna knjiga akademika Josipa Pečarića s naslovom *Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'*. Knjiga je skup pisama i razmišljanja autora u vremenu od kad je započela antifa kampanja napada na hrvatski pozdrav "Za dom spremni".

"Odajmo počast onima koji nisu žalili darovati ono najvrjednije što su imali za ono najsvetije čemu su težili neovisnu, slobodnu Hrvatsku. Zastanimo na trenutak u mislima sa svim poginulim hrvatskim braniteljima i domoljubima koji Za svoj dom i domovinu dadoše život!" tim je riječima započela predstavljanje Zorica Gregurić, dragovoljka iz vukovarske bolnice kad je itekako trebalo biti hrabra, odlučna i spremna za obranu doma i domovine.

Danas i nju kao i sve ostale koji su u to vrijeme bili dom spremni braniti, napadaju oni koji nikada nisu bili spremni za ništa hrvatsko braniti, ali su uvijek bili spremni Hrvatsku rušiti izvana i iznutra. To čine i danas tim bezdušnije, čim im se to obilnije plaća iz hrvatskog državnog proračuna.

A zatim je Zorica Gregurić uvodno pozdravila sve okupljene: "Čast mi je danas uz sve vas nazočne pozdraviti i one koji će nam danas govoriti o knjizi *Dnevnik u znaku „Za dom spremni“*, a to su ugledni zagrebački odvjetnik i kolumnist gospodin Zvonimir Hodak, poznati kolumnist Marko Ljubić, doktor znanosti povjesničar profesor Josip Jurčević, naš počasni gost Damir Markuš te "krivca" za današnje okupljanje akademik Josip Pečarić. No prije nego preustum riječ kako se i priliči našem počasnom gostu mogu reći kako su nam upravo knjige s ovakvom tematikom nasušna potreba. Kada nas već toliko vraćaju u prošlost pokušavajući i nadalje stigmatizirati stoljetnu težnju Hrvatica i Hrvata za suverenom i neovisnom državom te nacionalnim identitetom vrijeme je prihvatić izazov te konačno znanstveno, pravno, povijesno i društveno raščistiti i očistiti našu povijest od falsifikata, a falsifikatore jednostavno lustrirati. Radikalni potezi mnogi će pomisliti no nužni jer svjedočimo svakodnevno upravo bestijalnim nasrtajima na bilo kakva iskazivanja hrvatskog nacionalnog identiteta te domoljublja. Zato nam i jesu važni uz aktivna djelovanja na pravnom, političkom i društvenom planu upravo pisani tragovi, a tko je pozvaniji u tome nego hrvatski znanstvenici koji poput akademika Josipa Pečarića žive i dišu Hrvatsku".

Riječ je potom predana počasnom gostu predstavljanja, vukovarskom dragovoljcu Damir Markušu, koji je 1991. iz rodne Moslavine otiašao braniti Vukovar, a večeras iz Kutine stigao na predstavljanje u društvu svog odvjetnika Davorina

Karačića. To je odvjetnik koji ga je na sudu branio i uspješno obranio. Damir Markuš se u prepunoj dvorani obratio nazočnima, objasnio zašto nikada nije, a niti u buduće ne će odustati od obrane Domovine, pa tako i pozdrava "Za dom spremni".

Kako je odvjetnik Karačić, koji je braneći HOS-ovca Damira Markuša na sudu u Daruvaru obranio i pozdrav 'Za dom spremni'?

"Zakon o prekršajima protiv javnog reda i mira naslijeden je iz bivše Jugoslavije. (...)! Na sudu u Daruvaru smo dokazali da se pozdravljanjem sa 'Za dom spremni' ne veliča NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijacija na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata? Što je s hrvatskom kunom, što sa grbom, himnom?! I one su korištene za vrijeme NDH. Netko bi se izgleda, za nekoliko godina mogao sjetiti mijenjati čak i krovište Crkve sv. Marka," komentirao je odvjetnik Karačić u jednoj od nedavnih emisija Bujica.

Svi su predstavljači odlično objasnili zašto "Za dom spremni" nije nikakav fašistički već isključivo domoljubni pozdrav. S njim se je branilo i ginulo u Domovinskom ratu i to je ono bitno i najvažnije, istaknuto je. Odvjetnik Zvonimir Hodak bio je već i ranije posve jasan, kad je u svojoj kolumni pisao o tzv. Pučkoj pravobraniteljici Lori Vidović, koja je izjavila kako "Pozdrav "Za dom spremni" je posve jasno nezakonit!" Hodak je ukazao koliko je Lora Vidović nažalost loša pravnica, tim više što gotovo i ne poznaje sudske praksu koju je spominjala. "HOS-ovci su ulazili u bitke od Vukovara do Dubrovnika s tim pokličem, umirali su s tim pokličem na ustima i dobili rat da bi jednog dana Lora Vidović mogla sjesti u fotelju pravobraniteljice i s visoka pljuckat po njima. Taj pozdrav koristio se i u NDH. Da i što onda? U toj, kako komunjare vole reći "takozvanoj državi", pjevala se i Lijepa naša... plačalo se kunama pa to Loru ne užasava.", napisao je već ranije Hodak a samo još jednom to obrazložio na predstavljanju.

Profesor dr. Josip Jurčević govorio je o svim okolnostima obrambenog Domovinskog rata i jasno zaključio da oni koji u tom ratu nisu sudjelovali u orani Hrvatske ili su čak podržavali agresore, danas napadaju hrvatske branitelje i njihovu spremnost na obranu doma. Napadi na pozdrav "Za dom spremni" su ustvari napadi na one koji su živote položili za svoj dom i domovinu Hrvatsku.

Akademik Josip Pečarić je istaknuo kako su na predstavljanje pozvani političari i posebice Andrej Fištravec, gradonačelnik grada Maribora i Lora Vidović, pučka pravobraniteljica RH, oboje zbog nepoznavanja činjenica. Među inim Pečarić je zaključio:

"Komunistički antirevizionizam podržavaju i neki povjesničari, koji dovode u pitanje svoju znanstvenu moralnost. Doista ta nemoralnost ide toliko daleko da im je danas hit proglašavati hrvatske branitelje fašistima i time rehabilitirati fašističkog velikosrpskog agresora u Domovinskom ratu. Za postizanje tog cilja najvažniji su napadi na pozdrav ZA DOM SPREMNI HOS-ovaca i mnogih drugih branitelja. Kulminiralo je s pločom u Jasenovcu jer je taj pozdrav u sklopu znaka HOS-a koji je odobren u RH, pa tako posredno iskazuju svoje nepoštovanje i prema samoj državi. To je utoliko odvratnije jer su hrvatski branitelji napravili od „hrabrih“ srpskih ratnika – ZEČEVE. A zapravo i sebe svrstavaju u faštiste

podržavajući velikosrpski fašizam. O tome sam često pisao tvrdeći da su hrvatski branitelji ANTIFAŠISTI jer su pobijedili velikosrpski fašizam. Dakle i HOS-ovci i svi oni koji su branili domovinu s tim usklikom na ustima. (...)

Presudu iz Daruvara kojom je obranjen pozdrav ZDS donio je sudac Malivuk Jovanović, inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti: "Manje je važno koje je nacionalnosti taj sudac. Važnije je koliko je profesionalan, predan u svom radu i objektivan. Iako je bio izložen pritiscima, presudio je časno i u skladu sa svojom savješću te naravno – pravom. Vrlo je dobro analizirao činjenice i donio je odluku koju je odlično obrazložio. Sudac je utvrdio da se radi o pozdravu koji su koristili vojnici HOS-a u obrani domovine. Pozdrav je izgovaran u kontekstu obrane Hrvatske i kao takav ne bi trebao remetiti javni red i mir..."

I dok je sudac inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti profesionalan, predan u svom radu i objektivan postavlja se pitanje: Može li se to očekivati od hrvatskih vlasti? Ili nam je to već odgovorio sam predsjednik svojim komentarom kako Komisija zapravo ne smije dovesti u sumnju „istinu“ o ustašama i partizanima.

Akademik Ivan Aralica je na dodjeli nagrade "Zlatno srce" udruge branitelja koje su proistekle iz Domovinskog rata hrvatskom redatelju Jakovu Sedlaru upozorio kako se u RH i filmom provodi ta propaganda jer u „hrvatskim“ filmovima nećete naći scene zločina koje su činili partizani, već samo scene s ustašama. Tako se u svijesti hrvatskih ljudi ugrađuje „činjenica“ kako takove zločine nisu činili partizani već samo ustaše. Dakle i na taj način se postiže velikosrpski interes, koji su zapravo provodili komunistički antrevizionisti (taj sukob tzv. antifašista a zapravo fašista i branitelja koji su istinski antifašisti vidjeli smo i kod dodjele nagrade Grada Zagreba Jakovu Sedlaru, op. JP). (...)

Zato zaključimo ovu priču ponavljajući riječi Markuševog odvjetnika: „Pozdravljanjem sa 'Za dom spremni' ne veliča se NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijaciju na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata.“ Odaziv tj. neodaziv pozvanih na ovo predstavljanje koje je organizirala Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara u Domu branitelja HIDRA puno nam govori, zar ne? Puno govori i činjenica da je Predsjednica pozdravila sudionike onog predstavljanja koje unatoč tome i nije održano. U više navrata upozoravao sam na njenu suverenističku politiku. U današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić govori kako je upravo to razlog razlaza Predsjednice RH i Predsjednika Vlade RH jer se Plenković protivi takvoj politici. On je, kaže Marijačić, skloniji politici Europske unije. Njoj je bliži interes hrvatskog naroda, a njemu interes europskih moćnika. Je li to moguće?, zaključio je akademik Pečarić.

Dvorana je bila prepuna poznatih hrvatskih osoba iz javnog i društvenog života, koji su sa velikim zanimanjem pratili tumačenja prijepora odnosno razloge osporavanja i napadanja pozdrava "Za dom spremni". Kamere Laudato Tv i Televizije Z1 pratile su izlaganja.

Što nas to dijeli od svjetonazora tzv. Pučke pravobraniteljice RH, izjava gradonačelnika Maribora, groblja Dobrava nedaleko Tezna, rezolucija Europske unije te uvijek spremnih nagodbenjačkih hrvatskih vlasti? Podsjetih se plakata

kojeg istu večer spazih svega 50 metara od Doma invalida Domovinskog rata Grada Zagreba. Krvavocrvena petokraka, partizanski heroj s kapom i uniformom, plakat kao najava nove komedije u Gradu Zagrebu. Petokraka u hrvatske oči, kao i 1945. Ostali su za njom potoci krvi poslije Drugog svjetskog rata, s njom su započeli potoci krvi početkom obrambenog Domovinskog rata. Suvenir sotonskog zla, koji još uvijek antife podmeću, a nitko ne uspijeva da ga trajno ukloni. Dapače, plasira se sada kao najnovija komedija, dok trube uokolo kako je fašizam za dom spremam biti. Koje li komedije, na račun hrvatskih poreznih obveznika.

DRUGI PUT USPJEŠNO ODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE *DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI'*

Da, održano je! Zahvaljujući Oskaru Šaruniću sada ga možete odgledati na Youtube-u:

https://www.youtube.com/watch?v=aKtVa_o690c

Jučer sam vam poslao Reportažu D. Borovčaka:

<http://www.hkv.hr/reportae/d-borovak/26563-reportaza-s-predstavljanja-knjige-akademika-josipa-pecarica.html>

Ima puno slika:)

Moj govor je objavljen na portalima:

<http://kamenjar.com/akademik-pecaric-predstavljanje-knjige-dnevnik-znaku-dom-spremni/>

<http://glasbrotnja.net/pecaric-govor-predstavljanju-knjige-dnevnik-znaku-dom-spremni/>

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/4496-govor-na-predstavljanju-knjige-dnevnik-u-znaku-za-dom-spremni>

Meni je posebno drag bio trenutak kada sam pročitao riječi odvjetnika počasnog gosta Predstavljanja g. Damira Markuša g. Davorina Karačića:

„Na sudu u Daruvaru smo dokazali da se pozdravljanjem sa ‘Za dom spremni’ ne veliča NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijacija na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata (podcrtao JP)?!

Sada i na snimci možete vidjeti koliki je pljesak dobio pa je morao i ustati i tako nazočnima zahvaliti na njemu!

Moj govor su na Dragovoljcu.com dali sa slikom iz njihove pozivnice koju su napravili specijalno za mene. Sliku je prenio uz pozivnicu i portal narod.hr:

SLIKA

<http://narod.hr/kultura/zagreb-predstavljanje-knjige-dnevnik-u-znaku-za-dom-spremni>

Vlasti preko glasila koje izdašno financiraju

(<http://narod.hr/hrvatska/savjet-manjine-opet-dodijelio-32-milijuna-kuna-pupovcevim-novostima-iako-2016-sirili-netoleranciju-prema-hrvatima>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/mladen-pavkovic-branitelji-podnose-kaznenu-prijavu-protiv-smradova-iz-novosti-1019217/>)

srpskih Novosti pokušava disciplinirati narod.hr :

<http://www.portalnovosti.com/zahod-hr>

Presudu iz Daruvara kojom je obranjen pozdrav ZDS donio je sudac Malivuk Jovanović, inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti. Iako je bio izložen pritiscima, presudio je časno i u skladu sa svojom savješću te naravno – pravom. Vrlo je dobro analizirao činjenice i donio je odluku koju je odlično obrazložio. Sudac je utvrdio da se radi o pozdravu koji su koristili vojnici HOS-a u obrani

domovine. Pozdrav je izgovaran u kontekstu obrane Hrvatske i kao takav ne bi trebao remetiti javni red i mir.

Hoće li se političari ugledati na njega?

Po ponašanju nekih „hrvatskih“ novinara teško je povjerovati. Pogledajmo kako se u HNiP ponijeli prema istinskim hrvatskim novinarima:

<http://projektvelebit.com/podmukla-uskrsna-diverzija-u-hnip-u/>

Naravno morali su poslušati što im diktiraju „Novosti“:

<http://projektvelebit.com/milorad-pupovac-pedalj-muza-kojemu-bi-idealno-pristao-lakat->

http://projektvelebit.com/brade/?utm_campaign=shareaholic&utm_medium=facebook&utm_source=socialnetwork

Podsjetimo na ultimatum koji su dali hrvatskim vlastima koja je naučila raditi sve što im se ultimatima traži. To se i sugerira na kraju teksta:

„S obzirom na to da je premijer Andrej Plenković tihom diplomacijom pokušao pridobiti SNV i Židovske općine da prekinu bojkot komemoracije u Jasenovcu, a na koji oni ne pristaju doći sve dok je тамо HOS ploča, čini se kako je svojevrstan dogovor ipak postignut i kako će, po svemu sudeći, ova interpelacija od strane hrvatske Vlade biti prihvaćena.“

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/sdp-dao-rok-imate-8-dana-da-maknete-hos-plocu-i-15-dana-da-im-promijenite-grb-1018913/>

Podsjetit ću kako sam završio svoj govor na Predstavljanju:

Odaziv tj. neodaziv pozvanih na ovo predstavljanje koje je organizirala Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara u Domu branitelja HIDRA puno nam govori, zar ne? Puno govori i činjenica da je Predsjednica pozdravila sudionike onog predstavljanja koje unatoč tome i nije održano. U više navrata upozoravao sam na njenu suverenističku politiku. U današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić govori kako je upravo to razlog razlaza Predsjednice RH i Predsjednika Vlade RH jer se Plenković protivi takvoj politici. On je, kaže Marijačić, skloniji politici Europske unije. Njoj je bliži interes hrvatskog naroda, a njemu interes europskih moćnika. Je li to moguće?

Ucjena se veže s komemoracijom u Jasenovcu. Kako bi odgovorio istinski predsjednik vlade suverene RH komentirao je u Hrvatskom tjedniku Tajnik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac koji mi javlja:

„Inače, nisam bio na promociji jer sam već dva tjedna u Buenos Airesu. Istražujem, razgovaram s našim ljudima, gledam fotografije iz rata (ima ih i iz Jasenovca!). Javili su mi već da je predstavljanje knjige bilo odlično. Ostajem ovdje do 3.5., a onda slijedi izvješće..“

Trebam li uopće reći s kakvim nestreljenjem očekujemo njegovo izvješće, a siguran sam da će vas oduševiti i njegove sugestije Predsjedniku Vlade RH:

UOČI KOMEMORACIJE U JASENOVCU 2017. GODINE

Utvrđit ćemo realnu sliku događaja u logoru

Danas se sjećamo događaja u Jasenovcu. Sjećamo se nekih Židova koji su ovdje umrli, nakon što su bili istrgnuti iz svojih građanskih života i ovdje internirani. Prisjetimo se ustaškog vojnog svećenika koji je umro nakon što je u logorskoj

ambulanti davao bolesničko pomazanje pa se zarazio nekom bolesti. Podsetimo se i stradalnika iz poslijeratnog vremena, sudionika križnih puteva što su ovuda prolazili i zatvorenika koji su ovdje bili na prisilnom radu. Prije svega, prisjetimo se što se o ovom mjestu desetljećima pisalo. U tim je tekstovima najčešće umirala - istina. I stoga će moja Vlada poduzeti sve da se o Jasenovcu utvrde relevantni povijesni podaci i da se s realnom slikom zbivanja u logoru upozna hrvatska i svjetska javnost...

Tako bi moglo glasiti neke rečenice iz govora premijera Andreja Plenkovića, ako dođe u nedjelju u Jasenovac. Ništa drugo se ne može ni očekivati od ozbiljnog političara europske razine.

Nakon njegova govora Vijeće za suočavanje s nasljedjem nedemokratskih režima brzo će donijeti svoj prvi zaključak kako treba pokrenuti opsežan istraživački projekt, primjereno financiran, o jasenovačkim logorima.

Već i prije toga u jasenovačkom muzeju izvjesit će se popisi puštenih iz logora (Jasenovca, Lepoglave, Stare Gradiške) od 1942. do 1945. Popisi se nalaze nadohvat ruke u Hrvatskom državnom arhivu, a imaju više od 1600 imena. Premijer će predložiti da istraživačka skupina potraži njihove izjave o životu u logoru, jer se o njima malo zna.

Na kraju će se doći do definicije jasenovačkog logora koja će biti prihvaćena u hrvatskoj javnosti i ući u udžbenike. Preko hrvatske diplomacije bit će prihvaćena i u svjetskoj javnosti. Glasit će:

Logor Jasenovac u Drugom svjetskom ratu bio je radni logor, u kojem su pretežno bili internirani djelatni protivnici države, na vremenske kazne od tri mjeseca do tri godine. Među njima najviše Hrvati. Uz zatočenike zbog protudržavne djelatnosti, bila je tu i skupina Židova izuzeta od deportacija u njemačke logore kojima je bila izložena židovska zajednica iz dijela NDH pod njemačkim utjecajem. U logoru nije bilo masovnih, serijskih ubojstava.

Osim Vukićeva teksta u Hrvatskom tjedniku možete naći i niz drugih tekstova. Zajednički im je nazivnik:

NI NAKON 27 GODINA SAMOSTALNOSTI HRVATSKA NEMA SNAGE SUPROSTAVITI SE GRANDIOZNOME VELIKOSRPSKOME JASENOVAČKOM MITU!

A prema riječima prof. dr. sc. Josipa Jurčevića na Predstavljanju knjige napad na ZA DOM SPREMNI sada pokazuje kako se radi o specijalnom ratu protiv RH. Nadam se da Vlast doista ili ne razumije o čemu se radi. U protivno to bi značilo da sudjeluje u njemu na strani onih koji napadaju naš narod i našu državu!"

ČIŽEK I PEČARIĆ

Draga gđo Dugeč,
Zahvaljujem se na Vašem e-mailu s informacijom o knjizi g. Katalinića:

Naslov: Fw: Čižek i Pečarić

Datum: Tue, 13 Mar 2018 04:59:02 +0100

Šalje: Malkica Dugec

Prima: Josip PEČARIĆ <pecaric@element.hr>

Dragi i poštovani akademiče Pečariću! U uvjerenju da će Vas zanimati, prosljeđujem Vam odlomak iz XXXII. poglavlja 3. sveska knjige prof. Kazimira Katalinića "Od poraza do pobjede" a koja će, nadam se, još ove godine biti (kao što su to bila i prva dva sveska) predstavljena u Zagrebu. Želim Vam dobro zdravlje i još mnogo, mnogo uspjeha u plodonosnom radu otkrivanja istine o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti hrvatske zbilje.

Uz prijateljske pozdrave,

Malkica Dugeč

From: Katalinic Kazimir

Sent: Monday, March 12, 2018 9:19 PM

To: DUGEC Prof.Malkica

Subject: Čižek i Pečarić

Draga Malkice, iza horizontalne crte nalazi se dio poglavlja gdje se spominje akademik Pečarić.

Pozdrav, Kazimir

A kada mu je bilo najteže, primio je Čižek dvije radosne vijesti: obavijestili su ga da je primljen u Društvo književnika Bosne i Hercegovine, kao i da kane u Mostaru objaviti njegovu knjigu "Ljekovito trnje".

Dne 12. kolovoza 2000., održavala je u Zagrebu Hrvatska republikanska zajednica, domovinski nastavak emigrantske Hrvatske republikanske stranke, svoj IV. redovni sabor. Želeći odati priznanje patniku Čižeku, prisutni su jednoglasno prihvatali prijedlog prof. Malkice Dugeč da se prof. Vjenceslavu Čižeku ponudi – do tada ne postojeće počasno mjesto u Glavnom odboru stranke. I dok se je Čižek sve više približavao onome što nitko ne može izbjegći, prislijela je iz tiska nestrpljivo očekivana knjiga "Ljekovito trnje". Kad mu je supruga Zora pružila knjigu, pažljivo ju je opipao i uspokojio se je.

Prvu vijest o njegovoj smrti poslao je elektronskim pismom don Zdravko Čulić u subotu, 25. studenog 2000.:

„Noćas je u gradskoj bolnici u Dortmundu prestalo kucati srce našeg velikog čovjeka Vjenceslava Čižeka. To mi je javila pred nekoliko minuta gđa. Zora.

Ispraćaj ćemo obaviti ovdje u Dortmundu, a bit će pokopan u Sinju.”

Uz prisustvo četiri svećenika, te u lijesu pokrivenim hrvatskom zastavom, ispraćen je iz Dortmundu 29. studenog hrvatski borac i mučenik Čižek, a u ime njegovih političkih prijatelja i suboraca oprostila se od njega prof. Malkica Dugeč. U Sinju je bio pokopan 1. prosinca, a oproštajne govore održali su Čižekov prijatelj s robije Drago Pezer, predsjednik HRZ-a Mario Ostojić, urednica "Republike Hrvatske", prof. Iva Bubalo, književnik Stijepo Mijović Kočan i akademik Josip Pečarić.

Drago Pezer se je oprostio od Čižeka u ime svih zeničkih hrvatskih političkih robiša, predsjednik HRZ-a Mario Ostojić u ime Stranke u kojoj je Čižek bio počasni član Glavnog odbora, a prof. Iva Bubalo u ime uredništva i suradnika časopisa u kojem je Čižek obilno surađivao prije i nakon otmice, sve do svoje smrti.

Stijepo Mijović Kočan je pročitao svoj članak, koji je tog dana, pod naslovom "Hrvatski Mandela" objavio u "Slobodnoj Dalmaciji", a u kojem je naveo i sljedeće:

„Ni prema vlastima u samostalnoj Hrvatskoj Čižek nije bio nježan. Prigovarao joj je autokratičnost, što ga je stajalo ne samo netiskanih knjiga, a među ostalim i memoarskog djela o uhićenju i privođenju, te o životu u zatvoru⁵⁰, nego i toga da se za njega nije u domovini za koju se žrtvovao našla čak ni soba u staračkom domu.“

Akademik Josip Pečarić je govorio o Čižeku, koji je u vrijeme kada je Pečarić bio učenik osnovne škole u Kotoru, bio jednu godinu profesor tamošnje gimnazije, sve dok ga komunisti nisu protjerali. No, prema Pečarićevu svjedočanstvu, ostao je profesorska legenda kotorske gimnazije.

Akademik Pečarić se je tri mjeseca nakon sprovoda (u predavanju koje je 21.veljače 2001. održao na Tribini Hrvatskog katoličkog društva prosvjetnih djelatnika) ponovno sjetio Čižeka:

„I danas, kada su oni koji su zatvarali Čižeka, i ne samo njega, u Hrvatskoj na vlasti, i svih ovih deset godina u Hrvatskoj je veoma popularan jedan crnogorski književnik koji je bio svjedok optužbe na prvom suđenju Čižeku, dok o njemu, koji je simbol naše Boke još uvijek malo tko zna. Neovisna Hrvatska je stigla, ali za Čižeka nije bilo mjesta u njoj. Domovina ipak nije dala svjetlost oku njegovome.“ (A svjetlost mu je oduzeta krivnjom tog crnogorskog književnika, imenom Jevrem Brković, o kojem ima više podataka u bilješki br.291, odmah na početku ovog poglavlja.)

Nakon smrti

Da „I danas, kada su oni koji su zatvarali Čižeka, i ne samo njega, u Hrvatskoj na vlasti“ govorio sam tada, a mnogi koji budu čitali ovo pismo povjerovat će da sam to rekao danas. Moj Čižek, kao ni ja, ne bi ni danas bio podoban u RH. O tome je upravo jučer pisao naš veliki kolumnist Zvonimir Hodak u tekstu „Dejana Jovića se odrekao čak i Josipović, ali ne i Hrvatsko vojno učilište!“:

---

⁵⁰ Riječ je o knjizi "Među nakotom zloduha".

Na učilištu se predaje recimo i matematika. Je li se ikada netko sjetio recimo akademika Josipa Pečarića, našeg najpoznatijeg matematičara u svijetu? Je li general Pađen pomislio na prof. Josipa Jurčevića, eksperta za Domovinski rat u kome je sudjelovao aktivno te napisao nekoliko knjiga o tome. Dobro, prof. Jurčević nikada nije došao do tako briljantnih znanstvenih sinteza kao naš Dejan. Prva je jugo-sinteza, a druga je izmišljotina da je za odcjepljenje od Jugoslavije bilo svega 11,5% Hrvata. Usprkos referendumu od 19. svibnja 1991.g. na koji je izašlo 83,56 posto birača te se njih 94,17 posto izjasnilo, jednostavno rečeno, za raskid sa Dejanovom Jugoslavijom. Dejana se morao odreći čak i Ivo Josipović jer se Dejan navodno zaprepastio kad je čuo trač da je u Srebrenici počinjen genocid. Odrekao ga se kao svog analitičara Josipović, ali ga se ne odriče Hrvatsko vojno učilište.

Puni pogodak je i povjesničar Tvrtnko Jakovina. Uža specijalnost mu je "titoizam". Svi partizanski zločini u prvih pet godina nakon "oslobodenja" po njemu su bili samo pravedna osveta ogorčenih partizana... pa se može samo pretpostaviti što su sve polaznici Hrvatskog vojnog učilišta čuli i naučili od predavača s ovakvim sjetno-nostalgičarskim pogledom preko Drine. A pok. Života mora da je ponosan što je njegov sin Nenad uspio u onom o čemu je on sanjao u jesen tamo davne 1991.g. Ne znam da li su se prof. dr. Jurčević i akademik Pečarić kandidirali za neku katedru na Hrvatskom vojnom učilištu, ali ako jesu onda su imali izgledе recimo kao onih 6% koji su se 19. svibnja 1991.g. izjasnili za ostatak u SFRJ. Oni preživjeli između tih Dejanovih 6% danas ipak uživaju u činjenici da su baš oni ipak na kraju pobjednici. Ponekad je i 6% dovoljno. Naravno, pod uvjetom da imaš sreću pa se rodiš ili živiš u Hrvatskoj. I da ti još jugonostagičari predaju budućim časnicima HV-a.

<http://www.7dnevno.hr/kolumnisti/dejana-jovica-se-odrekao-cak-i-josipovic-aline-i-hrvatsko-vojno-uciliste/>

Zapravo meni su gori ljudi koji su kao naši, a svojim (ne)ljudskim osobinama bacaju ljagu na nas. U nizu tekstova upozoravao sam na današnjeg rektora Zagrebačkog sveučilišta Damira Borasa. Nevjerojatna je njegova prljavština da napreduje na valu detudmanizacije i to na takvom fakultetu kakav je Filozofski fakultet, gazeći po svom mentoru i njegovoj suradnici koji mu je sve omogućio što ima u životu jer je doktorirao poslije 15 godina rada na tom fakultetu u svojoj 48oj godini života. A mentor je bio idealan za tako nešto jer se radi o Miroslavu Tuđmanu.

Tome sam i ja malo pomogao jer sam bio jedan od pokretača Peticije ZDS. A to što se Boras prihvatio osvete na mojoj kćerki pokazuje koliki je moralni pad današnjeg rektora, Napominjem da su o tome znali dekani Zagrebačkog sveučilišta i da ni njima to nije zasmetalo prigodom njegovog rezbora. Zato mi je priča u kojoj je Hodak povezao mene sa našim vojnim učilištem bila posebno zanimljiva. Naime poznato je da ja ove godine idem u mirovinu. Poznato je da ja objavljujem najveći broj znanstvenih radova u RH. Poznato je da ja odlaskom u mirovinu ne želim više pod svojim radovima potpisivati Sveučilište čiji je rektor po mojim kriterijima – dno dna! Mnogi znaju za moju želju da nađem instituciju

u RH za koju bih bio vezan i poslije umirovljenja. Dakle mogao se netko sjetiti da bi to moglo biti recimo i Hrvatsko vojno učilište "Dr. Franjo Tuđman". Ali nije. Koliko sam bio u pravu s Peticijom ZDS pokazuju i najnovija događanja o čemu u istom tekstu piše Hodak:

Sad se sjetite i Ireneja, Porfirija, Vulina, Đačića... i sve je jasno. Crkva, HV, HAZU, nekad JAZU, pa danas više JAZU nego HAZU. Sve su to institucije u koje Hrvati uvijek gledaju s nadom. I neka i dalje gledaju. Kardinal prima Vučića. SPC minira kanonizaciju Stepinca. Kardinal kao da ne vjeruje u to pa pita Vučića je li to možda istina. HAZU i nadalje ima akademika Josipa Broza Tita, a njezin predsjednik smatra da je ZDS protuustavan, ali zvijezda je ok! Sama njemačko-britanska sumnja da je Tito odgovoran za 570.000 tisuća likvidiranih u zločinačkom poraću trebala bi biti dovoljna HAZU čelnicima da se netko u tamo barem malo zabrine. Za tobože "isključivo" ustaški pozdrav ZDS su spremni odmah donijeti osudu. Njih ne zanima što je to bio poklič u Domovinskom ratu i prave se da nemaju poima o tome da su u Vojno-povijesnom muzeju u Beču izložene kacige hrvatskih postrojbi iz Prvog svjetskog rata s na njima ugraviranim natpisom "Za dom". To se zbilo još davne 1914.g. Možda su i Silobrčić, Rudan i ekipa iz HAZU uvjereni da je 10. travnja te godine nastao NDH. Neka još pogledaju ispred zgrade Muzičke akademije spomenik Đuri Deželiću iz vremena SHS-a na kojem je upisano "Za dom". Bilo bi zgodno da predsjednik Akademije dr. Kusić odvede i svoje i Brozove akademike na vikend u Beč. Ako je preskupo onda bar na šetnju do Muzičke akademije. I neka pripaze da im ona famozna Beograđanka ne uteći jednog dana u HAZU s kamerama. Misleći da je to još uvijek Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti. I možda žena ne bi bila tako daleko od istine. Sjetite se samo koliko se pok. Franjo Tuđman ljutio na ljevičarenje naše slavne HAZU! Dok SANU u Francuskoj 1. dovršava novi - Memorandum 2, naša Akademija se drži stare zagorske mudrosti: ne bi se šteli mešati! Međutim, da nismo 5. kolovoza 1995.g. dobili rat još kako bi se u "mešali" u borbi protiv hrvatskog nacionalizma. O Istanbulskoj konvenciji i rodnoj ideologiji HAZU će jasno i odgovorno iznijeti svoj stav krajem 2099. ili nešto kasnije. Ako bude ranije, siguran sam da će ovi akademici s Kusićem na čelu svesrdno podržati uvođenje rodne ideologije.

Zanimljiva mi je, poslije Zaključaka Plenkovićeve komisije što će biti s mojom knjigom „Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'“. Povodom predstavljanja iste dobio sam iz Ureda Predsjednice RH slijedeći dopis:

REPUBLIKA HRVATSKA
URED PREDsjEDNICE

KLARA-033-03-17-04290
U3888001 71-03-032-17-2
Zagreb, 15. ožujka 2017.

gospodin akademik Josip Pečarić

Pohvalni gospodine Pečarić,

Zahvaljujemo Vam na pozivu Predsjednici Republike Hrvatske Kolindu Grabar-Kitarović na predstavljanje Vaše knjige „Dnevnik u znaku 'Za dom spremi'”, koje će se održati 28. ožujka 2017.

U nemogućnosti odgovoriti se Vašem cijenjenom pozivu zbog usmjerenosti preostalih državninskih obveznih, Predsjednica Republike upućuje Vama te svim sudionicima pravočit još jedan pozdrav.

S pohvalom,

Na kraju, draga gđo Dugeč, vjerojatno će Vas zanimati što je naš poznati znanstvenik dr. Davor Pavuna jučer govorio o „Prvom Pečarićevom poučku“:
<https://kamenjar.com/dr-davor-pavuna-spektakularni-intervju/>

S poštovanjem,
Vaš
Josip Pečarić

O NAJOGA VNIJIM HUMANOIDIMA

Naš istaknuti znanstvenik dr. Davor Pavuna reagirao je na naslov mog jučerašnjeg teksta „O najogavnjim ljudima“. Pod gornjim naslovom napisao je:

Ne, takvi mrzitelji Hrvatske NISU ljudi nego humanoidi ...

Ljudi su Božja Bića Ljubavi koja imaju Dušu !

Amen.

onako je rat, a nas 95% smo .

NORMALNI Hrvati = ‘ustaše’ iz PPP.

Nema potrebe glumatati hermafrodite yugo-antifa-diktature mrzitelja, koji su ionako u hropcu ogavnih medijskih laži i miš-kos zločina nad Čovjekom:

Bog i Hrvati !

Internetom kruži još jedna 'potpora' za PPP:

Tata, kako su te zvali četnici kad si bio u Domovinskom ratu?

Zvali su me ustaša.

Tata, a kako su te zvali ovi mediji u Hrvatskoj nakon rata?

Zvali su me i još me zovu ustaša.

Tata, a kako su nazvali ovo kad smo ti, ja, Fićo i Jakov čekali vatrene?

Nazvali su to pokušajem ustaškog državnog udara.

Znači, tata, da sam i ja ustaša?

Jesi sine, i ti si ustaša.

Svi smo mi ustaše i toliko ćemo dugo biti ustaše, dok konačno ne istjeramo četnike iz Hrvatske.

Kada pogledamo što je srpskim slugama danas glavno pitanje na koje treba odgovoriti. Naravno nije pitanje kako se neko usuđuje odbiti želju onih koji su danas najviše učinili za ugled Hrvata i Hrvatske na dočeku tj. proslavi njihovog veličanstvenog uspjeha nego kako su se oni usudili ne kleknuti pred vlastodršce koji sprovode velikosrpski Memorandum SANU 2. i sami osigurati ono što su željeli.

Podsjetimo se kako Vatreni uvijek ističu zasluge branitelja, a i Thompson je branitelj, zar ne?

A branitelji su srpskim slugama uvijek problem, zar ne?

Zato pogledajmo i slijedeće priopćenje koje samo na prvi pogled nije povezano s Vatrenima i Thompsonom:

Poštovani,

u privitku tekst vezan uz skandaloznu suspenziju policijskog istražitelja i zapisničarke u predmetu Ovčara te podršku Koordinacije udruga hrvatski branitelja i stradalnika Domovinskog rata uz najavu konferencije za medije koja će održati sutra 25. srpnja 2018. godine u 11 sati u prostorijama Generalskog zbora, Habdelićeva 2, Zagreb.

Molimo Vas objavu.

S poštovanjem,
Zorica Gregurić
mob: +385 99 7102 284
e-mail: gzorica@gmail.com

TKO U HRVATSKOJ ŠITI KRVNIKE SA OVČARE

Tko prešuće žrtve ponovno ih ubija. Odnosno, ratni zločin je i neprocesuiranje zločinaca. Upravo ovakvu gnjusnu skandaloznost čini sadašnja izvršna vlast u Hrvatskoj, na čelu s Plenkovićem i njegovim ministrom Božinovićem.

Najprije je u veljači ove godine istraga o zločincima sa stratišta Ovčare oduzeta skupini vukovarskih hrvatskih policajaca na čelu s Nikolom Kajkićem, te je povjerena skupini policajaca iz Zagreba. Kajkić i njegova skupina prikupili su brojne iskaze svjedoka, uključujući i pokajnike, a skupina iz Zagreba praktično je zaustavila istragu. Razlog ovome skandalu najvjerojatnije je u činjenici što je istraga Kajkićeve skupine došla do podataka da je sa zločinom na Ovčari povezan i istaknuti pripadnik stranke Milorada Pupovca, koji je - gle čuda - Plenkovićev koalicijski partner koji ga održava na vlasti.

Izgleda da službeno zaustavljanje istrage o krvnicima s Ovčare nije zadovoljilo Pupovca, pa su novi istražitelji, valda kako bi nešto radili, provodili istragu protiv Nikole Kajkića, te su prije par dana njega i njegovu suradnicu Jasnu Buhač suspendirali prijeteći im kaznenim progonom, zbog prekomernog istraživanja ratnog zločina na Ovčari. Nije nevažno naglasiti da je Kajkić po struci pravnik i kriminalist te na dužnosti sindikalnog povjerenika i predsjednika Nacionalnog sindikata hrvatske policije.

Problemi Kajkića i njegove skupine započeli su nakon što su na informativni razgovor pozvali Đorđa Čurčića, zamjenika župana Vukovarsko-srijemske županije iz reda srpske nacionalne manjine, a Čurčić je iz Pupovčevog SDSS-a.

Ovakvo postupanje vlasti u Hrvatskoj, koju predvodi Plenković, predstavlja zastrašujući zločin i nezamisliv skandal europskih razmjera te presedan u radu policije. Budući je Kajkić istovremeno i istaknuti član Koordinacije braniteljskih i stradalničkih udruga iz hrvatskoga Domovinskog rata, Koordinacija je odlučila sazvati konferenciju za medije, na kojoj će javnost upoznati s detaljima ovog skandala koji se događa u Hrvatskoj.

Na konferenciji će sudjelovati i Nikola Kajkić.

Konferencija će se održati u srijedu 25. srpnja 2018.godine s početkom u 11 sati u prostorijama Hrvatskog generalskog zbora, Habdelićeva 2., Zagreb.

Za Koordinaciju udruga hrvatskih branitelja i stradalnika iz Domovinskog rata prof. dr. sc Josip Jurčević i

Zorica Gregurić

Zagreb, 24.srpnja 2018.godine

Zato itekako treba uzeti u obzir riječi dr. sc. Ivice Šole:

Hoćemo li ovu rapsodiju herojstva i hrabrosti, kao i devedesetih, profućkati? Sudeći prema opstrukciji želja naših nogometnih heroja tko će im pjevati na

dočeku, aktualni Plenkovićev režim ima sve kapacitete za to, iako Modrić ne želi plesati kako 'netko' drugi svira. A Thompson se u to ne uklapa jer pjeva o – herojima, a ne o njonjama.

<https://www.hkv.hr/vijesti/komentari/29910-i-sola-postherojsko-drustvo-i-thompson.html>

Pročitajte velikog hrvatskog književnika Hrvoja Hitreca:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/29908-h-hitrec-nakon-mekog-ustaskog-drzavnog-udara.html>

A Predsjednik HAZUDD-a dr. sc. Josip Stjepandić i dalje radi ono što bi trebao raditi hrvatski veleposlanik u Njemačkoj:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/07/22/dr-josip-stjepandic-frankfurter-allgemeine-zeitung-u-faz-odlucnost-za-obranu-slobode-i-dostojanstva-daje-ugrozenom-narodu-vise-snage-nego-sto-volja-za-dominacijom-daje-agresoru/>

Thompson pjeva:

<https://kamenjar.com/thompson-bole-me-nepravda-i-lazi-namjerno-se-plasiraju-negativnosti/>

Ili će pjevati:

<https://kamenjar.com/na-doceku-zlatka-dalica-ocekuje-se-najmanje-40-000-ljudi/>

Na radost hrvatskih ljudi:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/07/24/v-krcmar-dragi-marko-perkovic-thompson-hvala-vam-za-sve-sto-ste-ucinili-za-domovinu/>

A njegove pjesme svakim danom izazivaju nova istraživanja. Veliko zanimanje ovih dana izazvala je pjesma „Geni kameni“ koju je tražio Modrić!

Ja izgleda ne mogu ne koristiti tekstove mog prijatelja dr. Jura Burića. Pa evo i njegova teksta o „Bojni“:

BOJNA ČAVOGLAVE

Zašto se uopće čudite što ova vlast (sa -za sada - rezervom prema gospodđi Grabar Kitarović) osporava i ne odobrava kako ove pjesme tako i ovog vrsnog hrvatskog glazbenika.

Sjećam se jednom davno kad je Hrvatska televizija prenosila Thompsonov koncert s Poljuda u Splitu!- nakon dugog izbivanja s ekrana HRT-a.

Mislim da je to bilo nakon Tuđmanove smrti - dakle u nepovoljnim vremenima.

Ponadao sam se da neki bolji vjetrovi počinju s Prisavlja.

I bilo bi zgodno saznati tko to s HTV-a dovede Thompsona na Poljud?

Tko god je - svaka mu čast !

I ? Nakon toga muk i osporavanje , vrijedanje i sudski procesi pjesmi i pjevaču.

A narod šuti!

Šuti i nada se!

Pa evo narode imamo i dobru sudsku presudu i potporu najslavnijih danas u Hrvatskoj - naših " Vatrenih " .

Jeste li čuli kako Vida pozdravlja okupljenu masu " HVALJEN ISUS I MATRIJA "

Samo neće Vida dignuti ruku za "Istanbulsku "kao neki što isto tako pozdravljaju, a drugačije se u životu ponašaju- kukavelj!

Jeste li vidjeli kako Modrić grli svog i našeg prijatelja Thompsona.

Od njega traži još jednu pjesmu

(a organizatori neće niti jednu ?!)

Ni pjesmu ni izvođača!

Suočeni s " neprebrodivim problemom preostaje im jedino -što?

Pa isključiti izvođaču mikrofon - , a oni se poput miševa ukloniti - pobjeći s pozornice.

Ne zna se jesu li jadniji oni što su to " izrežirali" ,oni što su uprli u prekidač ili oni što su " slavno pobegli" s pozornice.

Čega se bojite kukavelji?

Mora biti nešto strašno - strašnije od STOTINA TISUĆA razdražanih poklonika i Vatrenih i Thompsona!

A tko to više zna?

Možda se ljudi boje za svoja radna mjesta i za svoj " ugled"!

Možda?

Sreća što nisu mogli isključiti i grla stotina tisuća Hrvatica i Hrvata koji nastaviše pjevati i " bez struje" i bez " podloge".

Nego - bilo bi dobro izanalizirati gdje su to naši vrli čelnici bili kad se skladala i izvodila "Bojna ČAVOGLAVE".

Jesu li tu pjesmu slušali " na položaju " u bunkeru - na bojištu ili su bili u udobnim uredima ili stanovima daleko od pakla rata i mirisa smrti , pa i od ove pjesme .

Kako onda od njih tražiti da u njima pobudi nacionalne osjećaje - ako takvo nešto uopće i imaju.

Kako tražiti od ljubitelja ozbiljne glazbe i zvuka glasovira da voli "ČAVOGLAVE".

Kako tražiti od ljubitelja dramskih i inih umjetnosti da voli tamo nekog s " Genima kamenim".

Nikako!

Nemojte niti pokušavati!

Ali tražit ćemo od njih da nam se " maknu s očiju"- pa kako su oni nama isključili struju - tako ćemo i mi njih " isključiti" u narednim izborima!

Dr Jure Burić

Ravno, srpanj 2018.

Napominjem da nam je Dujmović otkrio kako su čekali Vatrene u kavani, ali ih nisu dočekali. Vatreni nisu željeli kleknuti pred onima koji pljuju po njima!

A kad smo već kod samih Thompsonovih pjesama vidim da se na Internetu još može pronaći moj tekst iz 2012 o pjesmi „Anica kninska kraljica“:

<http://www.hrvsijet.net/index.php/137-archiva-stari-hrvsijet-net-1/22651-josip-peari-anica-kninska-kraljica>

Josip Pečarić

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA
JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018.**

**DR. RAZUM: DOKAZAT ĆEMO DA SU U JASENOVCU
PARTIZANI SVOJE ZLOČINE PODMETNULI
USTAŠAMA**

03. svibnja 2014.

*Povjesničar dr. Stjepan Razum: "U Jasenovcu su partizani svoje okrutne i masovne zločine podmetnuli ustašama - mi povjesničari to ćemo i dokazati!"
Možete li nam reći nešto više o skupini povjesničara koja se okupila u Zagrebu, na Fratrovcu, s ciljem istraživanja Jasenovca? Kako je došlo do ideje okupljanja i tko je sve u sastavu?*

Daljnje okolnosti našega okupljanja vjerujem da su svima ili barem mnogima poznate. Naime, hrvatskoj je javnosti nametnuta činjenica postojanja ratnoga logora u Jasenovcu kao argument protiv opstojnosti hrvatske države. Cijeli niz desetljeća maše se pred našim očima tom činjenicom kao crvenom krpom. Logor u Jasenovcu malj je kojim se tuče svaku hrvatsku državotvornu zamisao i kojim se unazadno pokušalo uništiti u temeljima hrvatsku državnost, u teškim okolnostima Drugoga svjetskoga rata ostvarenou u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. Takav instrumentalizirani Jasenovac za mene, Hrvata, nije prihvatljiv. Takav Jasenovac nije prihvatljiv ne samo za mene Hrvata, već i za sve istinoljubive ljude, a napose povjesničare koji po svome zvanju moraju težiti za otkrivanjem istine u povijesnim događajima, osobito u slučajevima kad se tim događajima manipulira u tekuće političke svrhe. Već je odavno očevidno (dovoljno je pogledati *Bespuća povijesne zbiljnosti*, kasnijega prvog hrvatskoga predsjednika Franje Tuđmana, iz 1989., ili *Nastanak jasenovačkoga mita*, Josipa Jurčevića iz 1998.) kako je

postojanje ratnoga, radnog i sabirnog logora Jasenovac trebao poslužiti kao poluga velikosrpskoj zamisli za ostvarenje i učvršćenje tzv. Velike Srbije, pod nazivom Jugoslavija.

Nijedan logički misleći čovjek ne može prihvati takvu manipulaciju, i to na vlastitu štetu, a za ostvarenje političkih ciljeva nama susjednoga naroda. To ne možemo prihvati ni mi hrvatski povjesničari, koji smo se, kao što je poznato iz objavljene vijesti, okupili u Zagrebu radi zajedničkoga rada na razobličavanju povijesnih podvala i laži te radi otkrivanja istine o ratnome logoru, ali isto tako i o poslijeratnome logoru, koji je vremenski trajao duže negoli onaj ratni. Prema svim dosadašnjim spoznajama, upravo se taj poslijeratni logor 'odlikovao' okrutnošću i istrjebljenjem hrvatskih rodoljuba, koji su u njemu završili nakon mnogih kolona križnih putova. Tu svoju vlastitu okrutnost partizanski su pobjednici naknadno surovo pripisali svojim poraženim neprijateljima - ustašama pa nam se tako ratni Jasenovac nameće kao istoznačnica za svaku ljudsku izopačenost.

Neposredno nakon Drugoga svjetskoga rata i u desetljećima koja su slijedila došlo je do poigravanja brojkama jasenovačkih žrtava. Razumljivo je da su kod toga sve žrtve koje su komunisti prouzročili nakon rata pripisane ustašama za vrijeme rata. Stoga se i nije išlo na iskapanje grobišta i popisivanje pojedinih žrtava jer bi okrutnost podmetanja vlastitih zločina protivničkoj strani bila očevidna.

Sve te povijesne okolnosti, a još više ustrajnost današnjih slijednika nekadašnje komunističke zločinačke politike na njezinoj obrani, nagnali su nas da se udružimo i zajednički radimo na razobličavanju nakaradnosti koje su iz takve politike proizašle. Na navedenome sastanku okupilo se nekoliko nas koji se u posljednje vrijeme bavimo istraživanjem logora u Jasenovcu – Vladimir Horvat, Vladimir Mrkoci, Igor Vukić, Marko Zadravec i ja. Nekoliko povjesničara bilo je zauzeto redovitim dužnostima pa su se ispričali, ali i oni su u toj skupini istraživača. Sama zamisao o osnivanju neke formalne skupine rodila se već prije dvije godine, a sada se ona, eto, ostvaruje.

Vlast mora tražiti povrat arhivske građe iz Beograda

Jeste li razradili plan aktivnosti? Što ćete poduzimati?

Prva nam je zadaća utemeljiti nevladinu udrugu koja će se vjerojatno zvati Udruga za istraživanje trostrukoga logora u Jasenovcu. Udruga će kritički raščlanjivati dosadašnje radevine koji su svojim neznanstvenim pristupom predmetu kojim su se bavili stvorili jasenovački mit. U javnosti ćemo, zatim, predstavljati znanstvena djela koja objektivno i znanstveno utemeljeno govore o logoru. Nastojat ćemo sastaviti vremenski slijed dogadanja u logoru Jasenovac. No najveću pozornost posvetit ćemo proučavanju poslijeratnoga logora, u kojemu su komunističke vlasti mučile i ubijale hrvatske rodoljube te svoje stvarne i moguće političke protivnike. Želimo prisiliti slijednike komunističkoga režima da, ako se već žele baviti logorom u Jasenovcu, neka se bave poslijeratnim logorom u kojem su stradale nebrojene žrtve, koje su kasnije pripisane ustaškoj vlasti.

Znademo da to nije lagani zadatak jer „gospodari istine“ zametnuli su tragove svojih zlodjela. No do istine, koja je samo jedna, može se doći različitim putom i različitim metodama povjesničkoga istraživanja. Nikada se nije dogodilo da su

baš svi tragovi uništeni. S obzirom na to da se radi o istini koja je od svenarodne važnosti, činit ćeemo pritisak na zakonito izabranu vlast kako bi i ona doprinijela otkrivanju istine. Neke poslove može učiniti samo ona, a to je, ponajprije, povrat hrvatskoga arhivskoga gradiva iz Beograda, a zatim iskapanje stvarnih i istraživanje mogućih grobišta. Izvrsnu priliku za povrat arhivskoga gradiva imamo u predstojećim pregovorima Srbije s Europskom Unijom gdje Hrvatska može uvjetovati Srbiju povratom gradiva.

Prije dvije godine u intervjuu Hrvatskome tjedniku, koji je izazvao veliku pozornost, rekli ste da je Jasenovac velikosrpski mit koji treba rušiti. Jeste li danas još uvjereniji u taj imperativ?

U to nema nikakve sumnje! Već sam naveo dvije knjige koje o tomu govore. Štoviše, knjiga Josipa Jurčevića raščlanjuje pojedine knjige velikosrba i Jugoslavena i iz njih dokazuje velikosrpski jasenovački mit. Njegova je knjiga doživjela dva izdanja, na hrvatskome, a koliko mi je poznato i izdanje na njemačkome jeziku. No ona nije prodrla u svijest hrvatskih ljudi. Sjajno izvedenim vojno-redarstvenim pothvatima Bljesak i Oluja na kraju hrvatskoga obrambenoga rata, da ne spominjem druge pothvate hrvatskih redarstvenika i vojnika tijekom rata, potkresana su krila toga velikosrpskog mita koji je za cilj imao držati Hrvatsku unutar Jugoslavije pod svaku cijenu.

No usprkos činjenici postojanja samostalne Republike Hrvatske, velikosrbi nisu izgubili apetit za Hrvatskom, što nam dokazuju i njihovi akademici i njihovi svetosavski vođe, a taj im apetit podržavaju i mnogi Hrvati, koji nisu prežalili gubitak Jugoslavije. Velikosrpski memorandum broj 2 nastavlja politiku velikosrpskoga mita o Jasenovcu i nalazi vrlo plodno tlo kod hrvatskih subnorovaca i nekadašnjih povlaštenih klasa. Dokle god je velikosrpski mit u Hrvatskoj nazočan, dotle ni Hrvatska nije duhovno slobodna. Da, stoga treba i dalje raditi na njegovu rušenju.

Postoje li dokazi da je Jasenovac bio trostruki logor? Neki drugi povjesničari, ili osobe koje se bave poviješću poput Slavka Goldsteina, tvrde kako nema dokaza da je Jasenovac bio i komunistički logor. Je li to istina?

Poznato je kako su poslijeratni 'gospodari istine' znali dokaze zametnuti ili, pak, neke dokaze nekome podmetnuti. Poznato je kako su komunistički vlastodršci strijeljali bez ikakvih dokaza. Čovjeka jednostavno više nema. Kako će njegovi potomci danas ostvariti prava kad nema nikakva dokaza da je on strijeljan!? Ustaška je vlast preko prijekih sudova osudivala na smrt pa je danas poznato kad je čovjek bio osuđen i kad je bio pogubljen. Komunistička je vlast, pak, čovjeka pogubila, ali bez ikakve sudske presude (ili moguće tek naknadne presude) pa ne znamo kad je čovjek pogubljen. I sad imamo naše vrle humaniste i borce za ljudska prava koji se zgražaju nad nehumanom presudom prijekoga suda (imali smo prilike uvjeriti se u to pred izložbenim zidom na Trgu bana Josipa Jelačića u Zagrebu pred godinu i nešto dana), a to što komunisti nisu ostavili nikakva papira kao dokaz pogubljenja, uopće im ne smeta. Štoviše, po njima su komunisti sve vrlo humano proveli. Važno je da nema dokaza!

Usprkos tomu, istina se ne da skriti. Ona postoji, premda zatomljena, duboko u zemlju pokopana, ona ipak postoji. Dokazi za komunističke zločine u

poslijeratnome logoru u Jasenovcu postoje upravo pod zemljom. Kad su tražili dokaze ustaških zločina, naišli su na dokaze vlastitih zločina. To ih je zgrozilo i brzo su sve pokrili zemljom. Ti dokazi još uvijek postoje. Osim toga, postoje svjedoci koji su 1946. ili 1947. robjali u Staroj Gradiški i koji su istovarivali proizvode koji su stizali iz logora u Jasenovcu, kao podružnice starogradiškoga logora. Službeni životopisac komunističkoga zločinca Josipa Broza, zvanoga Tito, Vladimir Dedijer piše kako su 'pojedine mučionice' u logoru Jasenovac rušene 1948. i 1951. godine. Postavlja se pitanje čije su to 'mučionice' i tko ih je rušio. Na kraju, Franjo Tuđman izričito je napisao da je taj prostor (Jasenovac-Gradiška) poslužio za logor novim vlastima, najprije jedinicama Jugoslavenske armije, a zatim i civilnim vlastima NR Hrvatske (Bespuća, 1989., str. 126). A ta mu je povjesna činjenica, napisao je, osobno znana.

Nedopustivo je da se krivnja za žrtve pripisuje drugima

Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac svake godine izlazi sa sve većim podatkom stradalih u Jasenovcu, sada ih je više od 83 tisuće. Koliko su ti podatci vjerodostojni?

Treba otvoreno reći da je Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac nastala 60-ih godina, dakle u vremenu kad se država Jugoslavija već počela rasklimavati i da je ta javna ustanova od samoga početka trebala biti sredstvo pritiska na Hrvate i Hrvatsku. Ta je javna ustanova sa svojim ravnateljima i zaposlenicima odigrala glavnu ulogu u stvaranju velikosrpskoga jasenovačkog mita. Kad je predsjednik Franjo Tuđman predložio da Jasenovac postane spomen-područje svih hrvatskih žrtava, kako iz Drugoga svjetskoga rata i porača, tako i iz Domovinskoga rata, taj je prijedlog odbačen. Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac nije se ni u kojem trenutku odrekla svoje mitomanske uloge te ju ona, ta ustanova, podržava do dana današnjega, a to je posebno očito po tekstovima na njezinu mrežnom sjedištu, po popisu koji spominjete i po godišnjim okupljanjima visokih političara i njihovih savjetnika, koji tom prigodom na tome području izgovaraju već davno naučene mitomanske fraze koje s povijesnom zbiljnošću nemaju veze.

Navedena se brojka od preko 83 tisuće smrtno stradalih u ratnome logoru Jasenovac protivi dvjema očevidnim činjenicama. Prva je činjenica ta, kako proizlazi iz svih do sada znanstvenih radova, te poznatih mjerodavnih izvora i svjedočanstava, da ratni sabirni i radni logor u Jasenovcu nije bio logor uništenja, nego radni i prijelazni logor. U njemu se umiralo, u njemu je bilo pojedinih osvetničkih i nekontroliranih pogubljenja i slično, ali logor nije bio utemeljen s ciljem sustavnoga uništenja većih skupina ljudi. Ako u literaturi ima i takvih podataka, a ima ih, treba jasno uočiti da je to literatura ratnih pobjednika koji su vrlo pristrano i motivirano pisali o njima kao istini, a najčešće se radi o lažima i izmišljenim činjenicama.

Dakle to nisu podatci znanstveno utvrđeni i provjereni. A javna ustanova u sastavljanju svoga popisa poziva se upravo na takve izvore. Druga činjenica koju treba imati pred očima jest ta da je navedena brojka proizvod pobjedničke, komunističke strane, a njezina je narav i provedba zločinačka. Vrlo je lako sve svoje zločine pripisati suprotnoj, ustaškoj strani i tako sebe oslobođiti pred javnošću i budućnošću od svake odgovornosti i krivnje. Ljudi koji su sastavili

navedeni popis stvarna su ili duhovna djeca pripadnika te zločinačke komunističke stranke. Dokle god se ne bude znalo za imenični popis žrtava što ih je proizvela ta zločinačka komunistička partija, dotle ne ćemo moći imati niti točan popis žrtava koje je proizvela ustaška strana za vrijeme rata.

Osim toga, navedeni popis ne razlikuje stradalnike koji su u logoru samo boravili dulje ili kraće vrijeme od žrtava koje su u njemu izgubile život. Taj se popis, doduše, ograničava samo na ratno razdoblje i ne želi se baviti poslijeratnim logorom i žrtvama iz toga razdoblja. No želi li javna ustanova biti ozbiljna, ona će morati popisati sve zatvorenicke, dakle, i one koji su iz logora pušteni na slobodu, i one koji su iz logora u Jasenovcu otpremljeni u druge logore ili na rad u Njemačku, što je bio najčešći slučaj, kao i one koji su na tom području smrtno stradali nakon rata. Prema priloženome popisu korištene literature i izvora, vidljivo je da su sastavljači koristili subnorovske popise i literaturu koja ima uglavnom isto subnorovsko polazište. A uloga subnorovaca u stvaraju jasenovačkoga mita javnosti je već dobrano znana.

Želim istaknuti da mi je žao svake osobe koja je morala podnijeti bilo koju nametnutu žrtvu, osobito žrtvu života, i za njih prinosim dragome Bogu molitvu. No nedopustivo je s naše ljudske i zakonske pravednosti da se krivnja za te žrtve olako pripisuje nekome tko ih nije prouzročio, a stvarni zločinac istovremeno uživa slobodu i sve društvene povlastice. Europa i svijet spoznali su da je komunistički režim bio zločinački režim (Praška deklaracija o zločinima komunizma od 3. lipnja 2008., Deklaracija Hrvatskoga sabora o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj 1945. – 1990., Europski dan sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima), a on to nije bio samo deklaratивno, već provedbeno i to osobito u neposrednim godinama nakon rata. Kad slušam kako političari ili neki javni ljudi olako iznose krivotvorine o ratnom logoru u Jasenovcu, ne mogu ne pomisliti kako oni time stvaraju galamu samo da se ne čuje istina o Barbarinu rovu, o Kočevsku Rogu i mnogim drugim gubilištima u Sloveniji i Hrvatskoj, u kojima su Titovi partizani učinili strašni zločin masovnoga pokolja Hrvata i drugih ljudi iz bivših jugoslavenskih republika.

Kad protuslovim navedenoj brojci od preko 83.000 žrtava, tada nikako ne niječem te osobe koje su u ratnim okolnostima svoje živote izgubile, a još manje da bi ih obezvrijedivao, nego samo postavljam pitanje tko je prouzročio te žrtve i na kojem mjestu. Poznavajući zločinačku narav komunističkoga režima, koji je svoj smrtni ples zaigrao, među ostalim, i na području Jasenovca i koje se naravi nikada nije oslobodio, ne možemo ga osloboditi od krivnje, samo zato što su današnji političari stvarna ili duhovna djeca komunističkih zločinaca (koji se, uostalom, nikada nisu odrekli nedjela svojih otaca).

Očekujete li da će institucije poduprijeti vašu inicijativu, vas kao skupine povjesničara, za istraživanjem Jasenovca?

Od hrvatskih ustanova s ljudima koji su im sada na čelu ne očekujemo pomoć. Ne mislim da te ustanove ne vode dobri ravnatelji i da u njima nema ljudi koji bi vrlo rado pomogli. Radi se o tomu da ustanove novčano ovise o državnom proračunu, a to znači od političara koji su na vlasti, kojima se istraživanje oko Jasenovca

nikako ne sviđa. Kad bi se ustanove uključile u ovaj pothvat, ostale bi vrlo brzo bez novca za plaće svojih zaposlenika. Nije isključeno i da bi se u tome slučaju spomenuta ustanova ukinula.

Ivica Marijačić

Stvarna ili duhovna djeca komunističkih zločinaca i dalje će me napadati

Osim brojne potpore stavovima izrečenima u Vašemu intervjuu u Hrvatskome tjedniku prije dvije godine, u medijima je bilo dosta negativnih komentara. Kako biste komentirali tadašnje „napade“ pojedinih autora poput Inoslava Beškera i drugih?

Nakon prošloga razgovora o Jasenovcu primio sam uistinu mnogo ohrabrujućih pisama i svjedočanstava od kojih bih mogao sastaviti cijelu knjigu, što će vjerojatno u budućnosti i učiniti. Sva ta pisma i svjedočanstva ljubomorno čuvam. Bilo je naravno i onih koji su me poput imenovanoga i napali, ali oni su „guslali“ neku svoju priču, koja nije imala veze s onim što sam ja u razgovoru rekao. Radi se o ljudima koji, doduše, u hrvatskoj javnosti slove kao stvaratelji javnoga mnijenja i kao mjerodavni tumači svih pojava, ali to su umno ipak samo jako plitki ljudi, koji nisu bliski niti s logikom i logičkim zaključivanjem, a još više im nedostaje hrabrosti da postave prava pitanja i na njih pokušaju odgovoriti. Tomu se ne treba čuditi jer oni su ipak, ponavljam, stvarna ili duhovna djeca komunističkih zločinaca pa nastoje po običnome dječjem instinktu braniti svoje roditelje. Tako će u javnosti vjerojatno i dalje nastupati, ali to je znak da još nisu odrasli i nisu počeli postavljati kritička pitanja, pa i prema svojim roditeljima.

Objavljeno u:

Marijačić, Ivica, razgovarao. *U Jasenovcu partizani su svoje okrutne i masovne zločine podmetnuli ustasama – mi povjesničari to ćemo dokazati!* Nn: *Intervju. Dr. Stjepan Razum.* U: **Hrvatski list.** Zadar, 2014., br. 501, od 1.V.2014., str. 30-33

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/17566-s-razum-dokazat-emo-da-su-u-jasenovcu-partizani-svoje-zlocine-podmetnuli-ustasama.html>

NOVA ZNANSTVENA ISTRAŽIVANJA LOGOR JASENOVAC JE KOMUNISTIČKO- VELIKOSRBSKI MIT

U posljednje vrijeme sredstva priopćavanja sve češće pišu o rezultatima novijih istraživanja koja ozbiljno dovode u pitanje ukorijenjeno mišljenje o logoru Jasenovac kao velikom stratištu u Drugom svjetskom ratu koji je osnovala vlast ND Hrvatske. Odavno je poznato da o broju žrtava toga logora postoje razne političke i nazoviznanstvene manipulacije kojima je broj žrtava višestruko uvećan, no nove spoznaje produbljuju te dubioze i upućuju na posve nerealnu opću sliku o tom logoru koja se i danas zlorabi protiv Hrvatske i hrvatskoga naroda. Među istaknutim istraživačima te teme je i dr. sc. Stjepan Razum, doktor povijesnih znanosti na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu, zaposlen u Nadbiskupijskom arhivu u Zagrebu. Dr. Razum rođen je 1960. u Končići kod Samobora. Osim članstva u brojnim znanstvenim ustanovama i udruženjima, predsjednik je Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, osnovanog 2014. te član Komisije za hrvatski martirologij biskupskih konferencija Hrvatske i BiH. Zamolili smo ga da za Hrvatsku vjernost napiše sažet prikaz novijih istraživanja i spoznaja o logoru Jasenovac te njegov tekst objavljujemo u cijelosti.

Zašto se šuti o srbskim logorima u posljednjem ratu, a uporno ističe logor Jasenovac?

O malo kojem predmetu i pitanju iz hrvatske povjesnice ima toliko tiskanih naslova (knjiga i članaka) kao o radnom i sabirnom ratnom logoru u Jasenovcu. Radi se o ratnome logoru iz Drugoga svjetskoga rata. Pola stoljeća nakon toga na prostoru Hrvatske i Bosne i Hercegovine dogodio se obrambeno-oslobodilački Domovinski rat, za vrijeme kojega su srpske okupacijske snage držale logore po zauzetom hrvatskom ozemљu, te su iz Hrvatske odvodile zarobljene Hrvate u svoje koncentracijske logore u Srbiju, a srpske vojne i policijske vlasti u Bosni i Hercegovini zatvarale su pripadnike hrvatskoga i bošnjačkoga naroda u logore koji su postali simboli mučenja i ubijanja. Samo na području občine Prijedor postojala su tri koncentracijska logora za nesrbsko stanovništvo: "Trnopolje", "Rudnik Omarska" i "Keraterm", a na području Banje Luke logor "Manjača". Od svibnja do studenoga 1992. godine kroz logor "Trnopolje" prošlo je oko 30.000 zatvorenika. Izvješće Ujedinjenih naroda iz 1994. godine kaže da ubojstva i mučenja u tom logoru nisu bila rijedka; uznemiravanja i zlostavljanja bila su pravilo, a ne izuzetak; od teških zločina izvršenih nad zatočenicima najčešća su bila silovanja. Oko 90 zatvorenika je ubijeno. Drugi logor na području Prijedora bio je "Rudnik Omarska", u kojemu je bilo zatvoreno više tisuća bošnjačkoga i hrvatskoga stanovništva. Logoraši su bili izloženi tjelesnom mučenju, psihičkom zlostavljanju, silovanjima i raznim oblicima seksualnog mučenja, te ubojstvima. U koncentracijskom logoru "Keraterm" u Prijedoru bilo je zatvoreno od tisuću do tri tisuće civila bošnjačkoga i hrvatskoga naroda; od oko 300 ukupno ubijenih zatvorenika, samo u noći 23. na

24. svibnja 1992. u tom je logoru ubijeno oko 200 ljudi. Koncentracijski logor "Manjača" u blizini Banje Luke osnovala je tzv. JNA, u kojem je držala najprije hrvatske, a zatim i bošnjačke civile. Procjenjuje se da je kroz njega prošlo između tri i osam tisuća zatvorenika. U blizini logora pronađena je mnoštvena grobnica s 540 leševa, vjerojatno zatvorenika Manjače. U jugoistočnom dijelu Bosne i Hercegovine postojao je koncentracijski logor "Uzamnica" kod Višegrada, koji je osnovala i vodila također tzv. JNA i u njemu držala zatvorene Bošnjake. Neki od zatvorenika bili su u tom logoru više od dvije godine. Srbski su vojnici zlostavljadi i silovali žene, a svi su zatvorenici živjeli u neljudskim uvjetima.

U Bosni i Hercegovini bilo je i drugih logora, kao što su: Batković, Bileća, Duboki potok, Vojno, Vozuća i Zenica.

Srbske okupacijske snage držale su sabirne logore također na zauzetom hrvatskom ozemlju (Borovo Selo, Bubanj potok, Bučje, Dalj, Darda, Glina, Jagodnjak, Knin, Negoslavci, Okučani, Ovčara, Petrovci, Stara Gradiška, Vukovar), kao i u Srbiji (Aleksinac, Begejci, Beograd, Bubanj potok, Niš, Novi Sad, Sombor, Srijemska Mitrovica, Stajićevo kod Zrenjanina, Šid). O svim tim logorima znademo zapravo vrlo malo i za svaki od njih tek će trebati napisati barem spomen-knjigu.

Začuđujuće je da se nakon svih tih nedavnih logora, u kojima su stradali mnogi najbliži danas još živućih Hrvata i Bošnjaka, u hrvatskoj javnosti nameće tema ratnoga logora u Jasenovcu iz Drugoga svjetskoga rata. Da je riječ o povjesničkom istraživanju, tada nitko ne bi imao išta protiv toga. No, ovdje je riječ o političkoj manipulaciji i postizavanju političkih položaja na račun tog logora. Stoga takav govor nije opravdan ni prihvatljiv.

Komunistički i velikosrbski izvori i ciljevi jasenovačkog mita

Laž o Jasenovcu ili jasenovački mit ima svoj početak već u vremenu Drugoga svjetskoga rata. Kao što u svakom ratu, uz bitke na bojišnici postoje i promičbene bitke, tj. pridobivanje domaće i svjetske javnosti za vlastitu stranu, tako je to bilo i u Drugom svjetskom ratu. Poznati ratni zločinac Tito (o kojem postoje opravdane sumnje da nije istovjetan s Josipom Brozom iz Kumrovcia, već je preuzeo njegov identitet) već je 1942. godine pisao u svojim direktivama i izyešćima o velikom broju pobijenih zatvorenika u Jasenovcu. Veliki doprinos stvaranju i razvijanju jasenovačkoga mita dala je Srbska pravoslavna crkva. Već je 1943. godine u Čikagu objavljena isprava srbske biskupije u Sjedinjenim Američkim Državama, u kojoj se navodi 700.000 ubijenih Srba u Jasenovcu. Zločinac Tito je u svom govoru, održanom u svibnju 1945. u Ljubljani, izjavio da je Jugoslavija za vrijeme rata pretrpjela 1,7 milijuna gubitaka života svoga stanovništva. Time je ta brojka postala zadana za sve buduće statističare i komunističke proučavatelje, a "znanstveno" ju je potvrdio u proljeće 1947. tadašnji student matematike Vladeta Vučković. Od tih višestruko povećanih brojki nije se odustalo niti nakon 1964. godine kada je Savezni zavod za statistiku Jugoslavije ustanovio da su sveukupni ratni gubitci na prostoru Jugoslavije bili 597.323 osobe. Umjesto da se prihvati taj podatak, koji ruši sve predhodno napuhane brojke, graditelji jasenovačkoga mita su ga proglašili tajnom.

Svoj sramotni doprinos nekritičkom napuhavanju brojki dali su ratna i poslijeratna Zemaljska komisija Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača te Savez udruženja boraca Narodnooslobodilačkoga rata (SUBNOR). Milijunsku brojku sveukupnih žrtava nastojali su dostići sa što većim brojem žrtava samoga jasenovačkoga logora. U tome su išli tako daleko da je sam Jasenovac kod nekih zagovornika jasenovačkoga mita premašio brojku sveukupnih žrtava na području cijele tadašnje države, što je jasni pokazatelj da su izgubili svaku mjeru i razum.

Jasenovački mit dobio je osobiti zamah 1980-ih godina, i to osobito od 1986. godine, kada je na čelo Srbije došao Slobodan Milošević, a glavni pobornik i promicatelj jasenovačkoga mita postao je dr. Milan Bulajić. On je, kao što je to dokazao Josip Pečarić, stvorenim mitom oko Jasenovca poticao srbsko političko vodstvo na rat protiv Hrvatske. Tako je jasenovački mit postao pogonsko gorivo za rat Srba protiv Hrvata.

Ni nakon obranbeno-oslobodilačkoga Domovinskoga rata velikosrbski političari s obje strane granice, ne prestaju mahati jasenovačkim mitom, a posljednjih godina i mitom o Jadovnu, jer nisu odustali od Velike Srbije, u koju žele uključiti Bosnu i Hercegovinu i veliki dio Hrvatske. Očito je da im ti velikosrbski mitovi služe kao pogonsko gorivo za pokretanje ratova, prošlih i budućih (za koje se nadamo da ih ipak neće biti), preko kojih žele postići svoje ciljeve. Posljednjih godina postaje sve jasnije da se sadašnjost i budućnost Republike Hrvatske brani istinom o Jasenovcu i obćenito istinom o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Istraživanja pokazuju drukčiju istinu o Jasenovcu

Istinoljubivi povjesničari koji si imalo daju truda pročitati barem nešto od bogate literature o Jasenovcu, a pogotovo ako su zavirili u arhivske izvore, mogu vrlo lako doći do zaključka da ono što velikosrbski mitomani govore i pišu o Jasenovcu nikako ne može biti istina. Veliki doprinos probijanju svjetla o Jasenovcu kroz gustu maglu jugoslavenske ideologije i velikosrbske mitomanije dali su dr. sc. Josip Jurčević, akademik Josip Pečarić, arhivska istraživačiteljica Ljubica Štefan, mr. sc. Mladen Ivezić, dr. sc. Vladimir Horvat, prof. Vladimir Mrkoci, te novinari Tomislav Vuković i Igor Vukić.

Dr. Jurčević objavio je 1998. knjigu "Nastanak jasenovačkog mita. Problemi proučavanja žrtava Drugog svjetskog rata na području Hrvatske", čije je drugo izdanje izšlo 2005. godine. Predmet te knjige nije istraživanje sabirnog polja u Jasenovcu, kao takvog, i njegovih žrtava, već kritičko predstavljanje istraživanja i pisanja o njemu. U knjizi je na znanstveni način dokazao kako je i zašto nastajao jasenovački mit, te samim time obeskrijepio sve ono što se pomoću tога mita gradilo.

Akademik Pečarić je u svoje dvije knjige, napisane kao odgovor na neznanstvene i mitomanske knjige velikosrbskoga "znanstvenika" dr. Milana Bulajića, dao pravi zamah logičkom pristupu razrješenja pitanja sabirnog polja u Jasenovcu. On je također 1998. godine objavio knjigu "Srbski mit o Jasenovcu. Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima". Njezino drugo izdanje objavio je

2000. godine, a iste godine objavio je i drugu knjigu o istom predmetu: "Srpski mit o Jasenovcu. II. O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora". Godinu dana kasnije, 2001., objavio je engleski prijevod tih dviju knjiga iz 2000. godine, objedinjen u jednoj knjizi. Akademik Pečarić je u tim knjigama pokazao i dokazao laž koju su komunisti, jugoslaveni i velikosrbi širili o ratnom radnom i sabirnom polju u Jasenovcu, na kojoj su laži izgradili velikosrbski mit, sa svrhom da bi Hrvatsku i Hrvate držali u trajnoj pokornosti i podložnosti. Kad to više nisu mogli, onda im je ta laž poslužila za pokretanje rata protiv Hrvatske i Hrvata.

Ljubica Štefan je tijekom 1997.-1999. objavila cijeli niz članaka u "Hrvatskom slovu", "Vjesniku", "Novom listu" i "Hrvatskom obzoru", koje je 1999. godine objedinila u knjizi: "Istinom i činjenicama za Hrvatsku". Na temelju arhivskih izvora pronađenih u beogradskim arhivima, rasvijetlila je pravu ulogu vodstva Srbske pravoslavne crkve za vrijeme Drugoga svjetskoga rata i u stvaranju jasenovačkoga mita. To je vodstvo do dana današnjega ostalo najveći promicatelj velikosrbske ideologije i imperijalističke politike prema Hrvatskoj.

Hrabri istraživatelj Mladen Ivezić svojom je knjigom "Sabirni i radni logor Jasenovac. Svezak 1.: Jasenovac – brojke" dokazao mnogobrojne podvale hrvatskom narodu od strane jugoslavensko-velikosrbskih promicatelja. Na mnogim pojedinačnim primjerima pokazao je kako su komunistički vlastodršci i ideolozi među žrtve jasenovačkoga logora ubrojili one koji su žrtve njihovoga partizansko-komunističkoga terora. Uz druge Ivezićeve knjige, koje se bave poviješću XX. stoljeća, potrebno je u ovom surječju istaknuti njegovu knjigu "Titov Jasenovac" iz 2014. godine, u kojoj obrađuje poslijeratni jasenovački logor.

Dr. Vladimir Horvat objavio je nekoliko članaka i sudjelovao u nekoliko razgovora, u kojima je istaknuo postojanje poslijeratnog, tj. komunističkoga i informbiroovskoga logora u Jasenovcu, čije su se žrtve nakon proteka desetljećâ počele pripisivale ratnome razdoblju.

Osobito značajna knjiga u borbi za istinu o Jasenovcu je "Ogoljela laž logora Jasenovac", koju je Vladimir Mrkoci 2008. godine objavio zajedno s dr. Vladimirom Horvatom. Predstavljajući unutarnji ustroj logora Jasenovac i način njegova poslovanja Mrkoci je iznio sljedeće glavne zaključke: 1.) za masovna ubijanja u logoru Jasenovac nema nikakvih dokaza; 2.) komunistička vlast pokušala je dokazati svoje teorije i svoj napuhani mit iskapanjima u tri navrata, ali to nije uspjela, jer je trajno nailazila na žrtve vlastitoga zločina; 3.) od svih nacionalnosti najbrojniji su logoraši bili sami Hrvati, protivnici ustaškoga režima; 4.) točan broj žrtava logora Jasenovac niži je od najniže službene komunističke procjene; 5.) logor Jasenovac bio je radni logor, a ne logor uništenja; 6.) logor Jasenovac postojao je i nakon 1945. godine pod upravom komunističkih vlastodržaca i u to je vrijeme nastao najveći broj jasenovačkih žrtava.

Raskrinkavanju mita o Jasenovcu, a istodobno odkrivanju istine o njemu, nemjerljivi je doprinos dao novinar "Glasa Koncila", Tomislav Vuković, koji je u tim novinama kao i u "Hrvatskom tjedniku" tijekom posljednjih godina objavio veliki broj nizanki i pojedinih članaka o Jasenovcu. Od 2008. godine do danas objavio je sljedeće članke i nizanke: "Antifašistički borci krivi su za '700.000

žrtava u Jasenovcu”” (GK, br. 19/2008.), “Dokumenti Međunarodnoga crvenog križa o NDH”, u pet dijelova (GK, br. 41-45/2008.), “Jasenovački logor između manipulacija i krivotvorina”, u dva dijela (GK, br. 48-49/2008.), “Fotokrivotvorine o jasenovačkome logoru”, u sedam dijelova (GK, br. 6-12/2009.), “Dokle će hrvatski politički vrh odavati počast četnicima u Jasenovcu?” (“Hrvatski list”, br. 416/2012.), “Nezavisna Država Hrvatska između zakona i zločina”, u tri dijela (GK, br. 29-31/2014.), razgovor s mr. Mladenom Ivezićem: “Ideološka i dnevnopolitička uloga jasenovačkoga mita” (GK, br. 30/2014.), članak “Pozivam i ostale učenike iz jasenovačkoga logora da se javе” (GK, br. 31/2014.), “Jasenovački logor u sjeni velikosrpsko-židovskih manipulacija”, u dva dijela (“Hrvatski tjednik”, br. 522-523/2014.), “Kako je nastao mit o 20.101 ubijenom djetetu u jasenovačkom logoru”, u 20 dijelova (GK, br. 1-20/2015.), “Polustoljetni ples dinosaure u Jasenovcu”, u dva dijela (“Hrvatski tjednik”, br. 553-554/2015.), te “Istina o Jasenovcu izranja iz ‘zabranjene zone’” (“Hrvatski tjednik”, br. 558/2015.). Prvi dio ovih članaka objedinio je i objavio 2012. godine unutar knjige “Drugačija povijest (o Srbu, Jasenovcu, Glini...)”, s kojom je započelo intenzivnije razdoblje traženja istine o Jasenovcu.

Temeljnim istraživanjem arhivskih izvora, dostupnih u Zagrebu, najviše se bavio novinar Igor Vukić, koji je rezultate svojih istraživanja predstavio javnosti u nizanki “Zanemarene činjenice o jasenovačkom logoru”, koju je u 22 nastavka objavio 2013. godine u “Glasu Koncila” (br. 11, od 17.III.2013., do br. 50, od 15.XII.2013.). Iz tog je rada vidljivo da ratni logor u Jasenovcu nije bio logor istrebljenja, već radni i sabirni logor, te da u njega nisu dovođeni ljudi zato što su bili drugčiji (po vjeri, naciji, rasi ili slično), već samo oni koji su ugrožavali stanovništvo i poredek ND Hrvatske, a privremeno i oni koje je zbog ratnih podhvata trebalo zbrinuti. Iz toga rada proizlazi također i to da sve dosadašnje brojke o žrtvama ratnoga logora, pa i ona od 83 tisuće, nemaju stvarnoga povjesnoga utemeljenja.

Vrlo uspješna dvojka u istraživanju poslijeratnoga, dakle titovskoga logora u Jasenovcu, su Stipo Pilić i mr. sc. Blanka Matković, koji su 2014. godine u “Radovima Zavoda za povijesne znanosti HAZU u Zadru”, objavili izvorni znanstveni rad “Poslijeratni zarobljenički logor Jasenovac prema svjedočanstvima i novim arhivskim izvorima”. Uz sva protivljenja komunističkih ideologa i promicatelja jugoslavensko-komunističke istine, njih su dvoje nepobitno dokazali postojanje poslijeratnoga logora u Jasenovcu.

Podpisnik ovoga članka bavi se intenzivno proučavanjem jasenovačkoga ratnoga logora od 2012. godine, te je svojim spoznajama i napisanim člancima u “Hrvatskom tjedniku”, “Glasu Koncila”, “Tkalčiću” i “Maruliću”, kao i na mnogim mrežnim portalima, dodatno osvijestio hrvatsku javnost o potrebi znanstvenoga i logičnoga pristupa proučavanju jasenovačkoga ratnoga, kao i onoga poslijeratnoga logora. U rušenju jasenovačkoga mita važno je njegovo odkriće na koji su način radnici današnje Javne ustanove Spomen-područje Jasenovac umnažali navodne jasenovačke žrtve, kako bi dobili brojku od 83 tisuće žrtava.

Osnivanje Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac

Uz mnoge druge pojedinačne prinose pojedinih čitatelja u dnevnim i tjednim novinama, navedeni istraživači i njihovi radovi dovoljni su za prokazivanje neutemeljenosti jugoslavensko-komunističke ili velikosrbske "istine", tj. laži ili mita o Jasenovcu. S obzirom na to da je navedeni mit desetljećima pustio duboko korijenje u svijesti hrvatskih ljudi, potrebno je poduzimati daljnje istraživačke napore kako bi se pojedinim činjenicama i dokazima ta svijest pomalo čistila i događaje iz Drugoga svjetskoga rata spoznala u pravome svjetlu. To je jedna od zadaća godine 2014. osnovanoga "Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac".

Samo Društvo postalo je znak osporavanja od strane jugoslavensko-komunističkih "gurua" koji su si prisvojili ulogu vrhovnih sudaca u svim područjima javnoga života, pa su počeli pokazivati nezadovoljstvo zbog samoga postojanja Društva, a osobito zbog njegovih prvih znanstvenih rezultata.

Društvo je ove godine objavilo svoju prvu knjigu, "Jasenovački logori – istraživanja", u kojoj su sabrani radovi Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Knjiga je uznemirila navedene "gurue", koji su bez imalo srama, i bez čitanja te knjige, pokazali svoje totalističko shvaćanje istine i povjesničkoga istraživanja. Prema njihovom shvaćanju postoji samo ona istina koju je nametnula nekadašnja Titova Partija i prema tome noviji naraštaji povjesničara nemaju više što proučavati, jer je o svemu sve rečeno i zaključeno. Naravno da takav stav predstavlja nakaradnost i daleko je od bilo kakvoga znanstvenoga pristupa, a o demokratičnosti da i ne govorimo.

Pismo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti

Povodom nerazumnog napada navedenih samoproglašenih "učitelja" na članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, prof. dr. sc. Matko Marušić i akademik Josip Pečarić sastavili su pismo predsjedniku Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Zvonku Kusiću, u kojem traže da Akademija doneće deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i "da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega". Taj je zahtjev supodpisalo oko 200 akademika, biskupa, profesora i znanstvenika.

Zahtjev je vrlo važan prije svega zbog toga što se preko njega, a osobito preko zahtijevane deklaracije o slobodi znanstvenoga istraživanja oslobađa hrvatsku sveobću, a osobito znanstvenu javnost od nametnutih autoriteta koji sebe smatraju vlasnicima istine, a sve ostale, koji tu istinu propituju, guraju na stranu. Uvažavajući ovaj zahtjev Akademija će oslobođiti znanstvene mogućnosti hrvatskih znanstvenika i pospješit će očišćenje hrvatskoga javnoga prostora, zagađenog jugoslavenštinom i totalističkim komunizmom. Neki novinari tim povodom pišu da se ovim zahtjevom traži lustracija hrvatske sveučilišne zajednice.

Bez obzira na prijam ovoga zahtjeva kod Akademije, već je sam zahtjev polučio veliki uspjeh zbog toga što je hrvatska javnost postala svjesna da su joj

samoproglašeni jugokomunistički autoriteti nepotrebni i da je došlo vrijeme da se ti autoriteti konačno uključe u hrvatsku stvarnost ili da nestanu s javne pozornice.

Treba se uporno boriti za objektivnu povijesnu istinu

Borba za hrvatsku istinu, kako onu iz Drugoga svjetskoga rata, tako i ovu iz vremena samostalne i neovisne Republike Hrvatske, trajni je zadatak svih hrvatskih mislećih ljudi. Hrvatska će istina biti toliko dugo ugrožena dokle god u Hrvatskoj bude pojedinaca i skupina koji će javno zagovarati jugoslavensku, totalitarističko-komunističku ili velikosrbsku ideologiju. Hrvatski će se narod kolebiti između vlastite države i neke nametnute nadnacionalne države dokle god bude dvojio u izboru između Tita i Ante Pavelića. Kad će hrvatski narod u većinskoj mjeri prihvati Nezavisnu Državnu Hrvatsku kao svoju vlastitu povijest, a političari iz Ustava Republike Hrvatske izbaciti "ZAVNOH", tada će biti postavljeni temelji za sigurniju budućnost hrvatskoga naroda i njegove države Republike Hrvatske. Današnji omjer snaga u hrvatskom društvu (barem onaj koji se očituje u javnim priobćajnicama) je takav da moramo zaključiti da smo još daleko od tog cilja i da nam je još mnogo raditi na osvjetljavanju naše hrvatske povijesti.

Hrvatski narod nema se čega stidjeti u odnosu na svoju prošlost u XX. stoljeću. Spoznaje koje danas imamo na temelju ozbiljnih znanstvenih radova upućuju na zaključak da možemo biti ponosni na način kako smo u nemogućim uvjetima u vrijeme Drugoga svjetskoga rata ostvarili i tijekom četiri godine sačuvali vlastitu državnost, a nakon 45 godina ponovno ju obnovili i na sjajan način obranili.

Stjepan RAZUM

Objavljeno: RAZUM, Stjepan. *Logor Jasenovac je komunističko-velikosrpski mit.*
Nn: Nova znanstvena istraživanja. U: *Hrvatska vjernost. Časopis za hrvatski martirologij.* Gospic, 10./2015., br. 11, kolovoz 2015., str. 55-58.

NEKROFILSKI ANTIFAŠISTI I NJIHOVE LAŽI O NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKOJ I USTAŠAMA

Antifašistički bukači nametnuli su u javnosti tzv. politički korektan govor pa ako netko želi doći u javni prostor, mora prema želji i zahtjevu tih nekrofila najprije pljunuti na ND Hrvatska, a osobito na ustaše, posuti se pepelom i ispovjediti taj nekrofilski antifašizam kao vlastiti stav. Žalosno je to što takav podanički odnos prema tim nekrofilskim antifašistima uočavamo i kod nekih nacionalnih, državotvornih ili domoljubnih povjesničara. Nadam se da će hrvatski povjesničari i svi državotvorni Hrvati odbaciti takvu podvalu nekrofilskih antifašista i ponosno isticati da je temelj RH Domovinski rat, a ne njihov nekrofilski antifašizam.

Povod ovome članku jest nezdravi odnos današnjih suvremenika prema našoj prošlosti koja je u XX. stoljeću bila podijeljena na ustaše i partizane. Kad govorim o ustašama i partizanima, onda govorim o istovremenim prošlim pojavama i skupinama ljudi koje bi uistinu trebali biti dio povijesti, a nikako dio hrvatske sadašnjosti ni budućnosti. Podpuno je pogrešan govor o tim dvjema skupinama kada se uspoređuje bilo jednu, bilo drugu s današnjim demokratskim uređenjem Republike Hrvatske ili s bilo kojim njezinim dijelom. O ustašama i partizanima ispravno je govoriti samo u povijesnom okolju, a to znači da o njima najmjerodavnije mogu govoriti povjesničari. Kad se u taj govoru upuštaju političari, onda se to često svodi na šarlatanstvo.

Važne su samo činjenice

Želimo li o bilo čemu mjerodavno govoriti, potrebno je najprije utvrditi činjenice. Dosadašnjim povjesničkim istraživanjem mnoge su nam činjenice danas poznate, pa na temelju toga možemo donijeti i neke zaključke. Dakle koje su to činjenice o kojima ovisi naša prosudba?

1. U sklopu istraživanja koje je na temelju ugovora između Državnog odvjetništva Republike Hrvatske i Hrvatskoga državnog arhiva od 2007. do 2009. vodio dr. Josip Jurčević popisano je 1517 prikrivenih mnoštvenih stratišta i grobišta, a na temelju drugih istraživanja poznato je još dalnjih 155 grobišta, što sveukupno iznosi 1672 prikrivena mnoštvena stratišta i grobišta. Odgovorni za ta grobišta su u 89 posto jugoslavenske komunističke vlasti, a samo u 0,13 posto vlasti Nezavisne Države Hrvatske. Za preostale postotke odgovorni su drugi ratni čimbenici ili je do danas ostao nepoznat uzročnik, odnosno počinitelj. Sve te skupne podatke pojedinačno i razčlanjeno podkrijepljuje Josip Jurčević u svojoj knjizi "Prikrivena stratišta i grobišta jugoslavenskih komunističkih zločina" (Zagreb, 2012.). Iz ovih se podataka nameće nedvosmisleni zaključak da su jugoslavenske komunističke vlasti, bilo kao partizani za vrijeme rata, bilo kao pojedina tijela vlasti nakon rata, djelovale zločinački. Odnos zločinačkoga djelovanja tih dviju vojski, tj. partizana i ustaša je neusporediv. No, ako na temelju 0,13 posto mnoštvenih grobišta već i netko govorи da su ustaše zločinačka vojska,

koliko bi onda trebalo na temelju 89 posto grobišta naglašavati i nikada se ne umoriti govoreći da su partizani i komunisti zločinačka vojska i zločinci! Unatoč toj neusporedivosti u činjenju zločina, u hrvatskome se javnom govoru još uvijek nameće potreba, želi li se biti politički korektan govornik, da uz svako spominjanje riječi ustaša treba prilijepiti pridjev zločinački. A to nije slučaj kad se spominju partizani!

2. Kad je riječ o ustašama i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj koja je stvorena njihovom zaslugom, onda njihovi današnji protivnici, koji se još uvijek bore protiv njih, ističu uglavnom tri ili četiri neprihvatljive činjenice; to su totalitaristička vlast, tzv. rasni zakoni, logor Jasenovac i "prodaja" Dalmacije. Istina jest da su sve te činjenice negativno obilježene i kao takve nisu poželjne da se ponove i da ponovno zažive. No, treba ih promatrati u okolju i nikako ih usporedivati s današnjim dostignutim standardima političkoga i društvenoga života. U to vrijeme malo je država imala demokratsko uređenje, a u samom ratu da i ne govorimo, a sama se Hrvatska izvukla iz monarhičkoga uređenja kojim je stoljećima bila okovana. Štoviše, totalitarističke vlasti postojale su u Europi i nakon Drugoga svjetskog rata, pa je i sam hrvatski narod bio prisiljen živjeti u totalitarizmu jugoslavenske komunističke vrhuške. Dok totalitaristička vlast za vrijeme rata ima neko praktično opravdanje, takva vlast nakon rata nema ama baš nikakva opravdanja. No, unatoč tome, današnjim borcima ("povjesničarima", lijevim političarima, aktivistima vladinih nevladinih udruga...) totalitaristička vlast Nezavisne Državne Hrvatske nema nikakvog opravdanja i ne može se prihvati, dok im je komunistički totalitarizam sasvim u redu. Čudno!

Kad je riječ o tzv. rasnim zakonima onda treba sasvim jasno reći dvije stvari. Prvo, radi se o prvorazrednome podmetanju, jer se radi o zakonskim odredbama, a ne o zakonima. Ako je netko stradao na temelju tih odredaba, njemu je svejedno koji je bio pravni temelj toga, ali nije svejedno danas nama radi utvrđivanja pune istine i radi duhovnoga zdravlja cijelog hrvatskoga naroda, jesu li za vrijeme rata doneseni zakoni ili samo odredbe. Jer kad se radi o zakonima, njih redovito donosi državni parlament, odnosno u našem slučaju Hrvatski državni sabor, koji je predstavničko tijelo cijelog hrvatskoga naroda, pa preko Sabora legitimitet zakonima daje cijeli narod. Pogrješnim isticanjem da su u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj bili doneseni i vrijedili rasni zakoni javnosti se poručuje da je hrvatski narod preko svoga predstavničkoga tijela donio te zakone, pa je cijeli narod kriv zbog posljedica koje su oni izazvali. No istina je ta da se radi samo o zakonskim odredbama koje je donijela izvršna vlast i to u vrijeme kad Hrvatski državni sabor nije zasjedao. U pravničkom govoru, odredba je niže razine od zakona. Radi se zapravo o trima odredbama koje se sastoje od pet, sedam ili osam članaka. To su odredbe o državljanstvu, o rasnoj pripadnosti i o zaštiti arijske krvi i časti hrvatskoga naroda, proglašene 30. travnja 1941. Kao što svaka izvršna vlast može pogriješiti, tako je očito i tadašnja izvršna vlast pogriješila proglašenjem takvih odredaba. No, to ne znači da zbog toga treba ukinuti i državu kao takvu, kako to trajno u hrvatskome društvu promiču politički jugoslaveni. Tim više što na temelju tih odredaba nitko nije trebao stradati samo zato jer je Židov ili Cigan (Rom). Drugo, te zakonske odredbe nisu proizvod hrvatskoga uma i hrvatskih

ljudi, već proizvod nužnog usklađivanja s tada važećim zakonodavstvom savezničkih država: Njemačkom, Italijom, Mađarskom i Slovačkom, dakako na prvom mjestu s Njemačkom. Isto tako treba reći da su te hrvatske zakonske odredbe bile mnogo blaže od njemačkih, što nije beznačajno jer to pokazuje odnos hrvatske vlasti prema tom pitanju. A ono što je najvažnije, treba reći da je hrvatska vlast pred kraj rata, kad je vidjela da joj glavna saveznica gubi rat, sama ukinula te zakonske odredbe. Da je bila uvjerenja u ispravnost tih odredaba, zasigurno da ih ne bi ukinula. No, pitanje svih pitanja jest to, zašto je europska javnost, a onda i hrvatska u to vrijeme imala takvu percepciju Židova i Roma da je protiv njih morala donositi tako neljudske zakonske odredbe. Želi li se bilo koji povjesničar ozbiljno pozabaviti tim pitanjem, ne će mu biti dovoljno proučavati samo te zakonske odredbe, i ponavljati ih poput papige, jer one su tek posljedica nekih prijašnjih događanja koje treba dovesti u međusobni sklad. Budući da su formalnosti u zakonodavnom području jako bitne, možemo s ponosom danas reći da Nezavisna Država Hrvatska nakon 3. svibnja 1945. nije više imala rasnih zakonskih odredaba. Premda je to stanje trajalo samo nekoliko dana, ono je od izuzetne važnosti, jer ponovno pokazuje kakav su odnos hrvatske vlasti imale prema tom pitanju. Nasuprot tih zakonskih odredaba koje su za svaku osudu, pa su ih ukidanjem osudile i same hrvatske vlasti, postoji jugoslavensko partizanska i komunistička ideologija zatiranja klasnoga neprijatelja. Svatko tko se usprotivio ili se tek mogao usprotiviti njihovoj komunističkoj diktaturi, bio je prozvan fašistom kako bi ga se moglo bez ikakvih posljedica satrti. Hrvatski povjesničar mr. Mladen Ivezić je u svojoj najnovijoj knjizi "Ratni zločinac Tito" (Zagreb, 2015.) nedvojbeno pokazao kako je partizansko-komunističko zakonodavstvo bilo zločinačko, kako je ZAVNOH svojom odlukom od 18. svibnja 1944. kodificirao genocid, koji su nakon toga jugoslavenski partizani izvršili nad hrvatskim narodom.

Popis od 83 tisuće žrtava u Jasenovcu lažan je

O sabirnome i radnome logoru Jasenovac mnogo je knjiga i rasprava napisano. Nasuprot velikosrpskim širiteljima mita o Jasenovcu, posljednjih su godina hrvatski povjesničari i zaljubljenici u povjesnicu počeli intenzivno proučavati taj logor. Ono što se hrvatskoj javnosti uporno krilo, jest to da je taj logor imao svoje dugo trajanje, ne samo četiri ratne godine, već i šest poslijeratnih godina, sve do 1951. godine. Za sustavna i mnoštvena ubojstva za vrijeme rata, dakle, dok je taj logor bio pod nadzorom hrvatskih vlasti, nema nikakvih dokaza. Naprotiv, kad je nakon prevrata upravu nad logorom preuzela partizanska i jugoslavenska komunistička vlast, taj logor postaje mjesto mnoštvenoga stradanja hrvatskih domoljuba koji su u njemu završili svoj križni put. Uz sva moguća novčana sredstva i političku potporu, jugoslavenske vlasti nisu, osim krivotvorenenih snimaka, javnosti predočile nedvojbeni dokaz mnoštvenoga stradanja u Jasenovcu za vrijeme Drugoga svjetskoga rata. Popis navodnih žrtava jasenovačkoga logora od oko 83 tisuće nastao je na temelju krivotorenoga popisa ratnih žrtava Saveznoga zavoda za statistiku Jugoslavije iz 1964. godine, a još točnije, na temelju velikosrpskoga promičbenoga antihrvatskoga 'Spiska žrtava

rata'. Nekoliko stotina dokaza o krivotvorenosti Popisa iz 1964. objavio je u nizu svojih članaka u Hrvatskom tjedniku mladi znanstvenik Nikola Banić. Nasuprot jugoslavenskome i velikosrpskome mitu o Jasenovcu kao strašnome mjestu zatiranja ljudi, a bez stvarnih dokaza, postoje mnoga sada već poznata grobišta koja su jugoslavenski partizani i komunisti napunili Hrvatima. Svjetlopise tih grobišta svatko može lako dohvati na omrežju (npr. Jazovka, Barbarin rov, Kočevski Rog).

Što je istina o tzv. prodaji Dalmacije

Četvrta jugoslavenska propagandistička obtužba Pavelića i preko njega cijele Nezavisne Države Hrvatske jest ta da je Talijanima prodao Istru i Dalmaciju s otocima. Kod toga se prešućuju činjenice i pravi uzročnici, odnosno krivci takve politike, a da bi se prikrila neka druga pogubna politika za hrvatski narod i državu Hrvatsku. Naime, kako svi tako i taj događaj ima svoju daljnju i bližu pretpovijest. Hrvatski narod koji je s banom Josipom Jelačićem suzbio mađarski prevrat 1848. godine, zamjerio se velikobritanskoj politici koja je nizom prevrata htjela promijeniti sliku Europe i njome zagospodariti. Jednu od prilika da se osvete Hrvatima za to Britanci su dobili za vrijeme Prvoga svjetskoga rata. Želeći pridobiti Italiju na svoju stranu, Londonskim ugovorom, potpisanim 26. travnja 1915., obećali su zajedno sa saveznicima (Francuskom i Rusijom) nagraditi Italiju hrvatskim priobaljem i otocima. Istim su ugovorom Srbiji obećali dati Bosnu i Hercegovinu, preostali dio južne Hrvatske i istočnu Hrvatsku. Dakle, prvu trgovinu s hrvatskim ozemljem učinili su Britanci, koji su do dana današnjeg hrvatskim jugoslavenima poželjni politički sugovornik. Slijedom tog ugovora Kraljevina SHS i Kraljevina Italija podpisale su 12. studenoga 1920. u Rapallu, gradiću blizu Genove, Rapalski ugovor, prema kojem Italiji pripada Istra (osim općine Kastav), grad Zadar, otoci Cres, Lošinj, Lastovo i Palagruža, a stvorena je i Slobodna Država Rijeka. Takvo zaposjednuće hrvatske obale i otoka traje cijelo međuratno razdoblje. Proglašenjem Nezavisne Države Hrvatske 10. travnja 1941. mlada hrvatska vlast nije imala ni izvorne snage ni međunarodne podpore da bi mijenjala zatećeno stanje. Stoviše, pritisnuta uvjetovanjima jačih morala je popustiti i Italiji prepustiti i više ozemlja i mora nego li je do tada imala (Rimski ugovori od 18. svibnja 1941.). Svakom realnom političaru i pismenom čovjeku jasno je da se tu radi o prisili kojoj je hrvatska vlast podlegla i morala podleći radi vlastitoga kakvog-takvog prezivljavanja, a ne o slobodnom izboru i slobodnoj odluci. No, prljava igra talijanske vlade razbila se o glavu najprije njoj samoj, jer je Italija već 8. rujna 1943. izgubila rat – kapitulirala je. Već sutradan, 9. rujna 1943., hrvatski pogлавnik Pavelić proglašava ništetnost Rimskih ugovora, koji zbog nepoštivanja talijanske strane nisu nikada u podpunosti zaživjeli. Dnevni je tisak 10. rujna objavio državnopravnu odluku o uspostavi hrvatske vlasti nad svim hrvatskim ozemljem i morem. Boreći se, ne samo za vlast već i za drugu državu na hrvatskom ozemlju, partizanski je ZAVNOH tek 20. rujna 1943. donio odluku o priključenju dotada zauzetih područja matici Hrvatskoj. Dakle, tzv. prodaja Istre i Dalmacije Talijanima bio je kratkotrajni čin, uvjetovan proklamiranim novim europskim poredkom (usp. današnji novi svjetski poredak!), koji je od strane

hrvatske vlasti i poništen. Za razliku tome, nova kvislinška tvorevina, komunistička Jugoslavija trajno je od hrvatske države otuđila njezine povijesne dijelove – hrvatsku Boku Kotorsku, dio Srijema, dio Međimurja i dio koji je pripao Bosni i Hercegovini. Osim toga, na vraćena područja Dalmacije i Istre sustavno su poslije rata naseljavali nehrvatski živalj, kako bi destabilizirali to područje, a zapravo su ga okupirali za velikosrpsku politiku. Kritičari Nezavisne Države Hrvatske, a apologeti Jugoslavije, ne žele o tim povijesnim datostima raspravljati u povijesnome okolju i imenovati stvarne uzročnike i stvarne posljedice pojedinih odluka i čina. Isto tako, oni uopće ne žale zbog trajnoga gubitka hrvatskoga ozemlja, jer je valjda manji zločin i manje veleizdajstvo vlastito ozemlje dragovoljno darovati susjednim slavenskim narodima, nego u ratnoj nužnosti prepustiti ga romanskim Talijanima.

Dakle, kad usporedimo činjenice koje ukazuju na narav kako hrvatske vlasti u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, tako i jugoslavenske vlasti za vrijeme Drugoga svjetskoga rata i nakon rata, onda vidimo da se radi o neusporedivim stvarnostima. Nema nikakve dvojbe da su jugoslavenske vlasti ogrezele u zločinu, a hrvatski dio te vlasti i u veleizdajstvu. Zločinačkom su ideologijom stvorile svoju državnu tvorevinu, zločinom su ju održavale i zločinom su je pokušale spasiti da ne nestane.

3. Bogu hvala, sve je to prošlost! Kratkotrajna epizoda hrvatskoga naroda da živi u vlastitoj državi za vrijeme Drugoga svjetskoga rata, te jugoslavenska zločinačka ideologija pojave su prošlosti. No, začuđuje odnos današnjih suvremenika prema tim povijesnim datostima i to onih suvremenika od kojih se очekuje da su im te datosti poznate. Mislim ponajprije na povjesničare, i to, uvjetno rečene, lijeve i desne povjesničare, odnosno točnije rečeno, anacionalne i nacionalne povjesničare. Anacionalni su povjesničari politički jugoslaveni, a nacionalni povjesničari su Hrvati.

Anacionalni povjesničari ili jugoslaveni su ponajprije oni koji su stasali na zagrebačkome Filozofskom fakultetu i nisu se u ideološkom smislu odmaknuli od svojih jugoslavenskih učitelja i mentora (npr. Klasić). Oni se trajno spotiču o gore navedene pojavnosti u svezi s Nezavisnom Državnom Hrvatskom, ali nimalo im ne smetaju također gore navedene pojavnosti u svezi s jugoslavenskim partizanima i komunistima. To je samo znak da im u stvarnosti ne smetaju te pojavnosti, već hrvatska država kao takva. Oni su u tom smislu sluge velikosrpske, zapravo velikobritanske politike kojoj smeta svaka hrvatska državnost jer ih ometa u njihovim geostrateškim pokušajima ovladavanja hrvatskim prostorom koji im je bitan za ovladavanje širim euroazijskim područjem. Stoga, ti povjesničari zapravo i nisu povjesničari, već sluge političara, politikanti ili "povjesničari" (dakle, u navodnicima). Oni danas, nakon 25 godina postojanja hrvatske države žale za svojom propalom Jugoslavijom i uporno rade na tome da ju na ovaj ili onaj način ponovno uspostave, unatoč svim njezinim zločinima, koje je osudilo i Vijeće Europe rezolucijom 1481 iz 2006. godine. Kako bi skrili svoje prave ciljeve, uporno ističu da su oni antifašisti, što im slobodno neka bude, ali je problem u tome kad lažu da je Republika Hrvatska nastala na tom njihovom

antifašizmu, i kad prisiljavaju i današnje nacionalne i državotvorne povjesničare da se očituju kao antifašisti.

Žalostan je podanički odnos domoljubnih povjesničara prema nacionalnim

Republika Hrvatska uistinu je nastala na antifašističkoj borbi hrvatskih branitelja protiv srpsko-crnogorskih napadača, kako je to lijepo istaknuo akademik Josip Pečarić u naslovu svoje knjige ‘Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska’ (Zagreb, 2015.). No, svakom pismenome Hrvatu i Hrvatici jasno je da antifašistički bukači ne misle da je to temelj njihova antifašizma. Oni se pozivaju na antifašizam komunističkoga zločinca i samodršca Josipa Broza, samozvanoga Tito. Dakle, oni iz ropotarnice povijesti izvlače nešto što bi u toj povijesti trebalo ostati, a oni to poput mrtvaca pokušavaju oživjeti. Ti su antifašisti zapravo bolesni ljubitelji mrtvaca - nekrofili.

Neka im bude i to, ako baš takvi žele biti! Živimo u demokraciji, pa svatko može biti ono što želi! No, problem je u tomu što svoju nekrofiliju nameću i drugima. Posljednjih 15 godina nametnuli su u javnosti tzv. politički korektan govor pa ako netko želi doći u javni prostor, mora prema želji i zahtjevu tih nekrofila najprije pljunuti na Nezavisnu Državu Hrvatsku, a osobito na ustaše, posuti se pepelom i ispovjediti taj nekrofilski antifašizam kao vlastiti stav. Žalosno je to što takav podanički odnos prema tim nekrofilskim antifašistima uočavamo i kod nekih, nacionalnih, državotvornih ili domoljubnih povjesničara. Nadam se da je to ipak samo jedno prijelazno razdoblje u kojem će hrvatski povjesničari i svi državotvorni Hrvati odbaciti takvu podvalu nekrofilskih antifašista i ponosno isticati da je temelj Republike Hrvatske obrambeno-oslobodilački Domovinski rat, a ne njihov nekrofilski antifašizam.

[Urednički izdvojeni i istaknuti tekstovi]

Kad usporedimo činjenice koje ukazuju na narav kako hrvatske vlasti u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, tako i jugoslavenske vlasti za vrijeme Drugoga svjetskoga rata i nakon rata, onda vidimo da se radi o neusporedivim stvarnostima. Nema nikakve dvojbe da su jugoslavenske vlasti ogrebole u zločinu, a hrvatski dio te vlasti i u veleizdajstvu. Zločinačkom su ideologijom stvorile svoju državnu tvorevinu, zločinom su ju održavale i zločinom su je pokušale spasiti da ne nestane.

Četiri ključne istine o ND Hrvatskoj i ustašama koje se prešućuju

1. Masovne grobnice. Istraživanjem je utvrđeno da postoje 1672 prikrivena masovna stratišta i grobišta. Za 89 posto njih odgovorne su jugoslavenske i komunističke vlasti, a samo u 0,13 posto vlasti ND Hrvatske.

2. Rasni zakoni. Tzv. rasni zakoni ND Hrvatske nisu zakoni, nego zakonske odredbe. ND Hrvatska je sama i ukinula te zakonske odredbe. Nasuprot njima, postojala je jugoslavensko-partizanska i komunistička ideologija zatiranja klasnoga neprijatelja.

3. Jasenovac. Za sabirni i radni logor Jasenovac nedvojbeno je dokazano da je trajao do 1951. godine. Ne postoji nedvojben dokaz za sustavna i masovna ubojstva dok je logor bio pod nadzorom hrvatskih vlasti, a postoje dokazi za masovna stradanja hrvatskih domoljuba kad je upravu nad logorom preuzeila partizanska i jugoslavenska komunistička vlast. Popis navodnih žrtava jasenovačkoga logora od oko 83 tisuće nastao je na temelju krivotvorenenih velikosrpskih popisa.

4. Tzv. prodaja Dalmacije. Komunistička propaganda o tzv. Pavelićevoj prodaji Dalmacije Italiji prešuće da je Britanija 1915. obećala Italiji i Srbiji dijelove Hrvatske, da je to realizirano Rapaljskim ugovorom 1920., a da su Rimski ugovori podpisani 1941. protivno slobodnoj volji ND Hrvatske. Te ugovore je 9. rujna 1943. proglašio ništetnim Pavelić, 11 dana prije ZAVNOH-a.

Objavljeno tiskom: RAZUM, dr. Stjepan. *Nekrofilski antifašisti i njihove laži o NDH i ustašama*. Nn: *Povijest*. U: *Hrvatski tjednik*. Zadar, 2016., br. 596, od 25.II.2016., str. 31-35.

LOGOR JASENOVCU KAO SREDSTVO TRAJNE KOMUNISTIČKE INDKTRINACIJE

Povodom javne sjednice Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta, održane 31. listopada 2015. u Zagrebu u prepunoj dvorani "Vatroslav Lisinski", na kojoj je donesena etička osuda Josipa Broza Tita za djela genocida i drugih zločina počinjenih nad hrvatskim narodom, kao i njegovih ideoloških sljedbenika predvođenih Zoranom Milanovićem, želim progovoriti o logoru u Jasenovcu kao sredstvu trajne komunističke indoktrinacije, koje sredstvo i današnji titoisti objeručke prihvataju.

1. Komunistički sustav koji je utemeljen na zločinima partizana, koji su se borili protiv hrvatske države za vrijeme Drugoga svjetskoga rata, 45 godina je nakon rata indoktrinirao sve naraštaje djece, a sredstvima javnoga priobćavanja i sve uzraste ljudi, o tome da je hrvatska vojska, sastavljena od ustaša i domobrana, a oni su ciljano osobiti naglasak stavljali na ustaše, činila strašna zlodjela za vrijeme Drugoga svjetskoga rata, a za uzor tih strašnih zločina neprestano su isticali sabirni i radni logor u Jasenovcu, koji su oni proglašili logorom uništenja svih koji su bili drugaćiji, kao i logore za djecu, koja su, prema toj komunističkoj indoktrinaciji, u tim logorima strašno mučena.

Tu indoktrinaciju provodio je komunistički sustav u koji se morao uklopiti svaki učitelj u pučkoj ili osnovnoj školi, svaki srednjoškolski i gimnazijalski nastavnik i svaki sveučilišni profesor. Na čelu tog komunističkog sustava bio je Josip Broz Tito, za kojega ozbiljne naznake govore da je ukrao osobnost Josipa Broza iz Kumrovca. A taj Josip Broz Tito bio je po zapovjednoj odgovornosti mnoštveni ubojica razoružanih hrvatskih, a onda i slovenskih, crnogorskih i srbskih vojnika, te civila obaju spola i djece. Kao što dokazuje najnovija knjiga mr. Mladena Ivezića, "Ratni zločinac Tito", Josip Broz Tito nije bio mnoštveni zločinac samo u mirnodobsko vrijeme, nakon rata, on je zločine zapovijedao i dopuštao i za vrijeme rata. Svoju knjigu, mr. Ivezić zaključuje tvrdnjom o Titovoj imanentnoj jugoslavenskoj i antifašističkoj zločinačnosti.

Najnovija istraživanja dr. Josipa Jurčevića potvrđuju oko 1700 mnoštvenih grobnica na području Hrvatske i Slovenije, koje su iza sebe ostavili zločinački partizani, knojevci i oznaši. Objavljene su već mnoge knjige o partizanskim logorima, ne samo razoružanih vojnika, već i civila – muškaraca i žena, kao i djece. O jednom jugoslavenskom komunističkom logoru za djecu, onom u Petričku u Sloveniji, knjigu je napisao Ivan Ott, koji je i sam prošao strahote tog logora. Tu su djecu u dobi od pelena pa do 13 godina, nasilu oteli majkama, koje su kasnije pobili, a djecu su mučili te batinama i terorom preodgajali.

Na takvom zločinačkom temelju izgradili su svoj svjetonazor i današnji slijednici nekadašnje zločinačke komunističke partije, koji se u javnosti očituju po tome što im je Josip Broz Tito još uvijek vrhunski uzor, što zastupaju političko jugoslavenstvo, što se nekom čudnom nakaradnošću odnose prema svemu što je

hrvatsko, a u duhovnom pogledu su očitovani bezvjerci ili vjerski neznalice, odnosno agnostiци.

2. Po naravi stvari, zločinac ne može imati ispravni odnos prema stvarnosti, jer joj pristupa, stvara ju i tumači ju na svoj zločinački način. U njemu, koji je unatoč svemu i tada dijete Božje, ipak ostaje klica božanskoga života, što se očituje u tome da se nastoji oslobođiti svoga zločina. No, to čini na pogrešan način; umjesto da se pokaje i čini pokoru, tvrdokorni zločinac učinjeni zločin izgomi iz svoje savjesti, a pred javnošću obtužuje druge za isti zločin, zavaravajući se tako da nije sam u činjenju zločina.

U takvim partizanskim i komunističkim zločinačkim umovima i savjestima stvoreni su mitovi o krvoločnoj ustaškoj vojsci, o strašnom istrebljivačkom logoru u Jasenovcu, o strašnim logorima za djecu, i slično. Svakom iole razumnom čovjeku jasno je da se radi o projekciji vlastitih zločina, koji vape do Neba za nadoknadom, za zadovoljštinom, za pokajanjem i pokorom. Budući da su zločinci otupili u svojoj savjesti, problem učinjenih zločina rješavaju tako da ih pripisuju drugima, svojim neprijateljima, pa neka oni čine zadovoljštinu, neka oni pate i tako nadoknade učinjene nepravde i zločine.

Tako partizanski i komunistički zločinci čine dvostruki zločin: prvo, što su sudjelovali u stvarnom zločinu, i drugo, što potomcima žrtava nameću krivnju da oni moraju izpaštati pred Bogom i svjetskom javnošću za zločin koji su oni – partizani i komunisti, učinili.

Takvo stanje stvari i duhovne klime mogli su komunisti nametati hrvatskom narodu dokle god su raspolagali represivnim aparatom i provodili svoju komunističku strahovladu.

Istovremeno su stvorili sliku o našoj nedavnoj povijest u koju su i sami povjerivali da je istinita, a ta im je slika bila potrebna i danas im je potrebna radi zadržavanja povlaštenoga, paternalističkoga položaja u hrvatskom društvu.

3. Dolaskom više stranačja početkom 1990-ih godina i osamostaljenjem Republike Hrvatske, stvorene su osnovne predpostavke za objektivno i znanstveno sagledavanje i proučavanje kako Drugoga svjetskoga rata, tako i porača i suslijedne komunističke strahovlade do 1990. godine. Kod toga se osobiti naglasak stavlja na razdoblje rata i neposrednoga poraća. Uzrasli su novi naraštaji koji su shvatili da ne može biti istina ono što su 45 godina nametali za istinu ljudi koji su imali okrvavljenе ruke mnoštvenim ubojstvima. Pa i u običnom sudskom postupku istina nije ona koju iznosi obtužba, već ona koju donese nepristrani sud. Isto vrijedi za povjesničku prosudbu prošlih događaja. Do istine će doći nepristrani istraživači, a ne sudjelovatelji u tim dogadajima, koji unatoč lijepih odijela i nošenja kravata i dalje imaju zakrvavljenе ruke.

Skupina zaljubljenika u hrvatsku povjesnicu (povjesničari, novinari i ljudi drugih zanimanja) proučavaju već desetljećima to obterećeno i oklevetano razdoblje naše hrvatske povijesti, te su objavili već mnoge knjige i članke. No, istina se teško probija na javnost, koja je još uvijek obterećena komunističkom slikom naše prošlosti. Kako bismo istinu koja se nalazi već u knjigama, izvukli iz njih na javnost i kako bismo nastavili i potaknuli daljnja istraživanja, osnovali smo prošle godine (6. lipnja 2014.) Društvo za istraživanje trostrukog logora

Jasenovac. Svrha toga društva jest "istraživati okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske, činjenice o događajima u logorima Jasenovac i Stara Gradiška od 1941. do 1945. i poslijeratnim logorima za hrvatske domoljube, druge zatočenike komunističkog režima i infombiroovce u Jasenovcu i Staroj Gradiški, te nastanak i razvoj jasenovačkoga mita" (članak 7. Pravila).

Naime, Jasenovac je paradigma nakaradnoga odnosa prema našoj slavnoj hrvatskoj prošlosti, pa smo ga stavili u naslov naše udruge. Ispravnim pristupom toj stvarnosti – logoru Jasenovcu, koji ima svoje desetljetno trajanje, za vrijeme rata i poslije rata, nastojimo ispravno vrjednovati sveukupni doprinos tadašnjega naraštaja uspostavi Nezavisne Države Hrvatske, koja je zametak, klica i današnje Republike Hrvatske. Bez tadašnjih hrabrih hrvatskih vitezova, pitanje je bi li bilo hrvatskih branitelja 1991. godine, i bi li bilo današnje slobodne i neovisne Republike Hrvatske.

4. Dosadašnjim proučavanjem, i sažimanjem svih postignutih rezultata možemo sa sigurnošću ustvrditi sljedeće:

- Sabirno polje u Jasenovcu bio je radni, a ne logor uništenja.
- Logor u Jasenovcu bio je ujedno prijelazni logor, za logore i tvornice u Njemačkoj, te za ratne stradalnike koje je trebalo smjestiti u sigurna područja zemlje.
- Za mnoštvena ubijanja u logoru Jasenovac tijekom rata nema nikakvih dokaza.
- Dokazi koji su 20 ili više godina nakon završetka rata ipak nađeni, upućuju na to da se radi o žrtvama partizansko-komunističkoga terora izvršenoga u poraću.
- Od svih nacionalnosti najbrojniji su logoraši bili sami Hrvati, protivnici ustaške vlasti i same hrvatske države.
- Točan broj žrtava ratnoga logora Jasenovac niži je od najniže službene komunističke procjene.
- Prema službenom istraživanju tadašnjeg Saveznog zavoda za statistiku u Beogradu iz 1966. godine, u logorima Jasenovac i Stara Gradiška u četiri ratne godine umrle su 403 osobe.
- Netočna je izpraznica da su u Jasenovcu završili i stradali svi oni koji su bili i samo zato što su bili drugčiji po vjeri, naciji, rasu ili slično.
- U Jasenovcu nitko nije zatvoren ili stradao samo zato jer je bio Srbin ili pravoslavac.
- U Jasenovcu su bili zatvoreni (internirani) ljudi koji su bili prijetnja obstanku mlade hrvatske države i državne vlasti.
- Sadašnji popis tzv. jasenovačkih žrtava Javne ustanove Spomen-područje Jasenovac, lažan je što je dokazano na mnogim pojedinačnim primjerima.

Isto tako došli smo do sljedećih sigurnih zaključaka:

- Partizanski pokret nikada nije bio hrvatski pokret, što ne znači da u njemu nije bilo Hrvata i da su neki vjerovali da su na pravoj strani.
- Josip Broz Tito je kvisling koji je radio za stranu državu – za svoju Jugoslaviju i Staljinov SSSR.
- Logor Jasenovac ima duže trajanje nakon rata, nego li za vrijeme rata.
- U poratnom logoru Jasenovac životom su stradali hrvatski domoljubi, politički nepodobnici infombiroovci.

5. Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac imalo je prilikom upisivanja u državni popis udruga poteškoća, koje smo pravilnim pristupom i ustrajući na poštivanju zakona naše Države, uspješno svladali. Premda su izazovi veliki, i protuhrvatska literatura mnogobrojna, kao što su i mnogobrojne lažne žrtve Jasenovca, postupnim i ustrajnim radom uspjevamo hrvatskoj javnosti donositi zataškane, skrivane i izvitoperene pojedinosti iz naše povjesnice, kako bi sam hrvatski narod i svi njegovi prijatelji stvorili o njemu istinitu sliku, na temelju koje će moći slobodno reći: ponosno je bilo i ponosno je biti Hrvat.

ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA

Poštovana Predsjednica RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Niže potpisani hrvatski rodoljubi, zbog skandaloznih reagiranja nekih hrvatskih ili tzv. hrvatskih ustanova na televizijski nastup gospodina Igora Vukića, tajnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a u povodu njegove knjige „Radni logor Jasenovac“

(<https://kamenjar.com/htv-se-oograduje-od-istine-a-kad-ce-od-velikosrpske-propagande/>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/30/video-dobar-dan-hrvatska-istina-o-jasenovcu-uredila-karolina-vidovic-kristo/>

<https://narod.hr/hrvatska/video-hrt-se-oigradio-gostovanja-igora-vukica-temu-jasenovca-gi-ivo-pilar-udruge-iz-domovinskog-rata-traze-vracanje-snimke-stranice-hrt-a>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/29544-j-novak-hajka-je-zapoceta.html>)

zahtijevamo

od tih istih hrvatskih ustanova, koje financira hrvatski narod,

da odbace političke mitove i znanstveni dogmatizam,

te dopuste i potaknu hrvatskim znanstvenicima i novinarima istražiteljima slobodno istraživanje i predstavljanje rezultata svoga rada

u svim tiskanim i elektroničkim medijima - pri čemu osobito ističemo obvezu HRT, kao državnog i nacionalnog medija, čija je primarna zadaća omogućiti hrvatskom narodu u cjelini potpune informacije o svim pitanjima koja ga određuju radi samostalnog i slobodnog zauzimanja stajališta i sprječavanja krivotvorina i manipulacija.

Dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Društva za iztraživanje trostrukog logora Jasenovac

Akademik Josip Pečarić

Biskup dr. sc. Vlado Košić

Nenad Piskač, književnik

Dr. sc. Josip Stjepandić

Dr. sc. Mato Artuković

Petar Vulić, književnik

Prof. dr. sc. Nikica Uglešić

Gojmir Milat

Josip Maršić

Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik

Stanko Šarić, dipl. ing. („Najbolji hrvatski tamburaši“)

Miljenko Žagar, nekadašnji (Tuđmanov) saborski zastupnik i veleposlanik u miru

Prof. dr. sc. Matko Marušić

Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Čorić.

mr. sci. Gordana Turić, bivša zastupnica u Hrvatskom državnom saboru

doc. art. Marko Magdalenić

don Miljenko Babačić, ratni vojni kapelan HV

general Ljubo Česić Rojs

izv. prof. dr. sc. Ivica Čatić, svećenik

August Janečović

Doc. dr. sc. Marko Jukić

Željko Maršić, satnik ZNG RH HV u miru

Tonko Martinis

Matija Grgat

Zdravko Vlaić

Dr. sc. Miroslav Međimorec

Blažena Magdić, umirovljenica

Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a

Dijana Arbanas, Dubrovnik.

Mario Filipi

Siniša Posarić, književnik

Damir Tučkar, dipl. ing

Stipe Marić Mostar

General Ivan Tolj, književnik.

Dr. sc. Vinko Grubišić, književnik, dopisni član HAZU

Branko Pek

Mladen Galić, hrvatski branitelj dragovoljac domovinskog rata

Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik

Dr. sc. Jure Krišto

Dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti

Zvonimir Šeparović, predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta

prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić

Tomislav Vuković, novinar

Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.

Durdica Bastjančić, prof.

Lili Bencik

Ante Nadomir Tadić-Šutra, prof., književnik iz Knina

Ivica Srdelic, Split

Dr. Ružica Ćavar

Prof. dr. sc. Marin Čikeš

Dr. sc. Željka Znidarčić

Angelina Barun

Tatjana Kren, prof.

Damir Borovčak, dipl. ing., publicist

Branko Hrkač, S.L.U. u miru, dragovoljac ODR-a
Goran Ante Blažeković
prof. dr. sc. Vladimir Horvat SJ
Paško Melvan
Stipo Pilić, prof.
Dr. ing. Marijan Papic
Don Lazar Ćibarić
Ante Kraljević, književnik
Ivan Nađ
Juraj Cigler, dipl. inž. grad., Čakovec
Ing Mijo (Mile) Kokan, Split
Zlatko Janković, Sesvete
Don Andelko Kaćunko
Željko Leš
Mladen Deletis
Vlč. Vladimir Trkmic
Akademik Ante Matić
Vladimir Biondić, magistar prava
Dr. Vjekoslav Jazbec
Dr. sc. Stjepan Kožul, predsjednik Društva za povjestnicu Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić"
Prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Jasenka Polić Biliško, prof.
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskog radia Melbourne
Daran Bašić, Hrvatsko nebo
Vera Primorac, književnica
Prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
Jozo Ćuk
Mladen Križanić, dipl. ing.
Mirko Strabic
Zdravko Ban
Ankica Mandarić diplomirani ekonomist u mirovini iz Mostara
Luka Krilic
Prof. dr. sc. emeritus Andrija Hebrang
Prof. dr. Tomislav Sunić
Mr. sc. dr. med. Jure Burić, prvi župan Dubrovački i bivš zastupnik u Hrvatskom državnom Saboru
prof. dr. sc. Ivan Kordić
Mijo Razum
Kazimir Mikašek-Kazo, novinar
Vjekoslav Krsnik, publicist i novinar
Dr. sc. Zlatko Vučić
Mag. sc. Drago Majić
Ante Šare, dipl. ing. elektrotehnike
Prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb

Miljenko Plišić
Katica Plišić
Marin Plišić
Branka Škugor
Igor Plišić
prof. dr. sci. Ivan Malčić
Božidar Ručević, dipl. inž.
Stjepan Tuđman
Martina Orlovic
Zrinka Orlovic
Mate Orlovic
Zlatko Boni.
Mijo Maljković, novator iz Požege
Dr. sc. Tomislav Jonjić
Dr. sc. Ante Čuvalo
Prof. Ivana Čuvalo
Ivanka Haubrich,
Manda Haubrich,
Ivan Haubrich,
Branko Haubrich,
Kristina Vrebac
Ivana Perković, učiteljica
Zorica Gregurić, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji
Vukovara
Nevena Abramovic, Toronto (Mississauga) Canada
Dusko Abramovic, Toronto (Mississauga), Canada
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Prof. dr. sc. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF-u Sveučilišta u Splitu
Branko Reić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, dipl. ing.
Andrija Mažić
Akademik Andrija Kaštelan
Mate Knezović, odvjetnik
Viktor Dukić
Izv. prof. dr. sc. Miljenko Buljac
Ivica Mihaljević, prof. filozofije i religijskih znanosti
Dr. sc. Sanja Bilač
Mr. Alojz Pavlović, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Goran Zekić
Miroslav Papić, dipl. ing. stroj
Dajana Glavota, prof.
Šimun Pavlović

Ante Krišto, Split
Zdenkica Perković
Vesna Maletić
Bernardica Juretić
Anica Fridl
Marina Škunca
Krunoslav Golubičić (NHT)
Mato Lukačević (NHT)
Zemira Stajner
Nada Tropšek
Vladimir Hodalj
Zlatko Puškaš
Renata Pernar
Marija-Vesna Odobašić
Hrvoje Jajaš
Dragica Dada Podunajec
Albina Anković-Arar
Ankica Livić
Hrvoje Poljičak
Tomislav Stanešić
Vilim Koretić
Štefanija Štefica Škegro
Duško Matušan-Čobi, predsjednik UVDR-RAB, dragovoljac, Hrv-i
Tomislav Bolanča, dip. oec. Zadar
Duro Vidmarović, predsjednik Društva hrvatskih književnika
Prof. dr. sc. Stjepan Sirovec, svećenik
Vlado Razum
mr. sc. Mirjana Jurić
Josipa Maras Kraljević, prof.
Dr. sc. Stipe Kutleša
Vinko Grgić, prof.
Suzana Šikić
Katarina Iskra, medicinska sestra
Divo Bašić, Dubrovnik
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar
Željka Vendler Čepelak, dr. med. spec. obit. medicine.
Akademik Dubravko Jelčić
Mons. dr. sc. Mile Bogović, gospođa-senjski biskup u miru
Željko Soldo, inž. el. Zagreb
Prof. dr. sc. Ante Lauč
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
Drago Duvnjak, dip. ing. grad.
Katarina Duvnjak, student
Krešimir Duvnjak dipl. ing., mag. phil. et relig.
Prof. dr. sc. Boris Širola

Mr. sc. Mila Dundić
Vesna Školnik-Popović
Ivan Balić
Alojzije Kokorić, Tribunj
Bosiljka Bačura, dipl. iur.
Anto Periša
Marko Kutleša
Alojzije Petracic, umirovljenik
Pavao Brnada
Stjepan Svedrović
Ivana Babić
Hrvoje Budimir, Split
Mladen Kostic
Renata Nevistić, prof. defektolog
Ivan Nevistić, dipl. ing. strojarstva
Josip Papković, mr. sci. dipl. inž. fizike iz Zagreba
Ilija Vučur, doktorand
Kata Andrijević
Renato Smokrović
Ivo Poljak
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Ana Barišić
Marija Senjić
Niko Senjić
Kristina Dugan
Dražen Dugan
Ankica Pečarić, profesor povijesti
Zvonimir Josip Tumbri
Dr. sc. Ambroz Čivljak, viši predavač
Dr. sc. Marko Jerčinović
Dr. sc. Ivan Tepeš
Tomislav S. Krčmar
Ing. Krešimir Jurković
Eva Kirchmayer Bilić
Radoslav Maric, M.D., LMCC, FLEX, ABOBGYN, ECFMG,
Marija Peakić-Mikuljan, hrvatska književnica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU i HKD Napredak u Mostaru
Prof. dr. sc. Ivica Veža
Prof. dr. sc. Branko Jeren
Prof. dr. sc. Mihovil Biočić
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. Alojz Hoblaj
Dr. sc. Zlatko Hasanbegović

Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest

<https://kamenjar.com/za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/11282-za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja>

Naknadno stigli potpisi:

Prof. dr. sc. Josip Jurčević

Dr. sc. Ivo Rendić – Miočević

Doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić

Dr. sc. Rozina Palić-Jelavić, muzikologinja i kroatologinja

Ive Livljanić, veleposlanik u miru

Zdravko Bošnjak, dipl. inž. stroj.

Prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emerit.

(...)

PROTIV PROGONA

Poštovana Predsjednica RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Prošlo je više od tjedan dana kako smo vam poslali naš zahtjev: **Za slobodu istraživanja i slobodu predstavljanja rezultata istraživanja**, a povodom nekih sramotnih reagiranja na gostovanje Igora Vukića, tajnika Društva za izučavanje trostrukog logora Jasenovac a povodom njegove knjige „Radni logor Jasenovac“, a koji je potpisalo 300 hrvatskih rodoljuba.

Među potpisnicima su i vrsni povjesničari:

Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest

Dr. sc. Mato Artuković, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest
U Slavonskom Brodu

Mons. dr. sc. Mile Bogović, gospicko-senjski biskup u miru

Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik

Prof. dr. sc. Jure Krišto

Dr. sc. Tomislav Jonjić

Dr. sc. Zlatko Hasanbegović

Prof. dr. sc. Josip Jurčević

Prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević

Vaš odgovor još nismo dobili i to su izgleda na HTV-u shvatili kao „zeleno svjetlo“ za progona urednice koja je omogućila da se i o temi tog logora čuje istina i na HTV-u. Urednica je profesionalno pozvala i predstavnika jugo-komunističke paradigmе u hrvatskoj povijesti. On je rekao da će doći, ali je odustao kada je čuo da će gost biti i istinski istraživač tog logora Igor Vukić.

Već više portala piše ili su pitali HTV što je sa sjajnom urednicom Karolinom Vidović Krišto. Bez odgovora:

<https://kamenjar.com/hrt-ne-odgovara-na-upit-gdje-je-karolina-vidovic-kristo/>

<http://glasbrotnja.net/hrt-ne-odgovara-upit-karolina-vidovic-kristo/>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/presudila-joj-emisija-o-jasenovcu-karolina-vidovic-kristo-naprasito-nestala-s-malih-ekrana-1179154/>

Vaše neodgovaranje, zapravo znači odobravanje takvog progona. Ako tome dodamo na pozivanje u Hrvatskom saboru na kazneni progon Igora Vukića, onda ne čudi objašnjenje velikog HRVATSKOG biskupa dr. Vlade Košića na proslavi Dana Stjepana i Antuna Radića i 25. godina Sisačko-moslavačke županije: *I onda se neki čude kad se proziva Katoličku Crkvu i nas, biskupe i svećenike što stojimo na braniku svoga naroda! Pa nema nikoga tko bi to činio, a narod je prepušten sebi i lažima, ideologiji koja je prije 28 godina propala i još vlada... koja je zatirala Crkvu, pobila više od 500 svećenika i još preko 100 bogoslova i*

časnih sestara... i neprestano širi neistine o genocidnosti Hrvata, laže o Jasenovcu i prijeti da će zatvoriti svakoga tko želi istražiti istinu...

O tempora, o mores! Gdje smo mi to danas!

Možda i nije bilo tako teško Radićima kad promatrano ovo naše sadašnje stanje... Na hrvatskoj dalekovidnici koju svi mi moramo plaćati i koja bi trebala biti naša, što nam se servira? Parade laži i srama, a narodne ideje se progone...

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-tko-to-pokazuje-misice-i-trenira-komunistickie-metode-prema-nama-vjernicima-u-ovoj-zemlji/>

<https://narod.hr/kultura/biskup-kosic-narod-prepusten-lazima-i-ideologiji-koja-je-prije-28-godina-propala-i-jos-vlada>

<https://direktno.hr/zivot/vjera/biskup-kosic-uputio-ostru-kritiku-vladajucima-pozivam-da-ih-skinemo-s-vlasti-125301/>

S nadom da ćete nam odgovoriti i pokazati da hrvatskoj vlasti nije u interesu očuvanje velikosrpskog mita o Jasenovcu.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić
Dr. sc. Stjepan Razum

ODRŽAN PROSVJED PROTIV HRT-OVE OGRADE EMISIJE O JASENOVCU: ‘STOP CENZURI!’

Piše: Narod.hr

Tridesetak prosvjednika okupilo se u ponedjeljak pred Hrvatskom radiotelevizijom (HRT) na prosvjedu nazvanom "Stop cenzuri – za pravo na istinu" organiziranom nakon što se javna radiotelevizija prošlog tjedna ogradiла od spornih stavova o logoru Jasenovac koje je iznio Igor Vukić u emisiji "Dobar dan, Hrvatska" te izbrisala snimku te emisije sa svojih mrežnih stranica.

Na skupu koji je uoči sjednice Programskog vijeća HRT-a organizirala Građanska inicijativa Ivo Pilar ponovljene su teze iz poziva na prosvjed kako "HRT sustavno zatire istinu i manipulira informacijama", te kako javni radioservis "radi po nalogu velikih stranaka i protiv javnog interesa".

(VIDEO) HRT se ogradio od gostovanja Igora Vukića na temu Jasenovca; GI Ivo Pilar i udruge iz Domovinskog rata traže vraćanje snimke na stranice HRT-a

Prosvjednici su isticali i kako je urednica sporne emisije Karolina Vidović Krišto na udaru prijetnji i javnoga linča, kako se HRT bez ikakvog objašnjjenja ogradio od izjava Igora Vukića te da je vodstvo javne radiotelevizije bez ikakvih argumenata sazvalo hitnu sjednicu Programskog vijeća.

Naglasili su i kako se i prozivanjem Vukića i Vidović Krišto napada i na slobodu znanstvenog istraživanja i slobodu govora, što je, kako ističe, u izravnoj suprotnosti s načelima rada Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU) i sa stavovima hrvatske Vlade te da su ti napadi, odnosno postupanje HRT-a i Programskog vijeća "protudržavni, protuznanstveni i protuljudski".

Prof. Matko Marušić: Napadi na Vukića i Vidović Krišto su komunistički napad na slobodu znanstvenoga istraživanja i slobodu govora

"U skladu s hrvatskim Ustavom i zakonima, zaustavite odmah cenzuru koju na HRT provodi dio vrhuške uz potporu kadrova sklonih totalitarnim režima. Zahtijevamo trenutačni prestanak prijetnji novinarima, urednicima i osoblju HRT-a koje se ne slaže s tekovicama totalitarizma", rekla je Zorica Gregurić iz Udruge Zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara u ime prosvjednika ispred HRT-a.

Igor Vukić HRT-u: 'Poticanje rasprave o Jasenovcu treba nagraditi, a moja knjiga je rezultat desetogodišnjeg rada i arhivskog istraživanja'

Dodala je i kako zahtijevaju vraćanje vijesti o gostovanju Igora Vukića i snimku emisije na HRT-ovu stranicu, ali i ispriku vodstva HRT-a urednici i političkoj komentatorici Karolini Vidović Krišto.

Javor Novak: Hajka po metodama komunističke Borbe – trebamo žrtvovati Vukića, a ne osuditi Stazića

Na prosvjedu je govorio i Željko Maršić iz Građanske inicijative Ivo Pilar koji je vodstvu HRT-a poručio: "Gonit ćemo vas istinom, gonit ćemo vas do kraja".

Među prosvjednicima su bili i povjesničar Josip Jurčević, kao i predstavnici udruge hrvatskih dragovoljaca i branitelja.

Izvor: hina/mt

<https://narod.hr/hrvatska/foto-odrzan-prosvjed-hrt-ove-ograde-emisije-jasenovcu-stop-cenzuri>

<https://direktno.hr/direkt/video-prosvjed-na-prisavlju-protiv-brutalnog-krsenja-slobode-medija-i-slobode-govora-na-hrt-u-124542/>

JAVOR NOVAK

HAJKA (JOŠ) NIJE OKONČANA (DIO 2.)

Dok se čak i Prvi program HTV-a sve više trza u sekundama prijenosa, drhti i trza s odašiljanjem snimki i tako trzavo sadržaj se u djelićima gubi putem; dok se samo na HTV-u dugo čeka da se najavljeni reporter napokon probudi i uključi u program te dok veze prečesto pucaju; dok se pred HRT-om po ne znam koji put okupljaju pretplatnici i prosvjeduju (opet zbog cenzure), a to naravno opet nema i ne nalazi mjesta u Dnevnicima; dok glavni ravnatelj glavne državne medijske kuće glavno ne zna sastaviti tri rečenice bez zamuckivanja; dok je informativni program HTV-a njegov najmanipulativniji dio, a u Hrvatskog radija onaj njegov ponajbolji; dok je u udarnom terminu HTV-a objavljena lakirajuća (nazovi dokumentarna) emisija o božanstvu zvanom Angela Merkel; dok je cijeli dan na HRT zaslonima i programima iritantno oglašivana ista ta emisija; dok je u tom udarnom terminu, dakle udarne HRT emisije glatko objavljen povijesni, ali HRT-u izgleda raritetan podatak pa je (samo njemu) Berlinski zid tako pao 1999. godine; za svo to vrijeme performansa od informativne tendencioznosti, festivala negativne kadrovske selekcije i usputne svakodnevne aljkavštine odvija se tradicionalno HRT-ovo (po)gubljenje onih ponajboljih tv-reportera, urednika i voditelja; za svo to vrijeme i uz sve te trendove koji HRT ni najmanje ne zabrinjavaju (jer mu nisu primarni), traje nametnuto-prioritetna a ispravno-linijska hajka na urednicu, po dobro uhodanu staru obrascu, nakon što su, tipično pljesnivo komunjarski, anonimne medijske predradnje najnovijeg obračuna već odrđene. Kao i u brojnim slučajevima ideoloških čistki i smjena tako i poslije Radmana – Radman, tako i u najnovijoj hajci na urednicu Karolinu Vidović Krišto. Na HRT-u, jednom dosegnutih komesarskih kriterija, nikad se više ne odriču. Utjelovljenja su sporedna.

HRT je pohitao s isprikom

Nakon što su tri međumrežna izvora prenijela nepotpisane napade prvenstveno na diplomiranog politologa, publicista i istraživačkog novinara te tajnika „Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ Igora Vukića, otpočeo je medijski linč kroz već odavno uhodan jednoumni obrazac napada, ovdje i na HRT i na njegovu urednicu. Međutim, smijenjena je i tako je platila urednica, Programsko vijeće ili rukovodstvo ne će raditi neke druge već iste poslove i dalje. Osim toga, kad se sinkrono izvodi napad na HRT to bude uvijek korisno: jedna tema i sadržaj i odgovarajući sloj društva taj će medij zatim mjesecima odguravati od sebe, a pritisnut napadima ugostit će brojne one navodno oštećene, navodno ugrožene ili jednostavno one koji će onda vrijeđati zdrav mozak većine. (I) hajkom dakle do auto-promocije.

Podlegavši hajci, HRT je pohitao s isprikom i tako Perući ruke ostavio izloženima prvo svoje voditelje i urednicu, a zatim naravno i autora Vukića. Odriču se odgovornosti da bi mogli *dejstvovati* privatno. I opet javnost je time zakinuta,

javnost je ostala bez argumentirane povjesničarske rasprave. A odavno bi tzv. javni servis bio dužan jednim danom u tjednu odražavati okrugli stol povjesnika. Kad ih se ne bi bojao. Kada mu suvremena povijest ne bi bila crvena krpa. Zaključena, zadana i perzistentna dogma. Ovako, pojedinac. Trenutno Vukić. Što bi on imao značiti HRT-u? Pa nije HRT tu da bude servis javnosti pa onda i servis znanstvenoj javnosti i povijesnoj znanosti, nije HRT tu da propituje istinu i zalaže se za njezino otvaranje, polemiku i demokratsko propitivanje. Izborna diskusija može, ali povijesna?? HRT je *inokosna* veličina, sam po sebi tj. kao takva. S koricom, pa i šire. Što ga više uz nemiruju ideološki pritisci to se više klanja i pere ruke.

Metode boljševičke "Borbe"

Po metodama boljševičkog lista „Borbe“ i uhodanog obračunavanja, hajka se orkestrira, isprazna kakva već jest. Hina pa Večernji list pišu da su iz Židovske zajednice šokirani, uvrijedeni i uz nemireni te kažu da su iznesene neke teze. Već smo navikli na takve „reakcije“, na fulirantska zgražanja bez merituma. A zašto uz nemireni i uvrijedeni? Ne bi li bilo prirodno da nakon početnog šoka Židovska zajednica, pa bila ona vjerska zajednica Bet Israel ili Židovska općina ili bilo koja druga društvena zajednica, mimo monopolnih, zatraži i založi se za snažnu provjeru iznesenih podataka autora Igora Vukića? Kad se govori o žrtvama, svim žrtvama, ne bi li istina morala biti prioritet, a ne uvrijedjenost i uz nemirenost samo zato što se (napokon) pojavljuju desetljećima prešućivani dokumenti? Zar Bet Israel nije znao za njih ili barem pretpostavljao poznavajući prirodu socijalizma? Nisam primjetio da je toliko šoka, uvrijedjenosti i uz nemirenosti u stotinama tisuća ljudi koji su izgubili svoje najmilije na Bleiburgu, po Križnim putovima, na Maclju i posvuda drugdje. Upravo suprotno, traži se istina, povijesno i novinarsko istraživanje. Objava. Nije li notorno da je Jasenovac neistražen i baš kao takav korišten je, koristi se i koristit će se još dugo, ali ne memorijски već nažalost žestoko manipulativno. Nije li to odurno i sramotno pobijanje elementarnog poštovanja onima koji brinu o žrtvama? Nije li pogubno po etiku pijeteta da se JUSP Jasenovac – Memorijalni muzej već više puta osramotio dobivši potvrde povjesnika kako ondje imenovane i prezimenovane jasenovačke žrtve ili nisu jasenovačke ili su bile sve donedavno žive ili nisu uopće žrtve. I kad prihvate i učine ispravak, ukupni broj naraste! Kako se može pristati uz to? Ako dogme žive vječno je li to onda natjecanje, pitanje inata ili uljudbeni memento??

Prljavi monopol

Nije li notorno da velikosrpski Beograd ne vraća dokumente Hrvatskoj i u istoj rečenici predbacuje nama da bismo željeli imati monopol nad istinom. Taj isti prljavi monopol, koji već desetljećima imaju i zlorabe oni. Ne bi li bilo dostoјno žrtava i istine da se Židovska zajednica barem jednom ogradi od beogradskog laganja, napuhivanja brojki te loptanja sa žrtvama, da ustane protiv dogmi i vječnih prepucavanja s Hrvatskom te im poruči neka napokon podignu srbijanski spomenik i memorijalni centar Židovima baš kao što je to već odavno učinjeno u

Hrvatskoj. I onda se iz Židovske općine u Zagrebu žale kako su jasenovačke komemoracije slabo posjećene...

Iz Bet Israela, svemu unatoč, kažu (prema medijima) kako „teze iznesene u (HRT-ovoju – op. JN) emisiji predstavljaju očit primjer poricanja holokausta“ te „jednim od vidova antisemitizma“. Ostavimo sa strane ove „vidove“ tako nam dobro poznate iz jednoumnih vremena „Borbe“. No, trebamo se zaustaviti i zamisliti nad tim bombastičnim i teškim stigmatizacijama, štoviše nad kaznenom odgovornošću u najavi. No, odgovornost ne poznaje stranu već jedino sve strane. Odgovornost svakog tko iznosi ovako teške optužbe u javnost mora biti i da toj istoj javnosti konkretno navede koje su to teze. A to se (i ovom) neprilikom opet nije dogodilo. Čak i kad se drži da je ovdje s HRT-ovom emisijom „Dobar dan Hrvatska“ riječ o „ne razumijevanju i zloupotrebi demokratske slobode izražavanja“ - nismo upoznati koje su to teze. To je uvijek loše i vraća nas u vremena mraka, doba napada isključivo s pozicija moći i prijetnji, a ne istine. Pozivajući se na demokraciju, demonstriraju jednoumlje i traže poštivanje dogmi bez obzira na pronađene povjesne dokumente. Gdje su tu žrtve?

Koketiranje s golim prijetnjama

Kako drugačije ako ne kao koketiranje s golim prijetnjama trebamo shvatiti izjavu da „promotori takvih ideja u pravilu završe na sudu te dobivaju primjerene kazne“. No Bet Israel je primjerice zaboravio presudu Županijskog suda kojoj se silovito protivio pri aboliciji predsjednika Matice hrvatske, geografa i povjesničara i upustio se i u samo negiranje presude...

Promotori laži svakako trebaju osjetiti da demokracija (više) nije prostor za njihovo širenje. Pa je tako stvar s novijom hrvatskom poviješću, bojim se, upravo takva da će se jednoga dana morati završiti na sudu. Jer cijeli tomovi povjesnih knjiga, nizovi dokumenata, povjesničari, istraživači, autori (domaći i strani), a koji rijetko dobivaju priliku istupiti u medijima u Hrvatskoj, ali i sama istina i znanost i dalje su društveno marginalizirani i medijski ignorirani. Bukom zatrpani. Njih se ne želi, kao da je to pitanje sviđa-ne sviđa, već se rabi stečen beogradski kalup kojeg se toliki, još uvijek, grčevito drže. I genijalno Plenkovićevo Vijeće za suočavanje s (famoznim) nedemokratskim režimima, kojom se neprilikom i HAZU lijepo obrukao, ne želi govoriti o podatcima i dokumentima nego se rukovodi frazama. Tako Vijeće ništa nije riješilo, ali je vrlo mnogo toga zaključilo, a preporuka im je pitijska. Opravданo se tvrdi da su vijećnici stekli status ponavljača. Usput, što bi židovske zajednice kazale kada bi predsjednik Vlade, a zatim i predsjednik HAZU te brojni izvori u javnosti za nacistički režim koristili termin „nedemokratski“?

Na brojnim tribinama i predstavljanjima nisam čuo da autor Vukić odobrava zločin. Bilo koji, pogotovo onaj dimenzija holokausta. Ali sam jasno čuo i video kako se poziva na dokumente, do sada nepoznate dokumente. I u tome nije usamljen... baš kao što se i nekolicina drugih autora pozivaju na povjesna vrela, na dokumente. I ograju se od zločina i ne niječu da ih je bilo. Ne bi li bilo prirodno da predstavnik židovske ili bilo koje druge zajednice, prije svoga, izgleda pravomoćnog pravorijeka, ipak zaviri u te dokumente? Treba izgleda stalno

navoditi znanstvenike i autore: Esther Gitman, Josip Jurčević, Stipo Pilić pa najmlađu: Blanku Matković ili cijelu plejadu povjesnika okupljenih oko projekta Hrvatskog instituta za povijest, podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, Slavonski Brod: „Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944.-46.“ Može li se skrbiti o memoriji i žrtvama i poticati na pijetet bez određivanja spram povijesnih činjenica?

Javor Novak

JAVOR NOVAK

ŠUTNJA I DISTRAKCIJA, A NE PODRŠKA

Portal HKV-a, 16. lipnja 2018.

HAJKA JOŠ NIJE OKONČANA (DIO 3.)

Podlegavši hajci, HRT se preplasio i požurio s isprikom. Perući ruke, ostavio je izloženima svoje voditelje i urednicu, a zatim naravno i gosta i autora Vukića. I opet javnost je time zakinuo, javnost je ostala bez argumentirane povjesničarske rasprave. HRT obavještava i priopće i sve priznaje... objelodanjuje svoju konačnu ocjenu kako je emisija od 30. svibnja bila sporna. Bez rasprave o argumentima, o knjizi ili o arhivskim dokumentima... HRT se napamet i generalizirajući ogradio od stavova autora knjige Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“. U činjenice nije ulazio. Saznajemo da je bila sazvana i izvanredna sjednica Programskog vijeća HRT-a. Ništa manje. Vijeće HRT: ono programsko, ono uredničko i ono poslovno vodstvo na Prisavlju kako oni kažu „skoro dva sata imalo (je) prilike slušati oštре i argumentirane kritike i osude, ne samo na emitiranu emisiju koja je digla dosta prašine i na rad Karoline Vidović Krišto, već i na samu uređivačku politiku kuće koja je tako nešto omogućila.“

Dakle troglavno vijeće (skoro) je samo sebi govorilo i to gotovo puna dva sata. Impozantno. I zato se izvanredno sastalo, drugarske samokritike radi. Drugovi, tu emisiju svakako treba osuditi jer ona udara ne samo na našu borbu, ona ne kvari samo mladež, nego hoće da razori i same temelje naše sveukupne socijalističke izgradnje. Svaka sličnost je slučajna.

Samo da s tog puta ne skrenemo

Stari mentalitet u mlađim ljudima, pohvalio se tako trajanjem sjednice jer kvantiteta prelazi u njezinu kvalitetu. Uvijek je to bilo posebno važno bilo da se radi o sjeverno-korejskom HDZ-pljesku ili o iskićenoj jugoslavenskoj, HRT-ovoј, drugarskoj kritici. Bila je to borba, po mogućnosti bez autora i urednice. Bolno je to (trajanjem) bilo za sve nazočne. Prvoborci se nisu zadržali na tezama i argumentima već na daleko vrjednijoj osudi i nad osudi – što nemaštovitijoj i opširnijoj tzv. elaboraciji. Ma, samo da s tog puta ne skrenemo.

Još nismo jedino čuli što je to sve sadržano u izlizanoj frazi „uređivačka politika“ i kako bi to ona trebala onemogućiti, kako kažu, da se dogodi „ovako nešto“. Ni sami očito ne znaju što je to nešto, a što im se eto (opet) pripretilo. Kako uređivačka politika treba „djelovati u praksi“ točno se znalo u socijalizmu: svaki je gost morao biti provjeren u redakciji i među nadležnim policijskim odanicima. Repovi su prepoznatljivi i aktualni. Poslije program može biti i zabavan. Nije

moglo biti ovakvih krupnih i nedopustivih propusta da urednik slobodno pozove u goste nekog po svom vlastitom kreativnom osjećaju. Pa nije on tu zato. Ili da je urednik o listama neinformiran. Katastrofa. Već i to pokazuje da mu je budnost pala. Zato je i došlo do te strahote da se izvanredno moraju sastajati i ono programsko i ono uredničko i ono poslovno, umjesto jednostavnog uredničkog kolegija. Ako, slobodarski, uopće i to. Znači svo to osoblje, sve vrijeme sjedničenja, nije radilo svoj osnovni posao, pa kako je to onda uopće posao odtrpio i izdržao? Onako kako i izgleda program.

Što bi zapravo htjelo programsko i poslovno vodstvo? Da ih nitko ne naziva s prigovorima? A propusta od jutra do sutra. Da političari ne tupe zivkanjima i pišanjima u vjetar? Da sponzori ne prigovaraju i diktiraju stajališta i da ne oblikuju program? Da šefovi, sa svim time u koliziji, ne opravdavaju svoje visoke plaće već da slušaju samo panegirike? Što rukovodstvo ima s novinarskim slobodama? Što zna o temama? Očito slobodni novinari su u toj kući smetnja. I *voždovi* programa i ruko-*voždovi* znaju sve i o svemu najbolje. Oni idu u političara i sponzora po mišljenje. Odatle, sasvim derivirano i profinjeno do kraja - toliki pravi novinari onda u šefova, kano na izvor, svraćaju po svoje mišljenje. Logično. I takav nam je onda, ne samo tzv. informativni već i svakojaki drugi tv-program. Zadaća je novinara da se informira, prvo kod šefova. A ako ih se na sudu pita za izvor informacija imaju pravo zatajiti podatak i štititi taj potpun Bergmanov đevičanski izvor. Glavonje. Ako treba i izgorjeti za njih. Novinari su potrošna roba, a najdulje traju oni koji su najodaniji raznim izvorima. Po potrebi. A cijene se i oni koji donose.

Devizni novinari

Posebna su kategorija devizni novinari, ekstra klasa i mule. I sve bi to bilo uhodano i dohodovno (sve lijepo i smjerno) da se povremeno ne pojavi neki slobodoumni novinar koji klistira s tom nekom svojom istinom i onda se liberalnim drugovima dogodi to nešto... i oko tog nečeg moraju onda odmah izvanredno jalovo sastančiti umjesto da nastave s ja tebi ti meni sponzorstvima na sve strane. Ondje gdje su i stali. Srećom, zato hajke kratko traju. Treba ostati u sedlu, sponzorstva idu dalje.

Velebna i svemoćna uređivačka politika bila je obična krinka jednoumlja. I danas je odlična. Prvo pometeš sve politički, a onda nastaviš skretati tokove u vlastiti džep. Kad se digne hajka znatno potrošiš, rekuperaš se, ali ako preživiš: gdje smo ono stali? Hoćemo li se dakle vratiti u vremenu, tom nevremenu? U vrijeme kada nije mogao biti pozvan itko je na crnoj listi, nije tu bilo ni argumenta ni teza. Baš kao i sada. S toga drugovi iz troglavog vijeća izgleda marno zazivaju provjeru podobnosti gostiju, provjeru podobnosti urednika, provjeru podobnosti voditelja? Da bi glavonošci mogli nastaviti raditi. Je li to ta uređivačka politika? I tada drugovi „ovako nešto“ više ne će biti moguće. Ne će više biti „prašine“. Fučkaš reakcije. A i ne će se dizati.

HRT – sramotno utočište komunizma

U tom moćnom priopćenju slučajno nema ni riječi o održanom prosvjedu pred HRT-om, istim povodom – o prosvjedu isprovociranom vječnim sunčanjem pred kamerama, sastančenjem ove trojedinice. Važnije su ospice. Koje dobivamo. A na tom unaprijed-oduvijek-nevažnom prosvjedu tražilo se i kazalo: „Zahtijevamo neopozivu ostavku rukovodstva HRT-a“, „Ne želimo cenzuru“, „Vijeće HRT-a djeluje protuzakonito, protuustavno i protu-ljudski“, „Stop cenzuri - imamo pravo na istinu“, „HRT - sramotno utočište komunizma“, „Lustracija počinje lustracijom HRT-a“. Bio je to prosvjed s još nekim lijepim i poželjnim porukama te uz nazočnost istaknutog povjesnika dr. Josipa Jurčevića. No, to očito nisu bili „oni pravi“ preplatnici HRT-a i to im je glavna mana. Šteta, nisu mogli biti proglašeni ni minornima *ergo* sveučilišni profesori sudjeluju u borbi za istinu i protiv cenzure. Lijepa sramota za hrvatsko višestranačje. U kamenom dobu demokracije. U takvoj situaciji izostanka argumentirane rasprave notorni HND donosi čak tri naslova: „HRT se ograjuje od stajališta Igora Vukića o logoru Jasenovac“ pa: „Programsko vijeće HRT-a sazvano zbog tvrdnji Vukića o logoru Jasenovac“ te još: „Programsko vijeće HRT-a upozorilo na neprihvatljivost relativiziranja ustaških zločina“. Lijepo i nepotpuno, no barem daleko od argumenata. Ali, ali, i HND-u se može potkrasti greška, ima i tamo drugova koji nisu dovoljno budni pa im se tako prikrao naslov: „Sindikat novinara Hrvatske: Najgori poslodavci godine HRT i Večernji list“. Hopla. Hoće li biti sazvana izvanredna sjednica onog programskog, onog uredničkog i onog poslovnog? Znate. I koliko će trajati, to mi je važno...

No zato, za razliku od HND-a, imamo Hrvatske novinare i publiciste, nešto sasvim drugo. Oni kongruentno u samo jednom naslovu (vidjet ćemo uskoro) zahvaćaju žarište, bitak i suštinu samu. Sve u jednom. A uz to su si odani i s vodstvom HRT-a. Klijentelizam je odličan po obrtaj kapitala. HNiP je ovim povodom digao nemale sve svoje snage i pozvao na nužnu nam razboritost. HNiP je odmah reagirao i proaktivno predložio da se provede stručna rasprava o povijesnim činjenicama. HNiP se snažno izložio ultimativno tražeći omogućavanje uljuđene lučbe, širenja prostora dijaloga i tolerancije te stručne i svekolike rasprave i tek nakon nje da se ocjenjuje rad pojedinih urednika i urednika, novinarki i novinara, voditeljica i voditelja te stajališta stručnih autora. HNiP jedan i jedinstveni. Progoverio je i o sponzorstvima...

Povijesni i kiklopski istup HNiP-a

Ne možemo ovdje cjepidlačiti i očekivati od HNiP-a sve. Da je u vezi sa Sindikatom hrvatskih novinara, odnosno sa sindikatom zaostalim u krivom padežu. Granice mora biti. Konačno, ti najgori poslodavci... možda je to podvala. Kažu ljudi: oni iz HND znaju i podvaljivati, mada ja u to ne vjerujem. Tako da i tu je HNiP pokazao ne eskivažu već mudrost. Nadasve. On je, mislim HNiP dakle, ta ona snaga, znači ona tako važna poluga u našem društvu, koja čini razliku i vuče naprijed. Poziva se na razum i znanost. Na sve što nemamo, a niti koristimo. Ili obratno. Svakako na smirivanje hajki. Dajte ljudi da nastavimo raditi... s klijentima. Smirimo hajke. Koje izvozimo (vidi: zatvor u Klagenfurtu). HNiP je

za dokidanje jalovoga, nedohodovnog te za zacjeljenje društva. A to nije ni malo ni presudno... Ops.

Evo primjerice, povodom emisije sa spornim tezama, koje nikako da čujemo koje su, a koja je odaslana 30. svibnja ove godine, HNiP je promptno reagirao i odgovorio već u siječnju iste godine. Na doduše luksuznom okupljanju (što se može) koje je organizirao netko drugi, ne samo da je upravo HNiP zaštitio kolege i upozorio na ne plauzibilne optužbe, nego je na svojoj e-stranici u rubrici „aktualno“ donio vrhunski moto kao alat koji je unio povjesnu promjenu u ne samo ovaj slučaj nego i u cijelo hrvatsko novinarstvo. Sretni mi koji smo ga dobili. Tako da ako ste obaviješteni o djelovanju HNiP-a na njihovim čete krasnim stranicama, pod ono najnovije, pronaći domjenak na luksuznom mjestu: Dverce. Već iz siječnja. Anticipirajući svibanj.

I ne samo to nego je predsjednica HNiP-a uvodnim govorom pozdravila i dokučila suštinu samoga novinarstva i to lako i od prve, baš kao Maestro onaj tamo električni vod. Za razliku od svih, koji mjesecima govore o tom povjesnom i kiklopskom istupu, ja se ne usuđujem pa ču samo striktno citirati naslov. A on je, pogađate – naslov za pamćenje, naslov sveobuhvatan, naslov sve-zaštitnički, a istovremeno lucidno vodi... u bolje (HRT-ovo) sutra: „Potrebno nam je više medija koji žele razvijati sada zanemarene publike“. Znači još medija, nije ih nikada previše... (vidi: <http://hnip.hr/aktualno/>). I odmah nam je svima lakše, ma što to značilo. Posebno smijenjenim novinarima. A nema više ni hajke.

Javor Novak

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/29653-j-novak-sutnja-i-distrakcija-a-ne-podrska.html>

JOSIP JOVIĆ, NOVINAR I PUBLICIST: UVIJEK NA HTV-U STRADAVAJU „NACIONALISTI“

Bizaran je slučaj da se zbog jedne knjige koja nije zabranjena i jednoga gosta koji je posumnjao u neke istine u koje se ne smije sumnjati (a bio je pozvan i zagovornik tih istina) smjenjuje urednik emisije. Karolina je, da podsjetimo, po drugi put suspendirana. I nije ona usamljen slučaj. Nada Prkačin dobila je otkaz. Ukinuta je emisija koju je vodio Tihomir Dujmović. Stradaju uvijek „nacionalisti“. Kao da još uvijek živimo u Jugoslaviji. Godinama su dragi gosti Puhovski, Lalić, Jakovina, Klasić, Goldstein, a nikada ili rijetko Jurčević, Hasanbegović, Pečarić...

Glede gostovanja Igora Vukića, najprije se ogradio HTV, onda je reagirala Javna ustanova Jasenovac, koja inače uporno šuti na sve dokazane falsifikate o imenima i broju žrtava stradalih u ustaškom logoru. Programsko je vijeće sazvalo hitnu sjednicu reagirajući u tipičnoj maniri bivših komiteta. I čak su iste kvalifikacije: kleronacionalizma, rehabilitacija ustaštva, itd. S HTV-a su se znale čuti neke druge „neprimjerene“ tvrdnje; kako nije bilo agresije na Hrvatsku, kako je Bleiburg bio pravedna i nemasovna odmazda, kako je Hrvatska nastala na zločinu i slično, ali nitko zbog toga nije suspendiran.

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/29716-nakon-hdz-a-pupovac-gospodari-i-htv-om.html>

<https://narod.hr/hrvatska/josip-jovic-uvijek-na-htv-u-stradavaju-nacionalisti-kao-da-jos-uvijek-zivimo-u-jugoslaviji>

<https://kamenjar.com/josip-jovic-kao-da-jos-uvijek-zivimo-u-jugoslaviji/>

INTERVJU: IGOR VUKIĆ, SADA VIŠE NEMA NIKAKVE DVOJBE: JASENOVAC NIJE BIO LOGOR SMRTI I NE TREBA GA VIŠE OBILJEŽAVATI NA POSTOJEĆI NAČIN

Razgovarao:
IVICA MARIJAČIĆ

Zanimanje za novu knjigu Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“ u izdanju Naklade Pavičić toliko je da u Zagrebu ovih dana nije bila dostatno jedno predstavljanje. Nakon prve promocije u prostorijama Hrvatskoga društva novinara, prošloga tjedna nova promocija održana je u dvorani Vjenac na Kaptolu. Sve raspoložive dvorane toga centra bile su prepune, posjetitelji su stajali ili sjedili na stubištima. Gotovo je uvijek tako: odjek rušenja nekoga mita proporcionalan je snazi kojom se održavao 70 godina. Nietzsche je zapisao da kada ideali padaju, onda se to događa strmoglavo, a ne polagano. Novinar, publicist i tajnik Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac Igor Vukić nije sada u ovoj knjizi prvi put objelodanio „zabranjene“ činjenice o logoru Jasenovac. Objavljivao ih je kroz feljtone, novinske tekstove i radove u zbornicima, ali sada je sve spoznaje o Jasenovcu sažeo u ovu knjigu. Izazvao je pravi potres na javnoj sceni. Čuvari jugoslavenskoga mita o Jasenovcu ne mogu se pomiriti s otkrićima pa ga napadaju *ad hominem*, napadaju ga i osporavaju, na žalost, i oni koji nisu čuvari mita, ali su im umovi podjednako ostali zarobljeni u gabaritima jugoslavenske historiografije. Vukića često osporavaju i zbog obične taštine. Riječ je o tome, da Igor Vukić, nakon što je deset godina proveo po arhivima, istraživao, razgovarao i tragaо за spoznajama, danas zna više o Jasenovcu nego svi njegovi osporavatelji. Toliko za uvod, krenimo u ovaj dugi i ekskluzivni razgovor s trenutačno najzanimljivijim hrvatskim autorom.

Saborski zastupnik Milorad Pupovac prošloga se tjedna čak zauzeo i za kazneni progon Vas zbog navodnoga poricanja zločina nad Srbima u Jasenovcu, nečega za što je rekao da je međunarodno dokazano, a nisu izmislili Srbi? Kako to komentirate?

- Nastojanje da se sloboda govora, jedno od osnovnih ljudskih prava, guši kaznenim progonom spada među najveće grijeha u koje može upasti fakultetski obrazovan čovjek. Pokazatelj je to totalitarnog uma, protiv kojeg su se mnogi u Hrvatskoj borili zagovaraјući demokraciju. Nažalost, čini se kao da se vraćamo u doba Rankovića, Bakarića, Šuvara... S druge strane, Šuvarova „Bijela knjiga“, gdje su skupljene izjave disidenata iz osamdesetih godina, danas je vrlo zanimljiv dokument. U njemu se mogu pronaći sjajni aforizmi, a neki vrijede i danas. Tako će i „bilteni“ koje danas sastavljaju neki novi šuvarovci, biti jednog dana šarmantne zbirke. Sastavljači „biltena“ nam tako čine uslugu. Ne vjerujem da će naši državni tužitelji biti impresionirani pozivanjem na kazneni progon makar ga

pokušao inicirati jedan saborski zastupnik i voda stranke iz vladajuće koalicije. Iako on ima kakvu-takvu poziciju moći, ipak u tužilaštvu rade ljudi koji bolje poznaju zakon i znaju da se istraživanje povijesnih činjenica – ma koliko bile osjetljive – u demokraciji ne smije kriminalizirati.

Pupovcu se suprotstavio samo HDZ-ov saborski zastupnik Stevo Culej, u neku ruku HDZ-ov disident, poručivši Pupovcu neka ga je sram zato što laže. Ostali su šutjeli. Je li to nesuprotstavljanje Pupovcu posljedica straha koji u hrvatskih političara sprječava da kritički progovore o Jasenovcu?

- Jasenovac je osjetljiva i složena tema. Političari, saborski zastupnici, skloni su izbjegavati kontroverzne teme. One koji se toga ne boje, poput Culeja, treba nagraditi na izborima.

Na sjednici Programskoga vijeća HRT-a, žurno sazvanoj zbog vašega nastupa u emisiji „Dobar dan, Hrvatska“, članovi toga tijela gotovo su Vas unisono napadali. Od političara komunističke ili udbaške prošlosti to ne začuđuje, ali od nekih povjesničara i znanstvenika zvučalo je čudno. Dr. Ivo Lučić nazvao vas je lunatikom, a Jasenovac hrvatskom sramotom, Zorislav Lukić rekao je da ste diletant i amater, a Vlaho Bogišić da sve što radite da je suprotno društveno prihvatljivim standardima? Je li vas takav nastup iznenadio?

- Članovima Programskog vijeća HRT-a koji se zanimaju za povijest, predlažem da kupe moju knjigu. Pa zatim da ju i pročitaju. I onda neka slobodno govore što god žele.

Jeste li u moru napada koje ste doživjeli prošlih dana u povodu izlaska knjige „Radni logor Jasenovac“ pročitali ijedan osvrт s argumentacijom, dakle da se ne svodi na *ad hominem* pristup? Je li itko ikada argumentirano osporio vaše bilo koje otkriće u svezi s Jasenovcem do mjere da ste odustali od njega kao od zablude?

- Bilo je nekoliko primjedbi koje sam uzeo u obzir. Nemoguće je biti savršeno točan u svemu u ovako složenoj temi. Jasenovac nadilazi mogućnosti jednog istraživača, ili male skupine, pa bi trebalo krenuti i sa širim timskim radom. Ako smijem reći, te se primjedbe odnose na poneki detalj u knjizi, dok njezinu cjelinu nitko nije ozbiljno osporio.

Vaš kolega novinar Zvonimir Despot u Večernjem listu nazvao je vaš rad ptičjim izmetom. Jeste li se osjetili uvrijeđenima i govorili to više o njemu s obzirom da on pojma nema o Jasenovcu?

- Kao što rekoh, sloboda govora je među osnovnim ljudskim pravima.

Na temelju svega, napose reakcija na vašu knjigu i TV nastupa, što možete zaključiti o ozračju u Hrvatskoj, koliko je moguće raspravljati o Jasenovcu *sine ira et studio* na javnim mjestima? Zašto političari, desni i lijevi, nisu

spremni „očistiti um“ od svih predrasuda prije no što se upuštaju u ocjene o Jasenovcu?

- Kad smo prije četiri godine osnovali Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, postavili smo pred sebe dva zadatka. Prvi je bio temeljito prikupljanje svih informacija iz kojih bi se moglo vidjeti i razumjeti kakav je to bio logor u Jasenovcu. Drugi zadatak: skrenuti pozornost javnosti na naš rad. Do danas smo dosta napredovali na svakom od tih zadataka. Ima političara koji su to već primijetili, nadam se da će ih ubuduće biti i više.

Prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman dva puta je, tada kao komunistički „heretik“ osuđen zbog pisanja i procjene žrtava u Jasenovcu, procjene koja se nije poklapala sa procjenom jugokomunističke historiografije. Danas pokušavaju Vas proganjati zbog iste stvari. Smatrati li otužnom činjenicu da današnji navodni tuđmanisti (dr. Lučić i drugi), koji nemaju osobnih spoznaja ni istraga o Jasenovcu, demoniziraju Vas. Bi li današnji protivnici vašega rada i Tuđmana opet, kad bi mogli, strpali u tamnicu zbog pisanja o Jasenovcu?

- Bi, sigurno. Zar ona nespretna citiranja Kaznenog zakona ne govore u prilog tome? U glavama onih koji ne mogu uvjerljivo argumentirati svoja saznanja o Jasenovcu, nije se mnogo toga promijenilo.

Kada se, ako se sjećate, dogodio taj trenutak u vama kada vam je „sinulo“ da nešto ne štima s uvriježenom komunističkom istinom o Jasenovcu?

- Kad sam intervjuirao Hrvata koji je postavio minu pod prugu 1941. godine i zbog toga bio interniran u Jasenovac. Do tada sam, kao dobar đak, mislio da su tu smještali ljude zbog druge rase, vjere ili one „koji se nisu slagali s režimom NDH“. Intervju je bio napravljen 2007., u razdoblju kad se u cijelom slobodnom svijetu, nakon njutorških Blizanaca 2002., izoštrila svijest o terorizmu. Zapitao sam se, kakav je to bio državni sustav koji je klasičnog terorista stavio u zatvor, a nije ga strože kaznio. I ranije sam pitao svoje srpsko-pravoslavne rođake kako to da su oni prošli živi kroz Jasenovac, dok je 700.000 ljudi tamo pogubljeno (tko je tamo došao, živ nije izašao). Onda sam, 2007. počeo čitati sve što je dotad objavljeno o Jasenovcu od 1945. I ostao iznenađen...

Koliko dugo proučavate Jasenovac i koliko ste dosad pročitali literature, s koliko izravnih svjedoka razgovarali i koliko dokaza vidjeli?

- I do te 2007. sam pročitao bar triput više knjiga i članaka o Jasenovcu i Drugom svjetskom ratu od prosječnog diplomanta studija povijesti s Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Onda je krenulo redom: „Ogoljela laž logora u Jasenovcu“ Horvata i Mrkocija, pa „Jasenovac – radni logor i logor smrti“ Nataše Mataušić. To je bilo pravo otkriće – pročitao sam sve knjige koje su tu navedene kao izvori. Među njima pravi biser bio je Milko Riffer, knjiga bivšeg logoraša objavljena odmah nakon rata, 1945. (objavljena kao pretisak 2011, u Nakladi Pavičić). Čitao sam radeve Josipa Pečarića (Srpski mit o Jasenovcu i druge), Josipa Jurčevića (Kako je nastao jasenovački mit), Marija Keve (Veze Međunarodnog odbora Crvenog

križa i Nezavisne države Hrvatske). Šlag na tortu bile su tri knjige Antuna Miletića „Konzentracioni logor Jasenovac“ iz 1986. Riječ je o trosveščano zbirci dokumenata o logoru, „ukrašenoj“ fotografijama i popratnim tekstovima koji nemaju izravne veze s logorom. No dokumenti govore svojim jezikom. Iz tog sam temeljnog čitalačkog iskustva krenuo prema razgovorima s dvanaest ljudi koji su u vrijeme rata bili u Jasenovcu. Slijedilo je postupno otkrivanje velike arhivske građe u Hrvatskom državnom arhivu.

Često se kaže da punu istinu o NDH, a samim time i o Jasenovcu, nije moguće spoznati bez proučavanja i uvida u dokumentaciju NDH koja je u Beogradu. Neki povjesničari, pak, kažu da se ta istina može dobrim dijelom spoznati i proučavanjem građe koja je u arhivima u Zagrebu, Sisku, Karlovcu i drugdje. Može li se steći istina na temelju izučavanja dokumentacije u RH, a bez one koja je u Srbiji?

- Sasvim dobar uvid u ono što se događalo u Drugom svjetskom ratu u ND Hrvatskoj pa tako i u logoru u Jasenovcu može se steći iz arhivske građe i ostalih izvora koji se nalaze u Hrvatskoj. Dokumenti iz srpskih arhiva mogu pridonijeti rasvjetljavanju pojedinih događaja te upotpunjavaju i nijansiraju onoga što se može saznati i iz dostupne građe.

Nedavno su iz Srbije poručili da ne će predati Hrvatskoj dokumentaciju o NDH i Jasenovcu koju Hrvatska traži. Zašto Srbija odbija predati tu dokumentaciju koju je otuđila?

- Riječ je o glupostima za koje oni misle da je neka ozbiljna politika. Kad dođe vrijeme da uđu u Europsku uniju, dat će i ono što nije traženo. A svijet zbog toga neće stati.

Možete li nakon što se rasprše te naslage jugokomunističke mitologije s NDH i Jasenovca, u par rečenica definirati što je uistinu bio koncentracijski logor Jasenovac a da ta definicija, jedino ona, počiva na znanstveno provjerljivim činjenicama i nepobitnim dokazima?

- Jasenovac je bio kažnjenički, radni logor za aktivne protivnike NDH: Hrvate, Muslimane, Srbe, kojima je u upravnom postupku dokazano da su napravili neko protudržavno kazneno djelo – sabotažu, sudjelovanje u oružanoj pobuni, prikupljanje pomoći za partizane, špijuniranje... Zatim, bio je to internacijski logor za skupinu Židova, koji su bili izuzeti od deportacija u njemačke-nacističke logore. Deportacijama je izložena većina pripadnika židovske zajednice na području NDH pod njemačkim utjecajem. U logor su internirani i hrvatski Romi također s područja pod njemačkim utjecajem (Romi iz BiH nisu bili internirani). Bio je to jednim dijelom i sabirni centar za radnu snagu za njemačke ratne tvornice. U manjem broju u logor su zatvarani i prekršitelji gospodarskih propisa te manjih kaznenih djela (džeparenja, skitnje, prostitucije).

Slovenski istraživač Roman Leljak nedavno je u Hrvatskome tjedniku objavio kako je na temelju dokumentacije Vojnoga arhiva u Beogradu sada

jasno da je u Jasenovac tijekom četverogodišnjega postojanja ušlo 18.600 osoba. Je li to istina i smatrati li taj broj realnim na temelju svega što ste pročitali, čuli i vidjeli o Jasenovcu?

- Ne znamo tko se sve nalazi na tim popisima, a broj onih koji su prošli kroz logor mogao bi biti i manji. Treba vidjeti odnose li se ti dokumenti i na one koji su prošli kroz logor u Staroj Gradiški, te kroz nekoliko prihvatnih centara nakon bitke na Kozari. Iz tih prihvatnih centara (Dubica, Mlaka, Bosanska Gradiška...) izbjeglice su upućivane na rad u Njemačku, na zbrinjavanje u Slavoniju, dok su djeca upućivana u prihvatilišta u Sisak, Zagreb, Jastrebarsko. Često su na jasenovačkim popisima i ljudi koji su pored logora ili iz njega otišli na neka druga mjesta.

U jasenovačkome popisu žrtava navodi se da je od 83 800 žrtava samo u prvoj godini ubijeno 10.700. Vi ste dokazali da u prvoj godini po svim izvorima nije u logoru bilo više 1.200 logoraša. Ako, dakle, i komunistički autor A. Miletić tvrdi da u toj godini nije bilo više od 1200 ljudi, kako je moguće i na temelju čega SP JU Jasenovac smatra da je ubijeno 10.700 građana? Je li to pomračenje uma nekih u Hrvatskoj ili slijepo robovanje velikosrpskoj propagandi?

- Svakako robovanje nekoj propagandi. Zdravorazumsko razmatranje izvora nikako ne može potvrditi broj od 10.700 navodno ubijenih te godine. U to je vrijeme logor bio samo na lijevoj obali Save, tamo gdje je sada spomen područje. Na tom području je do 1990. pronađeno 196 posmrtnih ljudskih ostataka.

Jeste li pitali za taj paradoks upravu, kustose, u JU SP Jasenovac?

- Kažu da su se možda oni, koji su davali podatke, zabunili pa su ti ljudi stradali kasnije. To znači da tih 10.700 treba pripisati kasnijem razdoblju, ali onda razmjerno rastu i ti brojevi. No pustimo igru brojeva. Jednostavno, prema dokumentima i izjavama bivših logoraša te materijalnim dokazima, nije moguće da bi u Jasenovcu (kad se pridoda i Stara Gradiška) život izgubilo 83.000 ljudi. Jedan kustos ponudio mi je objašnjenje da su leševi 1941. bacani u Savu. Za to doista nema nikakva drugog uvjerljivog dokaza. Kad dodamo da se u prosincu Sava zamrzula pa su stanovnici okolnih sela njihovim kolima prelazili preko debelog sloja leda na rijeci, obrazloženje službenog jasenovačkog kustosa našlo se na vrlo tankom ledu.

Jeste li ikada pitali pokojnoga Slavka Goldsteina, njegova sina Ivu, neke aktualne ljevičarske povjesničare Jakovinu, Klasića, kolegu Z. Despota, koji se klanjanju beogradskim lažima da vam objasne taj paradoks? Što vam u nevezanim razgovorima kažu kolege novinari, povjesničari...?

- Osim pokojnog Slavka Goldsteina, nitko se drugi od njih nije odvažio na razgovor o ovoj temi. A i S. Goldstein je htio razgovarati samo neslužbeno, onako, u prolazu...

Jeste li pitali upravu gdje su kosturi navodnih 83 800 žrtava i što su vam odgovorili. Može li se nazrijeti u njihovome glasu, pogledu, tonu, da kad

moraju odgovoriti na ta pitanja zapravo – lažu? Kolika bi površina morala postojati na kojoj bi bilo pokopano toliko ljudi?

- Najčešći odgovor od ljudi koji se bave tom temom je da se nikad neće moći saznati što se događalo u Jasenovcu. A ja sam siguran da hoće.

Antropološka istraživanja u tri navrata u Jugoslaviji nisu dovela do željenih rezultata. Što je otkriveno? Koliko je dokazano, kad je riječ o istraživanjima te vrste, žrtava u Jasenovcu slovom i brojem?

- Bušenja posebnom Dachnowsky sondom i spiralnom bušilicom na stotinjak mjeseta u Donjoj Gradini te području logora s lijeve strane Save otkrila su 497 posmrtnih ostataka.

Ivo Goldstein sada, pak, tvrdi, a zapravo ponavlja srbijanskoga istoričara S. Živanovića, da nema kostura zato što su ustaše pred kraj u logor dovele drobilice, strojeve za mljevenje kostiju, kojima se onda gubi trag. Koja je bila vaša reakcija kad ste to čuli ili pročitati - jeste li se nasmijali, začudili, je li vam se, moguće, otvorilo nešto što niste znali...?

- Drobilicu kostiju nitko ne spominje u svojim sjećanjima – ni bivši logoraši, ni ustaše, ni partizani koji su ušli u logor, a ranije su imali solidne obavještajne podatke o zbivanjima u logoru i oko njega, a ni stanovnici okolnih sela... Očekujem da će autor te tvrdnje uskoro za nju ponuditi neki dokaz. Ako to ne učini, trebao bi se ubuduće sam potpuno isključiti iz sudjelovanja u raspravi o jasenovačkim logorima.

Prijašnji odgovori na pitanja o leševima bili su otplike: odnijela ih Sava, spaljeni su u pećima... Padaju li na tom pitanju svi apologeti jugokomunističke dogme o Jasenovcu?

- Dokumenti, izjave više stotina bivših zatočenika danih pred komunističkim institucijama, zatim izjave ustaša, partizanskih obavještajaca, većine posjetitelja logora (predstavnika Međunarodnog odbora Crvenog križa, dopisnika Associated Pressa, njemačkih novina, bugarskih i mađarskih atašea za štampu...) te materijalni ostaci, Jasenovac oslikavaju kao radni logor.

Kritičari ismijavaju vaše otkrića da su u logoru održavane kazališne i umjetničke predstave, nogometne utakmice, da su se slali i primali paketi, da su logoraši imali radno vrijeme, podvrgnuti liječenju... Za Srbiju znamo, ali zašto je dijelu Hrvatske danas teško prihvati novootkrivene činjenice o Jasenovcu?

- Vjerujem u razum stanovnika Srbije te da će jednom i oni u većini prihvati realnu sliku Jasenovca. Događa se da u nekom narodu javno mnijenje ode izvan normalnih okvira, ali ipak je riječ o državi s europskim kulturnim nasljeđem. Slično vrijedi i za one u Hrvatskoj koji još nisu ozbiljnije počeli promišljati o Jasenovcu.

Dakle, kakva je stvarno istina o Jasenovcu, ružna, lijepa, sramotna za Hrvatsku, sramotna za Jugoslaviju...

- Logor u Jasenovcu postojao je 1300 dana. U njemu je bilo šest baraka za stanovanje, s maksimalno 200 zatvorenika u svakoj. Ostali su spavali u radnim pogonima pa se može procijeniti da je u logoru prosječno stalno bilo 2000 ljudi. S time se slažu i izjave aktera i dokumenti. U logor se ulazilo i izlazilo po izdržanoj kazni. Brojni zatvorenici izašli su i ranije zbog proglašene amnestije. Pred kraj rata, zatočenici su preseljavani u Njemačku. Dobar dio ih se vratio poslije rata. Zatvaranje, lišavanje slobode, nikad nije ugodno, ni za zatočenika pa ni za onoga koji ga čuva.

Zlorabe li se Stepinčeve riječi Paveliću da je logor bio ljaga za hrvatski narod?

- Nadbiskup Alojzije Stepinac osuđivao je bilo čije narušavanje ljudskih prava zbog vjerskih ili drugih razloga, a koje nije bilo povezano s ponašanjem osobe čija se prava ograničavaju. Za protudržavno djelovanje, tražio je primjereni kazneni postupak. Intervenirajući za nekoliko slovenskih katoličkih svećenika koji su odvedeni u logor pod sumnjom da su sudjelovali u protudržavnom radu te načelno prosvjedujući protiv internacije Židova, nadbiskup je u privatnom pismu pogлавniku Anti Paveliću logor u Jasenovcu nazvao „sramotnom ljagom za Nezavisnu Državu Hrvatsku“. No prema značenju koje je Jasenovac dobio u komunističkoj-propagandnoj mitologiji i posljedicama tog mita (Jasenovac je bio pogonsko gorivo za mržnju i rat protiv Hrvatske), teško se oteti ocjeni da je Jasenovac zapravo daleko veća ljaga na Titovoj Jugoslaviji. Mislim da bi se Stepinac, da je sada živ, složio s takvom konstatacijom.

Koliko danas ima preživjeli logoraša Jasenovca i dokazuje li itko od njih komunističke teorije o tome logoru. Koliko ima živućih svjedoka iz sustava vlasti NDH koji znaju istinu, a jeste li s nekim i razgovarali za vrijeme nedavnoga boravka u Argentini među Hrvatima?

- U Zagrebu je 1999. godine u vrijeme suđenja Dinku Šakiću, jednom od zapovjednika logora, živjelo oko 300 bivših jasenovačkih zatočenika. Zašto ih naši povjesničari tada nisu potanko ispitali o vremenu koje su proveli na služenju logorske kazne? Nažalost, uglavnom zbog straha od udbinog progona, ni u emigraciji se nije puno pisalo o Jasenovcu. Ostali su poneki memoarski zapisi, i u Hrvatskoj i u inozemstvu, te sjećanja potomaka i logoraša i dužnosnika NDH, koja donekle mogu pomoći u istraživanju.

Imate li dojam da je političko i intelektualno ozračje nakon 2000. godine u Hrvatskoj derogirano. Tuđman je 1989. ustvrdio da NDH nije bila samo fašistički zločin nego i izraz volje hrvatskoga naroda za slobodnom državom. Danas, pak, njegovi nasljednici u vrhu HDZ-a, ali i u vrhu države, ne priznaju nikakve, pa ni tu jednu olakšavajuću okolnost za NDH. Plenkovićevo Vijeće za prošlost osudilo je NDH kao apsolutno zlo, a komunizam i Jugoslaviju samo kao relativno zlo. Vaš komentar?

- Rad našega društva koje istražuje Jasenovac znak je da ipak nije sve tako loše. U društvu djeluje akademik Josip Pečarić, član Hrvatske akademije znanosti, nekolicina je doktora povijesnih i drugih znanosti, većina članova su diplomirali na fakultetima. Ozbiljnih oponenata našim zaključcima zapravo i nema. Samo treba vremena da ti zaključci dobiju službenu većinsku javnu podršku, a neslužbenu već imaju. Vijeće za prošlost nije donijelo absolutne osude – kad se temeljito pročitaju njegovi zaključci, otvorena su vrata i za slobodno istraživanje i novo vrednovanje suvremene hrvatske povijesti.

Postoje li ikakvi dokazi da je u logoru smaknuto 20.000 djece. Vi ste to nazvali najgnusnjom laži. Jeste li dobili ikada ikakvo obrazloženje uprave Jasenovac oko toga? Takva zastrašujuća teza *a priori* izaziva jezu i zahtjeva šire obrazloženje ako je istinita, ali i ako nije istinita. Dakle, molim Vas, još jednom objasnite je li bilo ubojstava djece u logoru Jasenovac, jesu li tamo dospjela djeca s Kozare, i zašto Hrvatska danas nema snage smireno i znanstveno odgovoriti na te strašne optužbe?

- U logoru u Jasenovcu postojala je škola za dječake koji su ondje od zatočenika-majstora usvajali razna obrtnička znanja: električarska, automehaničarska, limarska, drvodjeljska... Neki od učenika došli su i iz kozaračkog zbjega. Ukupno je obrtničkih pitomaca bilo stotinjak. U logoru u Jasenovcu nije bilo djece ni izdaleka u tako velikom broju kako to sugerira popis navodnih žrtava Jasenovca koji uz potporu iz hrvatskog proračuna, vodi Javna ustanova Jasenovac. Inzistiranje na tom popisu i priči o „20.000 ubijene djece“ vrlo često zvuči kao govor mržnje.

Na kraju, što simbolizira Bogdanovćev spomenik u Jasenovcu. Ako se osnuje međunarodno Povjerenstvo, što zagovara Predsjednica RH, do kakvih će spoznaja, prema vašem očekivanju, doći i hoće li taj spomenik imati ikakve svrhe.

- Ozbiljno povjerenstvo, domaće ili međunarodno, doći će isto do spoznaja o kojima sam govorio o ovom intervjuu. A onda treba početi razgovor i o promjeni simbolike kojom će se obilježavati jasenovački logor.

Vratimo se na početak ovoga intervjeta: tko bi trebao pred represivna istražna tijela: vi koji pišete o otkrićima ili, pak, Pupovac, koji pothranjuje jasenovački mit i iznosi nedokazive klevete na račun Hrvatske i permanentno uznemiruje javnost?

- Ne bi trebao nitko. O Jasenovcu treba razgovarati trijezno, na okruglim stolovima, arhivskim radionicama tribinama, televizijskim emisijama. Očekujem da će u skladu sa zaključcima Programskog vijeća i HRT krenuti sa serijom emisija o ovoj temi. To je u skladu s boljim standardima javnog servisa, za koji se zalažu i vijećnici. Za temu bi se mogli zainteresirati i novinari konkurentskih televizija s nacionalnom koncesijom, ako ništa, ono bar zbog konkurentskih razloga. Tema izaziva visoku gledanost i čitanost i bilo bi glupo kad bi ju propustili.

Prof. Hrvoje Klasić odbio je doći u studio HTV-a zbog toga što vi pripadate „društvu koje negira zločine u Jasenovcu“. Pripadate li takvom društvu?

- Nastojimo utvrditi što više jasnih činjenica o jasenovačkom logoru. Mnogo takvih činjenica je dosad zanemareno, jer su jugoslavenski povjesničari selektivno koristili dostupnu građu. Time opovrgavamo uvriježenu sliku logora, ali ne negiramo ni jedan zločin koji je moguće nedvojbeno utvrditi.

Saborski zastupnik Milorad Pupovac smatra da vi u svojim radovima negirate zločine genocida i holokausta i da bi vas zbog toga trebalo sudski goniti. Bojite li se progona?

- Ne.

Je li Jasenovac bio logor smrti?

- U logoru je određen broj zatvorenika izgubio život. Uglavnom zbog odmazdi za bjegove, zbog bolesti, zbog planiranja pobune, prema zapovijedima i presudama koje su upućene u logor izvana, zbog zračnog bombardiranja... Ako „logor smrti“ definiramo kao mjesto u koji su zatočenici u većini dovedeni s namjerom da bi ondje bili ubijeni, onda Jasenovac doista nije bio takav logor.

Prema svjedočenjima bivših logoraša, u Jasenovcu su masovno ubijani Romi. Potvrđuju li to vaša istraživanja?

- Jedna od velikih jasenovačkih misterija ostaje subbina skupine Roma dovedenih u svibnju i lipnju 1942. u Jasenovac. Postoje svjedočenja o likvidacijama, ali i svjedočenja koja to opovrgavaju. Uz mnogo kontradiktornih izjava o njihovoj subbini, nema materijalnih dokaza za masovna ubojstva. Dokumenti pokazuju da su dopremani u logor, a ima i potvrda da su neki od njih također upućivanu u Njemačku. Subbina hrvatskih Roma sigurno je važna tema daljnog istraživanja.

Utječe li vaša nacionalnost na vaša istraživanja? Da li vam činjenica što ste Srbin pomaže ili odmaže?

- Uglavnom pomaže. Ali ne treba zaboraviti da je to tek jedan od elemenata mojeg identiteta. Jednako sam i Hrvat. Ponosim se i dozom češkog nasljeda ili Kutinom, kao gradom srednjoškolskog odrastanja. No prije svega razgovarajmo o sadržaju moje knjige i ukupnoga rada.

Je li baš sve do čega je o Jasenovcu došla jugoslavenska historiografija nužno odbaciti?

- Ne, ali svaki izvor treba podvrgnuti temeljom preispitivanju kako bi se utvrdila njegova vjerodostojnost.

Što mislite, hoće li Srbija promijeniti ime državnog Instituta za vodoprivredu „Jaroslav Černi“ u Beogradu kad iz vaše knjige vidi da je inženjer Černi bio ustaša?

- Nadam se da ne će. Černi je bio partizanski špijun, osuđen na zatočenje u Jasenovac gdje postaje suradnik ustaške uprave i od običnog zatočenika razlikuje

se po ustaškoj kapi koju je nosio. Nakon izlaska iz logora postaje direktor beogradskog vodoprivrednog instituta. Na internetskoj stranici instituta stoji da su „ponosni na svojeg osnivača“. Zašto ne bi tako ostalo i dalje?

Hrvatski tjednik, 14. lipnja 2018.

<https://narod.hr/hrvatska/igor-vukic-cini-se-kao-da-se-vracamo-u-dobrankovica-bakarica-suvara>

POGOVOR

POSTOJI LI REVIZIONIZAM U ZNANOSTI?

„Izbacit će zemlja svu krv što je na njoj prolivena
I ne će više kriti onih koji su na njoj poklani.“ (Izaja 26, 21)

Po mišljenju autora ovih redaka najvažnija istraživačka tema naše historiografije morala bi biti logor Jasenovac. Sjećamo se mi stariji, i oni koji se hoće sjetiti, kako su se grčevito i s kolikom strašću komunističke vlasti u Jugoslaviji i Hrvatskoj borile za očuvanje dogme o logoru u Jasenovcu. Pola stoljeća trajala je diktatura te dogme. A koncentrat te dogme sadržan je u brojci: „700.000“ (najmanje) ubijenih. U praksi se ta brojka mit „700.000“ svodila na ubijene Srbe.

Dogma prestaje biti dogma kad se o njoj podje raspravljati. Zato se pola stoljeća ova komunistička dogma progonima i zatvorima držala daleko od svake rasprave. O logoru u Jasenovcu se milijune puta na ovaj ili onaj način ponavljala ista mitska brojka ubijenih: „700.000“. Ona je ušla u sve školske udžbenike, enciklopedije, bila na radijskim i televizijskim vijestima, ponavljala na skupovima, priredbama, stavljala se na privjeske za ključeve za automobile, koji su se dijelili posjetiteljima itd., itd. Ta se brojka mogla neograničeno uvećavati. Pa je tako dosezala i milijun, i milijun i pol, i dva milijuna. A u propovijedi jednoga srpskoga pravoslavnog biskupa dosegnula je „milijone i milijone“. Čitatelja koji želi vidjeti kako je došlo do razvoja ovoga mita, upućujem na knjigu dra Josipa Jurčevića *Nastanak jasenovačkog mita*, što je njegova magistarska radnja obranjena kod dra Ljube Bobana.

No, da bismo razumjeli i sam nastanak mita, moramo znati njegov povijesni izvor. U posljednjih stoljeće i pol hrvatsko-srpski odnosi bitno su odredili život i Hrvata i Srba. Tijekom čitavoga toga vremena prolazili su kroz različite faze, pa i one krvave i najkrvavije. Tijekom čitavoga ovoga vremena bilo je pokušaja različitih integracija, da bi se one najekstremnije faze sprječile. Ali, po mojem mišljenju, baš ti pokušaji tih integracija doveli su do najtežih srpsko-hrvatskih sukoba. Sumnjam da će i ove najnovije, tzv. „europске integracije“ urođiti drugim plodom, jer se od samoga početka grade na lažima kao na temeljima, i što je najopasnije, na hrvatskim samoobmanama, koje se naslijedno, s generacije na generaciju hrvatskih odgovornih političara prenose u posljednjih više od stoljeća i pol. U tih stoljeće i pol, koliko su srpsko-hrvatski odnosi postali presudan čimbenik života oba naroda u Hrvatskoj, neprestano se provlači, obnavlja i ponavlja isti način ponašanja na političkoj pozornici samo što su glumci drugoga imena i prezimena. U posljednjih 150 godina u ideologiji Srba u Hrvatskoj prevladava poseban način ponašanja u politici, koji bih označio riječju „srbobranština“ ili kult „ugroženog Srbina“. To je odsutnost volje i spremnosti kod srpskih političkih predstavnika da priznaju da je u ime srpske ideje počinjeno

bilo kome bilo kakvo zlo. „Ugroženost Srba“ i optuživanje Hrvata za težnju za uništenjem Srba, „genocidnost“, od prvog susreta Vlaha (kasnije, od kraja 19. stoljeća Srba) i Hrvata u 16. stoljeću je temeljni element u strukturi te ideologije i ujedno opravdanje za teritorijalne osvajačke pretenzije. Stotine tisuća stranica „Srbskog dnevnika“, „Zastave“, „Srbobrana“, kalendara „Srbobran“, „Srpskog glasa“, „Srpskog lista“ napisane su samo kao optužba, a u isto vrijeme prisvajala se hrvatska kulturna baština te hrvatske zemlje Slavonija sa Srijemom, Lika, Banovina, Dalmacija, i osim njih uvijek i Bosna i Hercegovina. „Mrtva straža srpstva“ bio je Varaždin. Te su sve zemlje trebale pripasti Kraljevini Srbiji. Pa kad se 1990. po Kninu i Banovini i Slavoniji i na domak Zagrebu čulo deranje „Ovo je Srbija“, moramo znati da je to tradicija duga više od jednog stoljeća koja se vidjela u svakom broju kalendara „Srbobran“ u 19. stoljeću. Dok nikada ne čemo kod predstavnika srpske politike naći bilo kakvo priznanje za neku krivicu počinjenu u ime velikosrpske ideje za bilo što u hrvatsko-srpskom sporu, čovjek mora upravo s čuđenjem gledati kako se hrvatska politička elita i u Hrvatskom saboru i u hrvatskim novinama upadljivo trudi uvijek izniveliратi krivnju u slučajevima gdje je nesumnjivo glavni, gotovo jedini krivac bila srpska strana. Ovdje ću spomenuti samo jedan primjer. Godine 1902. izašao je u zagrebačkom „Srbobranu“, glasilu „Srpske samostalne stranke“, članak „Srbi i Hrvati“, u kojemu se Hrvatima odriče i pravo i mogućnost da budu narod, u kojem se Hrvatima usred Zagreba naviješta rat do istrebljenja, i u kojem se kaže, da će Srbi istrijebiti Hrvate u 20. stoljeću zato što su Srbi superiornija rasa. Da se to nije već dogodilo, autor je optužio Katoličku crkvu. No, da će se to dogoditi, autor je s nadom gledao zbog dva razloga: prvo što su Hrvati svugdje pomiješani sa Srbima. Drugo, što „ima među Hrvatima priličan broj svesne inteligencije, koja taj proces ubrzava, uviđajući da jedino srpska nacionalna misao znači ekonomsku, političku i kulturnu nezavisnost“. Tu „svesnu inteligenciju“ odgojio je Massaryk. Autor se u teorijskom objašnjavanju toga programatskog članka pozvao na Ludwiga Gumplowicza i Houstona Stewarta Chamberlaina, čija je društveno-filosofska misao dvadesetak godina poslije postala temelj hitlerizma. Taj rasistički programatski članak objavljen usred Zagreba kao program i misao vodilja Srpske samostalne stranke Srbima za 20. stoljeće, izazvao je u Zagrebu i u provinciji velike demonstrancije. Među demonstrantima bilo je i mrtvih. Uveden je i prijeki sud. Kad je Khuenova Narodna stranka kao vladajuća stranka raspravljala o tim demonstracijama i donijela zaključke, ni jedan jedini put nije spomenut taj članak kao bilo kakav uzrok ili bar povod demonstracijama, koje su digle na noge preko 20.000 Zagrepčana, dakle gotovo četvrtinu stanovništva. „Zbog mira“, „da se održi prijateljstvo“ sa Srbima u vladajućoj Narodnoj stranci, Hrvatska vlada nije našla za nužno u svojim zaključcima spomenuti članak i programske smjernice u njemu, koji je u bitnim svojim mislima preživio cijelo 20. stoljeće. Hrvatska politička elita nije se tako ponašala samo u odnosu prema Srbima. Kad se sklapala Hrvatsko-ugarska nagodba 1868. sam je kralj upozorio hrvatske pregovarače (Ignjat Brlić kao član hrvatske delegacije svjedoči): „Nemojte biti mađarskiji od Mađara!“ Ferenz Deak, lider mađarske politike toga vremena, tvrdio je da su Hrvati Mađarima u tim pregovorima više davali, nego što bi on kao najveći Mađar

htio tražiti. Ovu suluđu sklonost hrvatske političke elite za utamničenjem vlastitog naroda u monarhističkoj Jugoslaviji, najslikovitije je izrazio Grga Andelinović kada se hvalio da je ponosan što je uprljao „hrvatskom krvlju“ svoje ruke, a najzlogukije je došla do izražaja u stvaranju jasenovačkog mita u komunističkoj Jugoslaviji o 700.000, o milijunu, milijunu i pol i dva milijuna ubijenih Srba u Jasenovcu. Za stvaranje toga mita najveći je krivac hrvatska komunistička elita. Bez njenog ne samo pristanka, nego i aktivnog sudjelovanja u stvaranju tih monstruoznih konstrukcija, taj mit ne bi bio stvoren. To je vječni grijeh hrvatskih komunista.

Godine 1964. obavljen je službeni popis žrtava za cijelu Jugoslaviju. Za cijelu državu broj žrtava iznosio je 597.323. Prema popisu Statističkoga zavoda SR Hrvatske ukupne žrtve na teritoriju Hrvatske iznosile su 185.327, a od toga da je u logorima, zatvorima i deportacijama stradalo 59.639 osoba. Dakle, prema službenom popisu tadašnje države broj ukupnih žrtava u Jugoslaviji bio je više od sto tisuća manji od mitske brojke u Jasenovcu. Broj stradalih u logorima u Hrvatskoj bio je dvanaest puta manji od zadanog broja za logor Jasenovac. Za taj službeni državni popis iz 1964. znale su komunističke vlasti i u Hrvatskoj i u Jugoslaviji, ali su ga skrivale puna tri desetljeća. Godine 1998. do popisa je došao netko tko ga je predao Bošnjačkom institutu u Švicarskoj, koji ga je objavio.

Zamislimo nemoguće: da je taj popis Saveznog zavoda za statistiku objavljen godinu-dvije poslije njegovog utvrđivanja, bi li on pridonio smanjivanju nacionalnih napetosti? Mislimo da bi! Raspad Jugoslavije, istina, bio bi krvav, jer su gospodari toga procesa bili komunistička JNA i vlada SR Srbije, ali ne bi bio tako surov obračun. Činjenica je da su se svugdje i u svakoj prilici kao isprika za agresiju navodila mitska brojka od „700.000“ ubijenih Srba u Jasenovcu!

Ta se brojka, rekosmo, branila svim sredstvima u komunističkoj Hrvatskoj. SUBNOR je tu odigrao upravo zločinačku ulogu. Sudbina dra Tuđmana koji je progonjen i zatvaran zbog toga, i Brune Bušića koji je morao emigrirati i na kraju je ubijen najbolje svjedoče o tome. Sudbina „Enciklopedije hrvatske povijesti i kulture“ i autora dra Ivana Jelića isto tako. Sva trojica su se u svojim znanstvenim radovima pozivali na službene podatke Statističkog zavoda, do kojih su došli, a nisu smjeli doći. Navest ćemo slučaj *Enciklopedije* i dra Ivana Jelića.

„Enciklopedija hrvatske povijesti i kulture“ izašla je 1980. u izdanju Školske knjige. Sporne tekstove, „Koncentracioni logori“ i „Teror okupatorsko ustaške vladavine“ napisao je dr. Ivan Jelić. U knjizi od 1000 stranica kojoj se ne može osporiti marksistički pristup povijesti, našla se o logoru Jasenovac i ova rečenica: „Kroz taj logor prošli su deseci tisuća ljudi, od kojih je većina pogubljena u mnogim pokoljima što su ondje provodeni“ (*Enciklopedija hrvatske povijesti i kulture*, Zagreb, 1980., str. 305). Zbog te rečenice zasjedao je SUBNOR grada Zagreba i zaključio da je to „ponovno preoravanje masovnih grobišta u Jasenovcu i ponovno spaljivanje stotina tisuća leševa i kostura i bacanje njihovog pepela u Savu da bi se prikrio monstruozan zločin“. SUBNOR je uezio za težak grijeh i autoru i izdavaču to „ponovno preoravanje masovnih grobišta“ dvadeset godina nakon što je „definitivna brojka utvrđena u visini od oko 700 tisuća pogubljenih!“ Najboljem poznavatelju te problematike dru Jeliću poručuje se „Tako glasi

istina!“, a „citirano enciklopedijsko natucanje 'o većini pogubljenih od desetak tisuća kroz Jasenovac prošlih' ne pokriva stradanje ni manjih etničkih grupacija“. „Zbog društvene opasnosti citiranih falisifikata (F. Tuđman ih je npr. na sudu upotrijebio u svojoj obrani)“, SUBNOR je tražio da se Enciklopedija zabrani i povuče iz prodaje (HIP, ostavština dra Ivana Jelića: Dopis SUBNOR SR Hrvatske Gradske odbor Zagreb Izdavačkoj radnoj organizaciji „Školska knjiga“, dopis od 28. 7. 1981.)

No prije nego je SUBNOR Zagreba izašao s ovim zahtjevom za zabranom Enciklopedije, o tom problemu govorio je Lordan Zafranović u subesjedi za „Četvrti jul“, glasilu SUBNOR-a. Na pitanje novinara Marka Ručnova: „Koji je razlog što ste se prihvatali snimanja dokumentarnog filma o monstruoznom koncentracionom logoru Jasenovac?“, Zafranović odgovara sljedeće: „U posljednje vrijeme smo svjedoci nevjerljivih pokušaja falisificiranja broja žrtava u jasenovačkom logoru. To se više ne može nazvati ni drskošću, već najordinarnijim zločinom. Ti zločinački pokušaji falisificiranja istine o Jasenovcu bili su neposredni povod.“ (Četvrti jul, br. 993, 30. 6. 1981., *Filmska analiza istine o ratu*).

Poslije te skupštine SUBNOR-a u glasilu boračke organizacije čitamo sljedeće [pisano srpskim jezikom]: „U skoro objavljenoj 'Enciklopedije hrvatske povijesti i kulture' u izdanju Školske knjige piše da su kroz logor Jasenovac prošle desetine hiljada ljudi od kojih je većina pogubljena. I sada se postavlja pitanje: gde je nestala ona razlika od nekoliko stotina hiljada najsvirepije umorenih ljudi? Ona razlika do sedam stotina hiljada ljudi? Do tog neverovatnog broja, za koji se uopšte ne zna da li je konačan. Gde je nestala ta razlika do sedam stotina hiljada naših rana, naših sodbina? Podseća li ova rečenica na skoro iznesenu teoriju čiji je autor danas u zatvoru? [Misli na dra Franju Tuđmana: M.A.] Podseća! Treba li možda sada i tu knjigu 'zatvoriti'? Verovatno, treba.“ (B. Stanojević, Zaboravljene rane, Četvrti jul, br 1004, 15. 9. 1981., str 13). Više nego očito je da je problem bio samo u „desecima tisuća“, dakle samo u broju. Predsjedništvo Republičkog odbora SUBNOR SR Hrvatske na sjednici 6. listopada 1981. zapečatilo je sudbinu Enciklopedije (Četvrti jul, br. 1008, 13. 10.1981., str. 5, *Zatraženo povlačenje „Enciklopedije hrvatske povijesti i kulture“*).

Svakako najveće zasluge za rušenje mita o stotinama tisuća ubijenih u Jasenovcu pripadaju dru Franji Tuđmanu. Jedan od krimena zbog kojih je osuđen je i broj žrtava u tom logoru. U svojoj obrani na sudu 17.-20. veljače 1981. on je ponovio svoje stavove, do kojih je došao na temelju službenog popisa Saveznog zavoda za statistiku, da je broj ubijenih po logorima u ND Hrvatskoj oko 60 tisuća „ogroman broj i užasan zločin“, ali se borio protiv toga da se taj broj „i onako groznih žrtava udeseterostručuje samo za Jasenovac na 600 tisuća, samo i jedino zato da bi se potencirala nekakva kolektivna i trajna krivica hrvatskog naroda“ (F. Tuđman, Usudbene povjestice, Zagreb, 1995., str. 406-407). Koliko je autoru ovih redaka poznato, doktor Tuđman nikada niti u jednom svom tekstu ili intervjuu nije poricao zločin u Jasenovcu i njegovu veličinu niti strahote tog zločina. Prema njegovim procjenama, koje je gradio na zabranjenom službenom popisu žrtava koji je proveden 1964., broj ubijenih u Jasenovcu kretao se negdje oko 40.000.

Tuđman je s pravom tvrdio da se tim uveličavanjem srpskih žrtava okrivljuje cijeli narod, „jer ako je ta brojka, koja je užasna, onda je to moglo biti djelo jednog režima. Ali ako se kaže da je tamo ubijeno više od pola milijuna do milijun i po, onda je to jasno, onda je to krivica čitavoga naroda.“ („Tuđman“, DVD, Film Jakova Sedlara. Intervju od 14.2.1997.)

Dr. Tuđman mogao je svoje spoznaje graditi na izvorima do kojih je mogao doći. U tome trenutku to je bio popis službenih tijela vlasti, odnosno Saveznoga zavoda za statistiku. Povjesna znanost dala mu je za pravo kada je tvrdio da se s brojkom ubijenih Srba u Jasenovcu manipulira i da ju se preuveličava. Oni koji mu ne mogu oprostiti što je stvorio hrvatsku državu, i sada mu, između drugih jednako utemeljenih „grijeha“, predbacuju da je „umanjivao žrtve Jasenovca“. Enciklopedija hrvatske povijesti i kulture bila je prilika da se stavi na raspravu broj žrtava u Jasenovcu. Možda i posljednja prilika. „Brojka“ je postala dogma! Ali dogma prestaje biti dogma kad se o njoj počne raspravljati. Sveti oficij SKJ, SUBNOR, nije to dopustio. Koliko god se to ne htjelo priznati, jedini koji je radio da se hrvatsko-srpski odnosi postave na čvrste temelje, istinu, bio je u zatvoru na zadovoljstvo onih koji su mislili da čuvaju Jugoslaviju. Intelektualno pošteno objašnjenje „brojke“ „pogibeljomanjom“ Bogoljuba Kočevića i istraživanja Vladimira Žerjavića koje je podupirao Slavko Goldstein, da se „brojka“ demitolizira, došla su ipak prekasno. I dr. Ljubo Boban je dao veliki doprinos razaranju mita o milijunskim žrtvama Srba u Jasenovcu. Autor ovih redaka objasnio je sebi u istraživanjima pojavu „brojke“ pojmom „srbobranština“ ili kult „ugroženog Srbina“ (neovisno od Kočevića). Mit-brojku preuzeo je Milošević. Da je ta „brojka“ bila važan faktor uoči rata, svjedoči i činjenica da ju je imao potrebu u uskrsnoj poslanici u travnju 1991. navesti i sam srpski patrijarh Pavle kao prvi potpisani među svim drugim pravoslavnim biskupima. Nakon isticanja kako je neki španjolski inkvizitor pobio 114 tisuća ljudi, u uskrsnoj poslanici stoji i ovo [na srpskom jeziku]: „Koliko je naša pogibija bila brojnija i strašnija za poslednjih 50 godina? Samo u Jasenovcu, za četiri godine umoren je, ako ne više, sigurno ne manje od 700.000 ljudi. Ako pitamo na koji način, jedan naš vrsni znalac i mislilac odgovara: 'Jasenovac je najveće srpsko grozilište, ništavilište, istrebivalište, gubilište, gde su ljudi satirani krvožderjem, koje sigurno ni knez demona ne pamti. To je novo raspeće Hristovo. To je greh grehova.' Nešto još gore je ovde, što se retko pominje. To je činjenica de je **ovaj neuporedivi zločin do danas ostao neokajan i nepokajan, što dokazuju događaji koji se i danas dešavaju na istom mestu i od istih počinilaca**“ (M.A.). Patrijarh u uskrsnoj poslanici 1991. poziva na oproštenje, ali uz tu obvezu, koju je najveći Učitelj ljudi stavio kao uvjet Božjeg oproštenja svakom čovjeku, dodaje i misli vladike žičkog Nikolaja Velimirovića, koji kaže [opet srpskim jezikom]: „Ako bi se Srbi svetili ravnom merom za sve zločine koji su im u ovom veku učinjeni, šta bi morali da rade? Morali bi da žive ljudi sahranjuju, da žive ljude peku na ognju, da živima skidaju kožu, da decu seknu na komade pred očima roditelja. To Srbi nikada nisu činili ni zverovima, a kamo li ljudima.“ (Politika, 7. 4. 1991., Oprostiti moramo zaboraviti nesmemo. Poslanica Srpske pravoslavne crkve o Vaskrsu 1991.). Je li

ovo u travnju 1991. zaista bio poziv na oproštenje i pomirenje, ili na nešto drugo? Ako je i bio istinski poziv na oproštenje, očito da nije urođio plodom.

Imamo pravo pitati branitelje mita, SUBNOR koji se prozvao SAB, mi koji smo bili bombardirani, granatirani svaki dan godinu dana, a prečesto se kao opravdanje za to čula „brojka“ ubijenih Srba u Jasenovcu: mogu li nam, i ako mogu hoće li nam reći, zašto su branili mit o stotinama tisuća i milijunu ubijenih Srba u Jasenovcu? Može li, i ako može, hoće li itko sada iz SAB-a javno osuditi taj mit koji je svim građanima Hrvatske, a napose Hrvatima i Srbima donio toliko patnje i stradanja?

Ovaj mit o Jasenovcu udario je pečat genocidnog naroda Hrvatima. Stjerao ga pola stoljeća u isповјedaonicu za grijehe koje nije počinio, i grijehe koji nisu počinjeni ni iz bliza kako se to i danas tvrdi. I zato se protiv toga mita treba boriti. Znanstvenici koji se bave ovom problematikom na to su prvi pozvani. Kod nas ih je premalo. No, nakon što je u Hrvatskoj uglavnom odbačena brojka „700.000“, zadana je kao nova dogma broja ubijenih u logoru Jasenovac: „80 do 100.000“. Pri tome zagovornici ove brojke, ne samo da odbijaju mogućnost drugčijeg rezultata, nego ne dopuštaju istraživanja koja bi tu novu brojku, koju sada pretvaraju u novu dogmu, doveli u pitanje. I sve one koji se s njima ne slažu, proglašavaju „revizionistima“. To je danas sinonim za komunističkog „kontrarevolucionara“. Pri tome se služe takvim huškačkim pogrdama i pozivima da se uhite one koji dovode u pitanje njihove mitove. Kad budu npr. gg. Pupovac, Klasić, Jakovina, Goldstein i dr. jednakom revnošću i žarom osudili komunističku dogmu o „700.000“, a ne tome posvetili samo usputnih pola rečenice „pa naravno da osuđujemo“, kad budu tome problemu posvetili svoje radove, kad budu objasnili kako je i zašto je nastao, kako se uzgajao taj mit i čemu je služio, onda ćemo reći da imaju pravo kritizirati. Ako ne osuđuju ovaj mit, zašto da se vjeruje u njihove nove brojke koje i opet ne daju istraživati. Mit „700.000“, lako je prešao u milijun, milijun i pol i dva milijuna, i „milijone i milijone“ i prouzročio je strašna stradanja nevinih ljudi. Zato od profesora suvremene hrvatske povijesti očekujemo da istraže taj fenomen. Čudimo se da se protive uključivanju mjerodavnih svjetskih znanstvenika svih pozvanih struka u rješavanje problema logora u Jasenovcu. I te kako je to opravdano i potrebno. Istine se ne trebamo bojati. Nikada nismo čuli npr. g. Pupovca ni njegovo Srpsko narodno vijeće da osuđuje Dodikove derneke na kojima se uporno ponavlja mitska brojka, kojima su nazočni i najviši družinosnici i vjerski uglednici iz Srbije. Nismo ni od njega niti od bilo koga čuli osudu kada se u SAD-u podizao spomenik „stotinama tisuća“ ubijenih u Jasenovcu. Ali neka, što veća brojka, veća na kraju i sramota!!! U komunističkoj Jugoslaviji moglo se, vidjeli smo, „uhapsiti knjigu“ i „njenog autora“. U samostalnoj, demokratskoj Hrvatskoj to više nije moguće.

„Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ baš zato je i nastalo. Da se bori protiv svih mitova. Oni dobro znaju da ćemo priznati samo one rezultate njihovoga rada, koji su utemeljeni na izvorima. Što te izvore do sada nisu njihovi kritizeri koristili, a ti su izvori komunističke provenijencije, to je njihova sramota. Ono što smo do sada čuli i pročitali (ne kažem da sam sve pročitao), čuli smo i pročitali samo stare fraze iz mlađih usta i pera. I u tome oni koji se bore protiv

svakoga mita u povijesnoj znanosti, zavrjeđuju zahvalu i potporu svakoga građanina ovoga desetljećima lažima trovanog naroda i građanina ove zemlje. Na pitanje postavljeno u naslovu, odgovor se sam nameće. Ne postoji revizionizam u znanosti. Da su se naši pretci vodili tom logikom, vjerojatno se ne bismo maknuli dalje od špilje. U tome smislu revizionizam u znanosti je ne samo dopušten, nego i prva njezina zapovijed.

Mato Artuković

PREDSJEDNICA I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019.

KOMENTAR DAMIRA BOROVČAKA

Zanimljiv komentar mog odgovora prof. Vidmaroviću dao je naš poznati publicist Damir Borovčak:

Inače, često sjajni IVICA ŠOLA ovaj puta je promašio metu.

A što ćemo, ponekad i sjajni olimpijci u disciplini biation sjajno skijaju i pucaju, no pred samim ciljem promaše metu.

Sada kada je jasno vidljiv dokument da su u demokratskoj Americi Hrvatski domobrani 1936.g. pozdravljali sa “Za Dom spremni” nema više nikakve sumnje kakav je taj hrvatski pozdrav ili slogan. Za to nam nisu potrebni veleučeni kvazi antifa-povijesničari iz pupavih mrziteljskih laboratorija, kako bi nam njihov mentor sa saborske govornice ukazivao tko je kršćanin a tko vrlji katolik.

To bi trebalo biti svakom jasno, pa i američkom veleposlaniku pouka, neka ne presuđuje hrvatsku povijest koju ne poznaje. Nije li konačno jasno tko je spremjaniti svoj Dom, a tko mrzi Hrvatsku u kojoj je rođen?

Naprosto je nevjerljivo, koliko nas puta samo jedan notorni profi-lažac treba ugristi iz iste rupe?

Potrebno je napomenuti da se to razobličavanje laži o povijesnom slijedu pozdrava/slogana “Za Dom spremni” ne bi ni slučajno rasvijetlilo da nije bilo rovovske bitke akademika Josipa Pečarića i pridruženog mu dr. Josipa Stjepandića. Njih dvojica su najzaslužniji da su profi-laži o pozdravu “Za Dom spremni” razobličene. Što govori samo da ponekad nisu nužni strukovni povijesničari da bi se razotkrile povijesne podvale i neistine.

Borovčakov komentar Šolinog teksta je stvarno duhovit. Pun pogodak. Recimo sam naslov Šolinog teksta (*Da, (anti)fašizam je zadnje utočište hulja. Za Dom*

spremni!) bio bi mi bolji bez zagrada u (anti)fašizam. Antifašisti danas izmišljaju fašiste u Hrvatskoj samo da ih ne bi vidjeli u fašističkom agresoru na Hrvatsku, kao što je to video nedavno i Marcel Holjevac u svom tekstu. Jasno je da bi u takvom tekstu, u kojem se ne bi promašila meta, dio o Srbiji bio sličan Holjevčevom komentaru.

S hrvatskim povjesničarima jesam polemizirao kada bih primijetio neku nelogičnost ili nepotpunost u iskazima. Kada je riječ o tvrdnji o „starom hrvatskom pozdravu“ nisam ulazio u negiranju njihovih podataka već o prirodi što bi to trebalo značiti.

Još u vrijeme Peticije ZDS, tj. napada na „Bojnu Čavoglave“ i Thompsona od strane vlasti, kada su nam iz Ureda Predsjednice poručili da je to pozdrava „na razini provokacije“, odgovorio sam im da oni „čitaju hrvatsku povijest srpskim očima“ i poslao tekst Eve Kirchmayer. Bilić „Glazbom i riječju za dom kroz povijest“ iz koga je jasna neraskidivost „Za Dom spremni“ od „Za Dom“.

Nedavno sam u jednom komentaru ponovo dao moj tekst o polemici Predsjednica-Hasanbegović.

Hasanbegoviću sam zamjerio nedorečenost kada je govorio o „ustaškom pozdravu“. U nedavnom tekstu sam i napomenuo kako je on mislio o tome slično meni i vidimo da je ovih dana on doista to i potvrdio. U prilozima dajem i o tome kako je on to pojasnio u Bujici. Spomenuo je i pozdrav „Za Dom“ (vidjeti snimak), ali je inzistirao na samoj formulaciji „Za Dom spremni“ i o tome kako se ona pojavila. S druge strane oni kojima je to stari hrvatski pozdrav imaju pravo to tvrditi jer su u biti značenja ista, a u mom spomenutom tekstu ili još kod napada na Josipa Šimunića govorio o prirodnom razvoju pozdrava – dakle isto ono što su srpski povjesničari koristili kod njihovog pozdrava s tri prsta – pozdrava nastalog u njihovoj fašističkoj agresiji.

Ali itekako mi je prihvatljiv i Hasanbegovićev pristup jer sam se i sam pozivao na autorstvo izreke „U Boki kotorskoj svaki kamen govor Hrvatski“ koja se ponekad pripisuje Stepincu. Ali ja itekako naglasim da je u biti ono što je doista rekao naš svetac istovjetno s onim što sam ja rekao.

Da je Predsjednica doista mislila na istovjetnosti značenja tih pozdrava neizravno je potvrdila u svom drugom obraćanju javnosti. Sada je poprilično jasno da je potpora HDZ-a uvjetovana podršci stavovima Plenkovićevog povjerenstva o ZDS što je jasno pokazao Jandroković, ali nam je američki veleposlanik pokazao da su interesi bili mnogo širi. Međutim i tada je spomenula „Za Dom“ kao jednu od povijesnih varijanti hrvatskog pozdrava i pokliča. Da nije prastari pozdrav ZDS ali jest varijanta tj. pozdrav s istim značenjem „Za Dom“. Vjerojatno otud i potreba za Jandrokovićevo „objašnjenje“ što je Predsjednica rekla. Da nije bilo i drugih primjedbi na račun Predsjednice kao što su one o izbjegavanju u govorima „velikosrpske agresije“, „srpskog genocida u Srebrenici“, generala Praljka i Brodarca još bi mogli povjerovati da je Predsjednica namjerno spomenula „Za Dom“. S druge strane u Prilozima dajem i mišljenje našeg poznatog povjesničara prof. dr. sc. Josipa Jurčevića. Vidjet ćete kako u njegovom tekstu podjednak prostor je dan i pozdravima „Za Dom“ i „Za Dom spremni“. Obratite pažnju na sam završetak njegovog teksta koji daje jedan od mogućih razloga zašto je

Plenković zabranio svom povjerenstvu da razmatra vrijeme prije NDH, kao i to da ne smiju razmatrati i povjesne laži o NDH. Taj završetak je:

Na koncu, navedimo nešto što služi kao mali odmak od naših predrasuda i našeg vremena u koje smo utopljeni, te koliko je u ovom problemu, a i inače, poučno gledati i iz šireg konteksta. Naime, 1932. godine (u vrijeme ustaškog Velebitskog ustanka), list „Proleter”, glavno glasilo CK KPJ, ultimativno je zahtijevalo da svi komunisti moraju pružiti svekoliku pomoć – ustašama.

S druge strane u komentarima u svezi s Predsjedničinim izjavama pojavila se tvrdnja o ZDS kao „domobranskom pozdravu“. Uputio sam upit nekim hrvatskim povjesničarima. Nadam se da će nekome od njih to biti zanimljivo i da ćemo i o tome dozнати što misle naši povjesničari.

Josip Pečarić

POVIJESNI I PRAVNI ASPEKTI JEDNOGA SIMBOLA: ZA DOM – (NE)SPREMNI!?

**Objavio prof.dr.sc. Josip JURČEVIĆ -
26. veljače 2019.**

U ljetnim mjesecima 2017., politička struktura u Hrvatskoj imala je završne operativne pripreme za svoje postupanja prema pozdravu - uskliku - 'Za Dom spremni'. Pritom su imali, blago rečeno, nedostatna objektivna saznanja o toj temi s historiografskog i pravnog motrišta. Stoga su me neki od ključnih aktera zamolili da im se o tome, pisanim putem, stručno očitujem, jer sam se tom temom bavio kao ekspertni svjedok (vještak) na suđenjima koja su protiv Josipa Šimunića vođena pred Međunarodnim sportskim sudom, te pred prekršajnim sudom u Hrvatskoj. Tako je u kolovozu 2017. nastao ovaj tekst, koji je danas barem jednako aktualan u kontekstu bespuća kojima sve više lutaju vlasti u RH, a naročito Kolinda Grabar Kitarović...

Za razliku od ostalih zemalja Europske unije, u Republici Hrvatskoj se vode neuobičajeno učestale i žestoke rasprave o različitim povijesnim činjenicama, događajima i simbolima, te njihovim vrijednosnim interpretacijama. Rasprave i raspravljači se prema strukovnim kompetencijama mogu podijeliti na dvije vrste. S jedne strane su znanstvenici koji su izvorni istraživači raspravljenih tema, a s druge strane su osobe različitih struka, koje nisu izvorni istraživači ovih tema, nego su konzumenti različitih proizvoda o ovim temama (znanstvenih, medijskih, narativnih itd.).

Načelne napomene

Poseban je problem što postoji neuobičajeno visoki stupanj neslaganja i među znanstvenicima koji izvorno istražuju ove teme. To znači da i u pristupu i interpretacijama dijela znanstvenika izvornih istraživača, nisu prevladali strukovni, nego neki drugi kriteriji i interesi. To se veoma dobro uklapa i dobiva javni prostor od različitih interesa, kojima nije cilj stabilizacija, tj. rješenje problema ili suočenje rasprava i društvenih tenzija na uobičajenu (europsku) razinu

Nevjerojatno! To štiti stroj od ogrebotina i prljavštine!

Stupanj nestabilnosti u RH došao je do razine u kojoj različiti interesi vrše pritiske na političke i pravosudne institucije da riješe problem putem nedemokratskih intervencija, koje su protivne standardima EU-a. Ako se prihvati takav pristup i model arbitriranja, to će – kakva god bude odluka – dovesti do još veće destabilizacije hrvatskog društva, te će postojati opasnost da se svi realni sadašnji problemi fokusiraju na prijepore o nekoliko neriješenih povijesnih pitanja.

Stoga je – moje strukovno mišljenje – da je važno ove nesuglasice i rasprave u RH vratiti na osnovne činjenice i pravne standarde, koje su u sličnim situacijama dosljedno primjenjivale institucije EU-a.

Činjenice o problemima

Zbog niza razloga (koje ovdje nije potrebno elaborirati) RH se nije na objektivan znanstveni (europski standardni) način suočila s povijesnim iskustvima različitih totalitarnih i nedemokratskih sustava koji su vladali Hrvatskom. Među njima su dominantna iskustva totalitarnog režima Nezavisne Države Hrvatske (NDH) i totalitarnog komunističkog režima Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (SFRJ). Javne rasprave se najviše vode glede podrijetla i značenja različitih simbola koji su korišteni u ta dva režima, a koji su i nakon 1990. godine u upotrebi u RH:

1. kad se radi o NDH, najviše se raspravlja o: pozdravu-uskliku „Za Dom – spremni”; početnom bijelom polju na hrvatskom grbu; novcu kojem je naziv kuna.
2. kad se radi o SFRJ, najviše se raspravlja o: crvenoj zvijezdi petokraki; nazivima u javnom prostoru koji su jasnog komunističkog podrijetla i simbolike; te vrijednosnom značenju ZAVNOH-a.

Osim ovih simbola i tema, nakon 1990. bio je i cijeli niz žestokih rasprava (medijskih, političkih, znanstvenih) o brojnim drugim simbolima, činjenicama i interpretacijama povezanim s razdobljem NDH i SFRJ. Međutim, u protekle se četiri godine (od 2013.) javna, pa potom politička i pravosudna rasprava, gotovo isključivo fokusirala na pozdrav-usklik: „Za dom – spremni“ (ZDS).

Znakovito je da je ovo fokusiranje pokrenuo i žestoko nametnuo – medijski, politički i pravosudno u RH, te pred međunarodnim sportskim sudovima – tadašnji ministar znanosti, obrazovanja i sporta (Željko Jovanović). Gledajući strukovno-metodološki, fokusiranje na samo jedan element i njegova javna radikalizacija, nikako ne može voditi rješavanju složenog problema i društvenoj stabilizaciji, nego se radi o drukčijim i drugim ciljevima i interesima (što se ovdje neće analizirati).

Poučno je podsjetiti da je Hrvatski sabor, u srpnju 1990., donio odluku da se iz državne simbolike demokratske Republike Hrvatske uklanjaju totalitarni komunistički simboli (zvijezda petokraka, naziv socijalistička i sl.), što je izazvalo žestoke medijske napade i napade oporbe u Saboru (prvenstveno iz SKH-SDP-a; Saveza komunista Hrvatske – Stranke demokratskih promjena; ovaj naziv stranke je sam u sebi kontradiktoran).

Par godina kasnije još su bili žešći i dugotrajniji medijski i oporbeni saborski napadi kad se pripremalo i odlučivalo o tome da se novac u RH nazove – kuna. Novu vlast i situaciju u Hrvatskoj žestoko se tada optuživalo za „ustašizaciju“, slično kao i proteklih četiri godine u vezi ZDS-a. (U vezi problematiziranja kune postoje zapisnici sjednica Sabora, te AV-zapisи koji su još upečatljiviji).

Za Dom – spremni! (ZDS)

Većina simbola koje su koristili i po kojima su prepoznatljivi totalitarni i nedemokratski režimi u svijetu, pa tako i režimi na području Hrvatske (uključujući ustaški i komunistički režim) nisu njihova kreacija, nego su u cijelosti ili s preradama i doradama preuzeti iz hrvatske ili izvanhrvatske tradicijske baštine. To je nedvojbeno i na stranama koje u RH vode rasprave, te se odnosi i na dva sada najviše isticana simbola: ZDS i crvenu zvijezdu petokraku.

Razlozi koji su naveli totalitarne režime da preuzimaju simbole i niz drugih stvari iz tradicijske baštine, bio je jednostavan: na taj način su lakše manipulirali s javnošću i opravdavali svoju diktaturu, represiju i zločine, jer poznata je stara iskustvena izreka da je put u pakao lakše ostvariv ako ga se opravdava, navodno, dobrim namjerama...

Zbog javnog fokusa na ZDS, potrebno je ukratko navesti neke činjenice, koje je nužno znati:

- Historiografski je potpuno nedvojbeno da izreka „Za Dom“ pripada hrvatskoj tradicijskoj baštini, te je već nekoliko stoljeća komunikacijski veoma rasprostranjena u različitim vrstama hrvatskog društvenog života. Povjesni izvori svjedoče da je izreka „Za Dom“ posebno intenzivno korištena tijekom 19., 20. i 21. stoljeća u etnološkom, književnom, glazbenom, političkom, vojnem, kulturnom i drukčijem hrvatskom društvenom životu.
- Primjenjivana je u veoma različitim prigodama i situacijama; službenima i svakodnevнима. Zbog svega toga se izreka „Za Dom“ udomaćila među nizom naraštaja najširih slojeva stanovnika Hrvatske. Pritom je izreka „Za Dom“ zadobivala veoma široka komunikacijska značenja. Zbirno, ona je predstavljala najšire vrijednosno očitovanje socijalne solidarnosti, tj. privrženosti domu i domovini, ali se koristila i kao spontani svakodnevni ugodni pozdrav.
- U operi I. Zajca, „Nikola Šubić Zrinski“ – višestruko se ponavlja usklik „Za Dom!“, a to je uvjerljivo najizvođenija hrvatska opera u svim razdobljima i ukupno. S njom čak nastupa i državna opera Japana, sa stotinjak izvođača, i dostupna je jednostavno na internetu preko pretraživača.
- Sveprisutnost i društvenu poželjnost izreke „Za Dom“ i različite varijacije s riječi „dom“, prepoznale su i različite društvene grupe i političke stranke i pokreti u Hrvatskoj, te su ih koristile u svojem djelovanju. Primjerice, najmasovnija i najutjecajnija hrvatska politička stranka u Hrvatskoj u 20. stoljeću – Hrvatska seljačka stranka koja je bila lijeve ideološke orijentacije – svome glavnom glasilu dala je naziv „Dom“.
- Ustaški pokret, koji je u Drugom svjetskom ratu kolaborirao s nacističkom Njemačkom i uspostavio totalitarni režim u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj – NDH (1941.-1945.) koristio je u izvornom ili prerađenom obliku niz sadržaja iz hrvatske tradicijske baštine. Između ostalog su i tradicijsku izreku „Za Dom“, preradili u svoj pozdrav – „Za poglavnika i Dom!“ – sa ili bez dodatka – “spremni”.

- Isto tako režim NDH je – novcu dao naziv kuna, koja je bila platežno sredstvo u srednjevjekovnoj Hrvatskoj; koristio je i stari hrvatski povijesni grb s početnim bijelim poljem; koristio je staru hrvatsku himnu „Lijepa naša”, itd.

Objektivni pristup i vrednovanje ZDS-a

Prema sadašnjoj metodologiji s kojim se nastoji kompromitirati pozdrav-poklic ZDS, moglo bi se još jednostavnije kompromitirati kunu, „Lijepu našu”, povijesni grb koji je i u komunizmu nesmetano resio krov crkve sv. Marka u Zagrebu, itd. Odnosno, ako političke strukture podlegnu nedemokratskoj metodologiji kompromitacije ZDS-a, najvjerojatnije, iz istih interesa, neće biti kraja pritiscima na „Lijepu našu”, te u konačnici i na „ustašku Republiku Hrvatsku” koja je nastala „udruženim zločinačkim pothvatom” kojeg je, navodno, predvodio Franjo Tuđman, kako piše u pravomoćnim presudama Haaškog tribunala.

Za objektivni pristup razmatranju, kontekstualiziranju i vrednovanju ZDS-a, daleko su najvažniji sljedeći podaci, koji se odnose na proteklih gotovo tri desetljeća od uspostave i obrane demokratske države Republike Hrvatske:

- pozdrav-usklik ZDS je korišten kao oznaka službene odore legalnih postrojbi HV-a (postrojbi HOS-a) tijekom hrvatskoga Domovinskog rata *čiji je karakter “pravednog, legitimnog, obrambenog i oslobođilačkog” usmjerenoj uspostavi i očuvanju RH kao samostalne i nezavisne, suverene i demokratske države” određen u Izvorišnim osnovama Ustava Republike Hrvatske (“Narodne novine” broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.).* (kurziv je navod Izdvojenog mišljenja Miroslava Šumanovića, suca Ustavnog suda RH.)
- osim HOS-a, tijekom hrvatskoga Domovinskog rata, i druge postrojbe Hrvatske vojske povremeno su koristile ZDS na zastavama i odorama, te kao usmeni bojovni usklik, o čemu postoje materijalni, pisani, foto i AV-dokazi.
- ZDS je od nadležnih državnih tijela – prije i nakon 2000. godine (u mandatima različitih stranaka i koalicija) – bez ikakvih problematiziranja potvrđen kao sastavni dio zastave, pečata i drugih vrsta simbolike i dokumena udrug HOS-a i njihovih zajednica.
- u pravomoćnim presudama prekršajnih sudova u Zagrebu (2008.), Kninu (2011.) odlučeno je da korištenje ZDS-a nije kažnjivo, jer je riječ o „starom hrvatskom pozdravu”, korištenom i tijekom hrvatskoga Domovinskog rata.

Vrijednosni i pravosudni kriteriji EU-a

Hrvatsko društvo nije jedino koje je u Europskoj uniji imalo dvojbi i problema s procesom suočavanja s totalitarnom i nedemokratskom prošlošću, odnosno sa simbolima koji su korišteni u vrijeme vladanja tih režima. RH je članica EU-a, što znači da je, kao obvezujuću, prihvatile i u svoj institucijski sustav implementirala europsku vrijednosnu i pravnu stečevinu. U toj stečevini je veći broj rezolucija i

drugih međunarodnih dokumenata u kojima su mjerodavne institucije EU-a donijele jasna načelna stajališta o totalitarnim režimima iz europske prošlosti.

Još je važnije što je Europski sud za ljudska prava (ESLJP) donio više pravomoćnih presuda o spornim simbolima u europskim zemljama. Budući da je ELJSP u pravosudnom pogledu najviša razina i za RH, bilo bi najsversishodnije da institucije RH, hrvatske probleme sa spornim simbolima same riješe prema modelu ESLJP-a, jer će u protivnom ti problemi pravosudnim putem doći pred ELJSP i sigurno biti rješavani dosljedno dosadašnjoj praksi ELJSP-a.

U tome je smislu iznimno važno Izdvojeno mišljenje suca Ustavnog suda RH, Miroslava Šumanovića, koje je praksu ESLJP-a primijenio na slučaj ZDS, u predmetu tužbe koju je podnio Josip Šimunić. Odbijajuća je Oluka Ustavnog suda donešena 8. studenog 2016., uz izdvojeno mišljenje suca M. Šumanovića. U Izdvojenom mišljenju Šumanović naglašava da se rukovodio „**jasnim stajalištima Europskog suda za ljudska prava**.“ Potom navodi činjenice:

“Nema dvojbe da je tijekom NDH ovaj pozdrav bio u redovnoj i masovnoj uporabi. Nema dvojbe niti to da je za značajni dio javnosti značenje sporne sintagme isključivo određeno kontekstom NDH ... S druge strane ... značajan dio hrvatske javnosti i društva, notorno, o tome rezonira na suprotan način, percipirajući sporni pozdrav izvan totalitarnog i rasističkog konteksta.”

Iza toga navodi nedvojbene dokaze da je ZDS korišten prije i poslije NDH, uključujući i hrvatski Domovinski rat, što znači da je ZDS korišten “i u vremenima koja s NDH nemaju veze. Prema tome, radi se o izrazito kontroverznoj temi od javnog interesa koja tangira ideološki visoko polarizirane pristupe pojedinim segmentima hrvatske prošlosti. Čvrstog sam uvjerenja da nije misija Ustavnog suda ‘uredovati’, odnosno arbitrirati u globalnim ideološko-političkim i historiografskim prijeporima. Njih treba prepustiti, sukladno uzusima uljuđenih zemalja, znanstvenoj i drugoj javnoj polemici i sučeljavanju stavova sukladno vrijednostima pluralizma demokratskog društva koji izvire iz sustava Konvencije kao ‘ustavnog instrumenta europskog javnog poretka u području ljudskih prava’ (ESLJP, Irska protiv UK, 1980.).“

Ustavni sudac Šumanović citira ključne dijelove nekoliko presuda ESLJP-a, koje su potpuno jasne, pa je ovdje najuputnije navesti neke od tih dijelova iz presuda ESLJP-a, koje je u svojem Izdvojenom mišljenju citirao sudac Šumanović.

Presuda 1 (Vajnai protiv Mađarske, 2008.):

“... prikaz simbola koji je bio sveprisutan u vrijeme vladavine tog režima može stvoriti nelagodu među žrtvama režima i njihovom rodbinom, koji s pravom mogu smatrati isticanje toga simbola omalovažavajućim. Međutim, Sud ipak smatra da takvi osjećaji, iako razumljivi, ne mogu sami po sebi postavljati granice slobode izražavanja ... Sud je mišljenja da se pravni sustav koji ograničava pojedina ljudska prava kako bi zadovoljio javne osjećaje – stvarne ili nerealne – ne može opravdati nužnostima društvenih

potreba u demokratskom društvu, budući da društvo mora ostati razumno u prosuđivanju. Da tome nije tako, sloboda govora i mišljenja bila bi podvrgnuta vetu.”

Nije zadaća sudova razmatrati pitanja u vezi sa spornim povijesnim događajima i njihovom interpretacijom. To je predmet javne rasprave odnosno rasprave između povjesničara koju ne treba preusmjeravati s javne scene u prostore sudnica. Takvo stajalište ESLJP-a razvidno je iz odluka Garaudy protiv Francuske (2008.), Lehideux i Isorni protiv Francuske (1998.), Dzhugashvili protiv Rusije (2010.), Ždanoka protiv Latvije (2006.).

Naročito podsjećam na poznatu odluku ESLJP-a koji je u slučaju glorificiranja maršala Pétaina, ocijenio:

Presuda 2 (Lehideux i Isorni protiv Francuske, 1998.; u slučaju glorificiranja maršala Pétaina)

“Iako stajališta poput onih koje su iznijeli podnositelji pritužbe mogu ponovno izazvati kontroverze i obnoviti sjećanja na prošle patnje, protok vremena čini neumjesnim da se četrdeset godina kasnije prema takvim tvrdnjama odnosi s istom strogoćom kao deset ili dvadeset godina ranije. To je dio napora koji svaka zemlja mora uložiti da bi otvoreno i bez strasti mogla raspravljati o svojoj prošlosti. S tim u svezi, Sud podsjeća da se sloboda izražavanja, iako ograničena stavkom 2. članka 10., ne odnosi samo na ideje i informacije koje su općeprihvatljive, ili se smatraju neuvredljivima ili nevažnim, nego i na one koje vrijedaju, šokiraju ili uznemiravaju; to zahtijevaju pluralizam, snošljivost i širokogrudnost, bez kojih nema demokratskog društva.”

Zaključak

Dakle, pojednostavljeno: prema standardima EU-a, ljudsko pravo na slobodu mišljenja i izražavanja ima prednost i u slučajevima kad glede neke teme (povijesne ili aktualne) postoji jedinstveno gledište stručnjaka. Odnosno, pluralno građansko društvo, ako to želi biti, ne smije instrumentima represije (uključujući i pravosuđe) zabranjivati slobodu mišljenja, govora i izražavanja i u slučajevima kada oni „vrijedaju, šokiraju ili uznemiravaju”, nego to treba prepustiti strukovnim i javnim raspravama.

Prema istome, posebice je nedemokratski ako se represivno arbitrira u slučajevima kad o nekoj temi, simbolu itd., nema suglasnosti stručnjaka i javnosti, što se događa u navedenim hrvatskim raspravama i neslaganjima glede povijesnih i aktualnih tema, činjenica, simbola i interpretacija, uključujući i pozdrav-usklik ZDS.

Moja iskustva iz znanosti i civilnog društva u starim članicama EU-a, te SAD-u i Kanadi pokazuju da u demokratskim zemljama državne institucije imaju građanski legitimitet (pa čak i neku vrstu obveze) ne podupirati (financijski i drukčije) govor, akcije, projekte i ljude koji se protive ili nisu sukladni vrijednosnim mjerilima građanskog pluralnog društva (te vrijednosti su jasno definirale institucije EU-a i ustavi država članica). Međutim, sve hrvatske vlasti

od 1990., imale su kompleks, tj. izbjegavale su koristiti tu metodologiju. No, ovo je dodatna i povezana tema, koja se može analizirati nekom drugom prigodom. Dakle, sve je jasno prema demokratskim načelima i vrijednostima, te prema pravosudnoj praksi Europske unije.

Naravno, pojedine vlasti i odgovorne osobe u vlasti mogu – zbog političke pragme – postupati drukčije. No, prije toga bi trebali svakako dobro promisliti i izračunati (i institucije i odgovorni pojedinci), koliko je to isplativo karijerno, materijalno, moralno, identitetски i višegeneracijski...

Na koncu, navedimo nešto što služi kao mali odmak od naših predrasuda i našeg vremena u koje smo utopljeni, te koliko je u ovom problemu, a i inače, poučno gledati i iz šireg konteksta. Naime, 1932. godine (u vrijeme ustaškog Velebitskog ustanka), list „Proleter”, glavno glasilo CK KPJ, ultimativno je zahtijevalo da svi komunisti moraju pružiti svekoliku pomoć – ustašama.

<http://7dnevno.hr/izdvajanja/top/povjesni-i-pravni-aspekti-jednoga-simbola-zadom-nespremni/>

VLADO GLAVAŠ**HRVATSKA ZOVE SOKOLOVE
(DRUGI DIO)**

Poštovana Predsjednice RH, Predsjedniče Vlade RH i Sabora RH i...

Hrvatski pozdrav ZA DOM SPREMNI došao je pod udar Beograda samo zato da prikrije velikosrpske zločine izvršene u Hrvatskoj tijekom 20. stoljeća, svoju usku suradnju sa nacističkom Njemačkom i fašističkom Italijom, svoje konclogore po Srbiji u kojima su završili ovozemaljski život na desetine tisuća Židova, Hrvata, Mađara, Nijemaca, Bugara, Albanaca i... te prikrio da je Srbija bila jedna od prvih država u svijetu koja je još 1942. očistila svoje prostore od Židova i koja je donijela rasne zakone puno prije od Pavelića i da je Srpska pravoslavna crkva usko suradivala sa četničkim pokretom i sudjelovala u zločinu 40. kao i 90. a što je potvrdio i sud u Parizu 1995. Pozivam Vas Predsjednice RH, Predsjedniče Vlade RH, Predsjedniče Sabora RH, sve političke slijepce, društvene djelatnike i novinare, te neke biskupe i svećenike da pročitaju remek povjesno djelo Stjepana Loze (uz ovo djelo postoje i brojne druge knjige sa dokumentima u Hrvatskom povijesnom institutu i u knjižarama, pa čak u Srbiji i u drugim državama svijeta) koje donose vjerodostojne dokumente s kojima vidljivo dokazuje da su četnici Draže Mihajlovića sa kokardom na glavi skupa sa talijanskim fašistima po Istočnoj Bosni i u Hercegovini palili sela, rušili razne sakralne objekte i činili masakre nad Muslimanima i Hrvatima, a slična nedjela činili su po Zapadnoj Bosni, Dalmaciji i Lici. Partizani su uz pomoć četničkih pristalica i zasljepljenih Hrvata sa komunističkom dogmom i mržnjom prema SLOBODNOJ HRVATSKOJ a sa pozdravom SMRT FAŠIZMU SLOBODA NARODU (pozdravom koji poziva na zločine i nasilja) po cijeloj Hrvatskoj i BiH činili brojna nedjela - od rušenja mostova, tvornica, bolnica, sakralnih objekata te palili sela i masakrirali djecu, starce, žene i odrasle osobe. Prema tim dokazima i na temelju dokumenata i druge arhivske građe u Zagrebu, Beogradu, Londonu i Parizu, na prostoru NDH od svih počinjenih zločina partizanima (sa petokrakom na glavi) se pripisuje skoro 90%, četnicima (sa kokardom na glavi) oko 8% i ustašama svega oko 2%, te da je u Pavelićevoj vojsci bilo 13 generala Srba i čak 28 generala Židova, da su u NDH bile zabranjene fašističke i nacističke stranke dok u Srbiji je bila Nedićeva nacistička a Draža Mihailović imao je sklonost i potporu Musolinijevih fašista. Srbija je rehabilitirala Dražu i njegove četnike pod izgovorom da su bili antifašisti, a za Nedićeve naciste proces se još vodi i najvjerojatnije i on će biti oslobođen nacističkog nazivlja. Srbi i tz antifašisti sve te svoje zločine pripisali su ustašama samo kako bi Hrvate optužili za genocid nad Srbima, Židovima i Romima te oslobođili Srbe od svoje genocidnosti. Na službenoj svjetskoj listi od 100 najvećih zločinaca svijeta Pavelić i ustaša nema nigdje, a Tito i partizani dijele od 10. – 13. mjesta, pa sada gospodo izvolite komentirati. Dodajmo i to da je Pavelić već 9. rujna 1943. službeno prekinuo

Rimske ugovore (koje je ranije jednostavno bio prisiljen potpisati jer je bio uvjeren da je to na kraći rok i samo zato da Talijane spriječi da ne zauzmu i druge dijelove Hrvatske jer su Dalmacija i Istra već bile pripojene Italiji sa Rapalskim ugovorom koje je kasnije i sam kralj Petar potvrdio) i tog trenutka službeno su vraćeni svi dijelovi Hrvatske matici Hrvatskoj. Tito se sjetio tek 20 dana poslije izdati svoj proglas o vraćanju (već službeno vraćene) Dalmacije Hrvatskoj, a Istra je Hrvatskoj vraćena tek 1947. ne zaslugom Tita (koji je po Istri počinio strašne zločine nad Talijanima, Hrvatima i katoličkim svećenicima pa čak i nad partizanima koji se nisu slagali sa njegovom zločinačkom poštastim) već isključivo hrvatskih katoličkih svećenika na čelu sa Božom Milanovićem koji je 1947. sa dokumentima uspio dokazati Francuzima i Englezima da je Istra oduvijek bila Hrvatska. Uz navedeno, zaboravlja se da je Tito darovao Crnoj Gori Hrvatsku Boku, a Srbiji Istočni Srijem sa Zemunom i Bačku? S druge strane ustrajni povjesni istraživači Igor Vukić, Romano Leljak, Jurčević, Pečarić i još nekoliko drugih neovisnih povjesničara dokazuju da je logor u Jasenovcu bio radni a ne konclogor te da je tamo najviše stradalo Hrvata poslije svibnja 1945. Uz ovo treba dodati da je i tz. jama u Jadovnu masovno stratište od preko 30000 Židova, Roma i... čista izmišljotina i da je ta jama potpuno prazna od ljudskih kostiju. Osim toga svi ovi neovisni istražitelji i povjesničari dokazuju da se partizani i četnici nisu borili protiv Pavelića i njegove vladavine nego isključivo protiv Hrvatske a što je bjelodano potvrđeno sa poslije ratnim masovnim masakrima Hrvata (prema priznanju Rankovića 1951. samo na KRIŽNIM PUTOVIMA likvidirano je preko pola milijuna Hrvata – djece, staraca, žena i odraslih). Da su se oni borili protiv Pavelićevih ustaša onda bi se borili samo protiv njegova režima i ne bi rušili Hrvatsku državu. Ova istraživanja digla su na noge antihrvatske snage u Hrvatskoj prozivajući navedenu gospodu kao krivotvoriteljima i revisionistima povijesti. Gospodin Marko Franović, hrvatski poslodavac iz Australije, nudi milijun kuna svima onim beogradskim propagatorima ako sa činjenicama opovrgnu istraživanja i dokaze Romana Leljaka i Igora Vukića. Zanimljivo je da se na ovu veliku nagradu nisu javili tz. veliki povjesničari poput ravnatelja JUS Jasenovac Pejakovića, Ive Goldsteina, Klasnića i drugih nadri povjesničara, kao i drugih propagatora srpskih podvala da sa svojim vjerodostojnjim dokazima pobiju dokaze Vukića i Leljaka te da bez kapi znoja zarade milijun kuna. Eto gospodo PREDSJEDNICI DRŽAVE, VLADE I SABORA pruža se vam prilika da na lagani način zaradite milijun kuna i da već jednom i zauvijek prestanete širiti velikosrpske laži i biti zarobljenici tz. antifašista, Pupovčevih velikosrpskih podvala i onih koji Hrvatsku ne mogu ni u snu zamisliti!!! E sada gospodo, a na sramotu Hrvatske, izvolite i nadalje biti slijepci i sluge Beograda dok njihove laži štitite, branite, zagovarate i slavite zločinačku crvenu petokraku i četničku kokardu, zatvarate oči na derneke tz. antifašista i divljanje četnika po cijeloj Hrvatskoj, a zabranjujete sveti hrvatski pozdrav ZDS koji vas je doveo na ova mjesta koja danas vjerno čuvate u blaćenju Hrvatske i onih branitelja koji su stoljećima krv proljevali za slobodu Hrvatskog naroda.

Tužno je i žalosno da o svim navedenim problemima uporno šute (kao da ne pripadaju hrvatskom društvu) Hrvatska Akademija, kulturne, znanstvene kao i

druge društveno i političke institucije, o medijima ne ču ni govoriti, da svoj glas ne dižu do neba i da se konačno skine stigma sa hrvatskog naroda kao genocidnog. Tužno je da svi oni kao uskladeni orkestar štite crvenu petokraku i kokardu koji su prije, u vrijeme i poslije II Svjetskog rata, kao i u Domovinskom ratu i prema britanskim dokumentima odgovorni za smrt preko milijun Hrvata te rušili Hrvatsku na svakom koraku, a smeta im ZDS koji je branio Hrvatsku od tih zločinaca. Kažu, da su partizani bili na pobjedničkoj strani i zato ih opravdavaju, ali pri tome zaboravljaju da se nikakav zločin ne može opravdati. Možda im je žao da pod tim zločinačkim znakovljem nije poubijan ostali dio hrvatskog naroda koji je u sebi imao hrvatsko srce i dušu. Po tim zanovijetanjima, pitam ih zašto za branitelje Domovinskog rata ne vrijedi isto pravilo i zašto je veliki broj ključnih zapovjednika pobjedničke vojske osuđeno ili optuženo po zapovjednoj odgovornosti kao nigdje u svijetu a zločinačku velikosrpsku agresorsku vojsku pomilovali, planski izbjegli optužiti odgovorne ili suditi brojnim zločincima dok sami ili njihovi svjedoci ne umru, a abolirani dobivaju unosne državne poslove i nagrađuje ih se sa dobrom mirovinom dok su harali Hrvatskom. Zašto šute kada se po zapovjedi Pupovca i drugih mrzitelja Hrvatske uklanaju ploče i spomenici sa ZDS a četnički niču od Banovine do Vukovara? Zašto šute na progone domoljubnih pjevača i prozivanje poklika ZDS i jednako šute na četnička i partizanska orgijanja? Zašto je muk kada srpski popovi u Hrvatskoj uče srpsku djecu da pjevaju četničke pjesme, antihrvatsku povijest i kako će mrziti svoju rođenu Domovinu ili kada ti do jučer pjevači četničkih i antihrvatskih pjesama dobivaju dobrodošlicu čak i u Pulsku ARENU a Marko Perković T. ne može ni blizu? Zašto ne vršite pritisak na odgovorne u RH da od Srbije odlučno zatraže uvjetno, odgovorno i ubrzani povratak otetog hrvatskog blaga, dokumentacije cijelog 20. stoljeća kao i dokumente iz Domovinskog rata, naplatu ratne štete, popis umorenih i zarobljenih Hrvata, grobišta, popis mučitelja, silovatelja i...? Zašto ne tražite opoziv i progon sudaca i tužitelja RH koji sude i progone hrvatske branitelje na temelju lažnih iskaza dokazanih rušitelja Hrvatske i zašto se tim rušiteljima isplaćuju razne oštete a hrvatski branitelji postaju prognani i osramoćeni u državi za koju su krv proljevali? Zašto ne tražite točan popis stanovnika i broj glasača u Hrvatskoj? Zašto ne dižete svoj glas da hrvatski mediji budu hrvatski a ne sluganski i da HRVATSKI JEZIK bude službeni u svim institucijama a posebno u HRVATSKOM SABORU, a ne neki nakaradni? Zašto ne dignete glas i ne tražite popis imena koji su u privatizaciji došli do vlasništva i na koji način? Zašto se u državi ne progone oni koji su uništili brojna poduzeća već ih se nagrađuje sa drugim i još unosnijim poslovima ili, zašto ti probrani mogu imati po deset plaćenih dužnosti ili biti u Nadzornim odborima a ne ograničiti na jedan i samo jedan? Zašto se zatvara jadnu sirotinju za desetak kuna a velike kriminalce oslobođa čak i poreza? Zašto u Hrvatskoj ljudi ne mogu dobiti posao po sposobnosti već isključivo po vezama i podobnosti? Zašto se u Hrvatskoj pišu komplikirani i nedorečeni zakoni po odredbama krupnog kapitala, uvoznog, bankarskog, odvjetničkog i... lobija a protiv hrvatskih proizvođača, obrtnika, hrvatske sirotinje i..., te kako to da u Hrvatskoj svakodnevno raste broj sirotinje, a u isto vrijeme bogati postaju bogatiji?

S poštovanjem,
Vlado Glavaš

<https://hrvatskonebo.org/2019/03/07/vlado-glavas-predsjednici-rh-predsjedniku-vlade-rh-predsjedniku-sabora-rh-hrvatska-zove-sokolove-2-dio/>

Prvi i treći dio dani su na poveznicama:

<https://hrvatskonebo.org/2019/03/07/vlado-glavas-predsjednici-rh-predsjedniku-vlade-rh-predsjedniku-sabora-rh-hrvatska-zove-sokolove-1-dio/>

<https://hrvatskonebo.org/2019/03/07/vlado-glavas-predsjednici-rh-predsjedniku-vlade-rh-predsjedniku-sabora-rh-hrvatska-zove-sokolove-3-dio/>

JOSIP ŠIMUNIĆ I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019.

UMJESTO PREDGOVORA

SJETIMO SE ŠIMUNIĆA

(Odgovor Stijepu Mijović Kočanu)

Dragi Stijepo,

Tvoj komentar sam dobio baš kada sam razmišljao o Josipu Šimuniću i sramotne uloge hrvatskih vlasti u njegovom slučaju. Zapravo mnogo toga o čemu je ovih dana pisao cijeli niz državotvornih komentatora povodom pravomoćne presude koju je donio Visoki prekršajni sud, a čiju presliku Jutarnji list piše da ima, stoji da je pozdrav “Za dom” i “Za dom spremni” korišten i kao službeni pozdrav ustaškog pokreta NDH koji je nastao od fašizma i koji je utemeljen na rasizmu i time simbolizira mržnju prema ljudima različite rase, vjerskog i etničkog identiteta.

Zapravo mi se jako sviđa ovaj dio u kome se ne pravi razlika između “Za dom” i “Za dom spremni”. A zapravo i Ti o tome pišeš u svom komentaru. Kao što sam i ja komentirao Vučić je srpskim slugama u RH očitao bukvicu zato što nisu uspjeli u zabrani „Bojne Čavoglave“. Zato su oni sami preuzeli ulogu u tome, pa Hrvatski tjednik danas konstatira:

Srbi te tuže, Srbi ti sude

Optužni prijedlog: Biljana Kučeković Puharić, Srpkinja

Prvostupanska presuda: Slavko Štrbac, Srbin

Drugostupanska presuda, Siniša Senjanović, sin pukovnika JNA

Objava presude: Slavica Lukić, Srpkinja, supruga Milorada Pupovca

Zapravo je to u stilu moje stare pitalice:

Koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.

Ove sluge u RH ne smiju reći da su "Za dom" i "Za dom spremni" i onda cijelu priču usmjeravaju na to je li ova druga inaćica istoga stara ili nije, a Srbi – kao pošteni četnici – ne prave nikakvu razliku i to otvoreno kažu.

Nije im teško kada znaju da hrvatske vlasti rade ono što im Vučić kaže, ali ipak!

Da, pogledaj o tome:

<https://narod.hr/hrvatska/drago-krpina-s-ustasom-mesicem-prvi-put-sam-slusao-i-pjevalo-bojnu-cavoglave>

Da, zašto onda Šimunić?

Jednostavno sam odmah kada su ga napali upozoravao kako je "Za dom spremni" samo prirodna nadogradnja pozdrava "Za dom" i usporedio s istim srpskim objašnjenjem njihova pozdrava s raširena tri prsta, kojim je tada vani usporen na primjeru Đokovića. Zapravo je i Šimunićev svjedok obrane naš poznati povjesničar dr. sc. Josip Jurčević u svom vještačenju i govorio o ta dva pozdrava. Tada, a i kasnije s našom Peticijom ZDS kojom smo branili „Bojnu“ i Thompsona imali su srpske sluge provodeći velikosrpski Memorandum SANU 2 u RH više uspjeha u napadima na nas.

Ali danas na naslovnici Hrvatskog tjednika čitam uz sliku Presude:

„Obrišite njome ..., bando četnici!“

Potom:

„Nikada Hrvati nisu tako masovno prihvaćali Za dom spremni!“

„Za dom spremni odlučuje o pobedniku predsjedničkih izbora“

Na kraju naslovnice je spomenuti tekst „Srbi te tuže...“

Zapravo, već su i u pjesmi:

Poslušajte glazbeni odgovor mladih Hrvata na pokušaj zabrane pjesme "Bojna Čavoglave"

<https://m.youtube.com/watch?v=uKC8AqaFcQs>

Za Dom – spremni!

U Zagori na izvoru rijeke Čikole

Na bojištu spjevana Bojna Čavoglave...

Branili su domovinu hrabri ratnici

Uz tu pjesmu slavili su, a i ginuli...

Na frontu od Vukovara do Dubrovnika

Slavna pjesma ratnicima moral dizala...

A danas nam oni žele zabraniti nju

Pjesmu koja najavljuje našu pobjedu...

Glave dižu oni što su tad' se skrivali

Dok su hrabri branitelji uz nju ginuli...

I govore da je zločin danas pjevat ju

Pjesmu s kojom branili smo našu Hrvatsku

I neka nas sve zatvore, al' neće uspjeti

Sa usana slavnu pjesmu nikad skloniti...

Hvala za sve našem Marku iz Čavoglava,
Hrvatska ti zaboravit neće nikada...

Tekst je napisao Max Križanić, na originalnu melodiju pjesme "Bojna Čavoglave", a otpjevali su ju i odsvirali braća Kumerle

Pozdrav
Joško

STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN,

NA ČIJOJ JE STRANI HRVATSKO DRŽAVNO ODVJTENIŠTVO

Dragi Joško,

Kad bih imao naslov ovomu, on bi bio: NA ČIJOJ JE STRANI HRVATSKO DRŽAVNO ODVJTENIŠTVO, prema svi znamo izdajničku istinu te je pitanje samo retoričko!

Radio sam podkraj socijalističke Jugoslavije antologiju hrvatskoga narodnog preporoda naslovljenu **Ilirae lira**, radijski sam, dakle auditivno, predstavio to razdoblje u kojemu naivni i dobrote te žudnje za bratimljnjem sa srbskim narodom, hrvatski narodni preporoditelji kliču "naš Vuk" i pjevaju budnicu u kojoj je stih ZA SLOBDU I ZA DOM / HRVATSKI DOM. Taj „naš Vuk“ iskoristio je tu dobrodušnost i prostodušnost hrvatskih rodoljuba i njihovo prihvaćanje štokavskog, zbog razloga jer njime govore i Srbi, a odricanje samih sebe, to jest od svojega čakavskog i kajkavskog narječja (a to je i Gaju i Vuku diktirao Beč/Europa čiji su poslušnici oba bili!) – brže-bolje taj prevrtljivi šovinistički lažov, Karadžić, dakle – „proglasio je „Srbi svi i svuda“! Do dana današnjega koristi se ta podvala da su i Hrvati „Srbi katolici“ jer službeno i ozakonjeno govore i pišu štokavski, „zaboravljući“ da su štokavci i Bugari i Rusi i Bjelorusi i većina slavenskih naroda... Do dana današnjega ta podvala uvjetuje da se hrvatske pokrajine proglašavaju „srbskim zemljama“, da se grade velebne srbsko-pravoslavne crkve uz Jadran... I druga posrbljivanja, da ne ponavljam što svi znaju.

Onaj koji je okupatorima koji su oružjem navalili porobiti Hrvatsku gromko pjesmom poručio NE ĆETE U ČAVOGLAVE DOK SMO ŽIVI MI narodni je junak, heroj, može biti uzor svim Hrvatima i svim građanima Hrvatske koji vole svoju Domovinu. Treba dobiti, i trebao je već davno dobiti, najviša državna odlikovanja. Tko mu ih uskraćuje, na korak je od izdajnika. Svi oni koji ga optužuju da je fašist samo zato jer je branio svoj dom, svoj rodni kućni prag od fašista porobljivača, time otkrivaju sebe kao suradnike okupatora te bi ih, kao kolaboracioniste porobljivača Hrvatske, hrvatski držani odvjetnik, to jest njegove službe, trebale makar pozvati na razgovor i priupitati te zapisati zašto se svrstavaju uz fašističkog okupatora pa još svoj fašizam, svoju mržnju, svoje pristajanje uz okupaciju nedužnih pripisuje onomu koga su nasilno napali!? Uostalom, zašto

državni odvjetnik postoji? Valjda zato da brani svoju zemlju i svoju državu, isto kao što je to radio i Marko Perković, a ne one koji je, puni mržnje, napadaju i negiraju?!

Zašto se, dakle, državni odvjetnik, svojim nedjelovanjem i obstrukcijom svojih zakonskih obveza svrstava uz okupatore Hrvatske? Famozni „govor mržnje“ nigdje se ne pokazuje u tolikom šovinizmu koliko u napadima na Marka Perkovića Thompsona i na njegovo NE ĆETE U ČAVOGLAVE DOK SMO ŽIVI MI: državni odvjetnik trebao bi ih dakle sve, i novinare i dužnosnike, vrlo ozbiljno priupitati da objasne zašto se svrstavaju na stranu okupatora Hrvatske!?

Da se prikrije to NE ĆETE U ČAVOGLAVE, znači ne ćete osvojiti Hrvatsku, prešuće se ta bitna rečenica, a ističe da ne valja ZA DOM SPREMNI. To je smicalica: taj usklik, kao što vidite, ima duboko korijenje u hrvatskom narodu, nikoga ne napada, a i prema srbskom narodu je prijateljski, samo brani rodni dom od okupatora: **za slobodu i za dom!** U obliku **za dom spremni**, svi to znaju, nastao je kao otpor velikosrpskom fašističkom porobljavanju i torturi za kraljevine Jugoslavije, nakon ubojstva Stjepana Radića u beogradskom parlamentu osobito. Njime su se za NDH, POZDRALJALI SVI, i Srbici, kako svjedoči Lojzo Butorac iz Siska koji se tog vremena sjeća, a ustaše su se pozdravljali ZA POGLAVNIKA (i dom spremni)! No, to ZDS tu je izdvojeno samo zato da se pokuša onemogućiti sve što je hrvatsko i sve što je hrvatska država, ma kakva bila. Još ako su to izvikivali i Thomsonovi suborci, eto dodatna razloga da stvarni fašisti njih proglaše fašistima, dakle onima koji ih napadaju; nečuveno, neviđeno, nedogodeno nigdje osim u propagandi četničkog pokreta u Hrvatskoj, aktualno u pojačanim nasrtajima na Hrvatsku od kuda se god može!

Opaska: Thompsonove koncerne ne slušam, odgojen sam uz tamburicu svojega oca, također Marka, koji je izradio i danas sačuvan i od stradanja u ratu obnovljenu tamburicu te je i svirao na njo... Imam, dakle, drugačiji glazbeni odgoj i ukus. Ni njegove domoljubne pjesme ne znam (imam svoje!) osim jedne, objavljene u prošlom broju *Hrvatskog tjednika*. Treba popraviti strofu u kojoj se ponavlja dva puta ista rima, Thompson je, očito, vrlo nadareni amater, inače, s posebnoga domoljubnog kritičko-prosudbenog motrišta, nema joj nikakva prigovora, dapače, zaslужuje sve pohvale. Međutim, književno-kritičkih motrišta je ukupno sedam, šest nezaobilaznih, što zna svatko upućeniji u teoriju i poetiku. Razlikujem Perkovića pjesnika od pjevača, a osobito od borca branitelja Domovine. Kada sam prvi puta, usred rata, čuo to NE ĆETE U ČAVOGLAVE DOK SMO ŽIVI MI, znao sam da našim i okupatorima neće uspjeti porobiti Hrvatsku. Da ima tko braniti nas! A za DOM braniti spremni moramo biti svi državljanji Hrvatske, svi i uvjek! Sve drugo su ružne objede i protuhrvatska naklapanja četnika-fašista. Tko od „hrvatskih dužnosnika“ prijanja uza njih, ili namjerno to ističe, ili prešuće, a ne bi smio prema dužnosti koju obnaša, isti je kao i svaki drugi fašist i porobljivač.

Uostalom, I SRBI SU BILI USTAŠE, zar to ne piše srbskom cirilicom na grobu jednoga od njih, na fotografiji koju sam Ti već ranije proslijedio (meni su je poslali!). Možeš i to i ovo poslati čitateljima Tvojih tekstova, ako Ti se čini uputno.

Pozdrav
Stijepo

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17710-sjetimo-se-simunica>

S predstavljanja knjige

Dr. Jarebu logika nije jača strana (3); Petljanje i zapetljavanje matematičara Pečarića (3)

NEPRIHVATLJIV JE NAPAD DR. JAREBA NA AKADEMIKA PEČARIĆA

Neprihvatljiv je napad povjesničara dr. Marija Jareba u Hrvatskom tjedniku br. 755 od 14. 10. 2019. u članku Petljanje i zapetljavanje matematičara Pečarića na pozdrav 'Za dom spremni' i na cijenjenoga akademika dr. Josipa Pečarića. Kao čitatelj HT-a želim pojasniti svoje neprihvaćanje kritike povjesničara dr. Marija Jareba. Tako vam je to, gospodine Pečariću, kad školovani 'hrvatsko-režimski povjesničar' koji se tovi na državnim jaslama, slijedi svoje podaničke uzore iz davnih vremena Pešte, Beča i Beograda. Na isti način prilagođavaju se današnji 'multi-kulti' hrvatski europski političari koji su u raskoraku s narodom. Često takvi 'znanstvenici' čuvajući svoje položaj i jasle, često manipuliraju istinom na štetu pojedinaca i naroda.

Hrvati su se 1990. godine na demokratskim izborima izjasnili za samostalnu Hrvatsku državu, a to je bila gotovo 90 postotna većina i tu počinju priče. U nastavku plebiscita slijede demokratske odluke o samostalnosti, potom slijedi četničko-srpska agresija i kao odgovor na četničko-srpsku agresiju Hrvati domoljubi krenuše u obranu Domovine s pozdravom 'Za dom spremni', što je mnogima bio moto i snaga u obrani Domovine. Danas, kao i 90-ih taj nježan, ali snažan pozdrav 'Za dom spremni' smeta svima koji su zaraženi crvenom yu klicom, kao i svim neprijateljima hrvatske države.

Sada malo o knjizi *Hrvatski nacionalni simboli* povjesničara dr. Marija Jareba, kritičara akademika Pečarića, knjizi s kojom se hvali povjesničar po struci, a koja i nije baš tako savršena. Nisam povjesničar, ali uočio sam neke bitne propuste u toj velebnoj knjizi od 450 stranica. Po mojim amaterskim saznanjima, u knjizi nedostaje, sloboden sam reći, skrivena istina o povijesnom hrvatskom grbu. Knjiga povjesničara Jareba zaista je puna povijesno potrebnih i nepotrebnih podataka i informacija, meni nedostaju bitni sljedeći trenutci:

1.) Odluka Cetinskoga sabora o grbu, na početku sabora 31.12.1526. Prvom Odlukom sabor prihvata se Hrvatski grb, nacrtan 1491., kao hrvatski grb, grb kojim plemstvo 1.1.1527. dokumentira izbor nadvojvode Ferdinanda I. Habsburgovca hrvatskim kraljem.

2.) Odlukom Hrvatskoga državnog sabora iz 1883. godine u članku XVIII. zapisano je:

Grb Hrvatske je, srebreno i crveno, 25 puta kvadratičasti štit, tako da je prvi kvadratični srebren, drugi crven i tako redom.

3.) U Ustavu Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije iz 1974. (službeni francuski prijevod Ustava) komunističke vlasti same navode redoslijed polja u hrvatskom grbu, prvo bijelo polje, kao na priloženoj slici.

Ova tri primjera, navodim kao dokaz i opomenu. Dragi domoljubi, ne možemo se osloniti samo na 'povjesničare po struci'. Nama Hrvatima potrebni su gospoda Pečarić, Razum, Vukić, Leljak, Jurčević i drugi vrijedni ljudi. Ne dajmo se obeshrabriti, idemo dalje do istine.

JOSIP HORVAT, Trešnjevka

Hrvatski tjednik, 28. ožujka 2019.

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

STJEPAN RAZUM: LIEPI DOMOVINSKI POZDRAV

Predstavljanje knjige: PEČARIĆ, Josip. *Predsjednica i ‘Za Dom spremni’*. Vlastita naklada. Zagreb, 2019., 214 stranica.⁵¹

Od dviju knjiga, koje večeras predstavljamo, meni je zapala čast predstaviti drugu – “Predsjednica i ‘Za Dom spremni’”. Podsjekoćam poštovano slušateljstvo, koliko je meni poznato, to je treća knjiga s častnim i junačkim hrvatskim pozdravom u naslovu, objavljena u državi Hrvatskoj u posljednjih nekoliko godina. Najprije je Elvis Duspara u svibnju godine 2016. objavio knjigu “Za Dom spremni”, s podnaslovom “Inat knjiga” (Zagreb, 2016.), zatim je akademik Josip Pečarić godine 2017. objavio svoju prvu knjigu s hrvatskim pozdravom “Dnevnik u znaku ‘Za Dom spremni’” (Zagreb, 2017.), da bismo sada pred sobom imali njegovu drugu knjigu s tim pozdravom “Predsjednica i ‘Za Dom spremni’” (Zagreb, 2019.).

Na samom početku knjige u svom predgovoru dr. zn. Josip Stjepandić daje ocjenu (diagnозу) današnjega političkoga i družtvenoga stanja u državi Hrvatskoj (str. 9-14). Piše o bolestnoj družtvenoj zbilji, u kojoj politička elita vodi protuhrvatsku politiku ili točnije veleizdajničku politiku na štetu Hrvatske, a javnosti se nameće razprava o pozdravu, koji bi trebao biti samorazumljiv za

---

⁵¹ Ovo je štivo pročitano na predstavljanju knjige u Zagrebu, Slovenska 21, u Domu branitelja HVIDRA, 4. travnja 2019.

predsjednicu i svakoga, tko obnaša političku vlast u državi Hrvatskoj. Vrh tzv. hrvatske vlasti radi protiv svoje države i svoga naroda, a posljedica toga je težko bolestno društvo. Odričući se pozdrava "Za Dom spremni", s kojim su se hrvatski branitelji stoljećima odupirali tuđinskim osvajačima, podanički i poltronski hrvatski političari idu zacrtanim smjerom, koji će dovesti, predmнieva dr. Stjepandić, do diskreditacije hrvatskih branitelja i Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata obćenito. Stoga odbacivanje pozdrava "Za Dom spremni" može se protumačiti jednino zamišljenim pozdravom "za izdaju spremni".

Za zaključno štivo ove knjige sročitelj je odabrao članak dr. zn. Sanje Bilač, koja daje sličnu ocjenu (str. 210-214). I ona piše o "izdajničkoj političkoj eliti na vlasti", koja ima zadatak "trajno paralizirati hrvatsko nacionalno biće, ugušiti njegov razvoj, oduzeti pravo na stvorenu nacionalnu državu i u konačnici Hrvatsku staviti pod tuđu kontrolu" (str. 211). Stoga dr. Bilač poziva hrvatske umnike, branitelje i domoljube, da pokažu nacionalnu zrelost i preuzmu odgovornost. A osnovno je pitanje: jesmo li spremni?

Akademik Josip Pečarić, ovom, kao i mnogim svojim dosadašnjim knjigama, pokazuje da je spreman razodkrivati laži, spreman je boriti se za istinu, za svoju i našu Hrvatsku.

Sročitelj Pečarić započinje knjigu svojim pismom predsjednici Republike Hrvatske Kolindi Grabar-Kitarović (str. 15-16), koje joj je uputio, nakon što je ona objasnila javnosti, da je pozdrav "Za Dom spremni" kompromitiran i neprihvatljiv, nakon čega ju akademik Pečarić pita: "Želite li Vi reći da je ZDS kompromitirao Domovinski rat?". Nadnevak pisma nije naveden, ali ga nije težko odrediti, ako se potraži njegova objava na raznim portalima.

Pozdrav "Za Dom spremni" ili njegovu inačicu koristila je hrvatska vojska u doba Drugoga svjetskoga rata, a koristili su ga i hrvatski branitelji u doba Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata. Budući da je Predsjednici i drugim političarima važnije, što je bilo prije, a ne poslije, sročitelj zaključuje, da im je važniji Drugi svjetski rat od Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata. To nije mišljenje samo akademika Pečarića, nego je to obći dojam u hrvatskom političkom prostoru. To je tako, jer su gubitnici u Hrvatskom obranbeno-osloboditeljskom ratu, velikosrbski napadači i njihovi hrvatski pomagači zauzeli odlučujuće političke položaje u državi Hrvatskoj, pa nastoje izbjegći svaki govor o Hrvatskom obranbeno-osloboditeljskom ratu, koji bi ih nuždno podsjećao na njihovu lošu ulogu i izdaju vlastite domovine, tako da su hrvatskoj javnosti nametnuli govor o Drugom svjetskom ratu, odnosno o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, o kojoj još uviek na tragu komunističke i velikosrbske politike govore kao o oličenju svega zla na ovome Svetu. Na to su nažalost pristali hrvatska Predsjednica, predsjednik Vlade Andrej Plenković i drugi političari, pa svima nama nameću sliku vlastite prošlosti i sadašnjosti prema želji i ukusu naših neprijatelja. Nevjerojatno, ali istinito! Na žalost!

Već više puta izrečena istina iz usta akademika Josipa Pečarića, dolazi na vidjelo i u svezi s ovim pozdravom, a to je, da se međusobno pomiruju djeca partizana i komunista iz svih stranaka, a na štetu hrvatskoga ponosa i hrvatskih vrednosti.

U ovom predstavljanju svakako je potrebno iztaknuti pismo, koje je akademik Pečarić poslao veleposlaniku Sjedinjenih Američkih Država Robertu Kohorstu, koji je bio izrazio zadovoljstvo, što je predsjednica Grabar-Kitarović promenila svoje mišljenje glede pozdrava "Za Dom spremni" (str. 42-43). Nije uobće bitno, je li to stari ili novi, ustaški ili braniteljski, hrvatski ili bilo kakav drugi pozdrav, nego je bitno to, da su s tim pozdravom hrvatski branitelji, među kojima osobito hosovci, ginuli za svoju državu Hrvatsku u doba Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata, upravo onako kako su hrvatski branitelji ginuli za svoju državu Hrvatsku u doba Drugoga svjetskoga rata. Dovoljno se sjetiti branitelja Odžaka iz svibnja godine 1945.! A ginuli su u ovom novom ratu, među inim, i stoga što su Sjedinjene Američke Države dale zeleno svjetlo za velikosrbski fašistički napad na Hrvatsku. Sada sjedinjeno-američko-državni veleposlanik nas podučava, kako "postoje izrazi kojima nema mjesta u modernom družtvu" i pod tim izrazom misli upravo na domoljubni pozdrav "Za Dom spremni". Takva izopačenost i éudoredna nakaradnost može proći samo kod ljudi bez obraza i časti! Osvajačke sile inače ne drže ništa do časti i do međunarodnoga pravnoga poredka.

Vredno je iztaknuti i otvoreno pismo predsjednika HSP-a Karla Starčevića i predsjednika Glavnoga stana HSP-a Nikice Augustinovića, koji pišu predsjednici: "Vi ste 16. II. 2019. pljunuli na veliki dio onih koje predstavljate. Prije svih, na sve žrtve Domovinskog rata, kako na poginule branitelje – pripadnike HOS-a – koji su položili svoje živote ZA DOM SPREMNI, tako i na civilne žrtve srbočetničke agresije. Pljunuli ste na žrtve mladića, koji su poginuli za hrvatsku Državu s oznakom ZA DOM SPREMNI. Pljunuli ste na sve roditelje, koji su ostali bez sinova i kćeri, koji su bili ZA DOM SPREMNI. Pljunuli ste u lice većini hrvatskog naroda." (str. 44).

Divnu pouku dao je svojim pismom veleposlaniku Kohorstu Anto Đapić (str. 46-49), o suverenosti, o vrednostima hrvatskoga naroda i o uljudnom ponašanju stranih veleposlanika, pa bili oni predstavnici vodećih svjetskih sila. Vredno ga je pročitati!

Dakle, knjiga koja je pred nama jest zbirka raznih članaka ponajprije njezinoga sročitelja akademika Pečarića, a onda i mnogih sudobnika, koji su reagirali na prestrojavanje predsjednice Grabar-Kitarović iz domoljubnog tabora u bezlični globalistički tabor, odričući se pozdrava "Za Dom spremni", kao i na izjavu sjedinjeno-američko-državnog veleposlanika Kohorsta glede toga prestrojavanja, a na kraju je i reakcija na smušeno vrludanje glede toga pozdrava hrvatskoga povjestničara dr. zn. Marija Jareba.

Svejedno je, je li "Za Dom spremni" stari ili jako stari pozdrav, ili uobće nije stari, važno je da je on naš, sadašnji – sudobni pozdrav, da je to pozdrav iz Hrvatskog obranbeno-oslobodilačkoga rata. Poviestnost ostaje u povesti, u prošlosti, a sudobnost živi u sadašnjosti!

Osvajački narodi ili njihovi političari ne vole narode i pojedince koji su spremni braniti svoj dom i svoju domovinu i pod cenu života, jer im time onemogućuju njihov prodor u tuđe dvorište, u tuđi dom. Stoga je razumljivo da veleposlaniku svjetske slile nije simpatičan taj domovinski pozdrav u hrvatskom

narodu, premda ga u svom narodu vjerljivo podržava. No, nije razumljivo da se tog pozdrava odriču vodeći ljudi u vlastitom narodu. Zapravo, razumljivo je, kad znamo zbog čega to čine; razumljivo je, ali je biedo i izdajnički.

U samom hrvatskom narodu postoje pojedinci, koji služe tuđim probitcima ili pak zbog ideoložkih razloga mrze vlastiti narod, kojemu nepotrebno nameću okostnice, da se njima mjesecima i godinama bavimo, kako bi zamračili neku svoju nečastnu i sebičnu djelatnost. U ovoj knjizi navedeno je nekoliko osoba, koje pokazujući svoju odbojnost prema pozdravu "Za Dom spremni", nieču patriotizam iliti domoljublje. Budući da nije normalno biti protivnik vlastitoga naroda, potrebno je iztražiti pozadinu tih ljudi, potrebno je odkriti uzroke toj izvrnutosti. Ova nam knjiga daje u tom smislu barem neke naznake. Tako za saborskoga zastupnika dr. zn. Milorada Pupovca saznajemo da je predsjednik stranke, koju je osnovao ratni zločinac; predsjednik Vlade RH mr. zn. Andrej Plenković protivno volji hrvatskoga naroda, očitovanoj na izborima, sastavio je Hrvatsku Vladu; predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović oblikovala je svoj vrednostni sustav na sustavu svojih partizanskih 'none' i 'nonice'; pučka pravobraniteljica Lora Vidović nezakonitim je putom došla na tu javnu službu; filmaš Hrvoje Hribar financira filmove u službi velikosrbske pomicbe; gradonačelnik Boris Miletić podpuno se izgubio u narodnostenom vrednostnom sustavu do razine mazohizma; dr. zn. Ognjen Kraus, premda genetički potomak meni dragoga židovskog naroda, po svom je opredjeljenju politički velikosrbin, što mu je namro otac, koji je bio komunistički progonitelj; dr. zn. Hrvoje Klasić, sveučilišni predavač, koji se sramoti svakim svojim javnim nastupom, pokazujući nerazumjevanje hrvatske stvarnosti u prošlosti i sadašnjosti. Dakle, svi navedeni ljudi, protivnici pozdrava "Za Dom spremni", imaju, kako to narod kaže, nekog putra na glavi, koji ih ograničava u zdravorazumskom promišljanju i djelovanju.

Unatoč njima i nasuprot njima u hrvatskom narodu ima množtvo domoljuba, koji su na primjeru pozdrava "Za Dom spremni" pokazali izpravno opredjeljenje i spremnost, da se bore za istinu i za svoj hrvatski narod. U ovoj knjizi, uz samoga sročitelja Pečarića, prepoznao sam četrdeset i tri hrvatska uglednika, znanstvenika i domoljuba, koji su stali u obranu tog pozdrava i slobode njegove upotrebe. To su (navedimo ih iz poštovanja i zahvalnosti): Miro Banović, dr. zn. Sanja Bilač, Damir Borovčak, Velimir Bujanec, Joško Buljan, dr. zn. Jure Burić, Anto Đapić, Vlado Glavaš, dr. zn. Zlatko Hasanbegović, dr. zn. Andrija Hebrang, Hrvoje Hitrec, Zvonimir Hodak, Marcel Holjevac, Barbara Jonjić, dr. zn. Marko Jukić, dr. zn. Josip Jurčević, Damir Kalafatić, Davor Karačić, Tomislav Karamarko, Krešimir Kartel, Eva Kirchmayer-Bilić, Mate Knezović, mons. dr. zn. Vlado Košić, Pero Kovačević, Vjekoslav Krsnik, Ivica Marijačić, Stjepo Miović Kočan, Marko Perković Thompson, Gordana Sarkotić, dr. zn. Slobodan Lang, Marko Marković, dr. zn. Matko Marušić, Peđa Mišić, dr. zn. Ante Nazor, Mirela Pavić, dr. zn. Damir Pešorda, Mate Radeljić, dr. zn. Ivo Rendić-Miočević, Karlo Starčević, dr. zn. Josip Stjepandić, dr. zn. Ivica Šola, Rudi Tomić i Đuro Vidmarović.

Dok postoji jedan syjestan Hrvat, nema bojazni za zatiranjem hrvatstva, a ovdje ih je navedeno puno više. Pozdrav "Za Dom spremni" pokazatelj je, poput

lakmus-papira, našega domoljublja. Svatko od nas prema tom pozdravu, odnosno prema domoljublju mora zauzeti svoje stajalište. Ja sam ga osobno izrekao već godine 2012., kada me je novinarka Andrea Černivec pitala: "Smatrate li da je 'Za Dom, spremni' neprihvatljiv pozdrav i jesu li opravdane intervencije policije? Svjedoci smo tomu gotovo svake godine u Čavoglavama, a bilo je slučajeva i u drugim hrvatskim gradovima, gdje su pojedinci uhićeni zbog ustaških ikonografija ili zbog pozdrava." Na to sam joj odgovorio:

"Naš se hrvatski narod služi različitim liepim pozdravima, kršćanskim i domoljubnim. Pozdrav 'Za dom spremni' je jedan od ljepih pozdrava. Kao i drugi narodi, i mi Hrvati riečju 'dom' izražavamo cijelokupni sadržaj obiteljskog života, ali i svenarodnog, domovinskog života. Biti spremna za dom i domovinu žrtvovati se, boriti se, pa i poginuti, to je ono, što se ovim pozdravom izražava. Ako taj pozdrav nekomu smeta, onda mu smeta obitelj kao takva, kao i domovina hrvatskoga naroda. Takvi bi očito željeli, da nestane hrvatska obitelj i hrvatska domovina. No, to što neki politički krugovi u tom pozdravu vide prisjećanje na Nezavisnu Državu Hrvatsku, to je njihov problem, ali kojega bi se morali oslobođiti. Zapravo radi se o tome, da nam je komunistička ideologija nametnula, da svu stvarnost moramo gledati s njezinih stajališta i njezinim naočalama, a to znači, da sve ono što nije komunističko, mora nestati, jer navodno je zločinačko, ustaško, nazadno ... To je najočitiji primjer komunističke indoktrinacije. Zatiranje tog pozdrava u novije se vrieme nastoji provoditi i sa stajališta svjetskoga globalizma i multinacionalnih poduzeća i trgovina, kojima nije u interesu, da postoje svjestni i rodoljubni narodi i da postoje obitelji, koje su štit i obrana od njihovih manipulacija. O kad bi svaki Hrvat i Hrvatica rado upotrebljavao taj pozdrav, ili barem po njegovoj poruci živio, tada bi i naše hrvatsko gospodarstvo procvjetalo, jer bismo kupovali i trošili domaće, a ne uvozne proizvode. Ovaj bi pozdrav trebali koristiti nadasve naši hrvatski političari, koji po svojoj političkoj dužnosti moraju promicati dobro hrvatskoga doma i domovine. U tom bi slučaju gledali, što je bolje za Hrvatsku, a ne za Europsku Uniju, tada bi u dvostranim odnosima s recimo Srbijom i Slovenijom gledali, što je bolje za Hrvatsku, a ne kako se njima svidjeti. Očito je, da živimo u vremenu nenarodnih vlasti, pa se ovaj pozdrav nikako ne uklapa u tu hrvatsku jadnu političku klimu, pa ga se nastoji ukloniti, pozivajući se opet na prošlost." (Hrvatski list, br. 411, od 9.VIII.2012., str. 33).

Budimo ustrajni, pa ćemo nenarodnih vlasti dočekati opet narodnu vlast!
Hvala na pozornosti!

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/15725-liepi-domovinski-pozdrav>

PREDSJEDNICA I 'LIAM SHI!'

(Govor na predstavljanju *Smeta im Thompson, HOS, ZDS,...*)

Dragoj Mireli Pavić,
Njen pridragi akademik

Zahvaljujem se svima što ste došli na prvo predstavljanje knjige PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI' i ponovljeno predstavljanje knjige MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET, kao i HIVIDRI Zagreb što je omogućila predstavljanje. Posebna zahvalnost i predstavljačima Stjepanu Razumu, Marku Ljubiću i Davorinu Karačiću, kao i Branku Hrkaču koji je napravio korice i za ove 'nepodobne' knjige.

Dvije su knjige pa sam predstavljanje nazvao *Krivi su im Thompson, HOS, ZDS,...* Ali nije ni to pomoglo. Ono o čemu se piše u tim knjigama, vjerojatno i sam autor, nisu odavno podobni pa predstavljanje ne najavljuju ni domoljubni portali. Koliko znam ovo predstavljanje su najavili portalni dragovoljac.com i hrvatskonebo.org. Poznato je da su neke srpske i židovske organizacije tražile zabranu predstavljanja knjige *Razotkrivena Jasenovačka laž*, čiji smo autori dr. Razum i ja, ali izgleda da su neki hrvatski portali to shvatili kao poziv na zabranu predstavljanja svih mojih knjiga, pa se nisu proslavili ni s najavom nedavnog predstavljanja četvrte knjige o generalu Praljku. Ili samo nije dobro u predizbornim vremenima podsjećati na povezanost napada na Thompsona i Predsjedničinih izjava o ZDS.

Srećom samocenzure nema u „Hrvatskom tjedniku“, pa oni u današnjem broju donose najavu predstavljanja uz komentar: „Knjiga *Predsjednica i 'za dom spremni'* donijela je još jedan autorov polemički prikaz zločudnog tumora (ili možda metastaze) u hrvatskoj društvenoj zbilji, koji bi se mogao podvesti pod jedan skupni pojam “protuhrvatska politika” ili točnije “veleizdajnička politika na štetu Hrvatske”, stoji među ostalim u predgovoru nove Pečarićeve knjige koji potpisuje Josip Stjepandić.

A očekivao sam reagiranje na moj naziv predstavljanja tipa:

Čemu takav naziv? Pa svima je jasno da njima smeta neovisna Hrvatska.

Neovisna Hrvatska. Pa da, takva Hrvatska se uvijek nazivala i naziva se Ustaška Hrvatska. Možda je puno bolje ne davati prostor tako nečemu u vrijeme kada imamo Srpsku Hrvatsku na čelu s Pupovcem i Plenkovićem ili kako su nam to lijepo prikazali u Kaštelima: Plenković pleše kako Pupovac svira.

Vjerovali smo da je Predsjednica RH bliža ideji suverene hrvatske države. Jasno vam je da je nedavno odricanje Predsjednice od 'Za Dom spremni' zapravo bilo odricanje od suverenizma i priklanjanje Plenkoviću koji pleše. Istina, po Plenkoviću je „HDZ glede suverenizma jači od bilo koje druge stranke u RH“. Možemo se i složiti s njim jer očito čovjek misli na srpsko-hrvatski suverenizam.

Bilo kako bilo, tj. je li se Predsjednica odrekla suverenizma ili se priklonila Plenkovićevom srpsko-hrvatskom suverenizmu u naslovu je moje knjige pa sam prvi poziv na ovo predstavljanje poslao njoj (26. 3. 2019.):

Poštovana gđo Predsjednica RH,

Pozivam Vas na predstavljanje mojih knjiga koje se odnose i na Vas. Naime prva je nastala povodom Vaših novih istupa o pozdravu Za Dom spremni. U drugoj ima tekstova oko uspjeha naših nogometara, ali i o međunarodnoj matematičkoj konferenciji povodom mog 70.-og rođendana (bili ste neuspješno pozvani biti pokroviteljem), kada su kolege iz svijeta o meni govorili kao o "kralju nejednakosti":

KRIVI SU IM THOMPSON, HOS, ZDS...

(...)

S poštovanjem,

dr.sc. Josip Pečarić

Redoviti član HAZU

izvanjski član DANU

Naravno, nisam ni očekivao da će se Predsjednica odazvati pozivu.

Zapravo ovo predstavljanje je u čast jedne druge dame. Vjerujem da ste svi vidjeli obavijest u Hrvatskom tjedniku prije dva tjedna: *Potreseni smo i tužni VJERUJEMO U BOGA, U LIJEČNIKE I U NAŠU MIRELU*, povodom teške bolesti njihove omiljene kolumnistice Mirele Pavić koja je petnaest godina pisala tjednu satiričnu kolumnu 'Plašikracija' i nije preskočila ni jedan jedini tjedan.

Poslije Peticije ZDS ona je te svoje kolumnne završavala sa ZDS na kineskom: LIAM SHI! Zato sam i ovaj govor naslovio prema naslovu prve knjige koju predstavljamo, ali na Mirelin način; PREDSJEDNICA I 'LIAM SHI!'. A i posvetio sam joj ga kao njen pridragi akademik, kako me je znala nazivati u tim svojim kolumnama. Tako je i nedavno (14. veljače 2019.) povodom ponude hrvatskog iseljenika, mog Bokelja Marka Franovića MILIJUN KUNA onome tko 'opovrgne rezultate istraživanja Leljaka, Vukića, Pečarića, Razuma, Jurčevića i drugih' o radnom logoru Jasenovac, Mirela napisala::

Da se Irinej smiri i 'usredotoči', mala bi mu ponudila i onizi milijun ustašića nagrade što ih je vrlo pametno ponudila naš iseljenik onome ko konačno iskopa kosti i dokaze kakvo je stanje pod 'cvetkom zanovetkom'. Pitan se bi li ih u halju spremija, ih! Kad već ne more pročitat g. Vukić, ni prof. Razum, ni pridragi akademik. A ko će t'lika slova čitat, majketi.

Danas mi javljaju iz Hrvatskog tjednika:

Zadnja informacija je da ide nabolje... budna... bez cijevi u ustima... pod medikamentima... doktori su zadovoljni, ako se ovako nastavi mogla bi put zadarske bolnice pa na terapiju u Krapinske Toplice...

mi zaista vjerujemo da će sve biti dobro uz Božju pomoć.

Vjerujemo i svi mi!

Na neki način ovo predstavljanje je najavio Zvonimir Hodak u ovotjednoj kolumni komentirajući pisanje Jurice Pavičića:

Naslov njegovih "Vijesti iz Liliputa" je pomalo ofucan. Naslov članka je "Sveučiliše za fake news". Kaže drug komesar Jure: "U normalnim okolnostima,

sveučilište bi trebalo biti institucija koja će ljudima objasniti da zemlja ipak nije ravna, da je cijepljene civilizacijska dobrobit, a da ZDS nije postojao do 1941.g. Po onoj poznatoj LAŽ JE NAJVİŞE POMOGLA SRBIMA U POVIJESTI eto doznaјemo da ni ZDS nije postojao prije 1941. Zapravo dirljivo je vidjeti kako Pavićić u praksi provodi naputak koji je Plenković dao svojoj poznatoj komisiji: "Hrvatska mora tražiti konsenzus i odrediti se prema pitanju prošlosti, totalitarnih režima 20. stoljeća, jasno osuditi režim između 1941. i 1945 godine, dakle ustaški režim tijekom kojeg su počinjeni brojni zločini, ali isto tako na trezven način analizirati sve ono što se dogodilo nakon 1945. godine".

<https://www.slobodnadalmacija.hr/novosti/hrvatska/clanak/id/465470/plenkovic-povjerenstvo-za-suocavanje-s-prosloscu-krajem-veljace-trebamo-osuditi-ustaski-rezim-i-analizirati-sto-se-dogaalo-nakon-1945>

Komisija je poslušala srpsko-hrvatsku vlast. Simbol s kojim je branjen Vukovar je nepodoban, a simboli pod koji je rušen je podoban.

U knjizi je dan i početak moje polemike oko ZDS iz 1932.godine. Međutim, vama će sigurno biti zanimljivije vidjeti kako je to dalje komentirao Hodak:

„No, Sveučilište u Zagrebu aktivno je sudjelovalo u fabrikaciji političke, strukovne, historiografske i meritokratske laži. Počasni doktorat Milanu Bandiću nastavak je tog smjera“. Kad bi se našem partizanu Juri barem jednom omaklo da napiše nešto što nije tako izrazito obojeno kričavom, drećećom crvenom bojom. On naravno spada u prvi ešalon ofucanih, umornih i depresivnih boraca protiv ZDS. Moramo ga shvatiti, ali ne i žaliti. Čovjek se sizifovski bori protiv nečega što je u ovoj zemlji već davno pobijedilo. Pozdrav je to kojim se grmjelo na Kninskoj tvrđavi 5. kolovoza ljeta Gospodnjeg 1995.g. Jure ne može iz glave otjerati staru, žilavu pticu KOS. Ona kljuca li kljuka.

Pred par tjedana objavio sam faksimil dopisa dvojice domobrana koji žive u SAD-u. Da se ne ponavljam, pismo završava sa ZDS, a pismo je s početka 1936.g. U vrijeme dok se tek spremao pakt između Staljina i Hitlera (koji je potписан 1939.g. u Moskvi). Tada su Pavelićevi izgledi da ga Musolini instalira u Zagrebu bili isto tako realni koliko je realan progon ZDS iz memorije i vokabulara onih koji su ovu Hrvatsku izborili u Domovinskom ratu. Pet godina prije nego je Slavko Kvaternik proglašio NDH, hrvatski domobrani su pozdravljali našoj orijuni mrskim ZDS. U nečem se moram, iako teška srca, složiti s komesarom Jurom: "Sveučilište u Zagrebu aktivno je sudjelovalo u fabrikaciji političke, strukovne, historiografske i meritokratske laži". Pa naravno Jure, to je sveučilište dalo počasni doktorat bravaru ili šloseru Brozu, ratnom zločincu sa 570.000 ubijenih na duši. Sjetite se Milana Kangrge i njegovog prijatelja "filozofa" Vojislava Šešelja koji je devet godina bio član Hrvatskog filozofskog društva zajedno s Gajom Petrovićem, Žarkom Puhovskim, Rudijem Supekom...

Te historiografske laži i danas se bez skrupula plasiraju. Što drugo rade "istoričari" poput Klasića, Jakovine, Markovine, Perice, Goldsteina....“

<https://direktно.hr/kolumnе/tko-ce-ove-godine-dobiti-nobelovu-nagradu-mirotvorstvog-hrvatska-radnicka-klasa-151506/>

Slično Hodaku i Franoviću Josip Horvat piše(„Neprihvatljiv je napad dr. Jareba na akademika Pečarića“, Hrvatski tjednik, 28. ožujka 2019.):

Dragi domoljubi, ne možemo se osloniti samo na „povjesničare po struci“. Nama Hrvatima potrebni su gospoda Pečarić, Razum, Vukić, Leljak, Jurčević i drugi vrijedni ljudi. Ne dajmo se obeshrabriti, idemo dalje do istine.

Ali zaboravimo i to da je ZDS bio poznat i kao domobranski pozdrav tridesetih godina prošlog stoljeća i da je nastao kao antifašistički pozdrav. Neka su u pravu Plenković, Pupovac, Pavičić. Doista je ZDS bio ustaški pozdrav prve godine uspostave NDH. Svo vrijeme je i tada bio domoljubni pozdrav prihvaćen od naroda o čemu piše i 95.-o godišnji Lojzo Buturac („U pravu je matematičar, a ne povjesničar, budimo kao i do sada – za dom spremni“, Hrvatski tjednik, 28. ožujka 2019.).

A evo ponekih sjećanja i iz ratnih godina, iz vremena NDH. Među nama ondašnjim ratnim požeškim gimnazijalcima bio je ubičajen naš hrvatski rodoljubni pozdrav „Za dom spremni“. Ali smo pravili veliku razliku između vojnoga ili nekoga službenog pozdrava „Za poglavnika i dom spremni“. Među nama gimnazijalcima bio je i pokoji pravoslavac, pa i jedan Židov, Branko Horvat, pa smo se svi pozdravljali našim rodoljubnim pozdravom ZDS. Šteta je što mi kolega Branko nije više živ pa da potvrdi ovu istinu.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/15665-u-pravu-je-matematicear-a-ne-povjesnicar-budimo-kao-i-do-sada-za-dom-spremni>

Njihov 'dokaz' da se radi o ustaškom pozdravu je to što se koristio i u državnim dokumentima ND Hrvatske. Koristila se i kuna, pjevala himna. Domoljubni Hrvati se takvim 'argumentima' obično rugaju. Pa i u navedenom tekstu naša Mirela naziva njima omiljene kune ustašicama. A zapravo ti njihovi 'argumenti' su zapravo samo potvrda da im je svaka neovisna hrvatska država ustaška država, pa, umjesto da se u vrijeme ND Hrvatske bili protiv režima, oni su bili protiv hrvatske države. Zato im je i ova danas bila – ili još uvijek jest – Tuđmanova ustaška država. Svugdje vide ustaše samo da država uistinu ne bi bila hrvatska država!

Na kraju spomenimo i da su u obje knjige dani tekstovi o Vatrenima i Thompsonu. Vjerojatno nije zgodno podsjećati Hrvate koliko je Vatrenima značio Thompson i koliki je strah bio u Vlastima od njegovog ZDS u trenutcima kada se cijeli svijet divio hrvatskom narodu zbog njegova ponosa i ljubavi prema svojoj domovini (naslov u novoj knjizi je: JE LI THOMPSON ISKOMPLEKSIRAO PLENKOVIĆA?).

HVALA!

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/15727-predsjednica-i-liam-shi>

DR. SC. JOSIP STJEPANDIĆ: POLITIČKI KOREKTNO JE BITI NESPREMAN

Izlaganja dr. Josipa Stjepandića prigodom predstavljanja knjige „Josip Šimunić i ,Za Dom spremni“ u Zagrebu 3. listopada 2019:

Knjiga koju danas predstavljamo jedna je u nizu o temi pozdrava „Za Dom spremni“. Iznimno plodonosnog autora u ovome krugu mislim ne treba predstavljati. Meni je posebno veselje svaki puta kad dobijem njegovu novu knjigu, a sudjelovanje u predstavljanju posebna čast, koju ove godine imam već drugi put. Žao mi je i ispričavam se zbog toga što naša zajednička knjiga „Ništa se još promjenilo nije“ iz godine 2017. mojom krivicom još nije dobila nastavak, iako za to ima jako puno materijala. To je tema za 2020. godinu.

Ja sam u najavi predstavljen kao predsjednik HAZUDD-a, što stoji za Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti u dijaspori i domovini, sa sjedištem u St. Gallenu u Švicarskoj. Admiral Domazet Lošo je član, a profesor Jurčević prvi dopredsjednik naše Akademije, koja je osnovana godine 1978. U ovome trenutku brojimo 60 članova, otprilike po pola u domovini te inozemstvu. U članstvu imamo i strance poput Esther Gitman.

Kao svaka akademija bavimo se znanosti, a nešto manje i umjetnošću. U ovome trenutku imamo dva težišta. Prvo je tema izbornog zakona, a napose za Hrvate izvan Hrvatske. U tu svrhu formirali smo tim s tri naša te dva vanjska člana, koji će skupa s ovdje nazočnim odvjetnikom Matom Knezovićem razraditi put kako bi se taj problem u dogledno vrijeme riješio – ako ne drukčije – onda pravnim sredstvima tj. tužbama. Tema je, na žalost, puno, puno složenija od jednog, dva ili tri referendumskih pitanja. O tome ćemo se obratiti javnosti koncem godine, kad budemo imali konkretan prijedlog.

Druge težište je obilježavanje 75. obljetnice genocida u Bleiburg-u dogodine. Tu usko surađujemo sa srodnim austrijskim organizacijama te pripremamo simpozij te prigodno izdanje o toj tužnoj obljetnici.

Nakon toga bismo ispunili uvjete iz čl. 1 Zakona o Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti te kanimo najkasnije godine 2021. naše sjedište prebaciti u Hrvatsku. Osim gore navedenog svi se mi rado bavimo pronošenjem istine o Hrvatskoj, pogotovo o nedavnoj prošlosti. Tu je potreba velika, jer u Hrvatskoj na žalost ima puno izroda i otpadnika koji o svojoj domovini iznose najgore objede te ih ciljano prenose u inozemstvo, često uz pomoć velikosrba, pokušavajući Hrvatsku ogaditi u očima stranaca. Najgore razdoblje bilo je u prvoj polovici godine 2016. dok je na vlasti bila Vlada Tihomira Oreškovića. To je mene ponukalo da se malo više angažiram.

Govoreći o Njemačkoj, u kojoj živim od 1988. godine, mogu istaknuti da je slika Hrvatske vrlo povoljna. To ima dva razloga. Počet ču od drugoga: godinu za godinom oko 2,5 milijuna Nijemaca posjećuje Hrvatsku, te se vraća s vrlo povoljnim dojmovima. Čuo sam tu i tamo poneku pritužbu na visoke cijene i slabu uslugu, ali nikad da bi netko bio zlostavljan, pogotovo zato što je Nijemac. Da je

ksenofobija u Hrvatskoj široko raširena, kao što tvrde izrodi i otpadnici, to bi bio opazio svaki malo pronicljiviji njemački gost.

Prvi razlog, zašto je je slika Hrvatske vrlo povoljna, smo mi Hrvati koji živimo u Njemačkoj te uživamo ugled kao malo koja nacija. Mogao bih Vam ispričati puno anekdota, koje to potvrđuju. To naravno ne možete pročitati u režimskim tiskovinama u Hrvatskoj niti čuti na Yutel-u, koji se skriva iza kratice HRT. **Kad bi se hrvatska država jednom naučila pameti pa počela prema Hrvatima onako dobro postupati kao Njemačka, možda bi se puno njih vratilo u domovinu!?**

Ta nas intrigantna misao dovodi na današnju temu.

Jedan od stjegonoša toga velikog ugleda bio je dugi niz godina Josip Šimunić. Iako je za veliku većinu Nijemaca potpuno neshvatljivo, pače izvan zdrave pameti, da športaš koji je rođen i odrastao u dalekoj Australiji, koji godinama živi i igra u Njemačkoj, na nacionalnoj razini igra za sićušnu zemlju svojih djedova, malo pomalo su se privikli na tu činjenicu te su Šimunića počeli zvati „Der Kroate“ (Hrvat) umjesto „Der Australier“ (Australac).

U kratkim crtama: Josip Šimunić uspješno je igrao 14 sezona u prestižnoj njemačkoj Bundesligi, gdje je dogurao do kapetana te najpopularnijeg i najboljeg igrača tradicionalnog kluba Hertha iz Berlina, pogotovo godine 2008. kad je Hertha bila u borbi za naslov prvaka. Dva puta je bio biran za najboljeg braniča u Bundesliga.

Od godine 2002. bio je nezamjenljiv stoper hrvatske nogometne vrste, za koju je nastupio 105 puta.

Kao branič sigurno nije mogao biti nježno janje, međutim za Šimunićem se nisu vukle nikakve afere niti repovi, kao za drugim zvjezdama. Svaki njegov uspjeh bio je i naš uspjeh. Od mnogo istaknutih hrvatskih športaša u Njemačkoj, Šimunić je u duljem razdoblju sigurno bio među pregršt najboljih.

Onda je donio odluku o kojoj razmišlja svaki iseljenik pred konac karijere: povratak u domovinu.

U domovini se dogodilo ono što se dogodilo. Priča je toliko puta prepričana, a meni je previše mučna da bih je ponavljao.

Umjesto toga, htio bih Vam ispričati što sam ja doznao o tobožnjoj krivnji Josipa Šimunića.

Nakon početnog šoka i pomici "A što mu je to trebalo", počeo sam malo razmišljati o tome što su Šimunić i navijači zapravo rekli.

Ništa posebno, pogotovo što bi opravdalo takve reakcije i interpretacije.

Budući da imam poslovne kontakte u 29 zemalja širom svijeta, vremenom sam se raspitao te doznao da je zapravo svatko od mojih kolega Za Dom spremjan. Nakon nekog vremena bilo se pročulo da se raspitujem, pa su me zapitali zašto pitam nešto što je samo po sebi razumljivo. Najzanimljivije je bilo s Kinezima, koji imaju krilaticu 恋家 (Liam Shi). Međutim, dugo mi nisu znali točno objasniti smisao tog pojma tako da bih ja to razumio, jer eto radi se o najdubljim emocijama, dok nisam naletio na Danping Lin, mladu docenticu iz Šangaja. Poslušajte:

“Prvo riječ po riječ. 恋 se sastoji od 亦 i 心。Znak 亦 znači “isti”, a 心 znači “srce”, pa onda znak 恋 označava sve one koji imaju isti osjećaj u srcu, a to je ljubav; znak 家 napravljen je od znaka 宀 i znaka 扌. Znak 宀 znači “krov”, a 扌 znači grob. Tako znak 家 pokazuje na nutarnji vid doma, dom koji mi pruža krov, u kojem mogu biti kad i koliko želim, a u konačnici ču za njega raditi, umrijeti, i u njemu biti pokopana.

Drugo, izraz 恋家 izražava intimni osjećaj ovisnosti o nečemu. Dom je više od kuće, lokacije, ljudi koje volim. To je mjesto u kojem će se moje srce nastaniti. Kao riječi pjesme Michaela Buble-a “Home” (dom) – “Samo želim ići doma, draga, ići ču doma... Pusti me da idem doma, bit će u redu. Bit ču doma večeras, dolazim doma.”

Treće, mislim da je to riječ pohvale i časti.“

Toliko mlada Kineskinja o ZDS.

Kad smo već kod Kineza, sigurno Vam nije promaklo da su prije nekoliko mjeseci u Imotskom kaznili jednog Kineza, koji je na javnome mjestu uzvikivao Za Dom spremni. Jadan očigledno nije znao da je zapravo iznosio prijevod od Liam Shi, pa se previše nije niti branio.

Slične osjećaje budi ZDS kod korisnice Merlin27 s portala hkv.hr (ako je ovo oznaka njezina ljepote i starosti, onda je moram pohvaliti da je mlada i lijepa te povrh svega vrlo pametna), koju ču ovdje citirati:

„Glede ZDS - ako se odmaknemo od tih nekih kontroverzi oko njega - samo bi ovo htjela reć: sam pozdrav je s estetskog aspekta (po izboru riječi i po zvučnosti) FAKAT savršen; on je ponosan, odlučan, odrešit, lako pamtljiv. Njegova poruka je kratka i svima jasna a bez trunke prijetećeg ili agresivnog (kao npr. riječ 'smrt' u 'Smrt fašizmu'). Šteta zbog svih tih problema - ili 'problema' - vezanog uz njega jer bolji i ljepši nećemo smisliti tako skoro...“

S obzirom da je kineski pozdrav tako topao i drag, dao sam *vikovičnu licencu* Hrvatskom tjedniku za kolumnu Plašikracija, koja je svakog tjedna bila korištena kao zaključni pozdrav, dok se kolumnistica nije razboljela. Ali, nadajmo se da će se uskoro vratiti.

Nisam imao prilike pitati braću Srbe kako oni gledaju na ovaj pozdrav. Kad malo razmislim između slogana „Bog i Hrvati za Dom spremni“ te slogana „S verom u Boga za kralja i otadžbinu“ za promatrača sa strane i ne bi moglo biti neke velike razlike.

Logičkim slijedom dolazi pitanje zašto onda sva ta hajka i progon?

Ja mislim da je veliki problem u tome da Hrvatska godine 1991. nije bila pregažena, jer su *stala braća da obrane svoje domove*. Što se nije postiglo u ratu, želi se očigledno postići u miru. Memorandum 2 ili tako nekako. Velikosrbici i njihove bijedne sluge u zajedničkoj su akciji. Jednako smetaju oni koji su domovinu branili puškom protiv tenka kao i oni koji ju brane na sportskome polju ili o tim slavnim danima samo pjevaju. Točka.

Dobro zapamtite: ovo što se napakiralo Šimuniću, može se napakirati svakome od nas! Zapravo me od svih najviše čude sudci na međunarodnim sudovima, koji

izgleda nisu razmišljali o tome, kako će postupiti kad se ovakav postupak ponovi, prvi, peti ili deseti put.

Za sve ovakve pojave postoji prijeki lijek, a to je narodni otpor, koji se najbolje iskazuje na izborima.

Prva je prilika za manje od tri mjeseca.

Kampanja se prilično zahuktala, iako službeno još nije niti otvorena.

Hrvatska je ŽEDNA promjena, iako mi dobro znademo da promjene znaju biti i nagore.

Kao po nekom pravilu, prijatelji me nagovore da prije svakih izbora dadem preporuku, kao da to može promijeniti svijet, jer u Hrvatskoj ne odlučuju oni koji biraju, nego oni što ostaju doma te fantomski, nepostojeci birači. Moram priznati da sam u svojoj preporuci skoro svaki puta pogriješio. Posljednji puta sam preporučio generala Tomu Medveda, računajući da on na temelju ratnog puta ne će zatajiti. Međutim kao što znamo, i on je npr. postao perjanicom Istanbulske konvencije. Zakon o hrvatskim braniteljima prepun rodne ideologije!

Danas u Miroslavu Škori imamo vrlo ozbiljnog i izglednog kandidata. On zaslužuje više povjerenja od svojih dvoje protukandidata (Kolinde Grabar Kitarović i Zorana Milanovića), koji se svojim radom u najvišim funkcijama nisu preporučili, iako i među njima naravno postoji ogromna razlika.

Mišljenja sam stoga da smo već došli do točke da ćemo svi izgubiti, ako Škoro izgubi. Prijeti status quo! Ista prazna priča bez konkretnih mjera kao i do sada.

Posve drugo je pitanje hoćemo li svi pobijediti, ako pobijedi Škoro? Da Škoro može pobijediti, najbolje je posvjedočio veliki vjernik Ivica Relković prije dva tjedna na Yutel-u, tvrdeći da Škoro nema potencijal veći od 18%. Od Relkovićevih 18% do stvarnih 50% nije neka velika razlika...

Hoće li Škoro onda postati muška "čokolinda" (ovo je pojam koji sam preuzeo od jednog angažiranog svećenika, koji je na taj način htio utišati moju radost nakon izbora Kolinde Grabar Kitarović), te imati razumijevanje za svoje birače samo kad su TV kamere u blizini?

Ja sam se u više navrata bezuspješno i bez odgovora obraćao predsjednici Kolindi Grabar Kitarović zbog progona kojem je već dulje vrijeme izložen akademik Pečarić. U srpnju godine 2017. prenio sam njoj te predsjedniku Vlade Plenkoviću peticiju koju je potpisalo 17 inozemnih znanstvenika, koji bi po svome opusu sigurno spadali među 10% najboljih članova HAZU, da su kojim slučajem njezini članovi. Dok je ured Predsjednika Vlade primitak potvrđio, te potom ništa nije poduzeo, ured Predsjednice nije učinio niti to. U to vrijeme njezin savjetnik za unutarnju politiku bio je Osječanin Mate R., koji je sada – ako se skroz ne varam – savjetnik Miroslava Škore.

Mene bi zanimalo što kandidat Miroslav Škoro kani učiniti u slučajevima očiglednog bezakonja prema npr. Pečariću, Šimuniću, te ranije Vladimиру Milankoviću i Tomislavu Merčepu?

Mogao bi npr. žurno posjetiti ovu dvojicu utamničenika te najaviti da će od Hrvatskog sabora zatražiti ovlast da manjem broju ljudi po svome izboru dodijeli oprost od kaznenog progona tj. konkretno ovoj dvojici hrvatskih branitelja.

Onda bi stvari postale potpuno jasne. I nitko više ne bi propitivao, gdje je bio i što je radio kandidat Škoro dok je današnji utamničenik Merčep imao ovlast samo “boriti se i poginuti za Hrvatsku” (ovdje po sjećanju citiram pokojnog ratnog ministra Ivana Vekića) te zbog takve nikakve ovlasti bio osuđen po zapovjednoj odgovornosti.

Znači: ako je Miroslav Škoro doista SPREMAN, onda bi to uskoro morao nedvosmisleno izraziti, tako da narod zna. Ostatak možemo sami dokučiti.

Nakon predsjedničkih izbora slijede oni parlamentarni. Nova utakmica, nova sreća. Stoga ču svoje izlaganje završiti s nekoliko riječi o suverenistima, hrvatskim suverenistima.

Lijepo je čuti da postoji takva skupina, pogotovo što u njoj sudjeluju neki meni vrlo dragi ljudi. Javljeni mi je da bi ovaj skup pro brojnosti mogao biti njihov skup.

Međutim, kako vrijeme prolazi, čudim se da im još uvijek nedostaje program, ali i znanje kako Hrvatsku povesti u pravome smjeru.

Nadam se da mi je ovako neoprezname promaklo kako su se suverenisti dosad pozabavili s dva najveća hrvatska problema: goruća situacija u Bosni i Hercegovini tj. položaj tamošnjih Hrvata te gospodarski oporavak, koja obadva dovode do galopirajućeg iseljavanja.

Moji prijatelji, koji žive u Federaciji BiH, svoj položaj opisuju s dvije teške riječi: TURSKI ZULUM. Prevedeno: kad bi mogli, ne bi nam dali niti disati! To je možda malo pretjerano, međutim prolazi manje više nezapaženo, čak i među hrvatskim suverenistima. Ne samo to: hrvatski suverenisti nedavno su formirali zastupnički klub, u kojem je jedan zbilja ingeniozni političar, koji na nesreću izgleda ne zna je li prije Hrvat ili musliman. Ne ponaša se baš kao tuđmanovac, a to bi jedan suverenist morao biti, makar pomalo.

Stranka ili pokret koja ima nejasan stav prema Bosni i Hercegovini, napose tamošnjim Hrvatima (u koje i ja spadam), ne može dobiti moj glas niti bilo koji oblik potpore. Budite sigurni da velika većina Hrvata izvan Hrvatske dijeli ovo mišljenje.

Isto tako, ne znam čime bi suverenisti zaustavili rijeku iseljenika, kad bi od sutra sudjelovali u vlasti, pa recimo dobili mjesto ministarstva gospodarstva? Gdje su ideje?

Sve se to može na vrijeme razriješiti. Dao Bog da su to samo samo moje crne misli.

U tome smislu želim Vam puno biračke i ine inspiracije pri čitanju ove knjige!

Dr. Josip Stjepandić

Zagreb, 3.10.2019

PREDSTAVLJANJE KNIGE „JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI'“

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli na ovo predstavljanje. Zapravo su ga najavila tri portala i „Bujica“. Meni nije jednostavno dobiti ni prostor za predstavljanje pa se zahvaljujem HVIDR-i grada Zagreba što nam je omogućilo i ovo predstavljanje. Zahvaljujem se i sjajnim predstavljačima sve redom članovima HAZUDD-a: admiralu Davoru Domazetu Loši, predsjedniku dr. sc. Josipu Stjepandiću, i potpredsjedniku prof. dr. sc. Josipu Jurčeviću. Posebna zahvalnost i Branku Hrkaču na lijepim koricama. Voditelj je trebao biti g. Velimir Bujanac, ali je danas imao neke manje probleme pa nije mogao nastupiti. A on je napravio u svojoj emisiji sjajnu reklamu za ovo predstavljanje, pa zaslužuje našu zahvalu.

Zapravo se već počinjem plašiti samoga sebe, tj. kada planiram s ovakvim predstavljanjima napraviti nekakvo iznenađenje. Ovaj put nije bili knjiga nego je iznenađenje trebala biti pjesma. Naime članica HAZUDD-a Marija Dubravac iz Brisbane-a povodom ovog predstavljanja napisala je pjesmu Josipu Šimuniću. Joe ju je trebao prvi put čuti danas, ali ništa od toga jer je i on spriječen biti tu s nama. Tako ćete Vi prije njega čuti pjesmu gđe Dubravac:

JOSIPU ŠIMUNIĆU

Ti si baklja što sjaji sred mraka –
Čuvar Doma u danima jada.
Izdanak si hrvatskih predaka,
Odan Rodu i prije i sada.
Zalud' vjetar tuče sa svih strana,
Nije tvrdoj naškodio stijeni.
Slavnog roda ostao si grana,
Stoljetni su tvoji kamen-geni.
Koga mati fojnička porodi,
Tko je s mlijekom siso domoljublje,
Taj će palit krjesove slobodi
I grmjeti ko nebeske trublje:
'Za Dooom! Za Dooom! Ja sam nesalomljiv,
Idealni moji ne umiru!
Dok je duše i hrvatskog srca,
Ja ostajem vjeran Zvonimiru!'

(rujan 2019.)

Prenosim i pozdrave gđe Dubravac našem Joe-u.

Prije dva tjedna u Zrinu biskup dr. Vlado Košić je po tko zna koji put upozorio „kako još uvijek nemamo svoju vlast koja bi štitila naš narod“.

<https://narod.hr/hrvatska/biskup-kosic-za-narod-hr-moze-se-reci-da-su-genocid-nad-katolickim-stanovnicima-zrina-pocinile-partizansko-cetnicke-snage>

Znamo kako su slično govorili i neki veliki hrvatski književnici. Petar Šegedin se zgrozio nad spoznjom koliko mnogo ima ljudi u Hrvatskoj koji „tako strasno mrze svoj narod“, a Matoš je tvrdio kako Hrvati imaju više izdajica od svih europskih naroda zajedno.

Biskupova tvrdnja ima posebnu težinu jer se odnosi na vlast u državi hrvatskog naroda, državi koja je nastala zahvaljujući veličanstvenoj pobjedi hrvatskih branitelja – pobjedi nad fašističkim agresorom.

A biskupova izjava je blaga. Kamo sreće da vlast samo ne štiti svoj narod.

A narod treba zaštiti i od mnogih medija. O njihovom protuhrvatskom ponašanju možete iz tjedan u tjedan čitati npr. u kolumnama Zvonimira Hodaka, koji je bio Šimunićev odyjetnik.

Ali da se ne radi samo o zaštiti već i o proganjanju ljudi kojima je hrvatski nacionalni interes svetinja najbolje se vidi na svemu što se događa oko usklika „Za Dom spremni“.

Posljednja presuda – ona u Sisku – zapravo pokazuje kako vlasti u RH me poštuju državu u kojoj vladaju:

Pozdrav Za dom spremni, kao znak HOS-a, službeni je i legalni znak, stoga majice s legalnim znakovljem HOS-a nisu zabranjene. Majica HOS-a jednaka je kao i svaka druga majica bilo koje druge brigade Hrvatske vojske ili neke druge ratne postrojbe iz Domovinskog rata. Znakovlje HOS-a formalno je verificirano i u Ministarstvu obrane prošlo je odgovarajuću pravnu proceduru te kao takvo predstavlja obilježje sastavnoga dijela Hrvatske vojske, a koji znak je službeno registriran i predstavlja izraz volje i legaliteta vlasti Republike Hrvatske (podcrtao JP)..

<https://narod.hr/hrvatska/sud-u-sisku-presudio-za-dom-spremni-legalni-je-i-službeni-znak-ratne-postrojbe-koji-je-izraz-volje-i-legaliteta-vlasti-rh>

S druge strane ova knjiga je zapravo reagiranje na prethodnu osudu „Bojne Čavoglave“ – legendarne pjesme iz Domovinskog rata.

Hodak piše da ni takve sramotne presude ne mogu uvjeriti hrvatski narod da su važniji srpski interesi od hrvatskih, kako im vlast sugerira napadima na ZDS:

Po narudžbi RTL-a rađena je anketa da li građani podržavaju rješenje Visokog prekršajnog suda o kažnjavanju pozdrava ZDS. Njihov rezultat je da 48 posto građana ne podržava. S obzirom na općepoznato ljevičarenje RTL-a još uvijek nisu uspjeli isforsirati ni 50 posto. Više sam puta pisao da nema zakonske podloga za tu zabranu. Ne postoji ni jedan pozitivni zakonski propis u kaznenopravnoj sfери koji taj pozdrav zabranjuje. Nedavno je taj moj stav u lijevoj Slobodnoj Dalmaciji podržala i odvjetnica Vesna Alaburić, stručnjakinja za medijsko pravo. No kako imamo pravosude s posebnim potrebama "psi laju, a karavana prolazi". Zahvaljujući hrvatskim Jugoslavenima ZDS će ostati vječna kost u grlu gratih ljevičara među kojima upravo briljiraju profesori povijesti na našim fakultetima kao Jakovina, Klasić, Markovina, Budak, Perica...

<https://direktno.hr/kolumnne/zasto-duhacek-i-njemu-slicni-ne-mrze-hrvatsku-utisini-svoga-doma-167753/>

S druge strane ta presuda je došla poslije napada na „Bojnu Čavoglave“ predsjednika države koja je izvršila fašističku agresiju na Hrvatsku Aleksandra Vučića, pa su se srpske sluge i sami Srbi u RH ohrabrili i potvrdili ono o čemu odavno pišem: NJIMA JE ISTO I 'ZA DOM' i 'ZA DOM SPREMNI'. Dakle, nikad nisu nedvosmislenije potvrdili da je nebitno što su koristili ustaše ili nisu, već poruka da postoje ljudi koji su spremni za Hrvatsku i dalje dati svoje živote.

Vidjet ćete u ovoj knjizi kako smo na to upozoravali odmah kada su počeli napadi na Josipa Šimunića, tj. upozoravali smo da kad Srbe upozoravaju kako je u fašističkoj agresiji na Hrvatsku korišten pozdrav s raširena tri prsta, srpski povjesničari su samo konstatirali kako je to prirodni razvoj njihovog pozdrava s tri skupljena prsta. Svaka budala zna da je značenje pozdrava ZA DOM i ZA DOM SPREMNI isto, ali hrvatskim „istoričarima“, mnogim političarima i dr. to ništa ne znači. Ipak im je gazda Vučić, zar ne? Zato je presuda kojoj je za cilj bila osuda „Bojne Čavoglave“, dakle budnice koja je ledila krv u žilama fašističkih agresora, a očito i mnogima danas, meni mnogo važnija jer pokazuje da im je cilj sam prastari uzvik ZA DOM, a ne smeta im pozdrav iz vremena fašističke agresije na Hrvatsku u Domovinskom ratu. Osuđujući „Bojnu Čavoglave“ osudili su sami sebe!

Zapravo obje presude i ona osuđujuća i ona oslobođajuća samo potvrđuju ono na što upozoravaju mnogi domoljubni kolumnisti: U Hrvatskoj mnogi i na vlasti i u oporbi i u medijima samo sprovode velikosrpski Memorandum SANU 2. Na svemu što se događalo oko pozdrava ZDS to je tako očito, ali svi mi trebamo uvijek imati u pameti kada nam nisu jasni postupci iz srpsko-hrvatske koalicije na vlasti (obično je nazivaju hrvatsko-srpska koalicija ali meni je draži naziv srpsko-hrvatska jer je činjenica da je u njoj glavni partner Pupovac a ne Plenković) i njihovih medija. Tada sve što rade postaje kristalno jasno!

Kako sam napisao niz knjiga o i oko ZDS, mislim da danas ne trebam o tome ništa više reći., a o Šimuniću su govorili predstavljači. Reći ću samo kako je naš Joe samo još tada pokazao ono što danas na Općoj skupštini UN-a govori Predsjednik SAD-a Donald Trump:

Budućnost ne pripada globalistima, ona pripada domoljubima. Želite li slobodu, stvarajte je u svojoj zemlji. Želite li demokraciju, čuvajte svoj suverenitet. Želite li mir, volite svoj narod.

<https://kamenjar.com/visnja-staresina-kad-je-donald-sreo-gretu-praveci-se-da-jene-vidi/>

Vodimo kako oni koji se bore za sve ono što nije prirodno, protiv predsjednika SAD-a, protiv čovjeka koji zastupa ovakve stavove tako bliske mnogim ljudima. Hrvatski narod zna da su i sloboda i demokracija i mir ono što želi i Joe.

Kako ga onda ne bi mrzili oni koji strasno mrze svoj narod?

Kako ga onda ne bi mrzili izdajice kojih imamo više nego svi europski narodi zajedno?

Kako ga onda ne bi mrzila i vlast koja ne štiti svoj narod?

Da, Jozo Šimunić voli svoj narod i hrvatski narod voli njega. To najbolje pokazuje pjesma članice HAZUDD-a hrvatske pjesnikinje Marije Dubravac, koja mu je posvećena, zar ne?

Hvala!

Josip Pečarić

NAPOMENA: Na youtube-u je do 14.10. 2019. bilo preko 12.000 pregleda:

<https://www.youtube.com/watch?v=w0GMW2xTg1g>

PISMO HRVATSKOJ PJESNIKINI MALKICI DUGEČ

Draga gđo Dugeč,
Zahvaljujem se na Vašem e-mailu s informacijom o knjizi g. Katalinića:

Naslov: Fw: Čižek i Pečarić
Datum: Tue, 13 Mar 2018 04:59:02 +0100
Šalje: Malkica Dugec
Prima: Josip PEČARIĆ <pecaric@element.hr>

Dragi i poštovani akademiče Pečariću! U uvjerenju da će Vas zanimati, prosljeđujem Vam odlomak iz XXXII. poglavlja 3. sveska knjige prof. Kazimira Katalinića "Od poraza do pobjede" a koja će, nadam se, još ove godine biti (kao što su to bila i prva dva sveska) predstavljena u Zagrebu. Želim Vam dobro zdravlje i još mnogo, mnogo uspjeha u plodonosnom radu otkrivanja istine o prošlosti, sadašnjosti a i budućnosti hrvatske zbilje.

Uz prijateljske pozdrave,
Malkica Dugeč

From: Katalinic Kazimir
Sent: Monday, March 12, 2018 9:19 PM
To: DUGEC Prof.Malkica
Subject: Čižek i Pečarić

*Draga Malkice, iza horizontalne crte nalazi se dio poglavlja gdje se spominje akademik Pečarić.
Pozdrav, Kazimir*

A kada mu je bilo najteže, primio je Čižek dvije radosne vijesti: obavijestili su ga da je primljen u Društvo književnika Bosne i Hercegovine, kao i da kane u Mostaru objaviti njegovu knjigu "Ljekovito trnje".

Dne 12. kolovoza 2000., održavala je u Zagrebu Hrvatska republikanska zajednica, domovinski nastavak emigrantske Hrvatske republikanske stranke, svoj IV. redovni sabor. Želeći odati priznanje patniku Čižeku, prisutni su jednoglasno prihvatali prijedlog prof. Malkice Dugeč da se prof. Vjenceslavu Čižeku ponudi – do tada ne postojeće počasno mjesto u Glavnom odboru stranke. I dok se je Čižek sve više približavao onome što nitko ne može izbjegći, prispjela je iz tiska nestrljivo očekivana knjiga "Ljekovito trnje". Kad mu je supruga Zora pružila knjigu, pažljivo ju je opipao i uspokojio se je.

Prvu vijest o njegovoj smrti poslao je elektronskim pismom don Zdravko Čulić u subotu, 25. studenog 2000.:

„Noćas je u gradskoj bolnici u Dortmundu prestalo kucati srce našeg velikog čovjeka Vjenceslava Čižeka. To mi je javila pred nekoliko minuta gđa. Zora.

Ispraćaj ćemo obaviti ovdje u Dortmundu, a bit će pokopan u Sinju.”

Uz prisustvo četiri svećenika, te u lijesu pokrivenim hrvatskom zastavom, ispraćen je iz Dortmundu 29. studenog hrvatski borac i mučenik Čižek, a u ime njegovih političkih prijatelja i suboraca oprostila se od njega prof. Malkica Dugeč. U Sinju je bio pokopan 1. prosinca, a oproštajne govore održali su Čižekov prijatelj s robije Drago Pezer, predsjednik HRZ-a Mario Ostojić, urednica "Republike Hrvatske", prof. Iva Bubalo, književnik Stjepo Mijović Kočan i akademik Josip Pečarić.

Drago Pezer se je oprostio od Čižeka u ime svih zeničkih hrvatskih političkih robiša, predsjednik HRZ-a Mario Ostojić u ime Stranke u kojoj je Čižek bio počasni član Glavnog odbora, a prof. Iva Bubalo u ime uredništva i suradnika časopisa u kojem je Čižek obilno surađivao prije i nakon otmice, sve do svoje smrti.

Stjepo Mijović Kočan je pročitao svoj članak, koji je tog dana, pod naslovom "Hrvatski Mandela" objavio u "Slobodnoj Dalmaciji", a u kojem je naveo i sljedeće:

„Ni prema vlastima u samostalnoj Hrvatskoj Čižek nije bio nježan. Prigovarao joj je autokratičnost, što ga je stajalo ne samo netiskanih knjiga, a među ostalim i memoarskog djela o uhićenju i privođenju, te o životu u zatvoru⁵², nego i toga da se za njega nije u domovini za koju se žrtvovao našla čak ni soba u staračkom domu.”

Akademik Josip Pečarić je govorio o Čižeku, koji je u vrijeme kada je Pečarić bio učenik osnovne škole u Kotoru, bio jednu godinu profesor tamošnje gimnazije, sve dok ga komunisti nisu protjerali. No, prema Pečarićevu svjedočanstvu, ostao je profesorska legenda kotorske gimnazije.

Akademik Pečarić se je tri mjeseca nakon sprovoda (u predavanju koje je 21.veljače 2001. održao na Tribini Hrvatskog katoličkog društva prosvjetnih djelatnika) ponovno sjetio Čižeka:

„I danas, kada su oni koji su zatvarali Čižeka, i ne samo njega, u Hrvatskoj na vlasti, i svih ovih deset godina u Hrvatskoj je veoma popularan jedan crnogorski književnik koji je bio svjedok optužbe na prvom suđenju Čižeku, dok o njemu, koji je simbol naše Boke još uvijek malo tko zna. Neovisna Hrvatska je stigla, ali za Čižeka nije bilo mjesta u njoj. Domovina ipak nije dala svjetlost oku njegovome.” (A svjetlost mu je oduzeta krivnjom tog crnogorskog književnika, imenom Jevrem Brković, o kojem ima više podataka u bilješki br.291, odmah na početku ovog poglavlja.)

Nakon smrti

Da „I danas, kada su oni koji su zatvarali Čižeka, i ne samo njega, u Hrvatskoj na vlasti“ govorio sam tada, a mnogi koji budu čitali ovo pismo povjerovat će da sam to rekao danas. Moj Čižek, kao ni ja, ne bi ni danas bio podoban u RH. O tome je upravo jučer pisao naš veliki kolumnist Zvonimir Hodak u tekstu „Dejana Jovića se odrekao čak i Josipović, ali ne i Hrvatsko vojno učilište!“:

---

⁵² Riječ je o knjizi "Među nakotom zloduha".

Na učilištu se predaje recimo i matematika. Je li se ikada netko sjetio recimo akademika Josipa Pećarića, našeg najpoznatijeg matematičara u svijetu? Je li general Pađen pomislio na prof. Josipa Jurčevića, eksperta za Domovinski rat u kome je sudjelovao aktivno te napisao nekoliko knjiga o tome. Dobro, prof. Jurčević nikada nije došao do tako briljantnih znanstvenih sinteza kao naš Dejan. Prva je jugo-sinteza, a druga je izmišljotina da je za odcepljenje od Jugoslavije bilo svega 11,5% Hrvata. Usprkos referendumu od 19. svibnja 1991.g. na koji je izašlo 83,56 posto birača te se njih 94,17 posto izjasnilo, jednostavno rečeno, za raskid sa Dejanovom Jugoslavijom. Dejana se morao odreći čak i Ivo Josipović jer se Dejan navodno zaprepastio kad je čuo trač da je u Srebrenici počinjen genocid. Odrekao ga se kao svog analitičara Josipović, ali ga se ne odriče Hrvatsko vojno učilište.

Puni pogodak je i povjesničar Tvrtnko Jakovina. Uža specijalnost mu je "titoizam". Svi partizanski zločini u prvih pet godina nakon "oslobodenja" po njemu su bili samo pravedna osveta ogorčenih partizana... pa se može samo pretpostaviti što su sve polaznici Hrvatskog vojnog učilišta čuli i naučili od predavača s ovakvim sjetno-nostalgičarskim pogledom preko Drine. A pok. Života mora da je ponosan što je njegov sin Nenad uspio u onom o čemu je on sanjao u jesen tamo davne 1991.g. Ne znam da li su se prof. dr. Jurčević i akademik Pećarić kandidirali za neku katedru na Hrvatskom vojnom učilištu, ali ako jesu onda su imali izglede recimo kao onih 6% koji su se 19. svibnja 1991.g. izjasnili za ostatak u SFRJ. Oni preživjeli između tih Dejanovih 6% danas ipak uživaju u činjenici da su baš oni ipak na kraju pobjednici. Ponekad je i 6% dovoljno. Naravno, pod uvjetom da imaš sreću pa se rodiš ili živiš u Hrvatskoj. I da ti još jugonostagičari predaju budućim časnicima HV-a.

<http://www.7dnevno.hr/kolumnisti/dejana-jovica-se-odrekao-cak-i-josipovic-aline-i-hrvatsko-vojno-uciliste/>

Zapravo meni su gori ljudi koji su kao naši, a svojim (ne)ljudskim osobinama bacaju ljagu na nas. U nizu tekstova upozoravao sam na današnjeg rektora Zagrebačkog sveučilišta Damira Borasa. Nevjerojatna je njegova prljavština da napreduje na valu detudmanizacije i to na takvom fakultetu kakav je Filozofski fakultet, gazeći po svom mentoru i njegovoj suradnici koji mu je sve omogućio što ima u životu jer je doktorirao poslije 15 godina rada na tom fakultetu u svojoj 48oj godini života. A mentor je bio idealan za tako nešto jer se radi o Miroslavu Tuđmanu.

Tome sam i ja malo pomogao jer sam bio jedan od pokretača Peticije ZDS. A to što se Boras prihvatio osvete na mojoj kćerki pokazuje koliki je moralni pad današnjeg rektora, Napominjem da su o tome znali dekani Zagrebačkog sveučilišta i da ni njima to nije zasmetalo prigodom njegovog reizbora. Zato mi je priča u kojoj je Hodak povezao mene sa našim vojnim učilištem bila posebno zanimljiva. Naime poznato je da ja ove godine idem u mirovinu. Poznato je da ja objavljujem najveći broj znanstvenih radova u RH. Poznato je da ja odlaskom u mirovinu ne želim više pod svojim radovima potpisivati Svečilište čiji je rektor po mojim kriterijima – dno dna! Mnogi znaju za moju želju da nađem instituciju

u RH za koju bih bio vezan i poslije umirovljenja. Dakle mogao se netko sjetiti da bi to moglo biti recimo i Hrvatsko vojno učilište "Dr. Franjo Tuđman". Ali nije. Koliko sam bio u pravu s Peticijom ZDS pokazuju i najnovija događanja o čemu u istom tekstu piše Hodak:

Sad se sjetite i Irineja, Porfirija, Vulina, Đačića... i sve je jasno. Crkva, HV, HAZU, nekad JAZU, pa danas više JAZU nego HAZU. Sve su to institucije u koje Hrvati uvijek gledaju s nadom. I neka i dalje gledaju. Kardinal prima Vučića. SPC minira kanonizaciju Stepinca. Kardinal kao da ne vjeruje u to pa pita Vučića je li to možda istina. HAZU i nadalje ima akademika Josipa Broza Tita, a njezin predsjednik smatra da je ZDS protuustavan, ali zvijezda je ok! Sama njemačko-britanska sumnja da je Tito odgovoran za 570.000 tisuća likvidiranih u zločinačkom poraću trebala bi biti dovoljna HAZU čelnicima da se netko u tamo barem malo zabrine. Za tobože "isključivo" ustaški pozdrav ZDS su spremni odmah donijeti osudu. Njih ne zanima što je to bio poklič u Domovinskom ratu i prave se da nemaju poima o tome da su u Vojno-povijesnom muzeju u Beču izložene kacige hrvatskih postrojbi iz Prvog svjetskog rata s na njima ugraviranim natpisom "Za dom". To se zbilo još davne 1914.g. Možda su i Silobrčić, Rudan i ekipa iz HAZU uvjereni da je 10. travnja te godine nastao NDH. Neka još pogledaju ispred zgrade Muzičke akademije spomenik Đuri Deželiću iz vremena SHS-a na kojem je upisano "Za dom". Bilo bi zgodno da predsjednik Akademije dr. Kusić odvede i svoje i Brozove akademike na vikend u Beč. Ako je preskupo onda bar na šetnju do Muzičke akademije. I neka pripaze da im ona famozna Beograđanka ne uteći jednog dana u HAZU s kamerama. Misleći da je to još uvijek Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti. I možda žena ne bi bila tako daleko od istine. Sjetite se samo koliko se pok. Franjo Tuđman ljutio na ljevičarenje naše slavne HAZU! Dok SANU u Francuskoj 1. dovršava novi - Memorandum 2, naša Akademija se drži stare zagorske mudrosti: ne bi se šteli mešati! Međutim, da nismo 5. kolovoza 1995.g. dobili rat još kako bi se u "mešali" u borbi protiv hrvatskog nacionalizma. O Istanbulskoj konvenciji i rodnoj ideologiji HAZU će jasno i odgovorno iznijeti svoj stav krajem 2099. ili nešto kasnije. Ako bude ranije, siguran sam da će ovi akademici s Kusićem na čelu svesrdno podržati uvođenje rodne ideologije.

Zanimljiva mi je, poslije Zaključaka Plenkovićeve komisije što će biti s mojom knjigom „Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'“. Povodom predstavljanja iste dobio sam iz Ureda Predsjednice RH slijedeći dopis:

REPUBLIKA HRVATSKA
URED PREDSEDNIČKE

KJAKA: 091-05127-000199
UZSOKO: 11-03-012-17-2
Zagreb, 15. siječnja 2017.

gospodin akademik Josip Pečarić

Poštovni gospodine Pečarić,

Zahvaljujemo Vam na poslu Predsjedničke Republike Hrvatske Kolonel Gruber-Kraević na predstavljanje Vele knjige „Dostojak u znaku ‘Ža dom sprem’“, koji je se održao 28. svibnja 2017.

U nemogućnosti odgovarati se Vašem učajanom poziva zbog usmjerenje posavjeti državnih obvara, Predsjednik Republike upućuje Vama iz svim učinkovima prouzročiti sedalač pozdrav.

S poštovanjem,

Na kraju, draga gđo Dugeč, vjerojatno će Vas zanimati što je naš poznati znanstvenik dr. Davor Pavuna jučer govorio o „Prvom Pečarićevom poučku“:
<https://kamenjar.com/dr-davor-pavuna-spektakularni-intervju/>

S poštovanjem,
Vaš
Josip Pečarić

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

NAJVEĆI REVIZIONIST IM JE TUĐMAN!

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovoliko velikom broju na predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“..

A predstavljanje je tek danas najavio Hrvatski tjednik i jučer portal dragovoljac.com!

Predstavljanje se održava u vrijeme kada se proziva vlast na spaljivanje ove knjige kako je to u Slobodnoj Dalmaciji definirao Vlaho Bogišić.

Zapravo radi se o vremenu kada i u RH i u BiH imamo hrvatsko-srpsku koaliciju. O tome pogledajte najnovije tekstove naših sjajnih kolumnista Ivice Šole (Pupovac naprijed, Penava – stoj!) i Josipa Jovića (Zašto se, gospodo, čudite Čović?).

Zapravo pišu, kao i mnogi drugi, o onome što sam davno nazvao „pomirbom djece partizana iz svih stranaka“. S druge strane ponašanje Bošnjaka sam definirao pitalicom:

-Znate li kako će te od nekog naroda stvoriti neprijatelja?

-SPASI GA OD GENOCIDA!

Nedorasli hrvatski političari sprovode politiku svjetskih moćnika. Vjerojatno i ne znaju zašto je kardinal Franjo Kuharić svojevremeno rekao hrvatskim vlastima: Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. Vlast je na koljenima pa imamo i srpsko-hrvatsku koaliciju i u Hrvatskoj i u BiH. Ali kada si na koljenima onda je takva politika malo složenija. Tako Ivica Marijačić u današnjem Hrvatskom tjedniku piše:

Nema opravdanja za bliskost s četnicima, ali nema ni izgovora Zagrebu za povlačenje i sramotno prepuštanje Hrvata iz BiH bošnjačkoj majorizaciji...

A uvjet za takovu politiku je nova detudmanizacija! Ne izravna nego kroz obnavljanje, bolje reći pojačavanje Jasenovačkog mita. Jović konstatira:

I ove godine na domjenku SNV i Srpske pravoslavne crkve okupili su se premijer, pet ministara, vodeći oporbeni političari. Krešimir Beljak je prizivao novo bratstvo i jedinstvo i dobio nagradu „Svetozar Pribičević“, kao da je Pribičević obijao tuđe automobile. (u današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić nas podsjeća kako je Beljak nagradu primio u društvu Porfilija koji pjeva četničke pjesme, a Thompsona je proglašio fašističkim smećem!, JP). Nagrađeni su i propagatori srpskog mita o Jasenovcu.

Logični su onda i pozivi vlastima za 'spaljivanjem' knjige koja više ne govori o mitu već o Jasenovačkoj laži! S druge strane vlast će sve više i više biti izložena optužbi za sluganstvo tj. za veleizdaju. Uostalom vidjeli smo nervozno reagiranje jučer u Saboru na takve optužbe. A zapravo je tako očito sudjelovanje hrvatskih vlasti u velikosrpskom Memorandumu SANU 2. Vlastima je posebno neugodno što vjerojatno nema Hrvata koji ne zna čemu je služio Jasenovački mit, a vlast ga mora podržavati.

Meni je posebno bilo dragoo jer je ova knjiga na neki način obilježila i 20 godina od pojave moje knjige „Srpski mit o Jasenovcu“, a koja je bila polemički odgovor na knjigu Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“. Knjigu je izdao Hrvatski institut za povijest, a napisao sam je na poziv tadašnjeg ravnatelje dr. sc. Mirka Valentića. U ovoj knjizi imate i moj razgovor na Radiju Slobodna Europa s Bulajićem. Bulajić je poslije bulaznio o „ideologiji genocida hrvatskih autora“, proglašio moju knjigu uz Cohenovu najantisrpskijom knjigom u povijesti, Odgovorio sam drugim djelom svoje knjige. Slušatelji snimke tog razgovora na Radiju Slobodna Europa u Australiji organizirali su tiskanje mojih knjiga zajedno i na engleskom („Serbian myth about Jasenovac“).

Ali poraz na radiju Slobodna Europa jasno je pokazao, a to sam i najavio, da će Bulajićevu ulogu morati preuzeti istomišljenici u Hrvatskoj. To su tada bili Goldsteini. U knjizi „Holokaust u Zagrebu“ jedno poglavlje su posvetili revizionistima u Hrvatskoj povijesti. Naravno glavni revizionist bio im je dr. Franjo Tuđman. Poslije HRVATSKOG predsjednika najviše prostora posvetili su meni i dr. sc. Juri Krištu koji je napisao predgovor ovoj knjizi Napomenut ću da je pogовор овој knjизи napisao drugi naš poznati povjesničar dr. sc. Mato Artuković. Odgovorio sam knjigom „Brani li Goldstein NDH?“. Mladi Goldstein je dok je moja knjiga bila u tisku u intervjuu Slobodnoj Dalmaciji pozvao na moje krivično gonjenje zbog specijalnog antisemitizma, a to vam je bilo to da njega - „gadim“. Ponavljam, antisemitizam je ako napadate Iva Goldsteina.

Nisu tiskali moj odgovor, ali su napravili intervju sa mnom kada je moja knjiga tiskana.

Odgovorili su Goldsteini tekstrom „Akademik Pečarić uporno laže“.

Pokazao sam da je veći dio njihova odgovora osnovana na njihovojo laži. Slažu da sam ja nešto napisao, pa tu „moju“ laž komentiraju. Uz prijetnju da će me onemogućiti u dalnjem laganju. Vjerovali ili ne?

Kada su to vidjeli u Slobodnoj Dalmaciji – nisu htjeli (ili smjeli) tiskati moj odgovor. Prijetnja o mom „laganju“ odmah se počela ostvarivati!

Zato će te u ovoj knjizi vidjeli niz mojih tekstova s „njihovim“ naslovom o tome kako neki od Goldsteina uporno laže.

Naravno treba naglasiti da su o Jasenovcu svoje knjige pisali i dr. sc. Josip Jurčević, mr.sc. Mladen Ivezić, Vladimir Mrkoci i dr. sc. Vladimir Horvat. Za knjigu Mrkocija i Horvata „Ogoljena laž logora Jasenovac“ iz 2008. napisao sam predgovor.

Ali u HAZU su htjeli 2012 Iva Goldsteina za akademika. Vjerovali ili ne!

S obzirom da je i Hrvatski predsjednik Franjo Tuđman bio akademik, vjerojatno se kolegama koji su ga predlagali bila draga Goldstenova konstatacija iz 2002.:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također akademik Josip Pečarić.

Poznato je da sam se suprotstavio takvoj sramoti. O tome sam napisao knjigu „Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?” Zagreb, 2012.

Veći dio knjige sastavljen je od tekstova hrvatskih povjesničara u kojima oni pokazuju koliko je Ivo Goldstein nesposoban kao povjesničar.

Na kraju je jedna sekциja posvećena dr. sc. Stjepanu Razumu i s njom je počela i ova knjiga.

Zašto?

Iako smatram da je neizbor Goldsteina u HAZU bio prvi neuspjeh tadašnjih srbo-komunističkih vlasti, ipak je za konačno razotkrivanje Jasenovačke laži prijelomni trenutak tadašnji intervju dr. Razuma u Hrvatskom listu! To su dobro uočili i tadašnji srpski veleposlanik i tadašnji predsjednik Josipović pa su napali dr. Razuma.

Uskoro se s dr. Razumom povezao i Igor Vukić što je dovelo do osnivanja Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

U prvom poglavlju knjige dani su dijelovi kasnijih mojih knjiga u kojima sam pisao o djelovanju članova Društva ili davao njihove tekstove.

U drugom poglavlju dani su oni tekstovi dr. Razuma koji nisu ušli u prvo poglavlje.

Tako kroz ta dva poglavlja možete pratiti djelovanje Društva, pa na ovom mjestu neću o tome govoriti.

Najznačajniji trenutak ostvarenja zadaća Društva je za mene objavljivanje knjige Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“. Poslije Vukićeva nastupa u emisiju HTV-a Hrvatska danas krenula je prava hajka na njega i njegovu knjigu. U trećem poglavlju sakupljeno je niz tekstova hrvatskih pisaca koji su stali u obranu i Vukića i njegove knjige. Mislili smo da je važno to imati sakupljeno na jednom mjestu.

Međutim promicateljima Jasenovačke laži najviše su krivili urednicu na HTV-u Karolinu Vidović Krišto. Ona je zamislila emisiju u kojoj će se čuti obje strane, pa je uz Vukića pozvan i povjesničar s Filozofskog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Hrvoje Klasić. Kad je čuo da će u emisiji biti Vukić Klasić je odbio nastupiti. Znao je da bi ispaо smiješan u suprotstavljanju istinskom istraživaču logora u Jasenovcu. Pretpostavljam da je ljudima na HTV-u kriva Karolina Vidović Krišto jer je ona trebala znati da će se to dogoditi. Zapravo mislim da su pogriješili u tome jer je ona teško mogla znati da je Klasić dovoljno inteligentan da pobegne

od takvog sučeljavanja. Ili su i oni svjesni o nedovoljno Klasićevoj inteligenciji pa su je osudili zašto je tako nedovoljno intelligentnog povjesničara zvala u emisiju. sudjelovati istinski istraživač logora u Jasenovcu Zato je četvrto poglavlje na sličan način sastavljeno od tekstova hrvatskih autora koji su komentirali sramotno ponašanje HTV-a prema njoj.

Posljednje poglavlje sastavljeno je od tekstova koji su se pojavili kada smo već završavali s radom na knjizi.

Na kraju podsjetit ću vas da je dr. Franjo Tuđman bio i u zatvoru zbog zalaganja za otkrivanje istine o Jasenovcu. U Domovinskom ratu su njegovu državu nazivali Tuđmanova ustaška država, a naše branitelje su proglašavali ustašama. Jugokomunističkim povjesničarima je Tuđman bio revizionist – i to najveći u Hrvatskoj. Sve to vidimo i danas. Jedina je razlika što danas u tome sudjeluje vlast u Hrvatskoj i to vlast kojoj je na čelu stranka koju je stvorio taj najveći revizionist i stvoritelj Tuđmanove ustaške Hrvatske.

A zapravo danas jest revizionizam na djelu u Hrvatskoj – revizionizam Domovinskog rata!

Zato je jasno zašto im ova knjiga nije draga. Čak im je pro-nacistička. Samo da bi mogli nastaviti reviziju Domovinskog rata!

Josip Pečarić

ŽELITE LI I DALJE VLAST KOJA RATUJE ČAK I S MATEMATIČKIM ČASOPISIMA?

GOVOR NA POČETKU PREDSTAVLJANJA

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste došli na predstavljanje knjige koja u naslovu ima riječ MATEMATIKA. Da je problem s tom riječi u naslovu video sam s knjigom koja joj je prethodila MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET, Zagreb, 2018. pp. 347. Da sam umjesto riječi ‘pjesme’ stavio THOMPSON, a umjesto ‘nogomet’ VATRENI sigurno bi ljudima bila zanimljivija.

Istina, sada postoji i riječ POLITIČARI, a kada se pogledaju i korice koje je opet izradio Branko Hrkač, nekako sve to asocira na MAJMUNSKA POSLA.

Naravno pozvao sam i političare i to tako što sam npr. Predsjednici RH i predsjednicima Vlade i Sabora uz naslov ZBOG „BOJNE ČAVOGLAVE“ I ZDS SUKOB POLITIČARA I MATEMATIČKIH ČASOPISA napisao:

S obzirom da sam vam svojevremeno (uzaludno) poslao moje knjige:

Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017. str. 245. i

Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost, Zagreb, 2017. str. 212., a sada vam šaljem nastavak na njih i poziv na predstavljanje.

Kao što sam očekivao, a u skladu s naslovima knjiga koje sam im poslao, nije bilo odgovora ni sada.

Iz naslova pod kojim sam im poslao poziv jasno je da je ova knjiga povezana s prethodnim knjigama o onima koji su stradali zbog pozdrava ZA DOM SPREMNI. To su i Thompson i Šimunić. O nedavnom predstavljanju knjige JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI', Zagreb, 2019. str. 362 veliku reportažu dao je tjednik „Nacional“. Pišu o HIDRI i slavljenu ustaškog pozdrava. Naravno srpskim slugama je uvijek drago sve podsjetiti na činjenicu da su hrvatske branitelje tijekom Domovinskog rata i sve do danas Srbi i njihove sluge u Hrvatskoj nazivali ustašama. Zato je i ovo predstavljanje u dvorani Udruge specijalne policije iz Domovinskog rata RH, a organizirala ga je Udruga udovica hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata RH Grada Zagreba i Zagrebačke županije. Zahvaljujem im na tome.

Poslao sam isti poziv HRT-u s naslovom TREBAM LI SE ZAHVALITI HTV-U? (PISMO RAVNATELJU HRT-A), kada sam video da će biti veliki razgovor s jednim od glavnih likova u ovoj knjizi – onog političara koji nam dolazi sa Zagrebačkog sveučilišta – rektora tog sveučilišta. U novom pismu sam komentirao taj nastup tj. činjenicu da nisu ni pokušali osporiti navode o Rektoru iz ove knjige. Time su samo potvrdili vrijednost same knjige.

Posebna zahvalnost predstavljačima. To su Prof. Đuro Vidmarović, predsjednik DHK-a, koji je napisao Predgovor, prof. dr. sc. Neven Elezović koji je i krivac što časopisi o kojima je riječ uopće postoje, a koga se vjerojatno sjećate s HTV-a kao zvijezde u kvizu “Brojke i slova”, i akademik Andrej Dujella o kome ćete i čitati u samoj knjizi. Tim redom će i oni govoriti o knjizi.

Politolog i kolumnist Jure Vujić je bolestan. Tekst njegovog govora će dobiti I nadam se da će ga netko objaviti. Kako je I ovo predstavljanje najavilo samo dva portala, ako ga nitko ne objavi sigurno će biti u drugom dijelu ove knjige. Naime, kako je ova knjiga posvećena mojim Q1 časopisima u njoj su samo tekstovi povezani s početkom napada na te časopise

GOVOR NA KRAJU PREDSTAVLJANJA

Još jednom veliko hvala predstavljačima.

Prije neki dan dr. Stjepandić mi je poslao link teksta iz Nacionala:

<https://www.nacional.hr/u-srcu-hvidra-e-slavili-ustaski-pozdrav-za-dom-spremni-i-rusili-plenkovic/>

Poslao sam ga jednom prijatelju. Odgovorio mi je:

Ma te budale iz tog portala...kako su predstavljanje prenijeli kao ustaški dernek (...) takav vid pisanja o Hrvatima i našoj istini (misli na moju knjigu, JP) *i povijesti očito bi trebao biti zabranjen pa njima, ali NEĆE IĆI.. samo to.*

Moj odgovor bio je:

Zapravo su zgodni za komentiranje.

Prvo što se vidi je kako o onome što smo govorili Jurčević i ja nije, u inače velikom tekstu, bilo ni riječi.

Podsjećam na presudu Bojni u kojoj je jednako osuđeno ZA DOM i ZDS :)

A Jurčević je jedini povjesničar, kako sam i naglasio na Predstavljanju, koji je uvijek govorio o oba pozdrava!!!

A ja sam usporedio sa Đokovićeva TRI prsta!

Zločest si prema novinarima - očito im je jasno da je glupo poslije toga pisati o USTAŠKOM pozdravu, a oni moraju.

Zaključili smo njegovim odgovorom:

Ah, za mene to "viša matematika". Hehehe...

Moraju, jadni.. a i mi s njima...

Ali zar nije sjajno kako „Nacional“ brani Plenkovića? Spominju ipak i mene jer sam u najavi admirala Davora Domazeta Lošu rekao kako je „*pravi Plenkovićev kandidat Milanović*“ i da „*moramo pobijediti Plenkovića*“.

Zapravo ja sam tvrdio da na izborima imamo dvoboju između Plenkovića i Škore, jer su i Kolinda Grabar Kitarović i Milanović Plenkovićevi kandidati. A slično našem Admiralu vjerujem da je glavni Plenkovićev kandidat doista Milanović.

A meni je i neprirodno da Škoro nije kandidat ljudi koji su ono što su postigli u životu postigli radeći svoj posao, a ne zato što si bio u Ministarstvu vanjskih poslova pa si dobro naučio tko su gazde u svijetu i koga trebaš slušati.

A i obećao sam da će glasovati za Škoru. Svjedok mi je upravo akademik Dujella. Poslije jednog sastanka u Akademiji izašli smo zajedno s još jednim kolegom Na ulici me uhvatio za lakat jedan prolaznik:

- Josip Pečarić?
- Da!
- Hercegovac iz Boke? Nazvao me po naslovu jedne moje knjige.
- Da, taj sam.

- Jesmo li za Škoru?
- Jesmo! - Obećah mu.

Tko zna naslov te moje knjige sigurno je pravi, zar ne?

Da, izbori su pred nama i sve je u znaku tih izbora.

Svojevremeno je Luka Podrug u Bujici citirao moju izjavu u svezi s izborima:
Isključite televizor, a uključite mozak.

Baš jučer čitam jednog poznatog hrvatskog kolumnistu i vidim da sam jako pogriješio s tom izjavom. Čini mi se da mnogi, za koje vjerujem da itekako koriste svoj mozak, kada dođu izbori – ISKLJUČE GA!

Prof. Vidmarović u svom Predgovoru za mene tvrdi:

On je intelektualac suverenističkog opredjeljenja koji želi slobodno i samobitno razmišljati i ostvarivati slobodu javnog govora.

A u jučerašnjem tekstu čitam kako smo mi 'suverenisti' opsjednuti Aleksandrom Vučićem i Srbima, tako da smo isti kao oni, jer su Srbi isto tako u svojim medijima opsjednuti Kolindom i Hrvatima':

Tako njihov medijski promotor Velimir Bujanac Kolindino ugošćavanje Vučića stalno koristi kao bazuku protiv nje. A isti taj Bujanac zaboravlja da je on u Bujici dao ogroman medijski prostor Vučićevu učitelju, četničkom vojvodi i ratnom zločincu, Vojislavu Šešelju, tepajući mu Vojo.

Možete li vjerovati da je netko usporedio dovođenje predsjednika države koja je izvršila fašističku agresiju na Hrvatsku, a Predsjednica Hrvatske poziva u trenutcima kada su ponovo Srbi koristili laži o Jasenovcu na izložbi u SAD-u u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda s činom dovođenja bilo koga sa strane nekog novinara u svoj show? A zapravo im je tim činom samo pružila potporu Srbima u njihovim lažima, što je Vučić i pokazao tijekom posjete. Kad isključiš mozak, to je moguće zar ne?

Čitam dalje:

K tome, Zekanoviću i suverenistima, koji ne daju Vučiću u Sabor na skup europskih Pučana, uzor je Orban, a isti taj Orban bio je najjači Vučićev lobist da ga se primi među europske Pučane!? Dakle, Orban, Vučićev lobist je Bujancima i Zekanovićima prihvatljiv, a njegov pulen Vučić nije? Protestira li Zekanović onda i protiv Orbana? Zna li Zekanović uopće išta o odnosima Budimpešte i Beograda? Očito-ne.

Kad isključiš mozak doista možeš svima pokazati da ne znaš da Plenković sluša Pupovca. To znaju i na karnevalima gdje Plenković pleše kako Pupovac svira, zar ne? A da Pupovac javno ide u Beograd po Vučićeve instrukcije, to vide i mala djeca. Samo to ne vidiš kada isključiš mozak pa se čudiš što to zna i Orban koji je suverenist. Za razliku od hrvatskog kolumniste koji je isključio mozak Orban zna da je njegova razina Vučić u Srbiji i Plenković u Hrvatskoj. A znamo i to da se divio Tuđmanovoj Hrvatskoj, a jasno je da mu se gadi poslušnička Plenkovićeva Hrvatska. Orbanovu zemlju nije napala Vučićeva Srbija već Hrvatska. Zato je logično da se Zekanović i hrvatski suverenisti drukčije ponašaju prema Srbiji od Orbana. Zajedno im je samo gađenje prema onima koji vjerno služe Srbe od čije su vojske hrvatski branitelji napravili zečeve.

Još nešto od našeg kolumniste :

Kampanja postaje cirkus, pogotovo kada na istoj strani vidite Škorine Bujance zajedno s Mesićem i sličnima u koaliciji protiv Kolinde. Ali ne čudite se. Prije nego što je pobjegao od rata, Škoro je svoj put započeo 1990. u Savkinoj Koaliciji narodnog sporazuma, pa je prirodno da ga završi u Koaliciji narodnog nesporazuma,

Da, kada isključiš mozak doista Ti je važnije to što je Škoro 90-ih bio za „hrvatsku ružu“ Savku, nego što je Kolinda sudjelovala u progonu i hapšenju hrvatskih generala, ili o njenom članstvu u nekakvim ložama i sl. A odavno sam napisao kako će biti lijepo slušati Kolindu pred izbore. Govorit će sve što i ja pišem godinama. Ali tko je toliko glup da joj vjeruje?

Jasno je da će mnogi isključiti mozak pa otud i pitanje iz naslova ovog govora:

**ŽELITE LI I DALJE VLAST KOJA RATUJE ČAK I S MATEMATIČKIM
ČASOPISIMA?**

Da u vrijeme izbora sve postaje cirkus, zar ne?

HVALA?

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/18857-zelite-li-i-dalje-valst-koja-ratuje-cak-i-s-matematickim-casopisima>

STJEPAN RAZUM:**BORBA ZA VJERODOSTOJNU ISTINU**

Predstavljanje knjige: PEČARIĆ, Josip i RAZUM, Stjepan. *Razotkrivena jasenovačka laž*. Nakl. Društvo za iztraživanje trostrukog logora Jasenovac. Zagreb, 2018., 508 stranica.^{53[1]}

Poštovani prijatelji, ljubitelji knjige i istine. Predstavljamo knjigu dvojnoga sročiteljstva, akademika Josipa Pečarića i mene, koja je pred nama i koju će mnogi od vas rado pročitati. Na početku se nalazi pregledno kazalo, pomoću kojega se može vrlo lako i brzo upoznati s njezinim sadržajem. Stoga ne ću trošiti ove naše trenutke zajedničtva za iznošenje ustroja, poglavља i naslova pojedinih štiva u knjizi, već vas želim upoznati sa širim i daljim događajima koji su predhodili ovoj knjizi.

Krajem lipnja 2012. sudjelovao sam na znanstvenom skupu na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu na okostnicu (temu) o događajima u Glini u ljetu 1941. Svojim sam predavanjem razočarao priprematelje i neke pozvane goste, tako da mi je, sada već pokojni, Đuro Zatezalo rekao: "Gospodine Razum, Vi ste me svojim predavanjem dotjerali korak do groba! Ali ništa zato! Mi smo svoju istinu proširili po svetu, i na englezkom jeziku, pa vi ne možete sada tu više ništa promjeniti!" Neki supredavači su mi čestitali na hrabrosti suprotstavljanja nametnutim tvrdnjama, a čestitali su mi, također sada već pokojni Živko Juzbašić i Predrag Matvejević. No, priređivačima toga skupa nije se svidjelo moje predavanje, pa, predpostavljam, da upravo zbog njega, nije još uviek objavljen, premda najavljen, zbornik radova s toga skupa.

Nakon toga razmišljao sam, kako je to moguće, da jedan Đuro Zatezalo, koji je bio dugogodišnji ravnatelj Državnog arhiva u Karlovcu, promiče u svojim djelima i po svetu neku "istinu", za koju on kaže, da je "naša", a istinu, koju sam ja na tom skupu iznio na temelju arhivskih izvora, nije s njegovoga stajališta bila "naša", već "njihova". Tko se krio iza tih "naših" i "njihovih" istina, nije nikakva tajna. Žalostno je bilo to, da je jedna narodnostna manjina, kojoj je Hrvatska vlastita domovina, imala potrebu promicati neku vlastitu istinu, koja je bila na štetu matičnoga hrvatskoga naroda. Svima nam je znano, da se tu nije radilo samo o nekoj abstraktnoj istini, već o politici te narodnostne manjine, koja je u povezanosti sa svojim matičnim narodom u Srbiji, dovela do napadačkoga rata. Ta "naša", odnosno Zatezalina istina bila je pokretač, gorivo agresivnoga ponašanja i agresivnoga rata.

Temeljito izraživši arhivsko gradivo o događajima u Glini u ljetu 1941., došao sam do spoznaje, da sve ono što je u službenoj hrvatskoj i jugoslavenskoj povjestnici pisalo o tim događajima, ne može izdržati povijesničko-znanstvenu provjeru, jer je bilo napisano s promičbenom svrhom, a samim time daleko od

---

istine. Sročitelji radova i knjiga, u kojima su promicali neku "našu", t.j. Zatezalinu istinu, trenutačno su postigli neki uspjeh, jer su s tim promičbenim štivima, odnosno lažima, skrenuli pozornost svjetske i hrvatske javnosti s vlastitih, odnosno partizansko-četničkih zločina, koje su učinili nad hrvatskim narodom na ozemlju Nezavisne Države Hrvatske u doba Drugoga svjetskoga rata, te su onemogućavali hrvatskomu narodu tiekom poratnih desetljeća, da gradi vlastiti politički, gospodarski i sveukupno narodnosteni život u ravnopravnim odnosima s drugim narodima u tadašnjoj zajedničkoj državi. No, unatoč nanesenoj šteti, hrvatski je narod smogao snage, što nije bilo bez Božje pomoći, i tiekom Hrvatskog obranbeno-osloboditeljskoga rata stao na vlastite noge, odupro se i laži i agresiji, te je omogućio nama povjestničarima i svim drugim znanstvenicima i iztraživačima, proučavati izvore, kako bismo došli do pune spoznaje, do vjerodostojne istine o događajima iz doba Drugoga svjetskoga rata.

Kako sam se ja kao bogoslov i crkveni povjestničar počeo baviti zbiljom i mitom logora u Jasenovcu? Moj prvi ozbiljan susret s tom okostnicom bio je na samom kraju godine 1989., kada sam kupio knjigu dr. Franje Tuđmana "Bespuća poviesne zbiljnosti", koju je te godine objavio Nakladni zavod Matice Hrvatske zahvaljujući hrabroj Mariji Peakić-Mikuljan. Tada sam bio mladi svećenik i tek sam započeo studij crkvene poviesti, a Tuđmanovu sam knjigu pročitao na dah. U narednom razdoblju pratilo sam što je o toj okstnici pronašla i objavila vrlo zaslужna Ljubica Štefan. A onda sam krajem godine 2008. pročitao neveliku, ali prevažnu knjigu Vladimira Mrkocija i dr. Vladimira Horvata "Ogoljela laž logora Jasenovac", koju je iste godine objavila Naklada Emila Čića. Iz te se knjige nameće sljedeće tvrdnje, koje su dalnjim i svim dosadašnjim iztraživanjima potvrđene kao istinite: 1. sabirno polje ili logor Jasenovac bio je radni logor, a ne logor uništenja; 2. logor Jasenovac bio je prielazni logor, za logore i tvornice u Njemačkoj i Austriji; 3. za množtvena ubijanja u logoru Jasenovac u doba Drugoga svjetskoga rata nema nikakvih dokaza; 4. od svih nacionalnosti najbrojniji su logoraši bili sami Hrvati, protivnici ustaškoga režima; 5. u logor nije doveden nijedan Srbin samo zato što je bio Srbin, a kamo li da bi bio ubijen samo zato jer je bio Srbin (kao što je to više puta iztaknuo Igor Vukić); 6. točan broj žrtava logora Jasenovac niži je od najniže službene komunističke procjene.

Kad je rieč o brojkama, što je sudobnom čovjeku najzanimljivije uslijed dosadašnjega licitiranja napuhanim i ničim podkrijepljenim brojkama, onda moramo biti zahvalni hrvatskom ustaši Iliji Barbariću, koji je kao očeviđac (bio je član Prvog ustaškog obranbenog zdruga i logora Jasenovac) u svojoj knjizi "Nezavisna Država Hrvatska – bilo je pravo ime", tiskanoj godine 2010., posvjedočio, da je u ratni logor Jasenovac ušlo 18.600 ljudi. Dobro je podsjetiti, da je ratni logor Jasenovac postojao manje od četiri godine, t.j. oko tri i pol godine, od kolovoza/studenoga 1941. do kraja travnja 1945. Osam godina kasnije Barbarićevu je brojku potvrdio iz sasvim drugog izvora Roman Leljak. On je u beogradskim arhivima također našao podatak, da je u ratni logoru Jasenovac ušlo sveukupno 18.600 logoraša. A našao je i drugi važan podatak, osobito stoga jer se u komunističkoj povjestnici stalno provlači tvrdnja, da svi koji su u logor ušli, u njemu su završili svoj život. Sada nam je Leljak objavio, da je od 18.600 logoraša,

njih 1.360 završilo u tom logoru svoj zemaljski život, i to bilo prirodnom smrću, bolešću, zarazama i neizhranjeniču, ili pak ubojsvom i smaknućem nakon presude zbog kršenja propisa. Dakle, ako netko želi pamtitи brojke, u logoru Jasenovac životom je stradalo 1.360 ljudi. To je uistinu mnogo, no, nemojmo zaboraviti, da je to bilo u doba rata, kada život vriedi puno manje, nego li u doba mira. Kao što je odgovornost tadašnjih državnih vlasti za gubitak života tih 1.360 ljudi, istu takvu odgovornost imaju oni, koji tadašnjoj vlasti, a preko nje ciełomu hrvatskomu narodu nameću teret navodnih preko 83.000 žrtava. Pitam se, po čemu su bolji ovi koji izmišljaju ljudske žrtve (njih oko 81.800), od onih koji su odgovorni za stvarnih 1.360 žrtava?!? Ovo je samo retoričko pitanje, jer odgovor je jasan; ovi koji izmišljaju ljudske žrtve u Jasenovcu, nisu ostali samo na izmišljanju, već su tim lažima pokrenuli novi rat, koji je iza sebe ostavio puno više od tadašnjih 1.360 žrtava. Dakle, odgovornost podržavatelja lažnih žrtava i jasenovačkoga mita, ne samo teoretski, već i u stvarnosti puno je veća, nego li odgovornost tadašnjih hrvatske vlasti, koje su odgovorne za stradanje 1.360 ljudi.

Kratko nakon održanoga znanstvenoga skupa na Filozofskom fakultetu o Glini iz tiska je izišla knjiga Tomislava Vukovića "Drugačija povijest (o Srbu, Jasenovcu, Glini ...)" u nakladi Glasa Koncila, u kojoj je Vuković izvrstnim svojim novinarskim iztraživačkim perom razobličio velikosrbske mitove povezane s tima trima mjestima: Srbom, Jasenovcem i Glinom. Imao sam čast predstaviti tu knjigu 27. srpnja 2012. pred novinarima u sjedištu nakladnika, a nazočni novinar "Slobodne Dalmacije" prenio je moje izlaganje na senzacionalistički način, što je izazvalo široko zanimanje hrvatske javnosti. To je bio povod subesjede novinarke tadašnjega "Hrvatskoga lista" Andreje Černivec sa mnom, objavljene 9. kolovoza 2012., što je izazvalo u hrvatskoj javnosti, s jedne strane veliko odobravanje, a s druge strane buru prosvjeda i prijetnji. Ne mogu zaboraviti dirljivi dolazak jednoga starijega svećenika iz Staračkoga doma u Varaždinu k meni u Zagreb samo zato, da bi mi rekao hvala za objavljenu istinu u toj subesjadi, koju je čekao, kako je rekao, ciełoga života. To je bio, vjerujem mnogima poznati, dr. Vjeko Božo Jarak, svećenik Mostarske biskupije. I mnogi drugi pojedinci izražavali su zadovoljstvo i čestitke zbog objavljenoga razgovora. U svim tim susretima osjetio sam kod svojih sugovornika, kako je iz njih izišao neki zatomljeni teret osude i neke iracionalne krivnje, koju sada konačno možemo zbaciti sa sebe, jer možemo slobodno govoriti i slobodno pisati o svojoj vlastitoj hrvatskoj poviesti. U toj subesjadi objavljenoj u "Hrvatskom listu" nije ništa bolje ili više ili točnije ili znanstvenije rečeno, nego li u dotadašnjim izvrstnim knjigama Ljubice Štefan, Vladimira Mrkocija, akademika Josipa Pečarića, dr. Josipa Jurčevića, mr. Mladena Ivezića, Tomislava Vukovića, koji su o jasenovačkom mitu već napisali i objavili knjige. Novost je bila u tome, što je ova subesjeda bila objavljena u novinama, t.j. u tjedniku, koji ima puno veću nakladu od bilo koje knjige, pa je ta subesjeda došla do puno većega broja čitatelja. Kad se tome doda, da su subesjedu u ciełosti preuzeli mnogi mrežni objavnici ili portali, tada joj je bio osiguran put, da ona dođe do krajeva kruga zemaljskoga, do svakoga Hrvata u domovini i izseljeničtvu.

No, u isto doba digla se oluja prosvjeda. Gotovo da nije bilo novinara iz nenarodnoga postroja, koji me nije napao, obtužio, etiketirao i zahtjevao kažnjavanje i progona. Pa i sam tadašnji predsjednik Republike Hrvatske dr. Ivo Josipović prosvjedovao je protiv objavljene subesjede, što je učinio, po svemu sudeći, po nalogu veleposlanika Republike Srbije. Neki Margelov institut zahtjevao je kazneni progon. A tadašnje vodstvo Hrvatskoga državnog arhiva, u kojem sam zaposlen, poduzimalo je spletke oko razvrgnuća ugovora između Zagrebačke nadbiskupije i arhiva o pohrani arhivskoga gradiva. No, sve je to bila hajka u pokušaju zastrašivanja, koja im nije uspjela.

Nije im uspjela, jer su u obranu istine, a samim time i u moju obranu, ustali mnogi hrvatski umnici, pisci i znanstvenici, kojima ovom prigodom javno zahvaljujem. To su: nazočni akademik Josip Pečarić, Mate Čavar, Andelko Kaćunko, Stipe Vuković, Vlado Čutura, Tomislav Vuković, dr. Mato Artuković, a nadasve Ivica Marijačić, urednik "Hrvatskoga lista", t.j. današnjega "Hrvatskoga tjednika", kojemu želim posebno zahvaliti, što je objavio tu subesjedu i što je spoznao, da je jasenovački mit mač nad našim hrvatskim glavama, kojega treba maknuti, pa je otvorio stranice svoga tjednika za svako štivo, kojim će se dodatno razobličiti taj mit i ta neizmjerna laž.

Tu subesjedu Andreje Černivec sa mnom uvrstio je akademik Josip Pečarić u svoju knjigu "Zabranjeni akademik", te se ona našla ponovno pretisнутa na početku ove knjige, koju večeras predstavljamo. S njome, dakle, započinje sadržaj ove knjige, koji je nastajao tijekom šest godina, od godine 2012. do 2018. U njoj su sabrani pisani radovi, t.j. novinski članci, subesjede, osvrti, prikazi knjiga i slično, koje smo napisali akademik Josip Pečarić i ja, a dodani su radovi i nekih drugih pisaca.

Knjigu smo zamislili kao podporu knjizi Igore Vukića "Radni logor Jasenovac", objavljenoj u svibnju prošle godine u Nakladi Pavičića, koja je također izazvala puno oduševljenja, ali i buru protivljenja. Bilo je zamišljeno da iz tiska izide već u ljetu 2018., ali zbog određenih okolnosti izišla je tek pred Božić. U međuvremenu je i Roman Leljak objavio svoju knjigu i svoj film o jasenovačkom mitu, pa je tako ciela prošla godina izprepletena koristnim štivom za upoznavanje naše povjestnice XX. stoljeća.

Imajući izkustvo rada u civilnim udrugama, već sam godine 2012. shvatio da bi radi razobličavanja jasenovačkoga mita trebalo osnovati posebnu udrugu. Razgovarao sam o tome s pojedinim ljudima. Uz neka odobravanja za taj podhvata naišao sam na više neodobravanja i upozorbi na možebitne loše posljedice, na progone i slično. Stoga sam tu zamisao stavio postrance, ali ubrzo je došlo doba, da nas se je okupilo dovoljno odlučnih, da smo bez straha 6. lipnja 2014. održali osnivačku skupštinu Družtva za iztraživanje trostrukog logora Jasenovac u domu našega člana dr. Vladimira Horvata na Jordanovcu. Velika količina objavljenih članaka u ovoj knjizi nastala je u okviru toga Družtva, kao što je to Družtvo i nakladnik ove knjige. Imao sam čast u prvom četverogodišnjem razdoblju biti predsjednik toga Družtva. Na kraju prošle godine održana je izborna skupština, na kojoj smo za novoga predsjednika izabrali Igora Vukića, koji je najmarljiviji u radu našega Družtva i najtemeljitiji iztraživač jasenovačke zbilje i mita.

Nadam se, da ne će trebati proći novih osam godina, kako bi naše Društvo objavilo novu knjigu radova o jasenovačkoj zbilji i mitu.

Toliko od mene ovom zgodom i zahvaljujem na pozornosti!

Josip Pečarić:

**POZIV PREDSJEDNICI RH:
DODIJELITE ODLIČJE KAROLINI VIDOVIĆ KRIŠTO!**

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se našem domaćinu sisačkom biskupu dr. Vladu Košiću što je omogućio da i drugo predstavljanje knjige RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ održimo u crkvenim prostorijama. Naravno sigurno znate kako su Pupovčevi Srbi podigli veliku graju oko našeg predstavljanja u Zagrebu koje je također bilo u „crkvenim prostorijama“. Uključio se i Efraim Zuroff dugogodišnji ravnatelj Centra Simona Wiesenthala, pa su o tom predstavljanju i srpsko-židovskom zahtjevu vlastima da se ono zabrani pisale i ugledne novine na zapadu.

Čak je i jedna lijevo orijentirana javna osoba to nazvala pozivom na spajivanje knjige. Očita je asocijacija s onim što se događalo u Hitlerovoj Njemačkoj.

A zapravo nije se mislilo na spajivanje samo te knjige. Jer jedno poglavlje ove knjige je posvećeno napadima na Igora Vukića i njegovu knjigu „Radni logor Jasenovac“, koja je - kao što ste već čuli – napisana na osnovu dokumenata, a jedno poglavlje gđi Karolini Vidović Krišto koja je smijenjena kao urednica i više je uopće ne možemo ni gledati na HTV-u samo zato što je pokušala organizirati gostovanje samog autora te i profesora s Filozofskog fakulteta koji ima suprotno mišljenje.

Zato sam odlučio da danas u okviru predstavljanja o tome svemu nešto kažem preko pisma koje sam poslao Predsjednici RH gđi Kolindi Grabar Kitarović:

Poštovana gđo Predsjednice RH,

U srijedu 13.3.2019. u sisačkom Velikom Kaptolu s početkom u 19.30 sati bit će predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“.

<https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/component/content/article/35-najave/5033-predstavljanje-knjige-razotkrivena-jasenovaka-la>

Tom prigodom pročitat ću i Poziv Predsjednici, koji Vam šaljem.

Ukoliko dobijem odgovor od Vas pročitat ćemo i njega.

Možete ga poslati i biskupu Košiću jer je on organizirao Predstavljanje.

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

**POZIV PREDSJEDNICI RH:
DODIJELITE ODLIČJE KAROLINI VIDOVIĆ KRIŠTO!**

Poštovana gđo Predsjednice RH,

dodijelili ste s pravom i na veliko zadovoljstvo velikog dijela hrvatskog naroda **dr. Esther Gitman odličje »Red kneza Branimira s ogrlicom«** za »osobite zasluge stečene istraživanjem, dokumentiranjem i promicanjem istine o hrvatskoj povijesti 20. stoljeća, kao i zbog produbljivanja razumijevanja između hrvatskoga i židovskoga naroda«.

Predsjednik Mesić je 2010. godine odlikovao Efraima Zuroffa „**Redom Kneza Trpimira s ogrlicom i Danicom**“, za osobit doprinos borbi protiv povijesnog revizionizma i reafirmiranju antifašističkih temelja suvremene Republike Hrvatske i uspostavljanju dobrih odnosa između Republike Hrvatske i Države Izrael.

Zbog toga uzimam slobodu podsjetiti Vas na dio intervjeta Glasu Koncila u kome dr. Gitman govori i o tim Zuroffovim 'zaslugama':

GK: Bilo bi zanimljivo čuti kako su primljena Vaša znanstvena otkrića u židovskoj javnosti? Izazivaju li ona odobravanje, šok, nevjericu, čuđenje ili osudu?

Dr. Gitman: Činjenica je da u najvećem dijelu prevladavaju negativna stajališta o Stepincu i hrvatskom narodu. Za to su danas posebno zaslužni **Efraim Zuroff**, dugogodišnji ravnatelj Centra Simona Wiesenthala, i povjesničar **Gideon Greif**, koji se specijalizirao u proučavanju holokausta, obojica, nije zgorega reći, dobitnici visokih odličja Republike Srbije. Žao mi je, ali moram reći da iznose najteže optužbe s neutemeljenim ili krivotvoreniem dokazima. Teško mi je proniknuti u njihove motive. Voljela bih kada bi mi predložili dokumente za svoje optužbe i njima, možda, pobili moje, ali mi se čini da oni uopće nisu ni čuli za velik broj dokumenata niti su ih pročitali. Za razliku od njih samouvjereniću reći da iznosim čistu faktografiju, za svaki citat i dokument koji sam objavila imam »pokriće« u znanstvenoj metodologiji, o čemu govore brojne fusnote o povijesnim vrelima. Ništa od toga, kategorički tvrdim, ni jedna riječ nije moja izmišljotina! Spomenuta gospoda nisu spremna za razgovor, tj. argumentirano znanstveno sučeljavanje u kojem bismo zajednički došli do nekih zaključaka ili ih korigirali, i to je jedan od razloga zašto sam do sada bila pozivana držati predavanja po cijelom svijetu, jedino ne u Izrael. Takva samouvjerenost i dogmatsko stajalište u znanosti, koji ne dopuštaju mogućnost otkrića novih povijesnih činjenica, njihova je odlika, kao i većine srpskih povjesničara. Pa treba se samo prisjetiti koji je broj jasenovačkih žrtava dugi niz godina objavljivala službena mrežna stranica centra, koji je vodio Zuroff (podcertao J.P.). On i njemu slični zapravo su revizionisti povijesti. A mogli bismo smireno dijalogizirati i raspravljati o svim spornim temama, no za to je potrebna i dobra volja.

<https://narod.hr/hrvatska/dr-esther-gitman-silna-komunisticka-promidzbenarnadmoc-stvorila-je-sliku-o-stepincu-kao-zlocincu>

Zanimljivo je da se zbog ovoga o čemu govori dr. Gitman u RH ljudi kažnjavaju. Tako su na HTV-u kaznili urednicu gđu Karolinu Vidović Krišto. Ona je zamislila emisiju u kojoj će se čuti obje strane o Jasenovcu, a vidimo da i od Vas nagrađena dr. Gitman spominje laži oko tog logora. Uz g. Igora Vukića, autora knjige "Radni logor Jasenovac", pozvala je i povjesničara s Filozofskog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Hrvoja Klasića. Kad je čuo da će u emisiji biti Vukić Klasić je odbio nastupiti. Znao je da bi ispaо smiješan u suprotstavljanju istinskom istraživaču logora u Jasenovcu. Zapravo dogodilo se ono o čemu je govorila dr. Gitman, a ljudi na HTV-u su kaznili gđu Vidović Krišto.

Zar Vam se na čini licemjernim davati odličje dr. Gitman kada znamo za njenu potporu ovakvim sučeljavanjima, a u RH se ljudi kažnjavaju zbog samog pokušaja organiziranja istih?

Vjerojatno Vi ne možete izravno utjecati na one koji vode HTV, ali davanjem odličja gđi Karolini Vidović Krišto, koja je žrtva u promicanju ideja i dr. Gitman, sigurno možete bitno utjecati da takve ideje zažive i u RH.

S poštovanjem,
Dr. sc. Josip Pečarić,
Redoviti član HAZU
Izvanjski član DANU

Kao što znamo Predsjednica je u New Yorku, pa nije ni mogla odgovoriti. A hoće li – vidjet ćemo.

Sjajnu raščlambu ovih pitanja dao je danas prof. dr. sc. Matko Marušić u tekstu *Kako komunisti zlorabe Holokaust*

Trebate pročitati taj tekst, a ja ću ovdje dati samo slijedeće:

Ne smije se zaboraviti da je dr. Esther Gitman došla u Hrvatsku studirati spašavanje Židova u NDH, ali sa židovskim komentarom „tamo se nema što istraživati, tamo su svi Židovi pobijeni“ (rekla je to na HTV). A onda je otkrila nadbiskupa Alojzija Stepinca i divni hrvatski narod koji je i u toj vrlo ozbiljnoj opasnosti pomagao svojim sugrađanima Židovima! Ne, znanost ne će izdati istinu o Hrvatskoj, bila ona ružna ili lijepa.

Što treba primijetiti

Komunistički intelektualci u Hrvatskoj ne komentiraju radevine Esther Gitman. Komunistički povjesničari u Hrvatskoj izbjegavaju javno sučeljavanje argumenata sa suvremenom hrvatskim povjesničarima koji predstavljaju podatke sasvim drugčije od komunističkih (npr. s Igorom Vukićem ili Josipom Jurčevićem) (<https://www.braniteljski-portal.com/matko-marusic-napadi-na-igora-vukica-i-karolinu-vidovic-kristo-su-komunisticki-napad-na-slobodu-znanstvenoga-istraživanja-i-slobodu-govora>).

Kad komunisti i ljevičari općenito govore o povijesti napadaju samo fašizam, nacizam i „filoustaštvvo“, ali nikad ne spominju komunizam. Usprkos europskim i hrvatskim deklaracijama koje su osudile sve totalitarne režime!

(...)

Nikad niste čuli da prosvjeduju zbog toga što su četnici, koji su pobili tisuće Hrvata, u Srbiji proglašeni – antifašistima.

Nikad niste čuli da spominju da su u Domovinskom ratu zgaženi Vukovar, Škabrnja, Ćelije i stotine drugih mjesta, uništeno 400 crkvenih objekata i ubijeno barem šest tisuća civila, uključivši i 400 djece i to sve – pod znakom crvene zvijezde, s „antifašističkim“ (partizanskim) krilaticama i partizanskim nazivima vojnih jedinica.

Što to znači? Razmislite. Pitajte ih.

Zaključak

Komunističkim lažima u Hrvatskoj polako ali sigurno dolazi kraj. Otkriveni su komunistički zločini i prije ili poslije o njima će se nepobitno znati svi detalji. Krili to komunisti jače ili slabije, na kraju će se povaditi i pobrojiti hrvatske žrtve iz svih jama i masovnih grobnica.

Što god preko ustaša i NDH tovarili Hrvatima i Hrvatskoj na leđa bit će istraženo i doznat će se puna istina. A za mir u društvu i dušama ne treba nam ništa više od – objektivne znanstvenoistraživačke povijesne istine (<https://www.braniteljski-portal.com/matko-marusic-analiza-nastupa-ive-goldsteina-u-tv-emisiji-nedjeljom-u-2-sve-je-to-izvrtanje-istine-i-laz-na-laz>).

Zaklanjanje za Židove i Holokaust zadnji je i očajnički protuhrvatski potez, nedostojan ne samo povijesne znanosti, nego i obične ljudske pristojnosti i morala. Ono je također izravna uvreda Židovima i Holokaustu, jer od njega pravi maskaradu i zlorabi ga u svrhu političkoga održanja s ludom nadom da će jednoga dana opet doći na vlast i zaustaviti nezaustavljivo nastupanje istine koja je za njih pogubna. S druge strane, za časne i poštene ljude istina nikad nije pogubna.

<https://narod.hr/hrvatska/dr-matko-marusic-kako-komunisti-zlorabe-holokaust>

HVALA!

PISMO PROF. MARUŠIĆU

Dragi Matko,

Kako svi i očekujemo od Tebe sjajan Ti je tekst o dr. Ester Gitman i njenom značaju za hrvatsku povijest. Zapravo za RH!

Tri glavne točke na kojima se i danas ruši hrvatska država su Stepinac, Jasenovac i Domovinski rat.

1. Stepinac. Još u intervjuu Slobodnoj Dalmaciji povodom izlaska moje knjige „Brani li Goldstein NDH“ rekao sam:

Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati.

Zapravo ta moja knjiga je trebala biti odgovor na knjigu Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“. Već sam bio napisao (i objavio kao feljton) odgovor na njihove napade na Stepinca, kada sam doznao da je pokrenuta velika hajka na povjesnika dr. sc. Juru Krišta koji je napisao negativnu kritiku dijela knjige o Stepincu. Zato je nastavak moje knjige sastavljen dobrim dijelom od mojih odgovora na napade na njega. Znalo ih je biti i 5 tjedno u raznim novinama.

Sigurno je velika stvar to što za istinu o Stepinцу čini dr. Gitman. Koliko to može utjecati na one kojima su laži o Stepincu u njihovim planovima za napade na Hrvatsku – vidjet ćemo. Sigurno im je teško nekoga tko je učinio toliko dobra stalno optuživati. Je li u toj igri i Papa Franjo, ne znam. Ali da im koristi – koristi im. S druge strane problem im je i što među vladajućima u RH ne mogu lako naći onoga tko bi podržao te napade jer bi to u Hrvatskoj značilo političku smrt. Vidimo da je i Predsjednica dodijelila odličje dr. Gitman. Ali to im je pokazao puk u Zagrebačkoj katedrali kada je s ovacijama propratio spominjanje imena biskupa Košića.

2. Jasenovac. Zapravo ovaj Tvoj tekst doživljavam i kao nastavak na naše Pismo HAZU iz 2015. koje je potpisao čitav niz hrvatskih uglednika (nadbiskupa, biskupa, akademika, sveučilišnih nastavnika, književnika,...) A povod je bio tadašnji napad na knjigu o Jasenovcu autora B. Matković, V. Horvata, S. Pilića i I. Vukića. I nedavno si reagirao na sličan napad na moju i dr. Razumovu knjigu sa sjajnim Otvorenim pismom Efraimu Zuroffu. Na ta istraživanja upozoravaš i u ovome tekstu kada kažeš: *Zato od toga dana u javnost trebaju, s trubama i bubenjevima, izaći i djela, argumenti i dokazi B. Matković, S. Loze, V. Horvata, N. Banića, R. Leljaka, M. Koića, S. Pilića, I. Vukića, S. Razuma, J. Jurčevića, M. Ivezića i drugih hrvatskih povjesničara koji su raskrinkali sve glavne krivotvorine hrvatskih neprijatelja. Oni koji izobličuju hrvatsku povijest, poput S. Koren, I. Goldsteina, H. Klasića, T. Jakovine i njima sličnih, neka se tim hrvatskim povjesničarima suprotstave znanstvenim argumentima, u javnosti, da svi možemo vidjeti tko je u pravu!*

Kao da i u tom dijelu ukazuješ na našu knjigu „Raskrinkana Jasenovačka laž“ jer je jedno poglavje posvećeno napadima na Igora Vukića i njegovu knjigu „Radni logor Jasenovac“ i posebno na HTV emisiju kada se Klasić prepao i nije se

suprotstaviti Vukiću. Jasno je da bi takvi kao Klasić ispali smiješni u takovim suprotstavljanjima.

Milošević je srpske vojнике poslje njihove „bežanje“ u Oluji podrugljivo usporedio sa zečevima. A znate li što se dogodilo kada se Klasić ponašao kao zec? Odgovorni na HTV-u su za to optužili urednicu Karolinu Vidović Krišto. Vjerovali ili ne! Valjda je trebala i očekivati da onaj koji kao povjesničar zastupa prosrpske interese mora pobjeći od onoga koji govori istinu. Da pravo pitanje je: *Tko i kada će se ispričati Karolini Vidović Krišto?*

Naravno u knjizi „Razotkrivena jasenovačka laž“ jedno poglavlje je i posvećeno njoj!

Međutim, laži o Jasenovcu su toliko puta korištene tako da ima puno ljudi i u RH koji vjeruju u njih, a da ne spominjemo one vani. Pa pogledaj samo što glavni urednik Hrvatskog tjednika Ivica Marijačić za Predsjednicu kaže kako sudjeluje u širenju takvih neistina tj. kako je u Jasenovcu govorila morbidne laži na račun Hrvatske (prepričala sudbinu djevojke stradalnice logora za koju se odmah utvrdilo da uopće nije stradala i da nije bila u Jasenovcu). Tome treba dodati i onu epizodu kada je na neshvatljiv način pozvala Vučića u Zagreb. Je li i tu bio Jasenovac u igri, tj. je li svjetskim moćnicima poslje reagiranja u RH na velikosrpsku izložbu laži o Jasenovcu postalo jasno da im i Jasenovac zahvaljujući radu povjesničara koje Ti spominješ sve manje koristi u borbi protiv RH, pa otud i tog posjeta?

3. Domovinski rat. Teško je i pobrojati sve načine na koje je napadan Domovinski rat. Spomenut ću napad na pozdrav Za Dom spremni s kojim je branjena Hrvatska od fašističke srpske agresije uz rehabilitaciju znakovlja agresora. Traje u kontinuitetu od 2000.-e. Počelo je napadima na Thompsona, HOS-ovce i sve to traje do današnjih dana. U tu kampanju se uključio Predsjednik Vlade pa je na zahtjev agresora ili onih koji su ih podržavali skidao i spomen-ploče poginulim braniteljima (Jasenovac), Međutim i pored velikih kampanja većina ljudi u RH su i dalje uz branitelje i njihov pozdrav s kojim su ginuli boreći se protiv fašističkog agresora. Pa se nedavno u to uključila i Predsjednica, a ubrzo joj je u pomoć priskočio američki veleposlanik. Suočena sa reagiranjem naših ljudi morala je ustuknuti. Ljudi traže da netko uputi zahtjev Predsjedniku SAD-a da iz RH povuče takvog veleposlanika.

Da nisam spomenuo Sud u Haagu koji je dugo bio glavni instrument u rukama onih koji su rušili Hrvatsku, a uz pomoć svih vlada u RH. Uspjeli smo ih onemogućiti u slučaju naših generala Gotovine i Markača. Ostali su im osuđeni Hrvati iz BiH. Međutim strašan udarac zadao im je general Praljak svojim sebedarjem za istinu i za svoj narod. Vlast nije ni došla na komemoraciju velikom generalu, Predsjednica je tada pobegla iz Zagreba, a u Sunju izbacila njegovo ime iz svog govora, kao što je u Sisku izbacila ime Đure Brodarca.

dr. Medimorec i ja uskoro predstavljamo knjigu *General Praljak IV.* (u Hrvatskom slovu 21. 3. 2019., a predstaviti će je uz nas autore general i saborski zastupnik dr. sc. Miroslav Tuđman, i naši sjajni kolumnisti i publicisti Mato Kovačević i Marko Ljubić). Pri tome treba posebno naglasiti podnaslov ove knjige, koji je itekako u skladu sa svime do sada rečenim: *S prijezicom odbacujemo vaše podaništvo.*

PRILOG:

Matko Marušić:

DR. ESTHER GITMAN I MI: VELIKI DAN HRVATSKE POVIJESTI

19/02/2019

Svu hrvatsku povijest treba ponovno napisati, od mogućega Irana o kojemu se ni danas ne smije govoriti, preko Goldsteinova nijekanja krunjenja kralja Tomislava na Duvanjskom polju, tajenja veličanstvenog okupljanja hrvatskoga naroda oko Hrvatske seljačke stranke i njezinoga uništenja od komunista, strašnih preuveličavanja zločina ustaškog režima i o partizanskom „antifašizmu“, sve do Udbe koja radi i danas i „civilnih“ udruga koje su komunističke lože..

Dana 13. veljače 2019. predstavljena je na Hrvatskom katoličkom sveučilištu u Zagrebu knjiga dr. Esther Gitman „Alojzije Stepinac – Pillar of Human Rights“.

Taj dan je prekretnica povijesti hrvatske povijesti – jer je u njemu **hrvatska povijest prestala biti laž i postala istinita, i to na međunarodnoj razini!** Savršeno neutralna osoba, američka Židovka, iznijela je **nepobitne istine o Blaženom Alojziju Stepincu.**

Činjenice o njemu bile iskrivljene, strašne izmišljotine ubačene, vrline, postignuća i pobjede zatajene – laž na laž, sustav laži, sustav istrebljenja i sramoćenja Hrvata! A istina je bila upravo suprotna: on je bio **stup ljudskih prava**.

Svu hrvatsku povijest treba ponovno napisati, od mogućega Irana o kojemu se ni danas ne smije govoriti, preko Goldsteinova nijekanja krunjenja kralja Tomislava na Duvanjskom polju, tajenja veličanstvenog okupljanja hrvatskoga naroda oko Hrvatske seljačke stranke i njezinoga uništenja od komunista, strašnih preuveličavanja zločina ustaškog režima i o partizanskom „antifašizmu“, sve do Udbe koja radi i danas i „civilnih“ udruga koje su komunističke lože.

Hrvatski su mediji korektno prenijeli i ozračje predstavljanja knjige dr. Gitman (više od 500 posjetitelja) i sadržaj i važnost te njezine druge knjige o Stepinцу pa to ovdje ne ću ponavljati. No moram istaknuti dvije vrlo važne stvari koje sam naučio na tom događaju.

1.Hrvatski crkveni velikodostojnik je međunarodni stup ljudskih prava

Dr. Gitman je kardinala Alojzija Stepinca – u naslovu knjige – nazvala „pillar“, što u prijevodu s engleskoga znači „glavni nosilac, kolona, potporanj, stub, stup, uzdanica“. Dr. Gitman je znanstvenoistraživački dokazala da hrvatski kardinal,

osuđen od komunista i pljuvan od bezbrojnih bijednika – nije bio ustaša, zločinac, izdajica, uskogrudni klerik ni kolaborator nego – glavni nosilac, kolona, potporanj, stub, stup, uzdanica – ljudskih prava! Knjigu treba pročitati do zadnjega detalja jer u njoj ima bezbroj podataka koje nikad nismo čuli (živjeli smo u laži!) a kojima se moramo ponositi.

Dr. Gitman je rekla da se Hrvatima cijeli svijet divi zbog Stepinca, ali ne samo zbog njega – divi se i zbog dobrote hrvatskoga naroda u tim strašnim danima: navela je da postoji 20.000 potpisa hrvatskih ljudi koji su od režima NDH tražili da pusti uzapćene Židove – njihove susjede i poznanike, dobre i nevine ljudi. Hrvati su to potpisivali po cijenu opasnosti po život, neki čak samo otiskom prsta jer su bili nepismeni! Priznajte da to niste znali. (Nisam ni ja i sada ne znam kud će od sreće i ponosa!)

Ima li i jedna država na svijetu, i jedan narod, koji može pokazati potpise 20.000 ljudi koji su se po cijenu vlastitoga opstanka, u II. Svjetskom ratu, pod nacističkom okupacijom, otvoreno založili za Židove? Nema! Neka kaže Yad Vashem, ima li?

Ponosimo se sada i zauvijek time, braćo i sestre Hrvati!

Na predstavljanju sam čuo još jedan detalj koji me je fascinirao i želim ga podijeliti s vama. U hrvatskoj Katoličkoj crkvi bilo je Židova i Židovki koji su prije II. Svjetskoga rata prešli na katoličku vjeru i koji su se onda zaredili za katoličke svećenike i časne sestre. Režim NDH donio je odluku da oni, iako Židovi po narodnosti, ne moraju u javnosti nositi židovsku žutu zvijezdu, kao što su to morali svi drugi Židovi. A onda je njihov poglavatar, kardinal Alojzije Stepinac, od njih zatražio da i oni nose žutu zvijezdu, sve dok je moraju nositi i drugi Židovi!

Postoji li u povijesti borbe za ljudska prava ljepša i plemenitija gesta od te? Ne postoji! Braćo i sestre Hrvati, ne dajmo da nama, koji to imamo u svojoj povijesti, danas o ljudskim pravima drže lekcije ljudi koji nas mrze i koji žele da nestane naša država!

Ovdje pitam Ministricu Divjak hoće li se ta prevažna povjesna činjenica pojaviti u novom kurikulu povijesti???

2. Hrvatsku povijest mora se iznova napisati

Hrvatsku povijest mora se iznova napisati! Ono s čime je dr. Gitman izšla u odnosu na kardinala Stepinca dovoljno je veliko i neupitno da se mora izaći i s drugim hrvatskim istinama, protiv laži koje su nas učili i uče, protiv zabrana, izobličenja i zatajivanja koja još uvijek ne popuštaju.

Laži o Stepincu bile su zastrašujuće velike, negativne i strašne, a nakon nalaza neutralne, školovanje i poštene Židovke dr. Gitman, pokazalo se ne samo da nisu bile istina nego da je istina upravo suprotna! Zato od toga dana u javnost trebaju, s trubama i bubnjevima, izaći i djela, argumenti i dokazi B. Matković, S. Loze, V. Horvata, N. Banića, R. Leljaka, M. Koića, S. Pilića, I. Vukića, S. Razuma, J. Jurčevića, M. Ivezića i drugih hrvatskih povjesničara koji su raskrinkali sve glavne krivotvorine hrvatskih neprijatelja.

Oni koji **izobličuju hrvatsku povijest, poput S. Koren, I. Goldsteina, H. Klasića, T. Jakovine** i njima sličnih, neka se tim hrvatskim povjesničarima suprotstave znanstvenim argumentima, u javnosti, da svi možemo vidjeti tko je u pravu!

Dr. Gitman je pozvala na sučeljavanje argumenata židovske ocrnjivače Hrvata **E. Zuroffa i G. Greifa**, a hrvatski povjesničari pozvali su one koji se drže starih laži na javno sučeljavanje (npr. g. Igor Vukić).

I to se mora dogoditi! Hrvatska javnost ne smije prestati tražiti da se ocrnjivači Hrvata iz Hrvatske javno suoče s (gore navedenim) hrvatskim povjesničarima koji su otkrili njihove laži, laži njihovih učitelja i njihovih srjakomunističkih naredbodavaca! Suprotstavljanja argumenata mogu biti u svakom mediju i obliku, od HTV-a do HAZU-a. Bez vrijedanja i etiketiranja! S knjigama dr. Esther Gitman prošlo je vrijeme etiketiranja i vrijedanja (suđenja, smaknuća) onih koji dokazuju drukčije!

Hoćemo istinitu hrvatsku povijest!

Istinu hoćemo u povijesnoj znanosti, u javnosti, ustanovama, pravosuđu, školama i udžbenicima.

Dragi čitatelji, to više nikada ne smijete zaboraviti i nikada ne smijete popustiti u svojim nacionalnim i ljudskim pravima! Uostalom, kroz svojega kardinala Blaženoga Alojzija Stepinca i vaše pretke koji su, iako po cijenu vlastitih života, masovno branili i čuvali svoje sugrađane Židove pod nacističkom okupacijom u II. Svjetskom ratu, i vi ste glavni nosilac, kolona, potporanj, stub, stup i uzdanica ljudskih prava! Tko vam onda smije oduzeti, uskratiti ili umanjiti vaša ljudska prava? Nitko! Došlo je novo vrijeme; Hrvati su sada pravednici među narodima. **Naša povijest je plemenita i sjajna i to trebamo zauvijek spoznati** i svima i svuda otvoreno govoriti. *Prof. dr. sc. Matko Marušić/narod.hr*

<https://kamenjar.com/prof-dr-sc-matko-marusic-svu-hrvatsku-povijest-treba-ponovno-napisati/>

Tekst možete naći i na engleskom:

<https://inavukic.com/2019/02/23/dr-esther-gitman-and-us-great-day-for-history-of-croatian-history/>

<https://kamenjar.com/tri-glavne-tocke-na-kojima-se-i-danas-rusi-hrvatska-drzava-su-stepinac-jasenovac-i-domovinski-rat/>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti. Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Gročki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti.

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11462, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1290, citata: 5850, H-index: 24;

Scopus: publikacija: 753, citata: 5763, H-index: 33; WoS: publikacija: 763, citata: 5416, H-index: 30).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijelog svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danasa je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirane (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications

2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavlјivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 90 publicističkih knjiga.

27/4/2021.